COLECȚIA

Iubiri de poveste

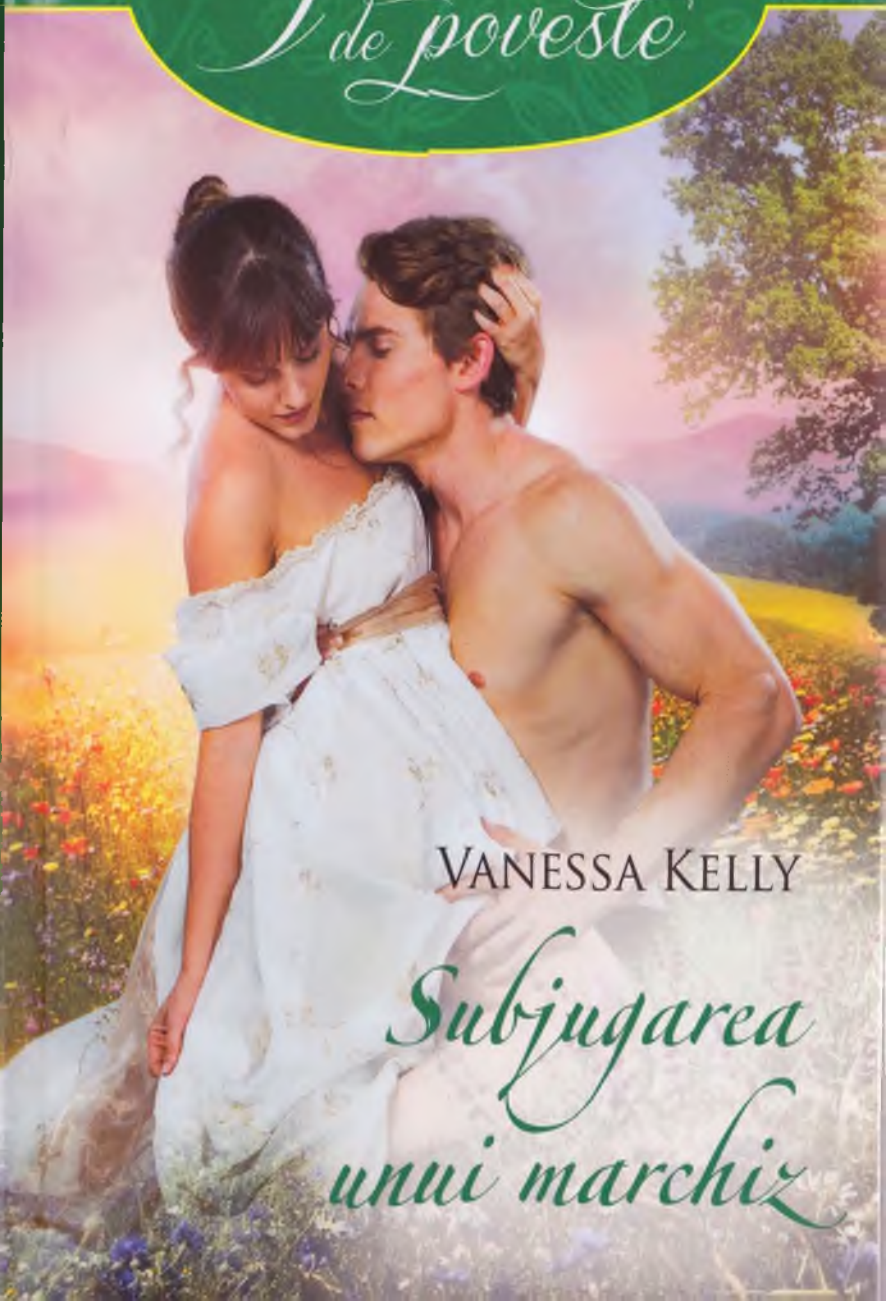

VANESSA KELLY

Subjugarea unui marchiz

SERIA „FAMILIA STANTON"

De la moartea părinților ei, Meredith Burnley s-a mulțumit să ducă o viață solitară alături de sora ei vitregă, Annabel, pe care a înconjurat-o mereu cu toată grija și dragostea. Dar pacea surorilor este tulburată când unchiul și tutorele lor pune la cale un plan sinistru: să o oblige pe Meredith să se mărite cu fiul lui și să o interneze pe Annabel într-un azil de nebuni, ca să pună astfel mâna pe banii lor. Disperată, Meredith are o singură opțiune: să fugă împreună cu Annabel la generalul Stanton, bunicul acesteia, care își renegase fiica în momentul când aceasta alesese să se mărite cu un comerciant. Sosirea lor intempestivă declanșează un scandal de familie de mult îngropat – și aprinde o poveste de dragoste neașteptată.
Fericită să le primească în sânul familiei, bunica lui Annabel se decide să le ajute, facilitându-le debutul în societate. Ea are, de asemenea, un candidat perfect pentru mâna nepoatei sale: Stephen Mallory, marchizul de Silverton, pe care vrea să-l convingă să-și abandoneze viața ușuratică și să își întemeieze, în sfârșit, o familie. Stephen este în mod clar captivat de la prima vedere – dar de sora greșită! Foarte hotărât să o facă pe Meredith a lui, Stephen este dispus să treacă peste toate obstacolele. Însă cea mai grea luptă va fi să o convingă pe Meredith că are dreptul la fericire.

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2783-4
9 786063 327834
Alma
eBook disponibil

M.M

VANESSA KELLY

Subjugarea unui marchiz

Mastering the Marquess
Vanessa Kelly
Copyright © 2009 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Subjugarea unui marchiz
Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KELLY, VANESSA
Subjugarea unui marchiz / Vanessa Kelly
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2783-4

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

Subjugarea unui marchiz

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
2018

Prolog

Wiltshire, 1815

Meredith Burnley ura primăvara. Toate lucrurile rele din viața ei avuseseră loc în zile frumoase de aprilie, cum era aceasta.

Stătea la marginea unui drum de pământ, privind îndelung la clopoțeii ce se învolburau în pădurile dese care înconjurau conacul familiei sale. Soarele privea pe furiș printre ramurile aplecate, scânteind peste o pătură de petale albastre și iarbă verde, tânără, transformând-o într-un mozaic viu de culori scăldate în lumină.

Chiar era minunat, cugetă ea cu un aer trist.

Cu un oftat hotărât, azvârli amintirile dureroase într-un colț întunecat al minții ei și își reluă mersul sprinten printre copaci, dorind să se întoarcă acasă înainte ca Annabel să se trezească din somnul ei de după-amiază.

Boala misterioasă a surorii sale vitrege revenise în plină forță în ultimele luni. Deși sănătatea lui Annabel păruse să se îmbunătățească mult în anul ce trecuse, avusese loc un declin ciudat, în ciuda tratamentului dat de un specialist, doctorul Leeds, din Bristol. Meredith nu putea să înțeleagă, iar îngrijorarea pentru sora ei îi umbrea fiecare moment al zilei.

Ieși de sub străvechii fagi arămii și zări acoperișurile decolorate, de piatră, ale conacului iacobin, care îi fusese cămin de când era o copilă. De când își amintea, Swallow Hill fusese un refugiu bine-venit și necesar.

Dar, apropiindu-se de casă, Meredith trase uimită aer în piept, la vederea unui rândaș care conducea din fața ușii o cabrioletă cu doi cai. Nu așteptau nici un vizitator, și doar medicul venea neanunțat câteodată. Mări pasul, traversând pajiștea în graba ei de a ajunge la treptele din fața casei. Vechea teamă i se cuibări în inimă – se înrăutățise starea lui Annabel?

Tălpile ghetelor ei scurte răsunară pe treptele înguste de piatră în timp ce Meredith pătrunse în goană prin ușile de stejar deschise pentru vremea caldă de aprilie. Silueta încovoiată a majordomului său își făcu apariția de după o ușă din fundul holului de la intrare, cu fața ridată încrețită într-un zâmbet binevoitor.

– Bună ziua, domnișoară, zise Creed. Cum a fost plimbarea în sat?

– Plimbarea mea a fost foarte plăcută. Meredith își smulse mănușile și le azvârli pe o măsuță de lângă intrare, în timp ce încercă să își stăpânească nerăbdarea față de bătrânul servitor. Avem vizitatori, Creed?

– Da, domnișoară. Vărul domniei voastre, domnul Jacob Burnley, tocmai ce a sosit de la Bristol.

– Vărul meu! Se încruntă, dezlegându-și cu încetineală panglicile bonetei. Mătușa Nora nu a pomenit că el plănuia să ne facă o vizită.

– Nu, domnișoară Burnley, nu a făcut-o.

Meredith se întoarse pe călcâie la auzul sunetului făcut de ușa salonului, care se deschidea în spatele ei. Jacob Burnley își făcu apariția, purtându-și încă mantia cu glugă și cizmele.

– Ei bine, mica mea verișoară, spuse el tărăgănat, au trecut luni întregi de când nu te-am mai văzut. De ce te îngropi în provincie tot timpul, când ai putea veni la Bristol să te distrezi un pic, mă depășește.

Meredith îl întâmpină cu un zâmbet.

– Jacob, ce mai faci?

Îi întinse mâna, dar fu uimită când el o apucă de umeri și o trase la pieptul lui, coborându-și capul ca și cum ar fi fost gata să o sărute pe gură. Meredith se feri și simți buzele lui umede lipindu-i-se de față. El râse moale când obrajii ei luară foc.

– Haide, verișoară, murmură el cu glas scăzut. Nu e nevoie să fii atât de dezgustată. Nu te bucuri să mă vezi?

Îl împinse și se retrase din brațele lui.

– Bineînțeles că mă bucur, dar asta nu înseamnă să sari grămadă pe mine, Jacob!

Pe chipul lui apăru o expresie urâtă, luând-o prin surprindere.

– Iartă-mă, Merry, zise Jacob. A trecut foarte mult timp și uitasem ce femeie grozavă ești.

Ochii lui îi examinară silueta cu o privire pe care ea nu o mai văzuse vreodată.

– Ah, acum mi-am dat seama că mă tachinezi.

Meredith râse nesigură, dar se îndepărtă câțiva pași de el.

Îl privi cu prudență pe bărbatul care o tratase întotdeauna cu o atenție plină de afecțiune, dar degajată, fără să fi dat vreodată vreun semn că ar fi fost atras de ea. De fapt, chiar dacă fuseseră apropiați cândva, în ultimii ani se înstrăinaseră. Jacob se transformase într-un bărbat îndesat, masiv, cu trăsături grosolane și sprâncene groase, întunecate. În secret, Meredith credea că și caracterul îi devenise necioplit, lucru care o făcu să se simtă vinovată și neloială.

Făcu încă vreo doi pași în spate, cu mintea copleșită de posibilitatea nedorită că el ar fi putut flirta cu ea.

Jacob își dădu ochii peste cap și râse înfundat.

– Dumnezeule, verișoară, arăți ca o nătângă stând acolo, cu ochii ațintiți în neant. Ai stat prea mult la soare?

Meredith clătină din cap și surâse. Asta suna mai degrabă ca Jacob pe care îl cunoștea.

– Nu, nu, sunt bine. Doar că sunt surprinsă să te văd. M-am gândit că, unchiul Isaac fiind plecat de la fabrică, primăvara asta nu vei putea veni în vizită la Swallow Hill.

– A, lucrurile sunt sub control în Bristol! Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Nici prin cap nu mi-ar trece să nu-mi petrec timpul alături de familie.

Manierele îi erau deschise, dar refuza să îi întâlnească ochii. Ea avea o puternică senzație că era evaziv. În mod normal, Isaac Burnley era de neclintit în ceea ce privea prezența la fabrica de lână a sa ori a fiului său, pe parcursul întregului an. Meredith fusese consternată când unchiul ei și soția acestuia se mutaseră la Swallow Hill, în urmă cu câteva luni, dar acum, când Jacob apăruse pe nepusă masă, lucrul acesta părea și mai neliniștitor.

Pe când se străduia să identifice ce anume o deranja în legătură cu această situație, un glas pătrunzător răsună din galeria de la etaj.

– Jacob! Dragul meu băiat, iată-te, în sfârșit!

Tonul nazal, pițigăiat, al mătușii Nora avu efectul obișnuit de a-i zgâria nervii lui Meredith. Jacob tresări și el.

– Da, sunt aici, mamă. Nu e nevoie să țipi atât de tare, răspunse iritat fiul ei.

– Dar mă bucur atât de tare să te văd! Coborî în grabă treptele largi de stejar. Meredith, nu este minunat să avem din nou laolaltă întreaga familie?

– Da, minunat, mătușă Nora.

Chiar și în cele mai generoase momente ale ei, Meredith tot nu se putea gândi la femeia slăbănoagă, cu fața colțuroasă, care stătea în fața ei, ca făcând parte din familia ei. Soția unchiului ei nu arătase niciodată nici cea mai mică urmă de afecțiune față de ea ori de Annabel.

– Meredith, ți-ai întâmpinat cum se cuvine vărul? Nu este foarte chipeș în costumul de călătorie? Mă jur, Jacob, nu este de mirare că ești cel mai popular burlac din Bristol. Sunt convinsă că toate tinerele domnișoare sunt devastate de absența ta. Nu ești de acord, nepoată?

Meredith se strădui să își ascundă amuzamentul din voce.

– Da, mătușă Nora.

Aruncă o privire vărului ei, știind că acesta avea să fie enervat de lingușirea stupidă.

– Nu fi caraghioasă, mamă!

Jacob aruncă o privire furioasă mamei sale.

Sprâncenele stufoase ale mătușii Nora se îmbinară brusc. Trase nervoasă aer în piept, pregătindu-se să se lanseze în ceea ce avea să fie, fără îndoială, o morală obositoare legată de manierele fiului ei.

Meredith ura scenele acestea între mamă și fiu, așa că interveni iute:

– Scuză-mă, mătușă Nora, dar trebuie să o văd pe Annabel înainte să mă schimb pentru cină. Știu că nu vei dori ca eu să întârzii, mai ales acum, când a venit Jacob.

Mătușa Nora strânse din dinți pentru o clipă, apoi însă încercă să își domolească trăsăturile acre într-o expresie plăcută. Eșuă jalnic.

– Desigur, draga mea, spuse ea, arătându-și dinții îngălbeniți în ceea ce se voia a fi un zâmbet. Dacă se poate, Meredith, aș dori să trec un pic pe la tine pentru o mică discuție, înainte de cină. Va dura doar o clipă, dar am ceva foarte special de discutat.

Meredith nu își putea imagina ce putea fi, dar dădu pur și simplu din cap și evadă în sus, pe treptele lustruite din stejar, către galeria deschisă care ducea la dormitorul surorii sale. Când ajunse sus, aruncă o privire înapoi, la piciorul scării. Aproape că se împiedică, uimită de ceea ce văzu acolo.

Mătușa Nora părea să o studieze, cu trăsăturile ei înguste contorsionate într-o expresie amară de furie și dispreț. Dar chipul lui Jacob îi provocă lui Meredith un șoc și mai mare, căci el se uita la ea cu o privire insistentă hămesită și ciudat de disperată, ca și cum ar fi devorat-o de vie.

– Vrea să ce?

Meredith rămase cu gura căscată, impactul cuvintelor mătușii sale răsunând prin toată ființa ei. Mâinile îi înțepeniră în procesul acțiunii de a-și dezbrăca rochia de plimbare, de parcă își pierduse, pentru scurtă vreme, toate senzațiile din trup.

– Nu fi găgăuță! Ai auzit ce am spus. Jacob are de gând să-ți ceară mâna chiar în seara asta. Sper că vei avea înțelepciunea de a-i accepta propunerea. Te afli pe piața căsătoriilor de atâta amar de vreme, încât este un miracol că a ales să se însoare cu tine. Este evident că nimeni altcineva nu dorește s-o facă.

Meredith ignoră insulta, uluită de ideea de a se căsători cu vărul ei. Într-o clipă de nebunie, speră că mătușa ei făcea o glumă pe seama ei, dar cealaltă femeie părea descurajator de serioasă.

– Iartă-mă, mătușă Nora, dar de ce ar trebui ca lipsa de cereri în căsătorie să-mi impună să mă căsătoresc cu vărul meu?

– Meredith, tatăl tău a murit acum trei ani. Până când eu și unchiul tău am venit să stăm aici, n-ai avut-o decât pe guvernanta aceea bătrână care să-ți dea aparența decenței. Este pur și simplu absurd să te aștepți ca noi să renunțăm la viața noastră din Bristol pentru a face pe însoțitorii pentru tine și pentru sora ta.

Meredith aproape exclamă că ea nu le ceruse niciodată să renunțe la ceva, dar își mușcă limba înainte să îi scape vorbele nesăbuite. Mătușa Nora nu ar fi făcut altceva decât să o dojenească aspru pentru lipsa ei de recunoștință.

– Eu și unchiul tău am renunțat la multe ca să venim la Swallow Hill, continuă mătușa ei. Am fi foarte ușurați dacă ai accepta oferta lui Jacob. Trebuie să faci ceva, nepoată. Nu mai poți continua în maniera asta.

– Ce manieră? întrebă Meredith, derutată complet de ciudata conversație.

Mătușa Nora stătea în fața unui scrin cu sertare, degetele ei neliniștite jucându-se nervos cu diferite articole de toaletă și cutiuțe de bijuterii răsfirate deasupra. Se răsuci, vocea ei căpătând un ton strident:

– Două fete necăsătorite trăind împreună, fără perspectiva căsătoriei pentru nici una din ele. Îi aruncă lui Meredith o privire disprețuitoare, buzele răsfrângându-i-se într-un surâs batjocoritor. Când a fost ultima oară când cineva s-a uitat măcar la tine cu interes?

Ar trebui să fii recunoscătoare că un tânăr atât de grozav ca Jacob se gândește să te ia de nevastă.

Vulgaritatea mătușii sale o șocă, dar Meredith știu că vorbele lipsite de tact aveau un dram de adevăr. *Fusese* curtată de un număr considerabil de admiratori când era mai tânără, dar nu ieșise niciodată nimic din asta. Din nefericire, atitudinea ei retrasă părea să îi intimideze pe potențialii pețitori. Meredith nu dorea să jignească oamenii, dar era nerăbdătoare și, uneori, imbecilitățile curtării o depășeau.

– Știi cât de mult țin la Jacob, dar nu l-am privit niciodată altfel decât ca pe un prieten drag și o rudă, lăsă să îi scape în cele din urmă. Jacob are o personalitate foarte – Meredith căută cu disperare în mintea ei cuvinte prin care să îl refuze într-un fel în care să nu o jignească pe mătușa ei – robustă, pe când eu...

– Taci din gură! se răsti mătușa ei. Trebuie să te pregătești pentru cină. Unchiului tău nu îi place să aștepte. Dă jos rochia aia, te voi ajuta eu să te schimbi.

Meredith lăsă rochia să alunece pe podea și se întoarse cu fața la oglinda măsuței ei de toaletă, în timp ce mătușa ei merse în spatele său ca să îi strângă din nou șireturile corsetului.

– Mai este o problemă pe care unchiul tău dorește să o discute cu tine, spuse mătușa Nora, trăgând cât putu de tare de legăturile aflate la spatele lui Meredith. Este evident că sănătatea lui Annabel se deteriorează. Am discutat cu doctorul Leeds, care este de acord că nu se va însănătoși atâta vreme cât va rămâne aici, la Swallow Hill. Ne sfătuiește să o ducem pe Annabel la un sanatoriu privat, în care să fie îngrijită așa cum trebuie.

Meredith rămase cu gura căscată la chipul palid al mătușii sale, reflectat în oglindă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbești? reuși ea să întrebe.

Mătușa Nora trase din nou cu putere de șireturi.

– Eu și unchiul tău ne vom întoarce foarte curând în Bristol. Annabel nu mai poate rămâne aici, cu tine. Trebuie să meargă la un sanatoriu privat, unde va primi îngrijirea necesară ori...

O expresie vicleană se împrăștie pe chipul femeii în vârstă. Meredith aștepă, amuțită de ceea ce auzea.

– Ori te-ai putea căsători cu Jacob. Atunci atât tu, cât și Annabel v-ați afla sub protecția lui și ai putea să o iei pe sora ta cu tine, la Bristol. Orașul are mulți medici buni care ar putea să o trateze.

Meredith privi cum sângele i se scurgea încet din reflexia ei în oglindă. Ameţită, se prăbuşi pe scaunul scund aflat în faţa măsuţei de toaletă.

– Vai, draga mea, gânguri mătuşa Nora, cu faţa schimonosită de satisfacţie, probabil că ţi-am strâns prea tare şireturile. Iartă-mă, te rog! Dă-mi voie să îţi mai slăbesc legăturile ca să poţi respira mai bine!

Buzele mătuşii Nora se deschiseră într-un rânjet îngrozitor în timp ce ajustă corsetul lui Meredith.

– Gata, e mai bine. La urma urmelor, trebuie să arăţi cât se poate de bine pentru vărul tău în seara asta. Uneori bărbaţii au nevoie de o mică încurajare, ştii, ca să îşi manifeste afecţiunea. Nu că Jacob ar fi avut vreodată vreo problemă cu doamnele.

Meredith fu inundată de un val de greaţă, care o obligă să înghită un val fierbinte de bilă din gâtlej. Gândul că Jacob ar fi putut să o atingă în felul acela îi făcea greaţă – fusese întotdeauna ca un frate. Cum se putea întâmpla una ca asta?

Ridicându-se, Meredith se luptă să îşi recâştige stăpânirea de sine şi să îşi liniştească respiraţia neregulată. Când se întoarse cu faţa către mătuşa sa, se strădui să vorbească în felul ei obişnuit, controlat.

– Îmi pare rău, mătuşă Nora, poate că te-am înţeles greşit. Vrei să spui că unchiul meu o va închide pe Annabel într-un azil dacă nu mă căsătoresc cu Jacob? Cu siguranţă că nu asta ai vrut să spui.

În ciuda intenţiilor sale de a rămâne calmă, tonul lui Meredith se ridică şi vorbi cu mai multă violenţă decât ar fi dorit.

Zâmbetul fals al mătuşii Nora dispăru, fiind înlocuit de o mânie abia ascunsă.

– Meredith! Unchiul tău este tutorele lui Annabel şi doreşte tot ce e mai bun pentru ea. Sora ta este foarte bolnavă şi are nevoie de îngrijirea unor medici buni, într-un loc liniştit şi izolat. Ai fost obişnuită să faci ce doreşti pentru prea mult timp. Dacă nu te vei supune îndrumării celor care ştiu mai bine, atunci lucrurile nu îţi vor mai fi lăsate în grijă. Fie că te măriţi sau nu cu Jacob, ţie şi lui Annabel nu vi se va mai îngădui să continuaţi în maniera asta scandaloasă.

Meredith întinse mâna şi se apucă de stâlpul patului ei, fiecare cuvânt fiind o lovitură care ameninţa să o facă să cadă în genunchi.

Mătuşa ei o privi cu dispreţ făţiş.

– Îţi sugerez ca în seara asta să porţi cea mai frumoasă ţinută pe care o ai. Jacob s-ar putea căsători cu orice fată din Bristol ori Bath.

Ar trebui să fii recunoscătoare că a decis să aibă o femeie pe care nici un alt bărbat nu o dorește.

Ieși furioasă din încăpere, trântind ușa în urma ei.

Meredith se prăbuși pe podea ca un morman lipsit de oase, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Ce motiv posibil ar fi putut avea unchiul Isaac să dorească să o închidă pe Annabel într-o casă de nebuni privată? Da, fata era bolnavă, dar cu siguranță nu era nebună. Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce depindea siguranța surorii ei de propria ei căsătorie cu Jacob?

Aruncă o privire pe fereastră la frumoasa după-amiază de aprilie. O parte micuță din creierul ei recunoștea fără entuziasm faptul că primăvara sosise și, încă o dată, dezastrul se abătuse asupra ei.

O bătaie ușoară se auzi la ușă. Meredith se ridică încet de pe podea, țeapănă și rece, în ciuda căldurii zilei. Cu mâini tremurânde, își netezi lenjeria șifonată și merse să deschidă ușa. Camerista ei năvăli înăuntru, exclamând nemulțumită când văzu cât de dezbrăcată era. Meredith abia băgă de seamă când fata îi legă rochia și îi termină de pieptănat părul. Gândurile i se învârteau în cercuri, încercând să formuleze argumente pentru a-l face pe unchiul ei să se răzgândească. Pentru prima oară, fu recunoscătoare că Annabel li se alătura rareori la cină.

Fiind în curând aranjată, Meredith nu mai putea întârzia să se alăture celorlalți în salon. Își târî picioarele de-a lungul galeriei de la etaj și în jos, pe scările late, simțindu-se ca și cum ar fi fost obligată să ia parte la o judecată grotescă și îngrozitoare.

Oprindu-se la intrarea salonului, auzi glasul aspru al unchiului său cerând să știe de ce naibii întârzia. Mătușa Nora începu să se certe cu soțul ei până când Jacob își întrerupse mama cu o desconsiderare dură. Inima lui Meredith se strânse la auzul vocilor aspre, nesimțitoare, care o inundară. Pentru o clipă, fu tentată să facă cale-ntoarsă și să o zbughească înapoi în dormitorul ei. În schimb, își adună curajul, dădu drumul respirației pe care, așa cum își dădu dintr-odată seama, și-o ținuse, și păși în încăpere.

Rudele ei se întoarseră toți ca unul și se holbară în tăcere la ea. Se uită la fețele lor: a unchiului său era rece și neînduplecată, a mătușii ei, desfigurată de o ură fățișă.

Dar privirea fierbinte a lui Jacob fu cea care o alarmă cel mai mult. O îmbujorare înțepătoare îi cuprinse gâtul și chipul. Meredith

se simți ca și cum acesta îi smulsese hainele de pe trup, lăsând-o complet expusă și la mila lui.

Cuprinsă de un sentiment de teamă paralizatoare, o singură idee începu să ia naștere în mintea ei. „Să evadăm", se gândi ea, înnebunită. „Trebuie să evadăm."

Capitolul 1

Londra, 1815

Stephen Rawlings Mallory, cel de-al cincilea marchiz de Silverton, avu un sentiment familiar de resemnare și plictiseală ce se furișaseră în viața lui. Desigur, nimeni care l-ar fi observat nu și-ar fi dat seama că nu își asculta cu atenție unchiul. Silverton avea maniere impecabile. Nu ar fi comis niciodată un act lipsit de politețe, decât dacă beneficiarul unui astfel de act ar fi meritat-o.

– Mă asculți, Silverton? se răsti generalul Stanton. Ai ascultat măcar o vorbă din ce am spus?

– Bineînțeles că da, domnule. Știi cât de mult îți apreciez părerile pe marginea acestui subiect și a oricărui alt subiect pe care ai dori să îl discutăm.

– Nu încerca să mă duci cu preșul, băiete. Nu sunt mătușa ori mama ta și știu al naibii de bine că nu-ți pasă ce am de spus despre tine, replică unchiul. Nu ești decât un fanfaron căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce datorează titlului său ori familiei sale!

Vărul mai tânăr al lui Silverton, Robert Stanton, stătuse tăcut în colț, dând dovadă de o înțelepciune neobișnuită prin a-și ține gura în timpul tiradei bunicului său. Dar atacul nedrept asupra mentorului și idolului său se dovedi a fi fost o provocare prea mare pentru Robert, iar Silverton putu să vadă că acesta era pe cale să îi sară în apărare. Clătină ușor din cap, dorindu-și ca Robert să tacă, dar tânărul fie nu reuși să vadă, fie nu reuși să înțeleagă micul gest. Silverton oftă în sinea lui, deplângând faptul că vărul său nu avu nici istețimea și nici simțul autoconservării pentru a evita să aducă asupra lui mânia bunicului său.

– Nu, domnule, chiar nu este corect! Stephen, un fanfaron! exclamă Robert. Sigur că știi că este unul dintre cei mai buni sportivi din țară, ca să nu menționăm că are unii dintre cei mai buni cai și câini

de vânătoare din întreaga Anglie. Zău așa, bunicule, să îl compari cu un filfizon este exagerat!

Capul generalului se întoarse către nepotul său, sprâncenele gri ca oțelul zbârlindu-i-se de iritare în timp ce își prinse în vizor viitoarea victimă.

– Nu, obrăznicătură mică! Onoarea aceasta în familie îți aparține ție. Uită-te la tine! Abia de poți să-ți întorci capul din cauza acelei lavaliere ridicole din jurul gâtului. Arăți ca o barză care scoate capul din cuib. Și toate ifosele tale poetice și lamentările! Sunt îndeajuns să mă bage în mormânt de timpuriu. Nu, cu siguranță că tu ești filfizonul familiei, și exact la fel de inutil atunci când vine vorba să-ți găsești o nevastă și să-ți faci datoria față de numele pe care îl porți.

Robert se făcu roșu ca para focului, bolborosind o apărare confuză cum că ar fi fost prea tânăr să se însoare. Era intimidat cu ușurință de către bunicul său și deosebit de sensibil în legătură cu înfățișarea și, în același timp, cu aspirațiile lui literare. Flăcăul nu scrisese în realitate nici o poezie, dar credea cu fermitate că doar aștepta sosirea muzei pentru a-i descătușa ceea ce ar fi, fără îndoială, geniul său artistic. Între timp, îl citise pe Byron, petrecuse nenumărate ore alegându-și hainele și se purtase, în general, într-o manieră inofensivă alături de câțiva tineri mondeni ale căror familii erau cunoscute de către familia Stanton dintotdeauna.

Silverton înțelegea însă că generalul Stanton nu avea să îi mai tolereze viața nevinovată, dar inutilă. Consideră că sosise vremea să intervină, înainte ca toată ciorovăiala să se transforme într-o ceartă în toată regula.

– Ei, Robert, interveni el în discuție, cu glas împăciuitor. Unchiul nu m-ar numi niciodată filfizon și sunt sigur că îmi apreciază caii la fel de mult ca oricine altcineva. Dar nu îl poți blama pentru că dorește să ne vadă la casele noastre, deși sunt de acord că ești un pic cam tânăr ca să fii prins în capcana preotului.

– Deloc! exclamă generalul. Aveam doar 19 ani, iar mătușa voastră avea doar 17 ani când ne-am pus pirostriile. Sunt sigur că n-a avut nici un motiv să se plângă din acea zi încoace.

– Poate că ar trebui să o întrebăm, mormăi Robert.

Generalul îl fulgeră din nou cu privirea pe nepotul său.

– Ce-ai spus? mârâi el.

Silverton interveni în grabă:

– Da, păi, oricum ar fi, Dumnezeu știe că nu este ușor să găsești o femeie care să aibă calitățile mătușii Georgiana. Trebuie să recunoști,

domnule, că ai fost extrem de norocos să pui mâna pe un premiu atât de devreme în viață.

Generalul Stanton mormăi un răspuns, înmuiat, ca întotdeauna, de gândul la soția sa. Silverton știa că, în ciuda răspunsului morocănos, unchiul ținea extrem de mult la Lady Stanton și că o prețuia în propria lui manieră neinteligibilă. Mai știa și că unchiul era îngrozit că el și Robert nu păreau absolut deloc interesați să se așeze la casele lor și să pună bazele propriilor familii.

Cei trei bărbați se aflau în biblioteca mobilată din abundență a generalului Stanton, aflată în casa de la oraș din Berkeley Square, cu puțin timp înainte de amiază, într-o dimineață caldă de aprilie. Silverton considerase că era prea devreme pentru a îndura o mustruluială, dar, dacă ar fi ignorat convocarea unchiului său, nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. La urma urmelor, avea aproape 35 de ani și cam era timpul să își ia o soție.

Timp de mulți ani le îngăduise mamei și mătușii lui să îl târască la clubul Almack și din bal în bal dintr-o listă la care se abonaseră, în speranța că vor găsi o femeie pe care să și-o imagineze trăind alături de el în mod permanent. Întâlnise multe tinere domnișoare fermecătoare și se bucurase de câteva flirturi încântătoare. Dar, cu timpul, disponibilitatea de a fi mulțumit se evaporase, înlocuită fiind de un amuzament cinic la adresa mașinațiilor neobosite de pe piața căsătoriilor.

Vina nu era a numeroaselor debutante care îi fuseseră aruncate în cale, care erau la fel de încătușate ca el de regulile subtile, totuși rigide, ale lumii mondene. În realitate, în clipele lui mai generoase, avea chiar o simpatie față de fetele ai căror părinți le îndemnau să îl vâneze ca pe un cerb[1] premiat. Cel mai adesea însă, simțea iritare și dispreț și nimic mai mult.

Silverton ajunsese de mult la concluzia că era o persoană rece din fire ori, în cel mai bun caz, că îi lipseau sentimentele puternice. Îi făceau plăcere multe lucruri: caii, câinii lui și prietenii. Ținea la mama lui și o adora pe mătușa Georgiana. Dar se părea că nu reușea niciodată să nutrească vreo atracție adevărată față de fetele care defilau prin fața lui și, sincer, nici nu dorea să simtă altfel.

Atunci când se gândea la căsătorie – lucru care nu se întâmpla prea des –, îi rămânea invariabil în gură un gust neplăcut, ușor acru. Dar Silverton știa că era doar o problemă de timp până când urma

[1] În limba engleză, *stag* înseamnă și cerb, dar și holtei.

să fie nevoit să se resemneze în fața unei alianțe potrivite. Datoria îi cerea să se căsătorească, și asta avea să facă, dar nu avea așteptări privind propria fericire.

Silverton ascultă absent în timp ce unchiul său îl dojenea pe Robert. Din moment ce nu părea cu adevărat să conteze cu cine urma să se căsătorească, își întocmise în minte o listă cu candidate bune de măritiș, pe care să i-o prezinte generalului pentru analiză și aprobare. Momentul actual părea un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a lua decizia.

Era gata să deschidă gura când auzi un tărăboi afară, în hol, și vocea ridicată a lui Tolliver, majordomul chinuitor de corect al unchiului său. Ușa bibliotecii se deschise, și Tolliver exclamă:

– Nu, nu, domnișoară. Așteptați! Nu puteți intra acolo!

Toți cei trei bărbați își întoarseră capetele către ușă și dădură peste priveliștea uimitoare a unei tinere necunoscute care intră în încăpere cu pași mari. Când se trezi față în față cu privirile lor șocate, se opri din drum. Tolliver o urma îndeaproape și abia reuși să evite să se ciocnească de ea.

Silverton se ridică încet în picioare. Robert păru paralizat, dar, în cele din urmă, își aminti de buna-cuviință și sări în poziție de drepți. Preț de un lung moment, rămaseră toți prinși într-o tăcere încremenită, până când generalul își recăpătă, într-un final, glasul.

– Cine naiba ești?

Ochii intrusei cercetară iute încăperea, sărindu-l pe Robert și oprindu-se asupra lui Silverton. Privirile lor se fixară îndelung. El se simți de parcă ar fi fost bătut în cuie de podea, într-atât fu de captivat de vederea femeii furtunoase care năvălise în mijlocul lor.

O creatură înaltă, cu membre lungi și părul negru lucios care se ondula de sub o bonetă rezistentă de țară. Deși nu părea să aibă mai mult de 21 ori 22 de ani, siguranța de sine arătată în înfruntarea unei încăperi pline de străini sugera că ar fi putut fi mai în vârstă.

Dar, mai presus de orice, ochii ei îl luară prin surpriză. Erau extraordinari: mari, sub sprâncenele drepte, hotărâte și înrămați de gene negre, dese. Culoarea lor fu însă cea care îi atrase atenția atât de ferm. Erau gri, dar nu aveau culoarea insipidă, neutră, asociată de obicei cu această descriere. Nu, îi aminteau de o furtună de iarnă: agitați, neîmblânziți și plini de secrete adânci.

O privi îndelung, vag conștient că probabil se făcea de râs, dar păru imposibil să privească în altă parte. Și ea, la rândul ei, păru incapabilă să se desprindă din acest contact, ochii lărgindu-i-se în timp

ce o îmbujorare ușoară îi coloră obrajii și puntea nasului. Pentru doar o secundă, i se păru că întunecimea din privirea ei se transformă în ceva mai deschis, cu o strălucire scurtă de argintiu în adâncuri. Silverton nu păru să își poată aduna gândurile într-o ordine coerentă, dar îi trecu prin minte că arăta ca o tânără zeiță, magnifică și plină de o mânie îndreptățită.

Apoi ea clipi, vraja se rupse, iar ea se întoarse cu fața către unchiul lui.

– Îmi pare foarte rău, domnule general Stanton, zise Tolliver, care își frângea disperat mâinile din cauza acelei uluitoare încălcări a etichetei. Am încercat să îi spun acestei tinere... că nu poate să vă deranjeze, dar a așteptat până când m-am întors cu spatele și apoi...

Vocea i se stinse treptat, amuțind, mult prea tulburat ca să își poată termina măcar fraza.

Generalul flutură nerăbdător din mână, făcându-i semn majordomului.

– Da, da, ei bine, poți pleca, Tolliver. Mă voi ocupa eu de situația asta.

– Da, domnule.

Majordomul ieși din încăpere cu pași nesiguri, în mod evident afectat de deranjul adus în casa lui bine organizată.

Generalul Stanton își fixă privirea asupra tinerei care stătea în fața lui.

– Acum, domnișoară, zise el, poate vei avea bunăvoința să ne explici purtarea dumitale extraordinară.

Silverton văzu din nou îmbujorarea slabă colorând tenul palid al femeii, dar fu vizibil, după felul în care rămase neclintită, că nu era intimidată de purtarea irascibilă a generalului.

– Sunt Meredith Burnley, domnule, răspunse ea cu glasul stins. Mama mea vitregă a fost fiica domniei voastre, Elizabeth, iar nepoata domniei voastre, Annabel, este sora mea vitregă.

O altă tăcere uimită căzu asupra bibliotecii. Dacă ar fi tras cu un tun în încăpere, șocul nu ar fi putut fi mai mare. Silverton făcu o grimasă, pregătindu-se de explozia inevitabilă ce urma să aibă loc în timp ce generalul Stanton avea să o înfrunte pe fiica vitregă a fiicei lui înstrăinate amarnic și de mult decedate.

Bătrânul căpătă, într-adevăr, o nuanță alarmantă de roșu în timp ce se ridică din scaunul său ca să se lupte cu fantoma din trecut care nu era, evident, bine-venită. De fapt, părea a se afla în apropierea unei crize de apoplexie. Silverton căută o modalitate de a distrage

atenția unchiului său, dar, în momentul acela, mintea îi părea la fel de agilă ca un melc ce se târa în jumătate de metru de nămol.

– Cum... cum îndrăznești să pui piciorul în casa asta? reuși să îngaime generalul Stanton în cele din urmă. Pe Dumnezeul meu, femeie, ce drept ai să-mi tulburi liniștea după ce tatăl tău a ruinat reputația și viața fiicei mele? Fiul unui negustor să se însoare cu copila mea! Eu și mama ei am petrecut mulți ani încercând să uităm de pierderea noastră. Și acum, după atâta amar de vreme, îndrăznești să vii aici... în casa mea!

Generalul tremură de furie, cu pumnii strânși și încheieturile degetelor albe din cauza asta.

– I-a ruinat viața, crede-mă, și i-a sfâșiat inima mamei ei!

Preț de câteva secunde, generalul Stanton o privi aspru pe tânără, înainte de a-i întoarce spatele. Domnișoara Burnley se clătină sub impactul mâniei bătrânului, legănându-se un pic ca și cum ar fi fost gata să leșine. Reprimându-și un blestem, Silverton se deplasă rapid pe covorul gros de Aubusson, ajungând în spatele ei. Nu se putu gândi la un alt răspuns la izbucnirea șocantă a unchiului său, dar putea, cel puțin, să o prindă, în cazul în care ea ar fi leșinat.

Din fericire, domnișoara Burnley rămase în picioare.

– Mă aflu aici, domnule, răspunse ea cu o voce neașteptat de aspră, pentru că nu am de ales. V-am scris după ce tatăl nostru a murit, sperând că vă veți da seama cât de mult avea nevoie nepoata domniei voastre de protecția familiei sale. Ați ales să ne ignorați, iar ea a fost obligată să se supună îndrumării și tutelei unui bărbat care nu îi dorește binele. Am dat buzna doar ca să vă implor să interveniți pentru Annabel și să împiedicați ca o soartă cu totul nefericită să se abată asupra ei.

Domnișoara Burnley se strădui să își mențină calmul. Își încleștă cu putere brațele pe lângă trup, încercând să își stăpânească tremurul care îi scutura trupul. Silverton simți un impuls ciudat de puternic de a o lua în brațe pentru a o alina. Se luptă cu impulsul acela nefamiliar, în timp ce tânăra își îndreptă înadins spinarea și își ridică bărbia elegantă. În loc să se retragă, păși mai aproape de birou, se sprijini de el și își fixă implacabil privirea asupra unchiului lui.

– Generale Stanton, trebuie să insist să mă ascultați. Dacă nu o veți face, cel mai probabil că Annabel nu va supraviețui acestei amenințări asupra siguranței ei. Este foarte fragilă.

Generalul o privi în sfârșit, cu ostilitatea întipărită pe fiecare linie a feței lui.

– Trebuie să o ajutați, îl imploră ea din nou. O notă vagă de panică păru să i se strecoare în voce. Nu v-aș fi deranjat dacă ar fi existat vreo altă cale de a o salva pe Annabel. Nu o pot pierde. Ea este tot ce am.

Glasul îi tremură, și rămase tăcută. Domnișoara Burnley își strânse cu putere săculețul în pumn și se întoarse cu spatele la general, ca și cum ar fi fost jenată de faptul că își pierduse controlul. Icni când îl descoperi pe Silverton care stătea atât de aproape în spatele ei și făcu un pas înapoi, ca să își recapete echilibrul.

Apucându-i cotul, el o ghidă cu blândețe până la unul dintre fotoliile de piele aflate lângă biroul unchiului lui.

– Domnișoară Burnley, de ce nu luați loc? Ne puteți spune tot ceea ce aveți de spus despre sora dumneavoastră, dar insist ca, mai întâi, să beți ceva răcoritor.

Silverton îi aruncă o privire vărului său, care stătea ca bătut în cuie, cu gura căscată și ochii ieșiți din orbite.

– Robert, îl mustră el, încetează să mai prinzi muște, te rog, și sună clopoțelul pentru niște ceai.

Flăcăul își închise gura și se grăbi să tragă viguros de cordonul clopoțelului.

Silverton își întoarse din nou privirea către domnișoara Burnley, care ședea dreaptă ca un par pe marginea scaunului, cu ochii coborâți, în timp ce își strângea batista într-o încleștare de moarte. Inspirând adânc, ca să se liniștească, își ridică privirea și îl privi în ochi.

– Mulțumesc, domnule. Aș fi foarte recunoscătoare pentru o ceașcă de ceai.

Gura ei moale tremură într-o încercare de a zâmbi.

Clipi uimit, în timp ce puterea acelui zâmbet timid îi străpunse întreaga ființă. Șocul emoției neașteptate fu, în același timp, surprinzător și enervant.

Generalul Stanton își drese glasul cu putere, smulgându-l pe Silverton din momentana lui reverie. După ce examină tenul palid al domnișoarei Burnley, acesta traversă încăperea până la un dulăpior de mahon care conținea o colecție de carafe și pahare de cristal. Silverton turnă un pahar mic de lichior și se întoarse lângă ea.

– Da, ceaiul ar fi exact ce trebuie, dar socotesc că v-ar prinde bine ceva care să vă dea un pic de putere, cât timp așteptăm.

– Nu, sunt bine, protestă ea. N-am nevoie de asta.

Trase din nou adânc aer în piept, împreunându-și cu grijă mâinile în poală.

– Ba da, aveți, răspunse el cu fermitate în glas, îndemnând-o din priviri să ia băutura. Haideți, domnișoară Burnley, insist!

Îl privi cu neîncredere. El aprobă dând din cap, iar ea îi dărui din nou zâmbetul acela dureros de dulce și de timid. Domnișoara Burnley luă paharul și sorbi din el, privindu-l ca și cum i-ar fi căutat aprobarea. Silverton se trezi fermecat de tremurul voluptuos al buzelor ei rozalii, pline, și de argintiul strălucitor al uimitorilor ei ochi.

În situația aceea, reacția lui era, evident, foarte nepotrivită.

În gând, clătină din cap la răsturnarea neașteptată a evenimentelor din acea zi. În dimineața aceea se târâse fără tragere de inimă până la reședința Stanton, ca să îl întâlnească pe unchiul său. Luat complet prin surprindere, fusese aruncat direct în mijlocul a ceea ce mama lui numea Marele Scandal de Familie. Nimeni nu pomenea despre înstrăinarea dintre general și fiica lui. Întotdeauna păruse ca o poveste antică în familia Stanton, mai ales că Elizabeth Burnley murise cu mulți ani în urmă. Dar o parte din acea poveste antică revenise la viață în ziua aceea, cu o forță înzecită.

Privi gânditor la tânăra uluitoare care stătea pe marginea scaunului, în timp ce bea cu grijă păhărelul de lichior. În ciuda stresului evident al tuturor celor aflați în bibliotecă, Silverton trebui să admită că era mult mai amuzant decât să discute despre sacrificiul său iminent pe altarul căsătoriei.

Cu atât mai mult cu cât una dintre părțile implicate era domnișoara Meredith Burnley.

Câteva minute trecură în liniște, cât timp neliniștita domnișoară Burnley își sorbi lichiorul. Unchiul său continuă să fumege în spatele biroului, iar Robert se agita într-un colț. Silverton însă decise să își ignore rudele până când ea avea să își revină. Fu mulțumit să vadă culoarea revenindu-i în obraji, în cele din urmă.

– Domnișoară Burnley, dacă ți-ai revenit, zise el, aplecându-se asupra ei, poate ne vei putea explica pentru ce anume ai nevoie de ajutorul generalului.

Sprâncenele i se uniră într-o încruntare plină de îngrijorare.

– Aș fi bucuroasă să o fac, domnule, dar este o chestiune personală, de familie, și nu știu...

Obrajii îi căpătară o culoare roz aprins, în timp ce vocea i se stinse.

Silverton dădu din cap, înțelegând brusc despre ce era vorba.

– Desigur. Nu știți cine suntem. Eu sunt marchizul de Silverton. Generalul Stanton este unchiul meu. Tânărul acela neobișnuit

de tăcut, din colț, este Robert Stanton, nepotul generalului și vărul surorii dumitale.

Din nefericire, informația aceea nu păru să îi domolească îndoiala. Ochii ei îi căutară arzători pe ai lui și, după expresia de pe chipul ei, putu să își dea seama că încerca să decidă ce să facă.

– Haideți, domnișoară Burnley. Își arcui sprâncenele la ezitarea ei. Vă asigur, eu și vărul meu suntem foarte capabili să păstrăm o taină. Nu vă putem ajuta până nu aflăm care este natura problemei.

Silverton ignoră privirea criminală aruncată în direcția lui de după biroul masiv. Decise, de asemenea, să ignore și chițăitul disperat care veni din colțul lui Robert.

Domnișoara Burnley tăcu încă un moment înainte să plece capul în semn de aprobare. Își puse lichiorul pe măsuța roșie, lăcuită, aflată lângă fotoliul ei și începu să vorbească, la început cu ezitare, dar cu mai multă forță în timp ce continua.

– După cum poate știți, ori poate nu, milord, eu și sora mea am fost aproape singure pe lume de la moartea tatălui nostru, din urmă cu trei ani. Eu devenisem independentă cu câțiva ani înainte, dar Annabel avea doar 14 ani când tatăl nostru a murit. Din cauza înstrăinării dintre familiile noastre – se opri și aruncă o privire prudentă către general –, testamentul tatălui meu stipula ca Annabel să cadă sub tutela fratelui său, Isaac Burnley. Tutela aceea include, de asemenea, controlul asupra averii ei, pe care a moștenit-o la moartea mamei ei, Elizabeth Stanton Burnley.

– Da, iar banii aceia au fost cauza tuturor nenorocirilor și a necazurilor, de la bun început! izbucni generalul Stanton. Fără ei nu ar fi putut niciodată să fugă și să își părăsească propria familie.

Rozul din obrajii domnișoarei Burnley deveni și mai aprins decât înainte. Ea și bătrânul se uitară unul la altul furioși, și păru că un război deschis avea să izbucnească în orice clipă între combatanți.

– Unchiule!

Silverton nu pronunță decât un singur cuvânt, dar avertismentul din glasul lui fu limpede.

Bătrânul mormăi ceva printre dinți, înainte de a se așeza pe scaunul lui.

Silverton se întoarse din nou către tânără.

– Continuați, vă rog, domnișoară Burnley.

Aceasta dădu din cap.

– Cum spuneam, această tutelă cuprinde controlul averii lăsate lui Annabel de mama ei. Se opri pentru a-i arunca generalului

o privire precaută, înainte de a continua: Ceea ce include și administrarea moșiei noastre de la Swallow Hill. Până de curând, unchiul meu s-a mulțumit să lase în seama mea bunăstarea lui Annabel, el și soția lui trăind în Bristol și fiind foarte ocupați cu propriile afaceri.

Trăsăturile ei fură dintr-odată cuprinse de o expresie de suferință, în timp ce ochii îi străluciră de lacrimi nevărsate. Silverton se întrebă ce naiba ar fi putut să o chinuiască încât să scoată la suprafață o astfel de disperare cu atâta ușurință. Arăta atât de frumoasă și de singură, încât inima lui, care nu era ușor atinsă de emoțiile altora, începu să simtă o șovăielnică simpatie.

– Annabel a fost întotdeauna plăpândă, zise ea, privindu-l foarte serioasă, ca și cum ar fi dorit ca el să înțeleagă. Când a murit tata, ea a suferit foarte mult, și de atunci încoace am fost nevoită să o protejez cu multă grijă. Anul trecut sănătatea i s-a îmbunătățit. Dar în ultimul timp, ei bine, starea ei de spirit este din nou în declin.

Se opri, iar Silverton privi cu groază cum lacrimi începură să îi înece ochii. Nu se temea cu adevărat de femeile care plângeau, dar situația de față era atât de bizară, încât era nesigur de cum ar fi trebuit să reacționeze.

Din fericire, ea clipi, alungând umezeala în cauză și continuă cu hotărâre:

– În urmă cu câteva luni, mătușa și unchiul meu au hotărât să ni se alăture la Swallow Hill. Unchiul Isaac și-a revendicat într-un final tutela asupra lui Annabel, lucru care a inclus decizii luate cu privire la boala ei. Aceste decizii, cred eu, au fost foarte dăunătoare sănătății ei. Sunt convinsă că declinul ei recent este rezultatul acestui amestec, dar nu am nici o putere să îl opresc.

Domnișoara Burnley se opri din nou, ca pentru a se aduna pentru ce avea să urmeze.

– Cu doar câteva zile în urmă, explică ea, privindu-l fix pe Silverton ca și cum de asta depindea viața ei, unchiul meu a făcut ceea ce nu poate fi numită altfel decât ca o amenințare la adresa lui Annabel, o amenințare care, mă tem, o va distruge complet. N-am avut de ales decât să fugim de acasă și să ne aruncăm la mila familiei lui Annabel.

Se răsuci în scaun pentru a se întoarce cu fața la general.

– Vă rog, generale Stanton, imploră ea, dacă aveți vreun strop de milă în inima domniei voastre pentru Annabel ori pentru amintirea mamei sale, trebuie să o ajutați. Cred că sunteți singura persoană care se poate opune unchiului meu și care îl poate împiedica să facă

ceea ce, în mod clar, intenționează, și care sunt sigură că va duce la moartea ei!

Ochii domnișoarei Burnley ardeau de o hotărâre disperată în timp ce se ruga de general. Bătrânul păru împietrit, foindu-se inconfortabil în fotoliul lui de piele.

Silverton se mândrise întotdeauna cu puterea lui de înțelegere, dar nu își putu imagina ce ar fi putut determina pe o tânără, evident foarte bine-crescută, să facă o afirmație atât de înflăcărată. Era obișnuit cu dramele domestice și ocazionalul teatru al mamei sale, dar domnișoara Burnley nu i se părea a fi o femeie înclinată spre istericale. Ba chiar din contră, era gata să parieze că era o femeie cât se poate de cu capul pe umeri.

Situația scăpa iute de sub control. Unchiul lui era mut de uimire, iar domnișoara Burnley părea să nu dorească să ofere mai multă claritate unei povestiri absolut macabre prin natura ei. Evident, trebuia să încerce să îi dea de capăt, înainte să devină și mai întunecată.

– Domnișoară Burnley. Silverton se sili ca glasul să îi rămână blând. Dacă ai putea să dezvălui natura exactă a acestei amenințări, ne-ar ajuta să înțelegem mai bine necazul surorii dumitale.

Umerii i se lăsară pe spătarul fotoliului, într-o resemnare ostenită.

– Unchiul meu dorește să o închidă într-un azil de nebuni privat.

Silverton simți că tâmplele începură să îi zvâcnească, dându-și seama ce avea să urmeze. Înghiți un blestem în timp ce se uită la unchiul său, care imita destul de bine una dintre rachetele lui Congreve[1], care era pe cale să explodeze. Orice haz avuseseră întâmplările zilei dispăruseră într-un nor de fum.

– O casă de nebuni? Generalul levită, practic, din scaunul lui. Vrei să îmi spui că fata este nebună? Fața i se împestriță de furie în timp ce îndreptă un deget tremurător către domnișoara Burnley. Asta se întâmplă într-o căsătorie cu cineva de sânge inferior! Nu voi permite, crede-mă. Nu voi avea o femeie nebună în familia mea. Este evident că familia ta este cea care poartă tara, și unchiul tău trebuie să se ocupe de asta cum crede că este mai bine. Nu îi vei implica în nici un fel pe cei din familia Stanton.

---

[1] Rachete proiectate de Sir William Congreve în războiul din 1812. Racheta incendiară a lui Congreve avea o carcasă de fier, încărcătură de praf de pușcă și o tijă de ghidare lungă de 5 metri. (n.tr.)

Silverton, vag conștient de faptul că Robert înghițea în sec ca un pește pe uscat în colțul lui, se simți paralizat atât de cuvintele domnișoarei Burnley, cât și de izbucnirea furioasă a unchiului său. Dacă ea nu leșina de data asta, avea să fie un miracol.

Păru, într-adevăr, uimită, dar șocul ei fu iute înlocuit de o mânie crescândă. Mâinile i se strânseră pumni, iar chipul îi deveni palid ca al unei stafii, cu excepția a două pete roșii pe pomeți. Silverton privi, fascinat fără să vrea, cum ea își încordă mâinile și se luptă să își țină mânia sub control. Se ridică, îndreptându-se în toată înălțimea ei impunătoare. În ciuda grozăviei situației, el nu se putu împiedica să nu se gândească că domnișoara Burnley arăta absolut magnific, cu pieptul ei generos ridicându-se și coborând și ochii argintii arzând de furie.

– Generale Stanton, zise ea cu o voce de gheață, dar surprinzător de liniștită, veți observa că singura persoană care nu se controlează din această încăpere sunteți domnia voastră. Purtarea domniei voastre este, cred eu, de-a dreptul nebunească! Trebuie să trag concluzia că, dacă există vreo urmă de nebunie, aceasta provine din ramura familiei domniei voastre, nu din a mea. După cum bine vedeți, eu sunt perfect rațională și stăpânită.

Ca pentru a-și demonstra spusele, își împreună mâinile ca o doamnă și se așeză din nou cuminte pe scaun.

– Perfect rațională, perfect rațională! mugi generalul. Jur pe Dumnezeu, voi pune să te arunce în stradă înainte să insulți din nou familia asta.

Silverton reuși să își recapete mobilitatea membrelor și păși grăbit înainte ca să se posteze între domnișoara Burnley și biroul unchiului său.

– Mă vei scuza, domnule, dar nu cred că această discuție vă ajută, nici pe domnia voastră, nici pe domnișoara Burnley. Insist să iei loc. Nu arăți prea bine.

Generalul deschise gura ca pentru a se împotrivi, dar părea într-adevăr depășit de evenimente. Dădu din cap o dată și se prăbuși înapoi pe scaun.

– Domnișoară Burnley, zise Silverton, rotindu-și capul pentru a-i atrage atenția, aș lua-o ca pe o mare favoare dacă v-ați abține de la a-l mai insulta pe unchiul meu.

– Dar..., începu ea să protesteze.

– Nu, domnișoară Burnley, zise el pe o voce joasă, letală.

Ea se uită la el furioasă, însă el răspunse privirii ei toride simplu, cu o privire calmă și liniștită. Cumva spre surpriza lui, ea dădu rigid din cap și își coborî ochii. Stătea cu spatele drept ca trestia, privind în gol la podea, încercând să își țină în frâu temperamentul.

Silverton se întoarse către unchiul său și ridică o sprânceană. Generalul mormăia din nou de unul singur, dar nu păru înclinat să se lanseze din nou în bătălie.

– Mulțumesc, răspunse Silverton, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Acum că stabilise o pace fragilă, zăbovi un moment să cerceteze cele două chipuri furioase din fața lui. Prin minte îi trecu gândul că domnișoara Burnley și unchiul lui semănau remarcabil de tare. Cât de ciudat era că nici măcar nu erau înrudiți, cugetă el. Ar fi putut trece drept tată și fiică.

Clătină din cap și traversă încăperea spre dulăpiorul de mahon ca să își toarne un pahar de porto. Robert se strecură lângă el și îi șuieră în ureche:

– La naiba, Stephen, ce facem acum?

Pe când Silverton căuta răspunsul la acea întrebare, ușa bibliotecii se deschise în spatele lui.

– Dumnezeule! exclamă o voce blândă, feminină. Ce se petrece aici? Arthur, de ce mai țipi acum?

Silverton își stăpâni impulsul de a-și ridica ochii spre tavan. Numai Dumnezeu știa cum avea să reacționeze mătușa lui, Georgiana, la reînvierea neașteptată a Marelui Scandal de Familie.

Capitolul 2

Meredith aproape cedă de ușurare când o urmă pe Lady Stanton afară din bibliotecă. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se minuna că putea să meargă.

Fusese atât de furioasă pe general, încât fusese tentată să îl plesnească peste față. Numai asta, și era destul de umilitor, dar răspunsul pe care i-l dăduse lordului Silverton fusese chiar și mai rău. Un singur cuvânt amabil din partea lui și se topise, practic, la picioarele lui.

Nu reacționase niciodată în viața ei în felul acela față de un bărbat, iar Meredith avea groaznica impresie că el bănuise exact ce simțise ea. Chiar și mai rău, suspecta că, mai mult decât orice, el găsise întreaga scenă oribilă, enervantă. Gemu în sinea ei, amintindu-și arcuirea arogantă a sprâncenelor lui când îi ordonase, practic, să îi spună despre Annabel. Faptul că fusese nevoită să dezvăluie cele mai negre secrete de familie unui bărbat ca el o făcu să își dorească să se târască într-o debara și să nu mai iasă niciodată de acolo.

Lordul Silverton era, pur și simplu, bărbatul perfect pe care îl văzuse vreodată în viața ei. Când năvălise în bibliotecă, Meredith nu observase pe nimeni în afară de general, atât de hotărâtă era în misiunea ei. Apoi însă se întorsese și îl văzuse *pe el* și crezuse că păși într-un basm ori într-o legendă străveche. Imaginația ei debordantă decisese pe loc că bărbatul cu păr auriu arăta exact ca un brav cavaler din vechime.

Era înalt, cu umerii lați și avea fizicul puternic al unui sportiv. Dar chipul lui de o frumusețe clasică fusese cel care îi atrăsese atenția. Sensibilitatea ei artistică o făcuse să îi traseze în gând pometii bine definiți, nasul acvilin, gura hotărâtă și bărbia puternică. Ochii lui erau incredibil de albaștri – cobalt așezat peste bronzul palid al tenului său. Părul lui des, de culoarea grâului, reflecta lumina soarelui ce săgeta prin ferestrele bibliotecii, pieptănat pe spate înainte să-i cadă în valuri moi până la guler.

Și, deși fusese prea supărată ca să observe multe detalii legate de felul în care era îmbrăcat, fusese conștientă că avea o atitudine de putere masculină și o grație pe care nu le mai întâlnise înainte.

Și, ce era cel mai îngrijorător era că, odată ce el își permisese să zâmbească, genunchii ei chiar se înmuiaseră.

Meredith ridică nerăbdătoare din umeri, iritată de propria prostie. Pe de altă parte, cugetă ea, poate că tensiunea din ultimele câteva săptămâni era cea care o făcea să fie susceptibilă la puternicul lui farmec masculin. *Avusese* emoții foarte mari în ceea ce privea întâlnirea cu generalul și cu restul familiei lui Annabel, lucru care ar fi putut să explice ciudata ei reacție în fața acelei situații.

Asta și faptul că Silverton era cel mai uluitor bărbat pe care îl întâlnise vreodată, gândi ea sec. Să fie sinceră însă, nobilii londonezi chipeși erau destul de rari prin părțile rurale din Wiltshire din care era ea.

Meredith studie spatele drept al lui Lady Stanton în timp ce urca treptele impunătoarei scări centrale în urma femeii mai în vârstă.

Aruncând o privire în jur, observă tavanele înalte și coloanele de marmură care împodobeau holul de la intrarea casei de oraș cu arhitectură palladină. Lacheul care deschisese ușa casei stătea impasibil la piciorul scării, dar ea nu avea nici o îndoială că și el o credea nebună pentru că intrase cu forța în sanctuarul generalului Stanton.

Ce agitație provocase! Pariase totul pe abilitatea ei de a convinge familia surorii sale că trebuia să îi vină în ajutor lui Annabel. Dacă era să se ia după răspunsul generalului, viitorul lor părea din ce în ce mai dependent de bunăvoința vărului ei, Jacob. Gândul îi făcu inima să se strângă și oftă deznădăjduită în timp ce se târa în urma lui Lady Stanton. Excelența Sa aruncă o privire peste umăr, buzele despărțindu-i-se într-un zâmbet generos.

– Nu mai este mult, draga mea. Apoi vei putea bea o ceașcă de ceai bun și să-mi explici cu ce îți pot fi de folos.

La cuvintele acelea blânde, inima lui Meredith începu să zboare și, pentru întâia dată în ultimele zile, își îngădui să spere că găsise un aliat în lupta ei de a o ține pe Annabel în siguranță.

Majordomul, care le urmase pe scări, deschise acum ușa către salonul lui Lady Stanton, făcând o plecăciune în fața stăpânei sale și conducând-o apoi pe Meredith înăuntru. Un servitor care purta un serviciu mare de ceai de argint le urmă pe ușă. Acesta puse tava pe o măsuță joasă aflată în fața unui divan din capătul îndepărtat al încăperii.

– Mulțumesc, Tolliver, zise Lady Stanton. Asta este tot.

Majordomul făcu din nou o plecăciune înainte ca el și servitorul să părăsească încăperea.

Meredith inspiră adânc, făcând o pauză ca să cerceteze camera. În realitate, avea nevoie de câteva momente ca să se adune și scuza că privea împrejurul încăperii îi oferi ocazia de care avea mare nevoie. În timp ce privea locul de odihnă neobișnuit al lui Lady Stanton, simți dintr-odată un dezorientant val de dor față de Swallow Hill.

Se aflau într-o încăpere mai degrabă micuță, îngustă, care se termina cu două ferestre mari, grațioase, ce dădeau înspre grădinile din spatele casei. Pereții erau de o delicată nuanță de albastru-deschis, pus în valoare de ornamente gri și de un tavan alb cu stucaturi elaborat detaliate. Covoare orientale cu modele florale acopereau podelele lăcuite. Mobila părea în același timp confortabilă și veselă, tapisată cu materiale moi care se potriveau cu nuanțele aurii și azurii din covoare.

În ciuda spațiului mic, efectul era unul de lejeritate și lumină. Deși arăta complet diferit, culorile și senzația de liniște care împânzeau încăperea îi aminteau lui Meredith de dormitorul mamei sale vitrege. Se trezi clipind ca să își oprească lacrimile la amintirea neașteptată, dulce-amară.

Lady Stanton o cercetă cu o privire care reuși să fie în același timp vicleană și amabilă. Așezându-se pe divanul de mătase bogat capitonat, bătrâna îi arătă fotoliul cu brațe asortat, așezat de cealaltă parte a măsuței joase, bine lustruite.

– Haide, domnișoara Burnley, ia loc, te rog! Nu ai nimic de care să te temi din partea mea. Îi zâmbi îmbietor lui Meredith. Vezi dumneata, îți aștept vizita de destul de multă vreme.

Meredith era pe cale să se afunde în fotoliu, dar îngheță, uimită de remarca lui Lady Stanton.

– Nu înțeleg, răspunse ea încet. Nimeni din familia dumneavoastră nu a ținut legătura cu mine de când tata și mama mea vitregă s-au căsătorit.

Lady Stanton flutură din nou cu mâna spre fotoliu. Meredith se afundă în pernele moi, în timp ce femeia în vârstă prepară două cești de ceai. Fusese luată prin surprindere de comentariile acesteia, dar alungă impulsul de a cere o explicație imediată, nedorind să ofenseze singura persoană care părea foarte dornică să o ajute – chiar și după explicația concisă a evenimentelor dată de către lordul Silverton în bibliotecă cu doar câteva minute în urmă. Așa că Meredith aștepta, încercând să nu se agite, în timp ce o studie pe femeia aflată în fața ei.

Excelența Sa era minionă, dar avea o ținută grațioasă, dreaptă. Părul îi era alb-argintiu și ceva anume din ea sugera fragilitate, dar chipul ei cu osatură plăcută nu avea riduri, iar ochii ei albaștri, deși decolorați, erau ascuțit de ageri. Ochii aceia o priveau acum pe Meredith cu o combinație de perspicacitate și simpatie care o făcu pe Meredith să dorească să se foiască pe scaun. În cele din urmă, răbdarea ei luă sfârșit.

– Iertați-mi impertinența, Excelență, dar mi-ați putea spune motivul pentru care îmi așteptați vizita? Generalul – ezită, nedorind să o jignească pe Lady Stanton – generalul nu a părut, cu siguranță, să se fi așteptat la vizita mea.

– Soțul meu nu știe că eu am comunicat în mod regulat cu fiica mea de când s-a căsătorit și până la moartea ei.

Meredith aproape că își scăpă ceașca.

– Toată lumea presupune că orice contact între noi a încetat după ce tatăl tău și Elizabeth a mea s-au căsătorit, continuă calmă Lady Stanton. Nu aș fi îngăduit un asemenea lucru. Știam totuși că generalul nu ar fi tolerat corespondența între noi. Oricât de mult m-a durut să îl înșel, am ținut-o secretă. Am avut impresia că nici Elizabeth nu a dorit să pară necredincioasă tatălui tău, așa că și ea a ținut secretă față de el corespondența noastră.

Lady Stanton îi zâmbi sec lui Meredith, care știa că arăta la fel de uimită pe cât se simțea.

– Poate că ești șocată de asta. Știam că situația nu era una ideală, dar eu și fiica mea am fost foarte apropiate. Gândul de a nu mai comunica niciodată nu era un lucru pe care să îl poată îndura nici una din noi.

Dintr-odată, Lady Stanton păru foarte obosită și mult mai în vârstă decât în urmă cu doar câteva minute. Își închise ochii și luă o gură de ceai, ca pentru a-și reveni.

Meredith întinse mâna și i-o atinse fugitiv pe a ei.

– Nu pot decât să-mi imaginez durerea pe care separarea trebuie să v-o fi pricinuit.

Lady Stanton își așeză atentă ceașca de ceai pe farfurioară, iar expresia de melancolie de pe chipul ei se înmuie treptat de ușurare.

– Mulțumesc, draga mea. Te-a iubit foarte mult, să știi. Elizabeth a mea a fost la fel de mândră de reușitele tale ca și de cele ale lui Annabel. Iar tu, cred, ai fost la rândul tău foarte apropiată de ea.

Era o urmă de întrebare în glasul lui Lady Stanton. Lui Meredith i se puse un nod în gât la amintirea acelor zile de demult, când se simțise în siguranță și iubită.

– Da, milady. A fost cea mai bună mamă. Trebuie să înțelegeți că eram destul de sălbatică atunci când m-a luat sub aripa ei. Mama a murit la nașterea mea, iar *papa* a fost un tată foarte indulgent.

Meredith clătină din cap când se gândi la cât de sfidătoare fusese atunci când Elizabeth Stanton își exercitase controlul blând asupra neascultătoarei sale fiice vitrege.

– Îi datorez totul fiicei dumneavoastră, doamnă, și o venerez și îmi este dor de ea în fiecare zi a vieții mele.

– Ar fi fericită să știe asta, răspunse Lady Stanton. Știu că ar fi foarte mândră de tine pentru că ai atât de multă grijă de sora ta. Când vom avea timp, trebuie să-mi povestești despre viața voastră împreună.

Excelența Sa își așeză ceașca de ceai pe masă cu un mic zăngănit.

– Acum să ne întoarcem la problema noastră. Motivul pentru care te aşteptam este acela că i-am scris tatălui vostru după moartea lui Elizabeth, oferindu-i orice ajutor ar fi avut nevoie pentru tine şi pentru Annabel. Nu mi-a răspuns niciodată, dar am păstrat întotdeauna speranţa că tu ori nepoata mea aveaţi să vă găsiţi drumul spre mine.

Lui Meredith i se păru preţ de o clipă că nu auzise corect. Cum Dumnezeu putuse *papa* să neglijeze să îi spună un lucru atât de important! Se simţi imediat vinovată. Tatăl ei fusese atât de distrus după moartea soţiei lui, că abia fusese în stare să aibă grijă de propriii copii.

– I-am scris generalului Stanton după ce tata a murit, răspunse stins Meredith. M-am gândit că ar fi dorit să ştie. Eram sigură că amândoi aţi fi dorit să o vedeţi pe Annabel – poate mi-aţi fi cerut să o aduc la Londra. Dar nu mi-a răspuns niciodată.

O umbră de regret amar trecu pe chipul femeii mai în vârstă.

– Îmi pare rău, draga mea. N-am ştiut niciodată. Cea mai mare teamă a mea a fost întotdeauna aceea că tu şi sora ta aţi fost supărate din pricina înstrăinării şi nu aţi dorit niciodată să mă contactaţi. Dacă aş fi ştiut!

Clătină din cap cu exasperare, evident frustrată de atât de multe ocazii pierdute.

Tensiunea care o învăluise pe Meredith de când intrase în reşedinţa Stanton începu să se risipească. Părea că, până la urmă, avea un aliat. Singura întrebare care rămânea era dacă Lady Stanton avea să îşi înfrunte soţul şi să fie de acord să îşi ajute nepoata.

– Ştiţi că avem nevoie de ajutorul domniei voastre. Inima lui Meredith bătu nebunește. Annabel va fi pierdută dacă familia domniei voastre nu intervine. Nu am nici un drept de tutelă nici asupra ei, nici asupra averii ei. Unchiul meu este un bărbat hotărât, şi ştiu că doar cineva mai puternic decât el va fi în stare să îl împiedice să o închidă pe Annabel într-un azil.

Meredith auzi cum glasul începe să îi tremure. Cealaltă femeie se întinse peste masă şi îi strânse mâna.

– Nu încape îndoială, draga mea. Annabel este acum în siguranţă. Familia ei va avea grijă de ea şi poţi să stai liniştită, nu voi permite niciodată unchiului ei să vă facă rău nici ei, nici ţie.

Fu prea mult pentru Meredith. Toată emoţia acumulată nu mai putu fi reţinută. Cedă şi plânse, în timp ce Lady Stanton se ridică

de pe divan și o îmbrățișă. Pentru prima oară în ani întregi, avea pe cineva mai în vârstă și mai înțelept pe care să se sprijine.

Lady Stanton mângâie chipul lui Meredith cu o mână blândă și îi uscă lacrimile cu un șervet.

– Gata, copila mea! Nu mai e nevoie de nici o lacrimă. Nepoata mea a venit, în sfârșit, acasă, și trebuie să vedem ce putem face ca să o ajutăm.

Meredith se luptă să își recapete stăpânirea de sine, luând o gură de ceai în efortul de a-și drege glasul. Era destul de obositor, recunoscu în sinea ei, să se manifeste încontinuu ca o stropitoare.

Lady Stanton foșni grațios înapoi la locul ei, cu o sclipire promițătoare aprinzându-i ochii.

– Bănuiesc că ai deja un plan și că nu ai nevoie de mine decât să îl pui în aplicare.

– Da, milady. M-am gândit îndelung, zise Meredith, tamponându-și cu o batistă nasul care îi curgea. Ce îi trebuie lui Annabel este un sezon. De fapt, ceea ce îi trebuie cu adevărat este un soț.

Pentru o secundă doar, Lady Stanton păru uimită. Apoi începu să râdă de încântare. Meredith se simți ametită de ușurare la evidenta aprobare a celeilalte femei.

– Genial, draga mea! Aș fi dorit să mă fi gândit eu însămi la asta. Dacă Annabel se căsătorește, atunci tutela și controlul asupra averii ei trec în seama soțului ei. Unchiul tău nu va fi nicicând în stare să o atingă.

Meredith încuviință meditativ din cap, ușurată că gândirea lui Lady Stanton o confirma pe a ei. Era însă un alt lucru care îi dădea bătăi de cap.

– Cea mai mare teamă a mea este că nu vom reuși niciodată să îl facem pe unchiul meu să fie de acord cu măritișul ei, se destăinui ea. Nu mi-ar plăcea deloc ca Annabel să fie nevoită să fugă în Scoția.

Lady Stanton îi alungă îngrijorarea cu un gest făcut în aer.

– Aprobare specială, zise ea scurt.

Meredith ezită, nedorind să o contrazică pe Excelența Sa, dar probabil că îndoielile i se citeau limpede pe față.

– Nu-ți face griji, draga mea, zise sec Lady Stanton. Îl cunoaștem pe arhiepiscop.

Teama strivitoare care cântărise atât de greu asupra lui Meredith începu să se împrăștie. Buna dispoziție luă locul disperării când își dădu seama că toate riscurile pe care și le asumaseră ea și Annabel ar putea da roade.

Lady Stanton se ridică de pe divan, mișcările iuți contrazicându-i vârsta. Merse cu pași energici până la cordonul clopoțelului și îl trase.

– Și acum, draga mea domnișoară Burnley, cu permisiunea dumitale, aș dori să-mi vizitez nepoata. O expresie triumfătoare îi cuprinse trăsăturile. Am așteptat foarte mult timp sosirea acestei zile.

Ușa salonului se deschise fără zgomot, și Tolliver păși înăuntru. Lady Stanton se răsuci cu fața spre el.

– Tolliver, exclamă ea pe un ton poruncitor, trăsura mea. Imediat!

Capitolul 3

Meredith ședea dreaptă ca un par în landoul elegant, de culoare bordo, încercând să ignore asaltul asupra simțurilor ei în timp ce trăsura își croia drum de-a lungul străzii aglomerate. Haosul după-amiezii, care îi înconjura, îi provocă o durere de cap – o diversiune supărătoare în timp ce se străduia să își adune emoțiile tulburătoare. Spre marea ei surprindere, ura Londra. Zgomotul, praful și mizeria, nenumăratele mirosuri care, pentru ea, erau majoritatea neplăcute făceau ca fiecare călătorie de-a lor să fie o experiență greu de îndurat mai degrabă decât una plăcută.

Reacția pe care sora ei o avusese față de oraș fusese total opusă. Annabel era foarte încântată de întâmplările care i se păreau o aventură, nu o evadare. Fata era mai vioaie și mai sănătoasă decât o văzuse Meredith în luni întregi.

Annabel o însoțise cu entuziasm pentru cele câteva comisioane care fuseseră necesare de la sosirea lor neașteptată din urmă cu patru zile la ușa domnișoarei Noyes, fosta lor guvernantă. Meredith, din nefericire, se străduia să își stăpânească temerile de fiecare dată când părăseau refugiul casei. Se uita tot timpul peste umăr, așteptându-se în fiecare moment ca unchiul Isaac să le dea de urmă și să le târască înapoi la Swallow Hill.

Închizându-și ochii la zarva ce înconjura trăsura, își aminti de fuga din singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată. Lui Meredith încă nu îi venea să creadă că reușiseră să o ducă la capăt. Annabel dăduse dovadă de foarte multă putere și de o rezistență fizică

neașteptată. Cu ajutorul lui Creed și al bătrânului lor vizitiu, John Ruddle, se furișaseră să prindă poștalionul de noapte din orașul învecinat, Cross Keys. Ruddle rămăsese alături de ele, refuzând să își lase neprotejate tinerele stăpâne. Îngrijorarea față de bătrânul slujitor al familiei era doar una dintre multele griji care bântuiau nopțile fără somn ale lui Meredith.

Dar acum se trezi instalată comod în trăsura de lux a familiei Stanton, care îi purta lin prin oraș către modestul, dar dichisitul cartier Hans Town. Meredith ședea în fața lui Lady Stanton, care continua să sporovăiască distractiv, în timp ce arăta diverse obiective care ar fi putut interesa pe un nou-sosit în Londra. Tânărul Robert Stanton mergea la trap pe lângă ei, pe o frumoasă iapă murgă.

Și, șezând alături de mătușa lui, ocupând cu mult mai mult spațiu decât ar fi dorit Meredith, se afla marchizul de Silverton.

După ce coborâse din salonul Excelenței Sale, Meredith gemuse în sinea sa când îl văzuse pe lordul Silverton ieșind din bibliotecă și trăgându-și mănușile în timp ce o privea printre ochii îngustați. O ajutase pe Lady Stanton să urce în landou, apoi se întorsese spre ea cu un zâmbet calm, ca să o ajute. Meredith se îmbujorase aprins și își coborâse ochii, mustrându-se în tăcere în tot acest timp că se purta ca o școlăriță prostuță.

Acum lordul Silverton stătea tolănit în largul lui alături de mătușa sa, cu părul auriu ieșind în inele de sub marginea pălăriei înclinate șmecherește. În timp ce o studia, ochii îi luceau de un interes evident. Lui Meredith i se părea extrem de enervant că el o studia atât de atent, aproape ca și cum ea ar fi fost vreun fel de specie exotică de insectă aflată sub o lupă.

Strecură o privire către el, printre gene, hotărând că Silverton îi amintea de o pisică. O pisică uriașă, aurie – cu blana lucioasă, mulțumită și cu o încredere în sine supremă. Chiar se întrebă, pentru o clipă, dacă acesta avea să toarcă la ea.

Își dădu seama dintr-odată că Lady Stanton arăta curioasă, așteptând din partea ei un răspuns la o întrebare pe care tocmai i-o adresase. Luându-și mintea de la superbul mascul absolut deconcertant din fața ei, Meredith zâmbi scuzându-se către cealaltă femeie.

– Vă cer scuze, Excelență. Sunt încă distrasă de toată agitația orașului. Mi-ați pus o întrebare?

Bătrâna zâmbi cu blândețe.

– Da, Londra are tendința de a copleși pe cineva care nu este obișnuit cu ea. Te vei obișnui mai degrabă decât crezi. Întrebam, draga mea, cum ai ajuns astăzi din Hans Town până la reședința Stanton?

Meredith se încruntă, surprinsă de faptul că Lady Stanton era preocupată de un lucru atât de mărunt.

– Vizitiul meu mi-a adus o birjă închiriată.

Excelența Sa ezită, cu sprâncenele aristocratice împreunate într-o încruntare.

– Domnișoară Burnley, nu te-ai gândit să o iei cu tine la reședința Stanton pe camerista dumitale? Sau, dacă nu, să îl pui pe vizitiu să te însoțească și să te aștepte afară? Îmi fac griji că ai călătorit într-un mijloc de transport public fără însoțitor.

Meredith își dădu capul pe spate, înțepată de critica subînțeleasă. Timp de mulți ani se ocupase de propria viață, precum și de viețile celor care depindeau de ea. Apoi mătușa și unchiul ei pătrunseseră cu forța în casa ei, obligând-o să se supună dorințelor lor. Și, deși era limpede că Lady Stanton era bine intenționată, Meredith era sătulă ca oamenii să îi spună ce să facă.

– Nu am nevoie de o cameristă care să mă însoțească, zise ea, mai tăios decât intenționase. Nu sunt nici pe departe o școlăriță și m-am ocupat singură de propriile treburi, ca și de ale lui Annabel, ani în șir.

Meredith aruncă o privire către lordul Silverton, care o privea cu o expresie impasibilă pe chip. Ea își mușcă buza de necaz, rușinată de cât de nerecunoscătoare păruse. Lady Stanton îi dărui un zâmbet mic, dar inconfortabil de șiret.

– Iartă-mă, draga mea. Nu doresc deloc să jignesc ori să intervin acolo unde nu este nici dorit, nici necesar. Desigur că trebuie să faci așa cum îți place. Expresia ei plăcută deveni serioasă. Îmi imaginez totuși că fiica mea, Elizabeth, ar fi văzut cu totul altfel lucrurile.

Meredith se înroși gândindu-se la Elizabeth Burnley. Mama ei vitregă îi băgase în cap toate regulile de bun-simț care le-ar fi protejat pe fiicele ei de genul de bârfe și de scandaluri la care fusese ea, la rândul ei, supusă. Când era mică, Meredith era rebelă, voința ei puternică ciocnindu-se de forța de caracter mai blândă, dar de neclintit a lui Elizabeth.

Acei ani de început fuseseră dificili pentru Meredith, și atât mama, cât și fiica vărsaseră multe lacrimi. Dar lecțiile fuseseră prețioase, iar Meredith știa că era nevoită să le respecte cu și mai multă strictețe pentru ca sora ei să aibă vreo șansă să facă o căsătorie bună.

Înalta societate avea memoria lungă și un singur scandal în familie era de ajuns.

Zâmbi trist când întâlni privirea pătrunzătoare a lui Lady Stanton, fiind conștientă că bătrâna o înghesuise cu măiestrie într-un colț.

– Da, milady, ar fi fost de acord cu domnia voastră.

Lady Stanton o recompensă cu un zâmbet cald.

– Haide, domnișoară Burnley, vorbești despre dumneata de parcă ai fi o fată bătrână, ceea ce nu ești. Nu cred că ai mai mult de 24 de ani. Așa este?

Meredith deveni din nou intens conștientă de bărbatul ca un leu aurit care ședea în fața ei. Simți o îmbujorare arzătoare încălzindu-i obrajii. Cât de umilitor să fie obligată să aibă o discuție atât de intimă în fața lordului Silverton, atât de stăpân pe sine. Oare nu putea fi scutită de nici o umilință în ziua aceea?

El o observă cu atenție. Lordul Silverton îi citi, probabil, gândurile, pentru că îi zâmbi în felul acela orbitor care îi făcea genunchii să se transforme în budincă.

– Nu mă luați în seamă, domnișoară Burnley. După ce am trecut prin atâtea astăzi, cu siguranță că trebuie să mă considerați parte din familie.

Se aplecă în față, cu ochii albaștri de cobalt îngustați ușor din cauza soarelui. Vocea îi scăzu cu un ton, către un timbru adânc, seducător, care părea să i se răsucească de-a lungul spinării.

– Ar trebui să știți că mătușa mea ne-a condus pe toți de când mă știu. Vă asigur, este inutil să vă împotriviți.

Meredith îi privi pe cei doi șezând unul lângă altul, atât de diferiți și totuși remarcabil de asemănători în manierele lor încrezătoare, atrăgătoare și profund aristocratice. Oftă și ceda.

– Am aproape 25 de ani, milady.

Lady Stanton râse.

– Draga mea copilă, ești în floarea tinereții. Nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare să te consideri în rândul fetelor bătrâne. Nici măcar nu ai avut un sezon la Londra, lucru pe care știu că fiica mea îl avea în vedere pentru tine.

Meredith îngheță, întrebându-se, pentru un moment îngrozitor, dacă bătrâna glumea. Aruncă o privire plină de îndoială în direcția lordului Silverton, dar nici el nu păru să găsească amuzantă remarca. De fapt, o studia pe mătușa lui cu o intensitate pe care Meredith o găsi un pic tulburătoare.

– Un sezon! Cu siguranță că glumiți, doamnă! Meredith izbucni într-un râs nesigur. Nu sunt decât nepoata unui negustor de lână din Bristol. Nu cunosc pe nimeni în Londra, în afară de familia surorii mele vitrege. Puteți fi destul de amabilă și să o recunoașteți pe Annabel și, într-adevăr, vă sunt recunoscătoare pe vecie pentru asta, dar cine ar sponsoriza pe o oarecare ca mine?

Ochii lui Lady Stanton sclipiră cu o lucire strengărească.

– Păi, domnișoară Burnley, replică ea blând, din punctul meu de vedere, ești parte din această familie. Iar în ceea ce privește sponsorul sezonului dumitale, pur și simplu nu există îndoială. Eu o voi face.

Meredith se trezi din nou mută – o boală care, în opinia ei, o lovise cam prea frecvent în ziua aceea. Lăsă să îi scape un suspin de ușurare când trăsura încetini și se opri în fața unei case micuțe.

Un rândaș coborî treptele trăsurii, și marchizul făcu un pas mare, coborând pe caldarâm. Îi întinse mâna lui Lady Stanton ca să o ajute. Meredith fu următoarea. Lordul Silverton îi strânse ușor mâna în timp ce o ajută să coboare, uluind-o cu ceea ce părea a fi un gest de susținere.

Ezită pe veranda casei, aruncând o privire înapoi, către demna femeie în vârstă sprijinită de brațul musculos al nepotului său. Inspirând adânc, Meredith ciocăni la ușa de la intrare. Aproape imediat aceasta se deschise, și tânăra fată în casă a domnișoarei Noyes, Agatha, îi conduse în holul înghesuit. Ochii fetei se lărgiră privind splendoarea rafinată a lordului Silverton. Făcu o reverență rapidă și se grăbi să deschidă ușile micuțului salon de zi.

Lady Stanton înaintă și intră în încăpere, strângând cu putere brațul lordului Silverton. Chipul îi era palid, și Meredith putu să vadă că mâinile cu oase fine îi tremurau.

Annabel ședea alături de domnișoara Noyes pe o canapea învechită și sărăcăcioasă aflată în celălalt capăt al încăperii mobilate simplu. Era evident faptul că se străduise să își distragă atenția cosând ceva. Biata fată strânsese atât de tare materialul, încât Meredith fu uimită că acesta nu se destrămase în mâinile ei. Annabel clipi nervoasă privind-o pe bunica ei, chipul ei frumos fiind alb ca hârtia, cu excepția unei îmbujorări pe pomeți.

Lady Stanton păru dintr-odată mai tânără cu câteva zeci de ani, expresia ei îmbătrânită de griji fiind înlocuită de una strălucind de bucurie.

Annabel se ridică încet în picioare, lacrimile începând să îi strălucească în ochi.

– Bunico? întrebă ea încet, făcând un pas mic înainte.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Lady Stanton. Își lăsă mâna să îi cadă de pe mâneca lordului Silverton și, fără să rostească o vorbă, își deschise larg brațele. Annabel aruncă cât colo broderia și alergă de-a lungul încăperii, aruncându-se în îmbrățișarea bunicii sale.

Nimeni nu rosti un cuvânt. Singurele sunete din încăpere fură suspinele tinerei fete și ale lui Lady Stanton, în timp ce se agățau una de cealaltă, bătrâna ridicându-și mâna pentru a mângâia părul roșcat aprins al nepoatei sale.

Meredith rămase în cadrul ușii și lăsă ca fericirea lor să o inunde, în timp ce se lupta să își înghită lacrimile care o sugrumau.

Și astfel, toți anii de suferință și griji luară, în cele din urmă, sfârșit. Meredith și Annabel nu mai erau singure.

Meredith oftă în timp ce își tamponă pe ascuns nasul cu batista ei deja udă de lacrimi. Nu prea mai încăpea îndoială că evenimentele acelei zile o transformaseră într-o stropitoare.

Annabel și Lady Stanton erau încă strânse într-o îmbrățișare puternică, și nici unul dintre cei care erau martori la acea scenă nu putu rămâne nepăsător. Domnișoara Noyes plânse în batista ei, tânărul Robert se mută de pe un picior pe celălalt și își frecă ochiul ca și cum i-ar fi intrat în el cenușă. Până și lordul Silverton își pierduse expresia prudentă și destul de dură. Colțurile gurii lui sculptate se curbară într-un zâmbet cu adevărat fermecător, surprinzând-o pe Meredith cu căldura lui. Reuniunea, din orice punct de vedere, păru să fie un succes total.

Dar chiar și atunci când Lady Stanton o mângâie și o alină, Annabel continuă să suspine dramatic. Meredith începu să se îngrijoreze că sora ei se afla pe marginea unei crize de isterie. Păși înainte și puse o mână pe umărul lui Annabel.

– Haide, iubito, nu trebuie să plângi așa de tare. Te vei îmbolnăvi. De ce nu te așezi cu Lady Stanton pe sofa, cât așteptăm să vină ceaiul?

Meredith dădu din cap cu subînțeles către fata în casă, care se învârtea prin preajmă cu o curiozitate avidă pe față. Fără tragere de inimă, Agatha făcu o reverență și ieși din încăpere cu spatele.

– Este o sugestie foarte potrivită, domnișoară Burnley, zise Lady Stanton, cu vocea stridentă din cauza emoției. Ne va prinde bine tuturor să luăm loc și să ne odihnim câteva minute.

Bătrâna o conduse pe Annabel către sofa. Domnișoara Noyes scoase o batistă din sacul ei enorm și i-o oferi lui Lady Stanton.

– Nu mai plânge atâta, iubito. Totul va fi bine, murmură Lady Stanton.

Annabel își lăsă capul pe umărul bunicii sale și o lăsă să îi șteargă lacrimile.

Meredith se întoarse către lordul Silverton și către Robert.

– Milord, domnule Stanton. Vă rog, luați loc!

Aruncă o privire nesigură împrejurul salonului, acut conștientă de cât de mic și de sărăcăcios trebuia să le pară oaspeților. Domnișoara Noyes abia dacă avea destulă mobilă încât să poată lua loc cu toții.

Dar, dacă Lord Silverton fu ofensat de natura modestă a locuinței, nu o arătă. Făcu o plecăciune grațioasă către domnișoara Noyes, zâmbind binevoitor femeii încurcate.

– Bună ziua, doamnă. Eu sunt Lord Silverton, iar acesta este Robert Stanton. Avem onoarea de a fi verii domnișoarei Annabel.

Meredith își înghiți un oftat, conștientă de faptul că manierele ei dispăruseră din nou.

– Vă rog să mă iertați, domnilor, Lady Stanton. Permiteți-mi să v-o prezint pe fosta noastră guvernantă, domnișoara Noyes. A fost foarte amabilă să ne ofere adăpost de când am sosit în Londra.

– Da, bunico, sughiță Annabel. Nu știm ce ne-am fi făcut dacă nu ne-ar fi primit.

Lady Stanton îi zâmbi binevoitor guvernantei.

– Atunci veți avea întotdeauna recunoștința mea, domnișoară Noyes, pentru că ați avut atât de multă grijă de nepoata mea și de sora ei. Trebuie neapărat să-mi spuneți cum anume vă pot ajuta.

– Vai, nu este nevoie de mulțumiri, Excelență! Nu există lucru pe care nu l-aș face pentru dragele mele fete. Adică... desigur, eu... pentru domnișoara Burnley și domnișoara Annabel.

Domnișoara Noyes era o femeie blândă ca un mielușel, dureros de timidă de cele mai multe ori, iar Meredith se temu că atât de mulți vizitatori aflați în același timp în minusculul ei salon de zi aveau să îi provoace o criză. Își scotoci mintea să găsească o însărcinare care să îi permită domnișoarei Noyes să evadeze din încăpere.

– Domnișoară Noyes, zise Lord Silverton, preluând în mod neașteptat controlul conversației, am observat că, atunci când am intrat,

dumneata și domnișoara Annabel coseați ceva. Ceea ce coase verișoara mea este cu siguranță o broderie foarte fină. Presupun că i-ați predat această îndeletnicire când îi erați guvernantă?

Se așeză lângă domnișoara Noyes, ridicând broderia lui Annabel și studiind-o de parcă ar fi fost o adevărată operă de artă.

Meredith privi uimită cum mica femeie nervoasă se relaxă vizibil și începu să preamărească talentele fostei sale eleve. Pe când guvernanta scotea în evidență frumusețea cusăturilor lui Annabel, lordul Silverton ridică ochii și întâlni privirea lui Meredith. În ochii lui străluci un spirit ștrengăresc și strălucirea scurtă a zâmbetului lui o lăsă fără suflare. Dar el își reîntoarse imediat atenția asupra domnișoarei Noyes, lăsând-o pe Meredith să se întrebe dacă își imaginase privirea lui poznașă.

Oftă, iritată de imaginația ei stupid de activă. Întorcându-se din nou către Annabel, Meredith fu mulțumită să vadă că fata își ștergea ochii, lăsându-se alinată de îmbrățișarea blândă a lui Lady Stanton. Robert se așeză cu grijă pe un scaun înalt și subțire din trestie, alături de marchiz, iar domnișoara Noyes, încurajată de cei doi bărbați, se aventură într-o descriere detaliată a metodelor pe care le avea pentru a învăța elevele.

Meredith se gândi că aceea fu cea mai ciudată după-amiază pe care o avusese vreodată în viața ei.

Cu un zdrăngănit de vase, Agatha intră grăbită pe ușă, cu gustări. Fata solidă cără o tavă mare de-a lungul încăperii și o trânti cu zgomot puternic pe o masă străveche aflată lângă sofa.

– Mai e nevoie de ceva, doamnă?

Agatha abia aruncă o privire către domnișoara Noyes înainte de a se uita avidă către Lord Silverton, fascinată în mod clar de atractivitatea lui masculină. Sprâncenele lui se ridicară un pic când observă privirea admirativă a fetei în casă care se holba la el.

Meredith tresări.

– Nu, Agatha, interveni ea înainte ca domnișoara Noyes să apuce să răspundă. Asta e tot.

– Da, domnișoară.

Fata îi zâmbi larg lordului Silverton în timp ce se retrase din încăpere. Meredith prinse expresia amuzată de pe chipul lui și se resemnă în fața unei zile de umilințe aparent fără de sfârșit. Se grăbi către masa de ceai, nerăbdătoare să continue cu aranjamentele pentru Annabel. Cu cât sora ei se putea muta mai repede în reședința Stanton,

cu atât mai bine. Meredith avea să îi ducă dorul teribil, dar nu se putea face nimic în privința aceea.

– Excelență, zise Meredith, după ce servi tuturor câte o ceașcă de ceai, vă rog să mă iertați că sunt directă, dar aș dori să discutăm despre situația lui Annabel.

– Deloc, draga mea. Este motivul pentru care ne aflăm aici.

Dintr-odată, atmosfera din încăpere deveni foarte serioasă. Annabel își îndreptă spatele, privind-o insistent și cu nervozitate pe bunica ei. Lordul Silverton păru enigmatic, în timp ce Robert se uita cu aviditate la Annabel.

Meredith se încruntă, surprinsă de purtarea tânărului. Acum, când se gândea la asta, Robert o privise pe Annabel cu o astfel de admirație arzătoare încă de când intrase în încăpere.

– Te rog, continuă, draga mea, o îndemnă Lady Stanton.

Meredith își îndreptă din nou atenția către bătrână încercând să își adune mințile împrăștiate.

– Iertați-mă, Excelență! Voi trece direct la subiect. Am cugetat foarte mult asupra acestei probleme și cred că cel mai bine ar fi ca Annabel să se mute în reședința Stanton cu dumneavoastră și cu generalul.

Lady Stanton și lordul Silverton făcură schimb de priviri, expresiile amândurora fiind la fel de enigmatice. Robert tresări din contemplarea lui Annabel și pufni uimit.

– Vai, pe cuvântul meu! Proastă idee, asta.

– Robert, îl mustră Lady Stanton, te rog să ai grijă cum te porți!

Tânărul se îmbujoră și își coborî fruntea.

– Iartă-mă, bunico!

Îi zâmbi larg, cu timiditate, lui Annabel, care o surprinse pe Meredith răspunzându-i acestuia cu un chicotit. Meredith o privi fix pe sora ei un moment, înainte de a-și muta din nou privirea către Lady Stanton.

– Îmi pare rău, Excelență, continuă ea, nedumerită de lipsa de entuziasm față de sugestia ei. Nu asta ați sugera? În reședința Stanton ar fi ferită de unchiul nostru și este locul logic din care și-ar putea face debutul în societate.

– Și dumneata unde ai sta, domnișoară Burnley? întrebă Excelența Sa.

– Aici, cu domnișoara Noyes, desigur.

Annabel se agită, retrăgându-se din îmbrățișarea lui Lady Stanton.

– Nu, Meredith! Nu te voi părăsi.

– Iubito, așa este cel mai bine. Meredith încercă să o încurajeze, deși inima o durea la gândul separării de sora ei. Ne putem vedea în continuare aproape în fiecare zi. Și apoi vei fi atât de ocupată cu bunica ta, încât nu-ți va fi dor de mine.

Annabel clătină din cap, în timp ce o încruntare de răzvrătire îi încreți fruntea tânără.

– Nu te voi părăsi, Meredith. Se întoarse către Lady Stanton. Îmi pare rău, bunico. Nici măcar pentru tine nu voi îngădui să mă despart de ea.

– Bineînțeles că nu, răspunse calm Excelența Sa. Tu și sora ta trebuie să închiriați o casă în Mayfair, aproape de Berkeley Square. Sper că domnișoara Noyes va putea fi convinsă să își asume rolul de însoțitoare până când o situație permanentă poate fi aranjată.

– Vai, milady, ce idee minunată! Pot fi gata în orice moment să le ajut pe dragele fete în orice fel pot. Voi fi bucuroasă să stau cu ele, cât timp au nevoie de mine. Nici un sacrificiu nu va fi prea mare!

Meredith interveni în grabă:

– Cu siguranță că nu este necesar, Excelență. Annabel va fi foarte fericită să trăiască în reședința Stanton, de îndată ce se va obișnui cu ideea. În orice caz, eu nu aș putea să susțin o casă în Mayfair cu venitul meu. Și știți că nu ne putem atinge de averea lui Annabel.

De ce nu înțelegeau? Annabel avea nevoie de mai multă protecție și îndrumare decât îi putea oferi Meredith. Aruncă o privire către lordul Silverton, care arăta ca și cum se străduia să nu râdă.

Meredith scrâșni din dinți și continuă cu încăpățânare:

– Cred că Annabel ar trebui să fie alături de bunicii ei. Aceasta este în mod evident cea mai bună soluție la problema noastră.

Lady Stanton își încreți nasul într-o consternare blândă.

– Îmi pare rău, draga mea, dar acest lucru nu este posibil, pur și simplu. Ați văzut cât de puternic a reacționat generalul la vizita dumitale azi-dimineață. Annabel o cercetă pe bunica ei, care îi mângâie mâna liniștitor. Deși nu am nici o îndoială că soțul meu o va accepta pe Annabel în familia noastră, acesta nu acceptă schimbările bruște în casa lui. Făcu delicat o pauză. Ar fi mai bine, pentru moment, dacă ați avea propria locuință. Nu va fi nici o greutate în a vă păstra în siguranță, sunt sigură. Nu puteți sta aici dacă dorești ca Annabel să aibă un sezon de succes. Și, din moment ce vorbim atât de deschis, draga mea domnișoară Burnley, continuă sec Lady Stanton, trebuie să știți că familia Stanton este destul de capabilă să vă susțină atât pe dumneata, cât și pe sora dumitale în stilul potrivit.

Meredith oftă. În toată agitația ultimei ore, uitase de intenția Excelenței Sale de a o introduce în societate.

– Scuzați-mă, doamnă, zise ea politicos, dar hotărât, dar, după cum am spus și în trăsură, nu există nici un motiv pentru care să am un sezon. Trebuie să repet că nu doresc asta.

Excelența Sa alungă veselă cu un fluturat din mână încercările ei de a refuza și începu să discute despre casele din Mayfair cu lordul Silverton și Robert. Annabel intervenea plină de entuziasm și chiar și domnișoara Noyes se aventură să facă unele sugestii ezitante. În timp ce dezbăteau meritele posibilelor aranjamente locative și cât de curând se puteau muta din Hans Town, nici unul dintre ei nici măcar nu îi aruncă o privire lui Meredith. Aceasta avu impresia distinctă și neplăcută că devenise, cumva, invizibilă.

– Silverton. Lady Stanton zâmbi nepotului său. Aș fi foarte recunoscătoare dacă ai putea să te ocupi tu de asta și să le găsești fetelor o casă potrivită.

Meredith simți că era gata să își smulgă boneta de frustrare. Era evident că pierduse în lupta ei de a o așeza pe Annabel în reședința Stanton, dar nu suporta gândul de a fi pe mai departe îndatorată lordului Silverton. Acesta era atât de periculos de atrăgător, încât cu cât avea mai puțin de-a face cu el, cu atât avea să fie mai bine.

– Lady Stanton, exclamă ea, sunt extrem de recunoscătoare pentru toată bunătatea domniei voastre, dar nu este nevoie ca Excelența Sa să se ocupe de asta pentru noi. Voi face eu însămi aranjamentele necesare pentru Annabel și pentru mine.

Lady Stanton aruncă o privire în direcția lordului Silverton, ridicând o sprânceană întrebătoare. Acesta răspunse scurt privirii mătușii sale, înainte de a o măsura pe Meredith cu un aer de stăpân.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnișoară Burnley. Meredith putu să jure că auzise o ușoară notă de râs batjocoritor în glasul lui. Secretarul meu, domnul Chislett, va fi cel care va fi incomodat, din moment ce el va fi cel care va căuta, nu eu.

Spusele acestea o reduseră la tăcere, căci nu se putu gândi la nici un mod politicos de a răspunde unui aer de superioritate îngăduitoare atât de enervant. Din moment ce Meredith nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar fi trebuit să facă pentru a închiria o casă în Londra, presupuse cu părere de rău că era nevoită să se plece în fața inevitabilului și că trebuia să o facă cu cât de multă grație reușea să adune. În orice caz, nu avea destulă energie să poarte o altă bătălie în ziua aceea.

Lordul Silverton trebuie să îi fi citit gândurile, căci gura lui cinică se curbă într-un zâmbet leneș și seducător care îi împrăștie gândurile ca pe niște alice. Se simți ca și cum tocmai căzuse de pe o stâncă, o senzație pe care o găsi în același timp derutantă și extrem de enervantă.

Meredith își reținu un impuls subit și copilăresc de a-l plesni pe lordul Silverton peste urechi, în timp ce se întreba cum un bărbat pe care îl întâlnise cu doar câteva ore în urmă putea atât de ușor să scoată la iveală tot ce era mai rău din ea.

Capitolul 4

Silverton ridică o mână în semn de rămas-bun față de surorile Burnley care stăteau pe veranda micuței case a domnișoarei Noyes, cu brațele înfășurate strâns una în jurul celeilalte. Annabel arăta ca un copil alături de statuara Meredith. Era subțire și drăguță, purtându-se cu o grație de silfidă ce avea să-i atragă pe bărbații necăsătoriți ca pe muște la apă cu zahăr. Știa că și Meredith urma să atragă mulți pretendenți, dar din cu totul alte motive.

Ea era, pur și simplu, cea mai atrăgătoare femeie din punct de vedere fizic pe care o întâlnise în ani buni. Ochii ei extraordinari și tenul ivoriu, părul negru lucios – toate lucrurile acestea desenau un portret foarte atrăgător. Dar silueta ei era cea care ar fi oprit un bărbat din drumul lui. Avea un trup minunat, cu sâni generoși și șolduri rotunjite care creșteau somptuos dintr-o talie subțire. Chiar și mai fascinant, Meredith emana o senzualitate subtilă, totuși puternică, care promitea delicii nesfârșite bărbatului destul de norocos încât să se culce cu ea.

Da, Silverton se bucurase pe îndelete să studieze frumusețea luxuriantă a lui Meredith, chiar dacă știa că atențiile lui o făcuseră să se foiască incomod pe scaunul ei.

După-amiaza se dovedise a fi – din multe motive – la fel de atractivă pe cât sperase el că avea să fie. Fusese, desigur, cu adevărat emoționat de întâlnirea mătușii Georgiana cu nepoata ei și încântat să le vadă împreună. Și fusese cu adevărat încântat să își cunoască proaspăt găsita verișoară, Annabel.

Dar adevăratul amuzament stătuse în a o tachina pe Meredith. Silverton nu se putuse abține. În ciuda obiceiurilor ei despotice, presupunerile ei naive făcuseră să îi fie greu să nu râdă de ea. Să se aștepte ca Annabel să se poată muta direct în reședința Stanton, mai ales după reacția pe care generalul o avusese în dimineața aceea... Ei bine, în ciuda întregii ei siguranțe de sine, Meredith era în mod limpede un puiuț în pădure. Scandalul fugii pe ascuns a lui Elizabeth Stanton ca să se căsătorească fusese enorm și, deși bârfele se stinseseră cu mulți ani în urmă, înalta societate avea o memorie foarte lungă. Apariția nepoatei pierdute avea să provoace foarte multă flecăreală, lucru pe care, cu siguranță, generalul avea să îl deteste.

Mătușa Georgiana avea dreptate. Surorile aveau nevoie de o casă liniștită în Mayfair și de o introducere treptată în societate. Debutul lui Annabel urma să fie destul de dificil, dar obstacolele pe care Meredith avea să le întâmpine erau chiar și mai mari.

Insistența mătușii lui ca și Meredith să fie scoasă pe piața căsătoriilor îl uimise. Silverton o respecta pentru că făcuse asta, mai ales că generalul urma să reacționeze, cu siguranță, cu multă furie la această idee. După toate sacrificiile pe care le făcuse pentru Annabel, Meredith merita mai mult decât o viață singuratică de fată bătrână, iar averea ei onorabilă ar fi trebuit să poată atrage atenția măcar a unui baronet ori a unui cavaler. Chipul și aspectul ei frumos aveau să facă restul.

Silverton se foi neliniștit pe pernele de catifea plușată ale landoului lui Lady Stanton, încruntându-se la mâinile care brusc i se strânseseră pumn. Îl șocă destul de puternic faptul că nu îl atrăgea prea tare ideea ca alți bărbați să o curteze pe Meredith.

– Ei, Stephen, ce crezi?

Silverton clipi. Aproape că uitase de prezența mătușii sale în trăsură.

– Iartă-mă, mătușă Georgiana, se scuză el zâmbind. Ce părere am în legătură cu ce anume?

Ea aruncă o privire din trăsura deschisă către Robert, care călărea alături de ei pe iapa murgă. Era limpede că mătușa Georgiana nu dorea ca flăcăul să le audă conversația.

– Ce părere ai despre verișoara ta Annabel, Stephen?

– Pare o fată de-a dreptul încântătoare. Sunt foarte fericit că v-ați găsit una pe cealaltă.

Zâmbetul fericit al mătușii sale practic îl orbi.

– Îți mulțumesc, dragul meu. Și îți mulțumesc că ai venit astăzi cu mine. Îți apreciez sprijinul, mai ales că generalul nu și-a dorit ca eu să o vizitez pe nepoata noastră.

– Nu sunt necesare mulțumirile, milady. Știi că nu trebuie decât să-mi poruncești.

Silverton vorbea foarte serios. Mătușa Georgiana fusese temelia vieții lui de când își amintea, și ar fi făcut aproape orice pentru ea.

Ochii ei se îngustară în timp ce îl studie.

– Hmm, murmură ea. Mă întreb...

– Poftim?

Își îndreptă postura, surprins de intensitatea privirii ei. Mai văzuse privirea aceea înainte și întotdeauna însemnase bucluc – bucluc pentru el, în orice caz.

– Annabel este foarte drăguță, nu-i așa?

– Da, milady. Foarte drăguță.

– Și pare să aibă un caracter foarte dulce – iubitoare, loială și amabilă.

Glasul îi era înșelător de monoton.

Silverton aprobă dând circumspect din cap, convins acum că mătușa lui punea ceva la cale.

– Și o avere atât de mare – cel puțin 10 000 pe an pe care mama ei i-a moștenit de la sora mea, Regina.

Era familiarizat cu istoria moștenirii lui Annabel. Regina Compton fusese cea mai vârstnică fiică a unui conte foarte bogat și nu se căsătorise niciodată. Când murise, la vârsta de 45 de ani, îi lăsase întreaga avere nepoatei sale preferate, Elizabeth Stanton. Independența financiară îi permisese lui Elizabeth să nesocotească dorințele generalului Stanton și să fugă pe ascuns pentru a se căsători cu Thomas Burnley, chipeșul fiu al unui negustor de lână din Bristol. Averea aceea, după moartea ambilor părinți, avea să revină, în cele din urmă, lui Annabel.

– O avere atât de generoasă o va face vulnerabilă în fața vânătorilor de zestre, cugetă mătușa Georgiana, ochii țâșnindu-i de-a lungul străzii aglomerate ca și cum ar fi căutat ceva.

El oftă.

– Draga mea doamnă, ce anume încerci să spui, mai exact?

Ea se foi, făcându-și de lucru cu săculețul ei. Mișcarea aceea mărunță îl alarmă; mătușa lui nu se foia niciodată.

– Fata are nevoie de un soț, și asta cât de curând.

Ghimpi de avertisment i se unduiră de-a lungul spinării.

– Așa înțeleg, răspunse el tărăgănat.

– Iar tu, dragul meu nepot, ai nevoie de o soție.

Silverton își înghiți o înjurătură. Cu siguranță că mătușa lui nu putea vorbi serios. Ori asta, ori șocul întâlnirii cu Annabel o făcuse să își piardă mințile.

– Sper că nu mă propui pe mine drept candidat, milady.

Îl privi de sus cu o privire autoritară.

– Stephen, exact asta sugerez. Este o fată încântătoare, după cum ai spus tu însuți, și ți-ar fi o soție perfectă.

– Draga mea mătușă, este doar o copilă!

– Care va deveni în curând o tânără minunată. Știi la fel de bine ca mine, acest fel de alianță poate întări foarte mult legăturile dintr-o familie ca a noastră. Eu și generalul suntem veri de gradul al doilea. După cum știi, părinții noștri au aranjat căsătoria și ne-a fost foarte benefică amândurora.

Uimirea lui Silverton crescu.

– Sfinte Dumnezeule, mătușă Georgiana, cu siguranță că nu o compari pe Annabel și pe mine cu tine și unchiul meu. Permite-mi să-ți reamintesc, eu am 34 de ani, iar ea abia are 17. Sunt aproape destul de bătrân încât să-i fiu tată. Iartă-mă, dar ideea este pur și simplu ridicolă și sunt sigur că verișoara mea ar fi de acord cu mine.

Mătușa sa își ridică sprâncenele într-o expresie politicoasă, dar neîncrezătoare.

– Serios, Silverton, nu mă îndoiesc că ai putea s-o faci pe Annabel să te iubească, odată ce îți pui în gând să faci asta. Oricum, nu este deloc neobișnuit să întâlnești o astfel de diferență de vârstă între soț și soție, iar tu știi asta. Încep să mă întreb dacă nu cumva este un alt motiv, în afara vârstei ei, pentru care nu dorești să iei în considerare sugestia mea.

Silverton începu să își pună lui însuși aceeași întrebare, dar nu se simțea deloc înclinat să discute despre o posibilă explicație cu mătușa lui.

Tăcerea dintre ei se prelungi. Mătușa Georgiana continuă să îl studieze cu o expresie enigmatică. El oftă în sinea lui, știind cât de hotărâtă putea fi ea când îi venea în minte o idee.

– Stephen, zise ea în cele din urmă, știi foarte bine că a sosit de mult timpul să-ți întemeiezi o familie. Nu cred că așteptarea va face vreun strop de diferență pentru tine. Nici o femeie din trecutul tău nu a fost la înălțime. Cel puțin, făcu o pauză cu subînțeles, nici una până la Esme Newton încoace.

Silverton își ridică brusc capul, uimit de faptul că mătușa sa îndrăznea să abordeze acel subiect deosebit. Își încleștă dinții, simțind că i se ridică sângele la cap și că mândria îi fu rănită la amintirea dureroasă a infatuării lui tinerești.

Câteva bătăi de inimă mai târziu, avu destul control de sine încât să poată răspunde cu glas la fel de plictisit remarcilor ei perspicace, dar nedorite.

– Draga mea doamnă, cu siguranță că nu ai uitat că nici măcar încântătoarea Esme nu a reușit să se ridice la înălțime.

Întâlni ochii mătușii Georgiana cu o privire calmă, dar sfidătoare, provocând-o tăcut să îl contrazică.

La rândul ei îl privi îndelung, cu o expresie voalată pe chip, dar buzele îi erau strânse într-o linie subțire.

– Ești marchiz de Silverton. Ai o datorie de îndeplinit față de numele și de moșia ta. Aceasta ar fi o căsătorie excelentă și ar vindeca rănile care au măcinat familia noastră ani mulți și îndelungați. Annabel are nevoie de un bărbat care să o protejeze, iar tu ai nevoie de o soție demnă de tine. Căsătoria aceasta ar fi de un mare folos întregii familii.

Oftă, ridurile cauzate de grijă făcându-și din nou apariția pe fruntea și în jurul ochilor ei.

– Și știi la fel de bine ca mine că nu putem face mai mult pentru a o proteja pe Annabel. Isaac Burnley este tutorele ei legal. Ne-ar putea face viețile foarte dificile dacă ar dori asta.

Silverton trebui să recunoască adevărul acestui lucru, ca și urgența situației. Încuviință șovăitor din cap, deși ura fiecare cuvânt pe care ea îl rostea.

Lady Stanton cedă, în cele din urmă.

– Dragul meu Stephen, nu ești un băiat, ca Robert. Ești un bărbat care trebuie să ia propriile decizii, unele care trebuie să fie adecvate și onorabile. Tot ceea ce îți cer este să petreci timp alături de Annabel. Poate că vei descoperi că să o curtezi nu este chiar atât de dificil cum crezi.

Silverton îi luă mâna și o ridică la buze.

– Desigur că mă voi gândi la asta, mătușă Georgiana. Nu doresc să te dezamăgesc niciodată, nici pe tine și nici pe familia mea.

Ea îi zâmbi recunoscătoare și schimbă subiectul, simțind poate că, dacă ar fi continuat discuția, nu ar fi făcut decât să îi crească împotrivirea. Silverton căzu pe gânduri, încercând să își imagineze cum ar fi fost să o curteze pe Annabel, poate chiar să se însoare cu ea.

Dar o altă imagine – o imagine incredibil de captivantă – își croi drum în mintea lui, iar el se temu că avea să îl bântuie în zilele ce aveau să vină. Doar o singură femeie îl interesa acum, iar aceasta era, atât după standardele lui, cât și ale înaltei societăți, complet nepotrivită.

Femeia aceea, Dumnezeu să îl ajute, era Meredith Burnley.

Capitolul 5

Meredith auzi râsul cristalin al lui Annabel plutind de-a lungul coridorului preț de un minut întreg, înainte ca sora ei să intre în încăpere. Se minună din nou de aparent miraculoasa recuperare a sănătății fetei de când ajunseseră în Londra. Meredith nu putea nici măcar să descrie propriul ei sentiment de ușurare, dar era încă nedumerită de schimbările extraordinare în comportamentul surorii sale.

De ce fusese Annabel atât de bolnavă la Swallow Hill? Unchiul or susținuse că aceasta nu avea să își recapete niciodată sănătatea acasă, iar Meredith recunoscu în silă că el avusese dreptate. Însă, le asemenea, nu avea nici o îndoială că închiderea într-un azil rivat ar fi ucis-o pe Annabel. Era limpede că, din păcate, doctorul eeds se înșelase, iar Meredith nu avea nici un regret că fugise cu ora ei în Londra.

Annabel intră în salonul pentru micul dejun, fluturând câteva nostre de material viu colorate în mână.

– Meredith, domnișoara Noyes vrea să vii în salon și să alegem oile draperii pentru încăperea aceea și pentru sufragerie. Zice că tâtea alegeri îi vor provoca probabil o criză dacă nu o ajută cineva.

Râse din nou.

Pieptul lui Meredith se strânse de o dragoste aproape dureroasă. ata arăta atât de gingașă și de frumoasă într-o rochie delicată de imineață, de culoarea primulei, cu noua ei coafură la modă cu părul ieptănat la spate, prins cu panglici asortate, care îi lăsa gâtul gol. ı contrast, ea purta cea mai veche rochie a ei și își prinsese părul ıtr-un coc simplu, la baza cefei, ca să nu îi cadă părul pe față în timp muncea.

Erau momente când tinerețea și frumusețea surorii sale îi aminteau lui Meredith de propria înaintare rapidă către statutul de domnișoară bătrână. Annabel însemna totul pentru ea, dar nu simțise niciodată atât de profund diferențele dintre ele.

Lăsă jos coșul cu lenjerii și se forță să zâmbească.

– Da, draga mea. Spune-i domnișoarei Noyes că voi veni în câteva minute. Trebuie doar să aranjez cârpelile și să îi dau bucătăresei lista de cumpărături pentru următoarele câteva zile.

– Bine, Meredith, dar te rog să nu întârzii prea mult. Ai promis că în după-amiaza asta putem ieși la o plimbare în parc. A trecut o veșnicie de când nu am mai putut ieși.

Annabel făcu o piruetă și zbură din încăpere, zgomotul pașilor ei entuziaști stingându-se pe coridor până în fața casei. Meredith clătină din cap la energia exuberantă a fetei, care contrasta cu propriul ei sentiment de oboseală după tumultuoasa mutare în noua lor casă de lângă Berkeley Square.

Ura să recunoască, dar lordul Silverton le găsise exact ce le trebuia. Situată discret pe o stradă liniștită, departe de zgomotul și de aglomerația orașului, casa le permitea intimitatea și securitatea de care aveau nevoie până când Annabel urma să fie pregătită să își facă debutul în societate.

Meredith privi cu un ochi critic micul și veselul salon pentru micul dejun, situat în spatele casei. Era inundat de lumina soarelui o mare parte din zi și se afla destul de departe de celelalte încăperi principale încât să fie retras. Decisese să îl transforme într-un studio unde să poată picta, iar Annabel putea să deseneze și să își citească romanele fără să fie deranjată de restul micii lor gospodării.

Cercetă conținutul cufărului de lemn de sub fereastra îndreptată spre sud. Meredith se strâmbă la colecția sărăcăcioasă de pensule și de vopseluri pe care reușise să le strângă în fuga nebună din ultimele zile. O duruse să își lase în urmă materialele și schițele atunci când fugiseră de acasă. Și nici nu dorea să se gândească la ce puteau face mătușa și unchiul său tablourilor ei – picturile prețioase care îi dăruiseră atât de mult confort în timpul mohorâților ani de după moartea tatălui lor.

În adâncul sufletului, Meredith era o artistă. Știa că avea talent. Când era mică, tatăl și mama ei o încurajaseră întotdeauna, îngăduindu-i să petreacă ore nesfârșite într-un studio minuscul, improvizat, aflat lângă încăperea de studiu. Dar, deși erau de acord cu pasiunea ei pentru artă, deplânseseră adesea importanța acesteia.

Meredith oftă, reflectând la soarta tablourilor ei preferate. Chiar înainte de moartea tatălui său, terminase o pânză mare care înfățișa nașterea Atenei, izvorând în plină floare din capul lui Zeus. Domnișoara Noyes dăduse un țipăt când o văzuse, iar tatăl ei pretinsese că îi dădea dureri de cap. Fusese alungată în pod, alături de un număr de alte opere de-ale ei care suferiseră o soartă asemănătoare.

De când veniseră în Londra, domnișoara Noyes îi sugerase cu blândețe să își îndrepte gândul spre niște subiecte mai vesele, încurajând-o să picteze un portret de-al lui Annabel. Poate că avea să o facă. Ar fi fost minunat, cugetă ea, să o surprindă pe sora ei într-o stare de spirit atât de fericită.

Meredith închise cufărul cu materiale pentru pictură și îl împinse iar sub fereastră. Luă coșul umplut până la refuz cu lenjerii și îl cără în jos pe treptele subsolului către bucătărie, cugetând la instrucțiunile pe care trebuia să le dea noii bucătărese. Fusese remarcabil cât de repede își găsiseră personal pentru bucătărie. O altă dovadă, presupuse ea, a eficienței secretarului lordului Silverton.

Gândindu-se la marchiz, o căldură ușoară, dar tulburătoare îi inundă mădularele. Lordul Silverton îi invadase mult prea frecvent gândurile în ultimele câteva zile. Meredith își jurase în mai multe rânduri să strivească în față ceea ce devenea rapid o ridicolă pasiune de școlăriță.

Inconfortabilele ei sentimente calde față de el o luaseră prin surprindere, din moment ce adesea îl găsise arogant și cu un aer de superioritate. Și apoi, își aminti ei înseși, era foarte puțin probabil ca un bărbat ca el să simtă vreun fel de atracție față de o fată bătrână ca ea. Meredith refuză, pur și simplu, să fie și mai ridicolă decât era deja.

Un ciocănit îndepărtat răsună de-a lungul coridorului chiar în momentul în care intra pe ușa de la bucătărie. Nedumerită, puse coșul pe un scăunel aflat lângă ușă și își dădu mecanic părul la o parte de pe chip. Cine putea fi la acea oră matinală?

Noua bucătăreasă, doamna Biggs, vârâtă până la coate în făină, frământa coca pentru tarta cu mere pe care o pregătea.

– Ei bine, se pare că aveți deja o primă vizită, exclamă ea ștergându-și pe un prosop fărâmiturile de cocă de pe mâinile-i cărnoase. Haideți, domnișoară Meredith, dați-mi doar lista aia și mă voi ocupa de cumpărături de îndată ce termin cu plăcintele mele. Mai bine vă scoateți șorțul acela și vă periați un pic părul înainte să mergeți să vedeți cine a venit în vizită atât de devreme.

Meredith zâmbi la atitudinea caldă și simplă a femeii. Doamna Biggs avusese recomandări foarte bune și, mult mai important, Meredith o plăcuse imediat. Scoase lista din buzunarul rochiei și i-o înmână bucătăresei.

– Foarte bine, doamnă Biggs. Vă voi vorbi mai târziu, în după-amiaza asta.

Își scutură fustele înainte să urce grăbită scările, hotărâtă ca măcar să își perie părul înainte de a se alătura surorii sale și domnișoarei Noyes în salon. Fosta lor guvernantă putea purta o conversație politicoasă preț de câteva minute și avea să îi prindă bine lui Annabel să fie obligată să joace rolul de gazdă fără ca Meredith să se învârtă mereu în fundal.

Urcând treptele către dormitorul ei, auzi venind dinspre salon un glas masculin furios. Meredith îngheță, apoi se întoarse și coborî treptele în fugă. Agatha veni fugind pe coridor, aruncând o privire înspăimântată către Meredith înainte să se oprească poticnindu-se în fața ei.

– Vai, domnișoară! strigă ea. Trebuie să veniți imediat. Niște bărbați răi au intrat cu forța în casă. Unul dintre ei țipă la domnișoara Annabel!

Inima lui Meredith porni la galop, dându-și seama că unchiul lor le găsise. O apucă de umeri pe servitoare și o scutură ușor, ca să îi capete întreaga atenție.

– Agatha, spuse ea cu glas răgușit, abia fiind în stare să-și învingă uscăciunea din gură, trebuie să dai imediat fuga la casa lui Lady Stanton și să-i spui că unchiul meu a venit să o ia pe Annabel. Trebuie să te asiguri că primește mesajul. Să nu pleci până nu te asiguri că cineva va veni să ne ajute, ai înțeles?

Fata dădu din cap. Domnișoara Noyes îi spusese, evident, despre situația ei și nu mai avea nevoie de alte instrucțiuni.

– Da, domnișoară, să fiți sigură că aduc ajutor.

Fustele Agathei zburară în timp ce aceasta o luă la goană spre ușa de la intrare. Meredith se grăbi spre salon, bolnavă de frică. Cât de proastă fusese să creadă că aveau să fie în siguranță și să nu fie descoperite în căsuța aceea liniștită? Dar cum le găsise atât de repede unchiul ei?

Putea auzi vocea guturală a lui Isaac Burnley certând-o pe Annabel. Dintr-odată teama i se evaporă, fiind înlocuită de o furie care îi încleștă maxilarul și îi înnodă stomacul. Deschise larg ușa și năvăli în încăpere.

Micul grup din fața ei îngheță într-un tablou groaznic. Unchiul ei stătea aplecat asupra surorii ei și a guvernantei, care stăteau laolaltă, cu spatele lipit de grilajul șemineului aflat în capătul încăperii. Annabel părea speriată de moarte, dar postura îi era dreaptă, și Meredith fu uimită să o vadă stând cu mâinile întinse în fața domnișoarei Noyes, ca pentru a o proteja. Biata femeie tremura atât de tare încât panglicile de pe bonetă îi fluturau.

Jacob Burnley stătea lângă ușă. Mintea răvășită a lui Meredith înregistră faptul că vărul ei părea stânjenit, ținând capul între umeri ca și cum ar fi fost jenat. La sunetul ușii care se deschise în spatele lui, Isaac se întoarse pe călcâie și se holbă la ea, cu o expresie de satisfacție feroce pe chip.

– Ei, iată-te, nepoată! Ți-am dat de urmă, în sfârșit, își arătă el colții. Ai crezut că mă poți sfida și că ne poți prosti pe toți. Vom vedea cât de deșteaptă ești de îndată ce vei simți dosul palmei mele peste față.

Nările i se lărgiră în timp ce făcu încet un pas înspre ea, mâna lui îndoindu-se într-un pumn masiv. Meredith icni de groază când își dădu seama că el chiar intenționa să o lovească. Domnișoara Noyes dădu un țipăt, iar Annabel strigă în timp ce încerca să se smulgă din brațele guvernantei sale pentru a veni în ajutorul surorii ei.

– Nu, Annabel! ordonă Meredith. Rămâi acolo unde ești.

Își închise ochii, încercând să se pregătească pentru a primi lovitura. Dacă ar fi putut să îi atragă toată mânia, atunci poate că acesta ar fi lăsat-o în pace pe Annabel. Meredith putea îndura durerea dacă asta avea să îi dea mai mult timp până la sosirea ajutoarelor.

– Tată, oprește-te!

Ochii lui Meredith se deschiseră iute la sunetul vocii lui Jacob. Se aruncase în fața ei, protejând-o în spatele propriului trup. Tatăl și fiul se uitară plini de furie unul la altul, fața lui Isaac fiind roșie de furie.

– Dă-te din calea mea, băiete! Trebuie să primească o lecție, mârâi el.

– Nu în acest fel, răspunse Jacob, clătinând din cap.

Amândoi erau niște bărbați solizi, dar Jacob era mai mare și într-o formă foarte bună. Meredith nu avea nici o îndoială că îl putea împiedica pe tatăl lui să o rănească.

Pumnii uriași ai lui Isaac se deschiseră și se închiseră în timp ce se holba la fiul său. Pentru un moment, Meredith avu impresia că avea să încerce să îl dea la o parte cu forța pe Jacob, ca să ajungă la ea.

În schimb, își aruncă din nou privirea furioasă asupra ei, înainte de a da vehement din cap și să își lase mâinile pe lângă corp. Se întoarse către șemineu și Annabel.

Meredith alunecă pe lângă vărul ei, făcând un ocol mare pe lângă unchiul ei în timp ce traversă încăperea. Știa că singura ei șansă era să îl întârzie pe Isaac – să facă orice pentru a-l împiedica să o ia pe Annabel înainte de sosirea ajutoarelor. Meredith trebuia să spere că disconfortul evident al lui Jacob față de comportamentul tatălui său avea să le dea timpul de care aveau nevoie.

– Cum îndrăznești să vii în casa noastră și să ne amenințI? îl provocă ea. Poate că autoritatea dumitale se extinde asupra lui Annabel, dar nu și asupra mea. Aceasta este casa mea și nu ești bine-venit aici.

Când fața unchiului ei se întunecă din nou de furie, Meredith simți cum hotărârea îi scade. Dar atunci când mâna lui Annabel, mică și rece ca gheața, alunecă în mâna ei, își dădu seama cât de tare disprețuia să fie intimidată de Isaac. Meredith îl privi de sus cu tot disprețul pe care îl putu aduna, surprinsă să-și audă glasul rece și calm în timp ce i se adresă:

– Nu am nici o îndoială că generalul Stanton va întreprinde orice acțiune este necesară pentru a-și proteja nepoata de cruzimea dumitale. Chiar în clipa aceasta este pe cale să vină aici pentru a o vedea pe Annabel și, dacă este nevoie, să o ducă în propria lui casă.

De îndată ce Meredith văzu rânjetul malefic de pe fața unchiului ei, știu că riscase prea mult. Râsetul lui aspru îi măcină nervii întinși la maximum ca sticla spartă pe caldarâm.

– Dacă Annabel se află sub protecția lui, atunci de ce se află aici, cu tine, în loc să fie cu el? Nu, fato, mi-au ajuns prostiile tale. Tu și sora ta veți merge să vă faceți bagajele acum, ori vă voi târî pe amândouă afară din casa asta atât de iute, încât vi se vor învârti capetele.

Meredith o simți pe Annabel tresărind lângă ea. Privind fața batjocoritoare a unchiului ei, o furie rece îi umflă pieptul.

– Ce fel de bărbat ești de amenințI niște femei fără apărare? replică ea tăios. Îmi faci silă! Eu și Annabel nu vom merge niciodată de bunăvoie cu tine. Vei fi nevoit să ne târăști în stradă pentru ca toată lumea să vadă ce fel de monstru ești în realitate.

– Meredith, nu fi nesăbuită, spuse repede Jacob, în mod evident exasperat de sfidarea ei.

Isaac Burnley își dezvălui dinții într-un zâmbet dezgustător.

– Cum dorești, nepoată. Sunt foarte bucuros să fac așa cum voiești.

Înaintă, cu mâinile întinse, pentru a le prinde.

Pe când Meredith se dădu înapoi, lipindu-se de Annabel, auzi zgomote venind din hol. Agatha agitată își făcu apariția în cadrul ușii. Aruncând o privire înspăimântată în jurul încăperii, dădu din cap, făcând o reverență șovăielnică și anunță cu voce gâfâită:

– Lordul Silverton este aici, domnișoară și la fel și domnul Robert Stanton!

Capitolul 6

Meredith se holbă la Agatha, care stătea gâfâind în cadrul ușii, cu părul căzându-i de sub boneta strâmbă. Auzi un zgomot de pași hotărâți, masculini, pe hol și aproape se prăbuși de pura ușurare că ajutorul sosise atât de curând.

Silverton își făcu apariția pe coridor în spatele Agathei. Puse cu blândețe o mână pe umărul servitoarei și o dădu la o parte în timp ce pași în încăpere, urmat îndeaproape de vărul său, Robert.

– Mulțumesc, Agatha, zise el, cu ochii ațintiți asupra lui Meredith. Poți pleca acum. Te rog, închide ușa în urma ta!

– Da, milord.

Agatha se plecă din nou, ieși cu spatele din încăpere și închise în tăcere ușa în urma ei.

Silverton stătea tăcut și nemișcat, dar ochii i se mutară de la Meredith și se opriră asupra lui Isaac. Privirea lui de cobalt deveni glacială, iar trăsăturile lui aristocratice deveniră trufașe în timp ce susținu privirea încruntată a bărbatului mai în vârstă.

– Cine dracu' ești tu? mârâi Isaac.

Își înfipse în șolduri pumnii lui mari, atitudinea lui fiind în același timp agresivă și insolentă în timp ce înfrunta prezența evident aristocratică a lui Silverton.

Marchizul își căută fără grabă lornionul, ridicându-l la ochi și studiindu-l cu atenție pe Isaac din cap până în picioare. Fața bărbatului mai vârstnic se împestriță cu un roșu sângeriu.

Silverton își coborî lornionul și o privi pe Meredith, o urmă de zâmbet atingându-i gura aspră.

– Domnișoară Burnley, zise pe un ton plictisit, vă rog să mă scuzați dacă am întrerupt o discuție de familie privată. Poate sunteți destul de drăguță încât să ne prezentați oaspeților domniilor voastre.

Îl privi cu gura căscată de uimire. Una din sprâncenele lui se ridică întrebător, iar surâsul care îi juca pe buze deveni cu adevărat amuzat. Privirea aceea o făcu, în cele din urmă, să acționeze.

Păși iute de-a lungul încăperii, cu brațul întins pentru a-i răspunde la salut. Silverton îi prinse cu putere mâna și i-o strânse ușor înainte de a-i da drumul.

– Lord Silverton, mă bucur foarte tare să vă văd.

Îi zâmbi tremurător, apoi aruncă un ochi către Robert, care se uita fix la unchiul ei, fioros, cu o privire ucigătoare pe chipul de obicei băiețesc.

– Și pe dumneata, domnule Stanton. Într-adevăr, vizita domniilor voastre este foarte bine-venită.

Se întoarse cu fața către unchiul ei, care traversase încăperea pentru a se alătura fiului său.

– Acesta este unchiul meu, Isaac Burnley, zise ea, abia fiind în stare să își țină în frâu mânia. Iar acesta este vărul meu, Jacob Burnley. Jacob, unchiule Isaac, aceștia sunt verii lui Annabel, Lord Silverton și domnul Robert Stanton. Ne-au fost de mare ajutor în a-i ajuta pe general și pe Lady Stanton să ne găsească locuința actuală.

Sfidătoare, îl privi încruntată pe unchiul ei, simțindu-se infinit mai în siguranță acum, când Silverton stătea lângă umărul ei. Meredith nu știa de ce simțea astfel, dată fiind gravitatea situației, dar fu absolut convinsă că marchizul nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic rău nici ei, nici lui Annabel.

Isaac ignoră prezentarea, încruntându-se la vizitatorii nepoftiți. Jacob însă aruncă o privire prudentă spre Meredith și schiță o plecăciune scurtă în direcția lui Silverton și a lui Robert.

– Milord, domnule Stanton, zise el.

Silverton răspunse la salut cu o înclinare distantă din cap.

Un suspin silențios atrase din nou atenția lui Meredith asupra surorii sale și a domnișoarei Noyes. Annabel era încă îngrozitor de palidă, dar, curajoasă, rămăsese fermă pe poziție, cu brațele încolăcite în jurul micii guvernante, care plângea în batistă. Meredith traversă încăperea și le conduse pe cele două femei la canapea, șoptind încurajări în timp ce le puse să se așeze.

Aruncă o privire către Silverton. Gura acestuia se subțiase de neplăcere, în timp ce observa scena cu ochii îngustați. Meredith trase adânc aer în piept.

– Lord Silverton, avem din nou nevoie de ajutorul dumneavoastră. Unchiul meu insistă ca eu și Annabel să părăsim această casă de îndată și să ne mutăm cu el la Swallow Hill. Am încercat să îi explic că ne aflăm sub protecția generalului și a lui Lady Stanton, dar unchiul meu refuză să înțeleagă că suntem în deplină siguranță aici și că trebuie să ne supunem dorințelor familiei lui Annabel.

Isaac se învârti pe călcâie surprinzător de iute pentru un bărbat de talia lui.

– Nu fi obraznică cu mine, fato! Annabel se află sub tutela mea și, dacă doresc să vină cu mine, atunci va veni. Am dreptul legal asupra ei și cu asta am încheiat.

Surâse batjocoritor și făcu un pas în față, ca și cum ar fi dorit să o apuce pe sora ei și să își ducă la îndeplinire amenințarea. Annabel se chirci pe canapea, iar domnișoara Noyes plânse mai tare ca niciodată.

În timp ce Meredith se încordă în fața surorii sale, vocea lui Silverton șfichiui prin încăpere ca un bici, făcându-l pe unchiul ei să se oprească din drum.

– Te-aș sfătui să rămâi acolo unde te afli, domnul Burnley, ori vei regreta rezultatul acțiunilor dumitale.

Marchizul se îndreptă alene către Isaac, însă felul în care își purta trupul numai relaxat nu era. Meredith deveni conștientă, nu pentru întâia dată, de cât de înalt și de musculos era în realitate Silverton. De asemenea, emana o forță subtilă, dar impunătoare, care îi făcea pe ceilalți bărbați din încăpere să pară mai mici decât erau în realitate.

Isaac se zgâi la Silverton, nevenindu-i să creadă. La început râse aspru, dar sprâncenele i se încruntară de mânie când observă privirea de dispreț rece de pe fața celuilalt bărbat.

– Nu știu cine dracului crezi că ești ca să-mi poruncești mie, mârâi unchiul ei, dar pot să te asigur, am dreptul legal de a o lua pe fată cu mine chiar în clipa asta. Se află sub îngrijirea unui medic de acasă și va veni cu mine imediat.

Robert, tăcut atunci atunci, scoase o înjurătură înăbușită și păși grăbit înainte, aparent gata să se repeadă în partea cealaltă a încăperii și să îl atace pe Isaac.

Mâna lui Silverton țâșni înainte și apucă încheietura mâinii băiatului într-o strânsoare puternică, țintuindu-l lângă el. Robert începu să protesteze, dar vocea i se stinse când privi chipul vărului său. Privirea lui Silverton rămase ațintită asupra lui Isaac.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule Burnley, răspunse el, fără să pară deloc dezamăgit, dar nici domnișoara Annabel, nici domnișoara Burnley nu vor părăsi această casă ori Londra până nu vor alege să o facă. Se află sub protecția unchiului meu și, drept urmare, și a mea.

Aruncă o privire către Meredith și către Annabel, și ochii îi deveniră și mai reci.

– Este evident faptul că le-ai tulburat pe doamne destul pentru o zi. Îți sugerez ca, împreună cu fiul dumitale, să plecați imediat. Dacă dorești să discuți mai în detaliu despre situația lor, mă poți însoți acasă la mine, acolo unde, poate, vom putea discuta asta ca niște bărbați civilizați.

Mâinile cărnoase ale lui Isaac se strânseră pumn. Meredith își închise ochii, bolnavă de teama că o încăierare teribilă avea să aibă loc chiar în mijlocul salonului ei. Cel puțin, se gândi ea cu disperare, asta i-ar fi putut da o șansă să o scoată pe Annabel din încăpere și afară din casă.

Își deschise brusc ochii și apucă brațul surorii sale, gata să o târască afară pe hol de îndată ce bătaia avea să înceapă.

Dar haosul eșuă să se materializeze. Spre marea surpriză a lui Meredith, Jacob apucă dintr-odată mâna lui Isaac.

– Tată.

Rosti un singur cuvânt, dar avertismentul din vocea lui fu clar.

Isaac încercă să se scuture de mâna care îi ținea brațul. Jacob își întări strânsoarea și refuză să îi dea drumul, forțându-și tatăl să îl privească în ochi. În cele din urmă, Isaac își mută atenția de la Silverton la fiul său. Preț de câteva momente nu făcură decât să se privească atent unul pe celălalt, în timp ce între ei avea loc o comunicare nerostită.

Meredith îl săgetă cu o privire pe Silverton, care stătea calm în mijlocul încăperii, continuând să țină încheietura mâinii lui Robert într-o strângere ușoară. Fără să vrea, un impuls isteric de râs bolborosi înlăuntrul ei. Silverton era extrem de senin în fața purtării înspăimântătoare a unchiului ei. De fapt, se gândi ea, în timp ce îl privea cercetător, chipul lui începea să capete expresia aceea din ce în ce mai familiară, de plictiseală. Aproape că se aștepta ca el să își

scoată tabachera și să prizeze niște tabac, doar din lipsa unui alt lucru mai bun de făcut.

Tensiunea din trupul ei începu să scadă.

În cele din urmă, Isaac își eliberă brațul din strânsoarea fiului său. Se încruntă urât la Silverton, dar fu evident faptul că renunțase la ideea de a apela la pumni.

– Poate că nu știți, milord, unchiul ei scuipă titlul cu dispreț, dar eu sunt tutorele legal al lui Annabel și am controlul deplin atât asupra persoanei, cât și asupra bunurilor ei. Doriți să contestați lucrul acesta la tribunal?

Silverton dădu drumul încheieturii lui Robert, ochii lucindu-i dintr-odată de amuzament.

– Desigur, domnule Burnley, răspunse el cu amabilitate. Cunosc câțiva magistrați la Înalta Curte de Justiție care ar fi fericiți să ne vadă, dacă aș face o astfel de cerere. Vei fi ușurat să afli că îi cunosc personal pe mulți dintre ei. Sunt sigur că pot aranja ca detaliile acestei situații să fie audiate fără nici o altă amânare.

Făcu o pauză, și Meredith nu putu să își creadă ochilor atunci când acesta chiar scoase o tabacheră din buzunarul hainei și o deschise, servindu-se cu o mică priză de tutun, cu o mișcare elegantă din încheietură.

– Desigur, cugetă el gânditor, simt că este necesar să-l informez pe magistrat – Sir Reginald Phillips îmi vine acum în minte ca unul care ar putea fi disponibil – că intenționezi să o închizi pe nepoata dumitale într-o casă de nebuni când este foarte evident că ea nu este nebună.

Meredith îl privi cu precauție pe unchiul ei, care părea că dorea să își înfășoare mâinile cărnoase în jurul gâtului marchizului și să l sugrume.

Silverton își puse tabachera la loc, în buzunar.

– Dacă ești gata, domnule Burnley, am putea merge imediat la birourile Înaltei Curți. Nu văd de ce am lăsa nerezolvată în continuare această situație neplăcută. Dacă ai dori să mă urmezi, putem ieși în stradă și chemăm două birje.

Silverton continuă să îl privească impasibil pe Isaac, deși un zâmbet ușor îi înmuia colțurile gurii.

– Voi avea grijă să îi dau birjarului îndrumări exacte ca să nu vă pierdeți circulând prin oraș, încheie el binevoitor.

Zgomote guturale porniră din gâtlejul lui Isaac. Se învârti pe loc și le privi cu ură pe Meredith și pe Annabel.

– Asta nu s-a încheiat. Poate credeți că sunteți protejate de cineva mare și tare acum, dar legea este de partea mea. Iar tu, zise el, rânjind la Meredith, vei descoperi că n-ai ce căuta aici. Te vor alunga, exact așa cum au făcut cu tatăl tău, și atunci la cine te vei duce?

Meredith simți cum stropul de sânge care îi mai rămăsese i se scurge de pe chip.

– Nu la tine, unchiule, reuși să șoptească în ciuda nodului din gât. Nu vei fi niciodată tu acela!

Îi întoarse spatele lui Isaac, picioarele tremurându-i în timp ce se dădu bătută în fața slăbiciunii pe care o ținuse în frâu atât timp cât Annabel se aflase în pericol.

– Domnule Burnley, zise Silverton, iar tonul binevoitor îi fu acum înlocuit de unul glacial. Fie profiți de invitația mea de a-l vedea pe magistrat, fie pleci imediat. Nu mă voi repeta.

Un mic fior îi gâdilă ceafa lui Meredith la auzul amenințării care implica violența. Se gândi că marchizul calm ar fi fost un inamic puternic pentru oricine ar fi îndrăznit să îl supere.

Unchiul ei se învârti pe călcâie și ieși cu pași mari din încăpere, lovindu-se de Silverton. Marchizul nu făcu decât să ridice din umeri. Se uită întrebător la Jacob.

– Domnule Burnley, intenționezi să-l urmezi pe tatăl dumitale ori dorești să adaugi ceva la această discuție? Niște scuze pentru purtarea dumitale, poate?

Jacob îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Într-o clipă. Privind-o pe Meredith, păru să ezite înainte să își dreagă glasul. Meredith, n-a fost ideea mea să venim aici așa, astăzi. Știi că nu aș face niciodată nimic care să te rănească pe tine ori pe Annabel.

Sprâncenele lui Silverton țâșniră în sus, și el deschise gura, dar Meredith ridică o mână ca să îl împiedice să răspundă. Închise gura și își strânse buzele, arătându-și nemulțumirea față de cererea ei nerostită printr-o încruntare.

– Jacob, îți sunt recunoscătoare că l-ai împiedicat pe tatăl tău să ne rănească, zise Meredith, dar de ce l-ai însoți și ai intra în casa mea cu forța doar pentru a o lua pe Annabel de lângă mine?

Îl privi stăruitor, cu reproș.

El făcu nerăbdător un pas înainte, cu mâna întinsă ca să o apuce pe a ei, dar se opri atunci când ea se feri de el.

– Verișoară, nu trebuie să te temi de mine! Am venit în Londra pentru a-l împiedica pe tatăl meu să acționeze atât de pripit. Știi cum

este. Ar fi venit oricum și m-am gândit să-l împiedic să vă ia, odată ajunși aici. Merry – o privi cu sinceritate –, știi că sunt prietenul tău. Trebuie să crezi că nu l-aș fi lăsat să te rănească.

Meredith îl studie, încercând să îi citească gândurile pe chip. În ultimele câteva săptămâni, își văzuse lumea aruncată în haos și nu mai știa în cine să mai aibă încredere. Dar îl cunoștea pe Jacob de-o viață. Îi fusese întotdeauna companion și protector, salvând-o din nenumărate necazuri în copilărie.

Cum Jacob o privea în ochi, Meredith fu obligată să admită că tot el o salvase și în acea ultimă, teribilă noapte de la Swallow Hill. Când Isaac își întorsese furia asupra ei, Jacob intervenise, insistând ca tatăl lui să o lase în pace. Le spusese părinților lui că el și Meredith aveau să discute despre iminenta nuntă dimineața, după ce ea se va fi odihnit.

Desigur, conversația aceea nu avusese niciodată loc, din moment ce ea și Annabel fugiseră de acasă exact în noaptea aceea.

– Meredith, m-ai auzit?

Tresări când glasul lui Jacob o rechemă brusc în prezent.

Silverton se încrunta în continuare la vărul ei, cu ochii lucind de o provocare nerostită, dar evidentă. Jacob îl ignoră, privind nerăbdător către ea, în așteptarea unui răspuns la întrebarea lui.

– Iartă-mă, Jacob. Ce spuneai?

Meredith încercă să își adune gândurile împrăștiate, dintr-odată conștientă că toți ceilalți căzuseră în tăcere, așteptând ca ea să răspundă – desigur, cu excepția domnișoarei Noyes, care continua să suspine în batistă.

– Am spus, spuse Jacob încruntându-se la ea, că voi reveni în Londra peste trei săptămâni, pentru afaceri. Mi-ar face mare plăcere dacă mi-ai îngădui să te vizitez cât timp mă voi afla în oraș. Expresia i se înmuie. Îți dau cuvântul meu că nu îi voi permite tatălui meu să mă însoțească ori să vă mai deranjeze vreodată pe vreuna din voi.

Ea aruncă o privire spre Silverton ca să îi cântărească reacția. Gura acestuia se subțiase într-o linie dură, sceptică. Evident că el nu era de acord, dar lui Meredith nu îi venea să creadă cu adevărat că vărul ei dorea să o rănească pe ea ori pe Annabel. Jacob era un bărbat grozolan și putea fi nemilos, dar era sigură că el nu era de acord cu acțiunile tatălui său. Îl crezu atunci când îi spuse că avea să încerce să le protejeze pe ea și pe Annabel de mânia lui Isaac. Dacă avea să poată face asta, aceasta era o cu totul altă poveste.

Epuizată și amorțită, Meredith își dori ca toți să plece și să le lase singure. Nu mai voia să ia nici o decizie în ziua aceea. Din nefericire, Jacob păru că devine din ce în ce mai agitat, iar Silverton părea cât pe ce să deschidă gura, fără îndoială ca să se certe cu vărul ei. Poate că era o lașă, dar pur și simplu nu mai suporta nici o supărare.

Se strădui să îi zâmbească vărului său.

– Da, Jacob, ne poți vizita când vei reveni în Londra. Voi fi bucuroasă să te văd.

O parte din tensiune păru să se scurgă din corpul lui Jacob.

– Mulțumesc. Întinse mâna și îi atinse ușor umărul. Scrie-mi în Bristol dacă ai nevoie de ceva, Meredith. Și nu-ți face griji din cauza tatălui meu.

Îl salută grăbit cu o înclinare a capului pe Silverton și, fără nici un alt cuvânt, ieși din încăpere cu pași mari.

Meredith își îngădui să se prăbușească pe canapea, alături de sora sa. În același timp, domnișoara Noyes dădu, în sfârșit, frâu liber isteri-calelor pe care încercase să le înăbușe în ultima jumătate de oră.

Capitolul 7

Silverton se forță să își descleștеze dinții în timp ce le studie pe cele trei femei ghemuite pe canapea. Domnișoara Noyes plângea necontrolat. Annabel se aruncă pe podea în fața ei, mângâindu-i mâinile și murmurând în surdină, în încercarea de a o liniști pe femeia surescitată.

Meredith părea complet detașată de mica scenă care se desfășura lângă ea. Umerii îi erau coborâți, iar mâinile îi căzuseră fără vlagă în poală, în timp ce privea absentă pe fereastra salonului. Părea să se afle într-o stare de șoc.

Nu era surprinzător, se gândi Silverton, după ce tocmai trecuse prin atâtea. Acum, când pericolul imediat trecuse, întregul curaj și hotărârea sfidătoare pe care le afișase în fața mâniei unchiului ei păreau să se fi scurs din ea.

De asemenea, își dădu seama că încercările lui Annabel de a-și liniști guvernanta erau foarte nereușite, căci mica femeie sfioasă deveni și mai isterică.

Nu erau prea multe lucruri pe care Silverton le detesta în viață mai mult decât nenumăratele manifestări de plâns, fiind supus la acestea de către mama lui, de când se știa. Din nefericire, toate încercările de a o alina pe domnișoara Noyes păreau să înrăutățească lucrurile. Meredith părea să nu își dea seama de toată agitația din jurul ei – un lucru extraordinar, luând în considerare bocetele care veneau de lângă ea.

Oftând, Silverton se întoarse către Robert, care, încă o dată, înghețase acolo, ca proverbiala stană de piatră. Ce anume aveau surorile Burnley de îl aruncau pe tânărul lui văr într-un asemenea hal de paralizie?

– Robert, strigă el.

Băiatul nu răspunse, și Silverton observă că acesta era concentrat asupra siluetei grațioase ale lui Annabel, îngenuncheată pe podea.

– Robert, repetă el, mai tare de data asta.

Vărul său sări în sus, tresărind vinovat.

– Ah! Scuze, bătrâne! Mi-ai spus ceva?

Îi zâmbi larg lui Silverton, scuzându-se.

– Da, dragă băiete, ți-am spus. Vrei să suni clopoțelul, te rog, să vezi dacă putem chema ajutoare pentru domnișoara Noyes?

– Ah, desigur! Ce prostie din partea mea să nu mă fi gândit mai înainte la asta!

Privind-o îndelung pe Annabel, se grăbi către colțul încăperii și trase de cordonul clopoțelului.

Silverton traversă încăperea către Meredith. Se lăsă pe un genunchi ca să o poată privi direct în ochi.

Era palidă, iar ochii îi erau dezorientați, cu pupilele atât de dilatate, încât ochii ei gri păreau aproape negri. Îi luă cu blândețe mâinile reci între ale lui, păstrându-și mișcările lente și calme ca să nu o alarmeze.

– Domnișoară Burnley, cum vă simțiți?

Ea nu răspunse. Îngrijorarea lui crescu când îi strânse degetele în încercarea de a-i da puțină căldură și consolare.

– Domnișoară Burnley, repetă el cu blândețe. Pot să vă aduc ceva?

Ea oftă, cu o expirație ezitantă care fremătă la limita unui suspin. Sunetul acela i se răsuci în inimă și, involuntar, îi strânse mâinile cu mai multă putere.

Mișcarea aceea mică păru să o aducă în simțiri. Își îndreptă spinarea, iar ochii i se opriră asupra chipului lui. Meredith îl privi stăruitor preț de o clipă înainte ca o nuanță roz să îi îmbujoreze chipul.

Își trase cu grijă palmele din strânsoarea lui și își ridică mâinile tremurânde ca să își netezească părul ciufulit.

Nedorind să o stânjenească și mai mult, Silverton se ridică în picioare și se îndepărtă de canapea.

– Nu, milord. Mulțumesc. Mă simt bine.

Meredith încercă și îi zâmbi tremurător. Ridicându-se cu greutate în picioare, se întoarse către sora ei și către guvernanta care plângea încă.

– Annabel, scumpa mea, poate că ar fi mai bine dacă ai duce-o pe domnișoara Noyes sus, în camera ei, ca să se poată odihni puțin.

Surprinzător, Annabel își dădu ochii peste cap, ca și cum sugestia surorii ei ar fi enervat-o.

– Da, Meredith, asta ar fi cel mai bine, dar se pare că nu o pot face să mă asculte. Cred că înțelept ar fi să o chemăm pe Agatha. Ea va ști ce să facă.

Silverton își înghiți râsul la replica tăioasă și acră a lui Annabel. Părea că fata avea mai multă tărie de caracter decât credea sora ei.

– Tocmai am sunat clopoțelul ca să vină, domnișoară Annabel. Ar trebui să sosească dintr-un moment în altul, zise brusc Robert, cu înflăcărare, din colțul încăperii.

Annabel îi aruncă un surâs recunoscător înainte de a-și întoarce din nou atenția asupra domnișoarei Noyes. Silverton nu putu să nu observe că Robert continuă să o fixeze cu privirea pe frumoasa lui verișoară, cu o expresie de adorare orbitoare pe față.

Înainte să poată cugeta mai profund la asta, Agatha se ivi în cadrul ușii. În spatele ei, se afla o creatură cu o înfățișare remarcabilă – o femeie mare, cu fața îmbujorată acoperită de făină și strângând în mâna masivă un făcăleț.

– Ah, Agatha, iată-te, zise Silverton privind-o cu incertitudine pe cealaltă femeie aflată pe hol. S-ar părea că stăpâna dumitale are nevoie de puțin ajutor.

Agatha traversă grăbită încăperea, scoțând din buzunar o sticluță cu săruri mirositoare.

– Da, milord. Mă temeam că ceva de felul acesta avea să se întâmple.

Se lăsă în genunchi alături de Annabel, deschise sticluța și începu să fluture sărurile pe sub nasul domnișoarei Noyes.

– Biata doamnă este predispusă la tulburări, și am crezut că acei bărbați îngrozitori aveau să ne omoare, cel mai sigur, dacă nu soseați la timp.

– Da, și vom vedea ce se întâmplă dacă îndrăznesc să își facă din nou apariția în această casă, exclamă femeia acoperită de făină, în timp ce își flutură amenințător făcălețul. Nu mi-am petrecut zece ani în armată ca să suport huligani ca ăia. Dacă aș fi știut ce se petrecea, aș fi fost aici într-o clipită. Să le hărțuiască și să le intimideze pe bietele mele doamne!

Silverton căscă ochii mari la izbucnirea aceea.

– Îmi cer scuze, doamnă, nu cred că vă cunosc.

– Vai, scuzați-mă, Lord Silverton. O Meredith fâstâcită se răsuci pe călcâie, cu fustele învolburate. Aceasta este noua noastră bucătăreasă, doamna Biggs. Secretarul domniei voastre a angajat-o de curând pentru noi și ne-a fost de mare ajutor în aranjarea locuinței.

Doamna Biggs făcu o reverență stângace, încurcată de făcălet.

– Și sunt onorată să o întâlnesc pe Excelența Voastră, văzând cum e-ați salvat pe tinerele domnișoare. Puteți fi sigur că data viitoare când banditii aceia își vor face apariția în prag, garantez că nu vor atinge nici un fir de păr din capetele doamnelor mele.

Își scutură făcălețul acoperit de făină cu un gest teatral exagerat, ca pentru a arăta exact ce avea să îi facă oricui ar fi amenințat-o pe Meredith ori pe Annabel. Bucăți micute de cocă se împrăștiară pe podeaua lustruită.

Silverton fu uluit de imaginea doamnei Biggs bătându-l în cap pe unchiul lui Meredith cu o unealtă de bucătărie. Își spuse în gând să își laude secretarul pentru că găsise un personaj așa remarcabil. Străduindu-se să își păstreze chipul impasibil, dădu solemn din cap către bucătăreasă.

– Nu am nici o îndoială că ați reușit să le protejați pe doamne, iar am încredere că domnișoara Burnley și domnișoara Annabel nu se mai află în pericol. Doamnă Biggs, ați putea, vă rog, să duceți niște ceai? Sunt sigur că le-ar prinde bine stăpânelor dumitale, amândurora.

– Vai de mine! Vă cer din nou iertare, Lord Silverton.

Meredith își frânse efectiv mâinile, aruncându-i o privire neliniștă. Lui i se păru că arăta adorabil de copleșită de regrete.

– Da, doamnă Biggs, vă rog să aduceți ceai și o gustare în salon, cât puteți de iute. Ceva simplu va fi de ajuns.

– Nu, domnișoară, nu vă faceți griji dacă este simplu sau nu. Știu cum să alcătuiesc o tavă de ceai așa cum trebuie și mă voi întoarce cu ea cât ați zice pește. Lăsați-o pe Agatha să o ducă pe domnișoara Noyes sus, în pat, și îi voi duce și ei o ceașcă de ceai. Doamna Biggs

o privi gânditoare pe domnișoara Noyes, a cărei isterie începuse, slavă Domnului, să se potolească. Poa' că un strop de gin în ceașcă îi va prinde bine bietului suflet.

Silverton aproape că izbucni în hohote de râs auzind-o pe Meredith cum își înăbuși un oftat.

– Da, doamnă Biggs, aprobă ea în grabă. Vă mulțumesc foarte mult. Sunt sigură ca va fi de foarte mare ajutor.

Bucătăreasa năvăli afară din încăpere.

Annabel și Agatha reușiră să o ridice pe domnișoara Noyes în picioare. Fata în casă își încolăci un braț viguros în jurul taliei micuței femei și, practic, o duse pe sus, scoțând-o din încăpere. Silverton nu se putu abține să nu se crispeze înțelegător la ieșirea rușinoasă a domnișoarei Noyes. Însă, mai presus de toate, fu recunoscător.

O tăcere profundă se așternu peste încăpere. Cei rămași în urmă se priveau lung unul pe celălalt, nesiguri, ca și cum nu le prea venea a crede că toată harababura luase, în cele din urmă, sfârșit.

Silverton o privi întrebător pe Meredith, care își coborâse ochii în podea, în timp ce își mușca buza inferioară.

– Milord, începu ea.

Vocea i se stinse, ca și cum nu s-ar fi putut gândi la nici un lucru pe care să îl spună ca să explice evenimentele umilitoare din acea zi.

– Sfinte Dumnezeule, domnișoară Burnley, izbucni Robert, evident incapabil să se mai abțină. Iertați-mă că spun asta, dar se pare că aveți niște rude îngrozitoare.

Un roz aprins îi îmbujoră obrajii lui Meredith, în timp ce aceasta își întoarse fața, în mod evident neputând să nege adevărul afirmației lui lipsite de tact. Annabel îl privi încruntată pe Robert și se mută iute lângă sora ei, înfășurându-i protector talia cu brațul.

Silverton le studie pe cele două fete care stăteau una lângă alta – atât de diferite din punct de vedere fizic, dar legate una de cealaltă cu un devotament creat de-a lungul anilor de greutăți emoționale și de singurătate. Se întoarse către Robert și își ridică lornionul.

– Prea adevărat, băiete, prea adevărat, zise el pe un ton de un sarcasm nimicitor. Faptul că trebuie să fim împovărați de rude pe care am prefera să nu le recunoaștem este unul dintre cele mai mari ghinioane ale vieții. Ia-mă pe mine, de exemplu. Numai Dumnezeu știe ce crime sociale am comis ca să fi căpătat o rudă exagerat de elegant îmbrăcată, un adevărat pierde-vară ca tine.

Vărul său rămase cu gura căscată la el și apoi păru atât de stânjenit încât parcă îi venea să își taie propria limbă. Annabel aruncă o privire peste umăr și începu să chicotească.

– Ah, blestemat să fii, Silverton, exclamă Robert. Ca întotdeauna, ai dreptate.

Se înclină grațios în fața fetelor, un zâmbet jalnic ridicându-i colțurile gurii.

– Domnișoară Burnley, domnișoară Annabel, vă rog să acceptați scuzele unui neghiob fără minte. Nu aveam nici un drept să vă judec familia ori pe domniile voastre. Vă rog să mă iertați!

Fu recompensat cu un zâmbet strălucitor din partea lui Annabel, care îi aduse în obraji o îmbujorare, în timp ce îi privea năuc frumosul chip.

Meredith se întoarse ca să se uite la Robert, cu ochii lucind de lacrimi nevărsate.

– Nu, domnule Stanton. Eu sunt cea care ar trebui să vă ceară scuze pentru că v-am supus pe dumneata și pe Excelența Sa la o scenă atât de rușinoasă, răspunse ea cu voce răgușită. Totuși, nu pot regreta intervenția oportună a domniilor voastre, iar eu și Annabel nu vom putea niciodată să ne exprimăm adânca noastră recunoștință.

Se îndreptă cu pași lenți spre Silverton.

– Într-adevăr, dacă nu ați fi venit, bănuiesc că lucrurile s-ar fi încheiat foarte rău pentru noi, zise ea încet, cu ochii ca argintul lustruit fixați arzător în ai lui. Nu vă voi putea mulțumi niciodată destul pentru bunătatea domniilor voastre.

Intensitatea acelor ochi uimitori se agăță de ceva din inima lui. Preț de o clipă se priviră unul pe altul, apoi Silverton își făcu de lucru, ștergându-și lornionul.

– Mulțumirile nu sunt necesare, răspunse el tăios. Nu am făcut decât să acționez așa cum și-ar fi dorit mătușa mea. Lady Stanton nu s-ar fi așteptat la nimic altceva.

Meredith se apropie un pic mai mult, întinzând mâna și atingându-i fugitiv brațul.

– Și totuși, murmură ea, vă voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru ajutor.

Își dădu seama cu un ușor șoc că ea îl privea cu o expresie de admirație înfocată pe chipul ei palid, dar fermecător. Lucrul acesta îl sperie. Ar fi trebuit să îl facă să se simtă neliniștit. Dar, dacă era să fie cinstit cu el însuși, trebuia să admită că era remarcabil de plăcut să se scalde în strălucirea aprobării ei.

Totuși, chiar și mai ciudat, îl făcu să se simtă, ei bine, senzual. Tot ceea ce dorea să facă în clipa aceea era să găsească un colț întunecat în care să o tragă, să îi ridice fustele și să exploreze cu gura și cu mâinile toate acele curbe ample și pielea catifelată.

Sfinte Dumnezeule, se gândi el iritat, devenea, cu siguranță, dereglat la minte. Poate că el era cel care trebuia închis într-un azil de nebuni.

Silverton ura să se simtă atât de lipsit de control. Din momentul în care intrase în salonul acela fusese inundat de un val de emoții extreme. Mai întâi, dorise să îl ia la pumni și să îl bată măr pe Isaac Burnley, mai ales atunci când se întorsese împotriva lui Meredith și îi luase în derâdere originea de rând. Apoi, când vărul ei, Jacob, insistase să o revadă, Silverton fusese cuprins de un val violent de gelozie. Dorise să îl snopească în bătaie și pe Jacob. Iar acum, când Meredith îl privise cu expresia aceea dureros de dulce pe chip, de abia își putu ține mâinile departe de trupul ei. Trebuia să își stăpânească instinctele acelea primare idioate, și asta cât mai repede.

Mai ales din moment ce scopul inițial al venirii lui era de a o vizita pe Annabel. Ce încurcată devenise întreaga situație!

Ușa se deschise, și Agatha își făcu din nou apariția în încăpere, încărcată cu o tavă de ceai mare și foarte plină. Luptându-se cu greutatea ei, o duse până la o măsuță aflată lângă sofa și o puse jos cu un zgomot mai mult decât lipsit de grație. Meredith se grăbi să o ajute.

– Mulțumesc, Agatha. Nu știu ce ne-am face fără tine. Îi zâmbi amabil fetei în timp ce o ajută să pună pe masă ceștile de ceai și farfuriile. Cum se simte domnișoara Noyes?

– Se odihnește, domnișoară. Am amestecat puțin din pudrele acelea pentru somn pe care ni le-a dat doctorul ultima dată când s-a simțit rău, exclamă vesel Agatha. Ginul nu prea îi face bine domnișoarei Noyes, în ciuda a ceea ce ar putea crede doamna Biggs.

– Da, ei bine, mulțumesc, Agatha. Asta este tot deocamdată, răspunse Meredith cu un glas ușor îngrozit. Lord Silverton, domnule Stanton, luați loc, vă rog! Și tu, Annabel. Sunt sigură că am stat cu toții destul în picioare.

Robert se grăbi să se așeze lângă Annabel pe canapea. Vărul său părea să capete un apetit din ce în ce mai profund pentru compania fetei, se gândi Silverton, iar aceea era o complicație de care chiar nu avea nevoie.

El luă loc pe un fotoliu tapițat, cu imprimeu floral, murmurând încet mulțumiri când Meredith îi aduse ceai, dar refuzând oferta unei

felii groase de prăjitură cu prune. Atât Annabel, cât și Robert acceptară entuziasmați farfuriile încărcate cu prăjitură și biscuiți acoperiți de smântână groasă. Era limpede că evenimentele supărătoare din ultima oră nu le atenuase cu nimic apetitul tineresc.

Amestecând în ceaiul său, o privi gânditor pe Meredith care îi servea pe ceilalți.

– Domnișoară Burnley, începu el, după ce ea se așeză pe scaunul de lângă el, mi se pare că aveți nevoie disperată de un lacheu, preferabil unul care să fie în același timp robust și capabil. Trebuie să-mi îngăduiți, ori, mai degrabă, domnului Chislett, să vă caute imediat pe cineva.

Meredith se jucă un moment cu ceașca de ceai, înainte de a-i răspunde pe un ton de scuză, dar hotărât:

– Îmi pare rău, milord. Nu cred că este posibil. După cum știți, intenționăm să ducem o viață modestă și liniștită. Agatha este mai mult decât capabilă să răspundă la ușă și să se ocupe de comisioanele necesare. Sunt foarte sigură că nu avem nevoie de un lacheu.

Bărbia ridicată sugera amărăciune că fusese obligată să admită că nu își permiteau ajutorul suplimentar.

– Sunt foarte sigur că mătușii mele i s-ar părea nepotrivit să nu aveți un lacheu care să se ocupe de aceste îndatoriri, insistă el. Aveți nevoie de cineva care să fie în stare să alunge vizitatorii nepoftiți din pragul vostru.

Gura dulce a lui Meredith se strânse cu încăpățânare la refuzul lui de a renunța la subiect.

– O avem pe doamna Biggs, izbucni ea defensiv.

Avea dreptate într-un fel, dar Silverton se îndoia că până și impunătoarea doamnă Biggs ar fi putut să îi imobilizeze pe Isaac și pe Jacob Burnley în același timp.

– Oricât de capabilă este doamna Biggs, cred în continuare că nu se cade să nu aveți și servitori care să vă ajute în casă, răspunse el sec.

Ea se înseninâ la auzul acestui ultim comentariu.

– Vai, dar avem, Lord Silverton, răspunse ea cu un zâmbet orbitor în încercarea evidentă de a-l împăca. Vizitiul nostru, John Ruddle, este de obicei prin preajmă și ne ajută cu orice am putea avea nevoie. Doar că astăzi am avut nevoie ca el să meargă cu treburi în oraș. De aceea nu îl vedeți.

Silverton își stăpâni un sentiment crescând de iritare. Evident, femeia era obișnuită să conducă gospodăria în felul ei propriu

și nu accepta cu bunăvoință nici un fel de amestec. Mai ales, bănui el, din partea unui bărbat.

Desigur, era destul de derutant că se simțea obligat să îi aranjeze situația în casă după propriul lui plac. Se simți vag încurcat încercând să găsească răspunsul la problema aceasta, până când își aminti că ar putea fi candidat la mâna lui Annabel. Cu siguranță că asta îi dădea dreptul să asigure securitatea fetei și a surorii sale.

– John Ruddle, răspunse el într-un final. Este bătrânul pe care l-am văzut la apartamentul domnișoarei Noyes din Hans Town săptămâna trecută? Cel ușor gârbovit și cu un șchiopătat artritic?

Meredith se încruntă și îl privi de sus, de la înălțimea nasului ei elegant.

– John Ruddle se află în familia mea de când eram mică. Este și loial, și extrem de devotat. De fapt, nu am fi putut evada de la Swallow Hill fără ajutorul lui.

Silverton bătu darabana pe brațul fotoliului.

– Poate că mă veți putea lumina asupra modului în care loialitatea va permite unui bărbat în vârstă să împiedice pe diferitele rude nevrednice să pătrundă cu forța în casa asta.

Găsi extrem de enervant faptul că Meredith putea fi atât de naivă. Chiar nu înțelegea cât de vulnerabile erau ea și sora ei, ținând cont de nesiguranța situației legale a lui Annabel?

Meredith se uită urât la el, cu ochii îngustați într-o privire revoltată. Mai văzuse expresia aceea în biroul unchiului său. Cum se făcea că, cu doar câteva momente mai înainte, îl privise cu o expresie de adorație, iar acum părea gata să îi tragă una peste urechi? Chiar era una dintre cele mai enervante femei pe care le întâlnise în viața lui.

Meredith își ridică în aer eleganta și mica ei bărbie, sfidătoare.

– Lord Silverton, nu toată lumea își poate permite o mulțime vastă de servitori, care să se desfășoare în orice clipă ca răspuns la cheremul stăpânului, zise ea cu glas de gheață. Unii dintre noi suntem obligați să ne descurcăm cu economiile care ne-au fost impuse de circumstanțe. Este total inutil să vă deranjați cu organizarea casei noastre.

Se uită la el cu o privire de-a dreptul încruntată.

– Dar vă mulțumesc pentru preocuparea generoasă a domniei voastre, încheie pe un ton tăios, politicos, care eșuă lamentabil să îi ascundă iritarea.

Robert și Annabel, care sporovăiseră vesel în colț, căzură în tăcere și se uitară acum nesiguri la cei mai în vârstă. Silverton se gândi

că probabil arătau ca și cum nu erau în toate mințile de se certau din cauza servitorilor și începu dintr-odată să râdă. Meredith îl privi surprinsă, dar, cum el continuă să râdă, gura ei se subție dezaprobator.

Silverton ridică mâinile în aer, într-un gest de capitulare prefăcută.

– Domnișoară Burnley, sugerez să încetăm această discuție înainte să cădem pradă unei certe scandaloase. Cu siguranță că vom putea ajunge la un aranjament care să satisfacă atât preocuparea mea pentru siguranța voastră, cât și cererile portmoneului dumitale.

Îi adresă cel mai fascinant zâmbet al lui, cel care nu eșua niciodată din a le face pe tinere să devină complet docile.

– Știți că Lady Stanton va fi foarte alarmată de evenimentele acestei zile. Dacă nu pentru binele dumitale, atunci luați în considerare sentimentele sale la gândul că nepoata sa rămâne atât de lipsită de protecție.

Ea continuă să se uite la el încruntată, în mod limpede nepăsătoare fie la zâmbetul lui, fie la raționamentul lui.

– Meredith, interveni Annabel cu ezitare în glas.

Meredith își smulse privirea de la Silverton, fără tragere de inimă, pentru a și-o întoarce asupra surorii sale.

– Trebuie să mărturisesc că m-aș simți mai bine cu un lacheu adevărat la ușă. Poate că nu este drept să le cerem Agathei și lui John să își asume atâta responsabilitate în ceea ce privește siguranța noastră, încheie blând Annabel.

Meredith se topi imediat. Aruncă o privire vinovată înspre Silverton, roșind în felul acela încântător pe care el începuse să îl găsească deosebit de captivant. Mușcându-și buza, ea se opri doar pentru o clipă înainte de a răspunde:

– Annabel are dreptate, desigur, spuse ea, zâmbind a scuză către el. Vă rog să nu aveți impresia că nu sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi. Suntem deja foarte îndatorate domniei voastre și lui Lady Stanton pentru toată bunăvoința arătată.

– Nu aveți nici o obligație, domnișoară Burnley.

Nu dorea ca ea să simtă că îi datora ceva, își dădu seama Silverton șocat. Dorea ca ea să fie atât de fermecată de el încât să facă tot ceea ce ar fi dorit el. Gândul acela îl alarmă în cele din urmă. Simțea că alunecă pe un teritoriu foarte periculos.

– Sunt sigur că vom putea ajunge la un aranjament satisfăcător, continuă el, având grijă să îi zâmbească lui Annabel. Permiteți-mi să discut cu Lady Stanton despre ceea ce cred că este necesar pentru a vă păzi pe dumneata și pe sora dumitale.

– Mulțumesc, milord. Orice credeți că este necesar.

Meredith întinse mâna după ceașca lui ca să îi mai toarne ceai. El îi făcu semn cu blândețe că nu mai dorea.

– Este destul pentru mine, mulțumesc. Eu și Robert v-am reținut destul, zise el în timp ce se ridică ca să își ia la revedere.

Vărul său se ridică de pe canapea fără tragere de inimă, cu privirea încremenită melancolic asupra lui Annabel preț de o clipă înainte de a merge lângă Silverton. Robert era pe cale să se încline în fața lui Meredith când își dădu una peste frunte.

– Am uitat complet ceea ce doream să vă spun, exclamă el. Domnișoară Burnley, domnișoară Annabel, scopul vizitei mele de astăzi de dimineață era să vă invit să ne însoțiți pe mine și pe sora mea, Sophia, în Green Park. I-am povestit totul despre domniile voastre, și este foarte nerăbdătoare să vă întâlnească. Eram pe drum încoace ca să vă facem invitația, când Agatha și-a făcut în fugă apariția pe stradă ca să aducă ajutor. De aceea am putut să răspundem atât de repede chemării voastre.

Meredith aruncă o privire meditativă înspre Robert, apoi înspre sora ei, care își împreunase mâinile de plăcere la auzul neașteptatei invitații.

– Vai, da! exclamă Annabel, cu ochii strălucind de bucurie la gândul că va ieși, în sfârșit, din casă. Practic, țopăia pe canapea de entuziasm. Putem, Meredith? Sunt sigură că vom fi în perfectă siguranță cu Robert și sora lui.

Meredith ezită. Silverton putea să vadă că ea nu dorea să îi strice bucuria lui Annabel, dar era reticentă în a-și expune sora unui risc inutil. Vorbele ieșiră din gura lui Silverton înainte ca el să apuce să gândească:

– Domnișoară Burnley, voi fi bucuros să vă însoțesc pe dumneata și pe sora dumitale în parc cu Robert și Sophia, dacă asta vă va liniști.

Crisparea îngrijorată de pe chipul ei dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet recunoscător.

– Dacă nu găsiți că este prea agasant, milord, am fi bucuroase să vă vedem. Se întoarse către Robert. Și încântate să o întâlnim pe sora dumitale.

Robert și Annabel își zâmbiră larg unul altuia. Exact ca niște cățeluși prostovani, se gândi Silverton cu o urmă de iritare. De ce acceptase să facă parte din ceea ce avea să fie, cu siguranță, o ieșire plictisitoare în familie era peste puterile lui de înțelegere.

Ei bine, se gândi el resemnat, cel puțin urma să poată petrece puțin timp cu Annabel. Lucrul acesta avea să o bucure pe mătușa Georgiana.

Dar, în timp ce își privi vărul sporovăind pătimaș cu Annabel și cu frumoasa ei soră, se mustră singur pentru că fusese nesăbuit. Știa exact ce făcea și de ce, și toate aveau de-a face cu o anumită fată bătrână încăpățânată, provincială, pe care părea că nu și-o putea scoate din minte.

Capitolul 8

Meredith furișă o privire scurtă către Lord Silverton, care îi arăta lui Annabel cireada mică de vaci de lapte adunată în jurul pitoreștii lăptării. Sora ei se ținea ușor de brațul lui, iar el își plecă grațios capul în timp ce făcu, fără îndoială, vreo remarcă fermecătoare care o făcu pe sora ei să chicotească. Alcătuiau un cuplu foarte frumos, observă ea cu un junghi neașteptat de gelozie.

Îngrozită de direcția neașteptată a propriilor gânduri, Meredith încercă să se gândească la ceva mai plăcut. Din nefericire, zilele acelea imagini întunecate îi inundau mintea mult prea frecvent – rezultatul, era sigură, întâlnirii de coșmar cu unchiul Isaac.

Se trezea că tresare la cel mai mic sunet și că se uită peste umăr la fiecare dată când părăseau siguranța căsuței lor de pe Hill Street. Meredith știa că era ridicol să fie atât de neliniștită. Își mustrase de nenumărate ori imaginația prea bogată, dar fără prea multe efecte pozitive. Doar atunci când Annabel avea să fie căsătorită și în siguranță urma să își poată permite să își lase garda jos.

– Meredith! Vino să vezi vacile astea drăguțe! Lăptăresele se pregătesc să le adune și să le bage înăuntru, iar Lord Silverton spune că putem chiar să bem o cană de lapte proaspăt.

– Da, draga mea. Venim, strigă Meredith către sora ei.

– Domnișoară Burnley, sora dumneavoastră pare să se distreze de minune astăzi, nu-i așa?

Robert o privi îndelung și melancolic pe Annabel, în timp ce îi oferi brațul lui Meredith. Mergând ca să se alăture celorlalți din grupul lor, își coborî glasul până la o șoaptă, întorcând ușor capul ca să nu îl vadă sora lui, Sophia.

– Nici o urmare neplăcută a zilei trecute, sper? Șocantă întâmplare! Cu adevărat șocant să tratezi o doamnă cu atâta cruzime!

– Vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule Stanton, îi răspunse Meredith cu glas scăzut. Eu și Annabel suntem, amândouă, foarte bine.

– Robert! Despre ce Dumnezeu mormăi acolo? Nu știi că este nepoliticos să vorbești în șoaptă?

Sophia se încruntă la fratele ei, cu o mânie falsă, dar expresivii ei ochi căprui luciră poznaș.

– Ah, la naiba, Sophia, bombăni Robert. Nu trebuie să știi orice lucru mărunt care se petrece pe lume, nu-i așa? Ce îți mai bagi nasul unde nu îți fierbe oala!

– Dragul meu frate, știi foarte bine că trebuie neapărat să știu totul despre absolut toată lumea. Și, dacă nu dorești să-mi spui acum despre ce șopteai, atunci voi scoate totul de la tine mai târziu, când vom fi singuri. Știi că nu poți ține niciodată nimic secret de mine.

Robert mormăi printre dinți ceva nu prea amabil la adresa surorilor, și amândouă, și Sophia, și Meredith, izbucniră în râs.

Sophia Stanton era la fel de prietenoasă ca fratele ei mai mare, iar manierele ei pline de viață le făcuseră pe Meredith și pe Annabel să se simtă imediat în largul lor. O fată zveltă, de înălțime medie, Sophia avea un păr arămiu cârlionțat și bogat, iar ochii aproape migdalați sub sprâncenele delicate. Chipul îi era elegant și avea osatură frumoasă, iar artistei din Meredith i se păru că arăta ca un înger dintr-un tablou de Botticelli.

Din nefericire, nu vedea prea bine și purta de obicei o pereche de ochelari subțiri, de aur. Lucrul acesta o surprinsese pe Meredith, care nu mai văzuse niciodată o femeie atât de tânără purtând ochelari. Dar Sophia părea să ignore complet felul în care arăta, iar lipsa ei de vanitate era o calitate care o făcea și mai atractivă. Era exact genul de fată pe care Meredith și-o dorea ca prietenă pentru Annabel.

Când micul lor grup îi ajunse din urmă pe ceilalți, Annabel lăsă brațul lordului Silverton și merse să i se alăture lui Meredith.

– Nu este acesta cel mai drăguț părculeț pe care ți l-ai fi putut imagina? Nu am visat niciodată că ar fi putut exista o fermă adevărată în mijlocul orașului. Te rog, Meredith, putem merge la lăptărie să privim cum mulg lăptăresele vacile?

– Draga mea, putem face orice dorești.

Annabel se îndepărtă ca să se alăture lui Robert și Sophiei, iar cei trei tineri merseră în pas vioi pe cărarea pietruită către micul ocol și lăptăria situate în mijlocul parcului.

Silverton îi zâmbi lui Meredith și îi oferi brațul.

– Să-i însoțim pe copii în aventura lor rustică, domnișoară Burnley?

Ea își așeză ezitant mâna pe mâneca lui, neputând să ignore accelerația bătăilor propriei inimi atunci când îi simți puterea dură prin materialul luxos al hainei minunat croite.

Meredith nu cunoscuse niciodată un bărbat ca marchizul de Silverton. Era atât de chipeș și de elegant încât, doar privindu-l, se simțea vrăjită. Mergând pe urmele celorlalți, ochii îi alunecară involuntar de-a lungul trupului lui. Nu putu să nu remarce picioarele lungi, puternice, purtând pantaloni strâmți și cizme înalte, având mușchi fermi pe care îi căpătase, probabil, în urma orelor petrecute în șa.

Meredith își smulse privirea din nou către cărarea pietruită, oripilată de gândurile deplasate și nedemne de o doamnă ce păreau să îi invadeze mintea de fiecare dată când se afla în prezența lui. Și chiar și – regreta să recunoască – atunci când nu era.

Meredith oftă, recunoscând în cele din urmă în sinea ei că era complet fascinată de el. Noile ei sentimente o tulburară și o entuziasmară în aceeași măsură.

Niciodată în viața ei de aproape 25 de ani nu simțise nici măcar o pasiune trecătoare de școlăriță față de vreun bărbat. Nici măcar unul dintre foștii ei pretendenți – nu că lordul Silverton putea fi considerat pretendent – nu îi inspirase vreun alt sentiment în afară de o ușoară afecțiune ori, mult mai rar, respect.

Întotdeauna fusese frustrată din cauza aceasta și se întrebase dacă nu cumva îi lipsea o componentă vitală pe care cele mai multe dintre celelalte femei păreau să o aibă. Una după alta, prietenele ei din provincie se căsătoriseră și toate păruseră mulțumite. Doar ea rămăsese fată bătrână și, pe parcursul ultimilor câțiva ani, singurătatea crescuse înlăuntrul ei ca o buruiană amară.

Meredith tânjea să cunoască, măcar o dată, cum era să simtă pasiunea adevărată.

Acum se părea că dorința i se îndeplinise în sfârșit și nu se putea gândi la o țintă mai nepotrivită pentru afecțiunea ei destrăbălată decât elegantul și mondenul marchiz de Silverton. Se rugă cu ardoare să fie în stare, cel puțin în prezența lui, să își păstreze un comportament calm, pentru ca nici el și nici altcineva să nu afle vreodată cât de nesăbuită devenise.

– Sora dumitale pare să aibă remarcabile puteri de a se recupera. Silverton o studie îndeaproape pe Annabel care sporovăia veselă cu verii ei. Pare imposibil să fi fost atât de bolnavă cu doar puțin timp în urmă.

– Vă asigur, milord, exclamă ea, surprinsă de implicațiile remarcii lui, că Annabel a fost foarte bolnavă cu doar câteva săptămâni în urmă. Într-adevăr, nu am nici o explicație, poate doar să spun că schimbarea de decor și reuniunea cu bunica ei trebuie să îi fi încurajat refacerea.

– Iertați-mă, domnișoară Burnley. Nu a fost intenția mea să vă critic ori să arunc vreo urmă de îndoială asupra purtării surorii dumitale. Sunt convins că a fost bolnavă exact așa cum ați spus că a fost. Pare ciudat, totuși, ca starea sănătății să i se îmbunătățească ca rezultat al mutării din provincie, care este, cu siguranță, un climat mai sănătos, față de aerul murdar din Londra.

Un zâmbet provocator îi ridică colțurile gurii lui frumos conturate.

– Bănuiesc că sunteți de acord cu mine, domnișoară Burnley. Nu păreți la fel de încântată de oraș ca sora dumitale.

– Îl urăsc! lăsă Meredith să-i scape și apoi se înroși de rușine când el începu să râdă. Adică, adăugă ea în grabă, nu m-am obișnuit încă cu zgomotul și aglomerația. Trebuie să înțelegeți că eu și Annabel am dus vieți foarte liniștite la Swallow Hill. Sunt sigură că, în timp, o să-mi placă Londra la fel de mult pe cât se pare că îi place surorii mele.

– Nu vă cereți scuze, domnișoară Burnley. Mie mi se pare că Londra este un oraș extrem de distractiv și de stimulant, dar orice persoană rațională îl va găsi uneori solicitant pentru simțuri.

– Dacă așa spuneți, milord, răspunse ea politicos.

Lui Meredith i se păru greu de imaginat că cineva ca Lord Silverton ar fi putut fi vreodată mulțumit să ducă o existență pașnică în provincie.

Se cufundară amândoi în tăcere, îndreptându-se în tihnă către lăptărie.

– Domnișoară Burnley, începu Lord Silverton, apoi însă se opri.

Fu surprinsă să îl vadă încruntat.

– Da, milord?

Se întrebă ce anume îl făcea să pară atât de serios.

– Nu doresc absolut deloc să vă jignesc, dar speram că v-aș putea ruga să-mi explicați natura exactă a bolii surorii dumitale.

Ea îl privi îndelung, neliniștită și nedumerită de întrebările lui cu privire la starea de sănătate a lui Annabel. De ce era interesat de așa ceva?

Parte din uluirea ei trebuie să i se fi citit pe chip, pentru că el îi apăsă scurt mâna care îi strângea brațul.

– Vă asigur, curiozitatea mea nu este nici fără temei, nici vulgară. Doresc să înțeleg motivul pentru care unchiul dumitale este atât de hotărât că Annabel ar trebui tratată cu măsuri atât de extreme.

Meredith descoperi că trebuia să se împotrivească impulsului de a-i spune totul. Dar nu era sigură că ar fi trebuit să expună istoria intimă a lui Annabel oricui altcuiva în afară de Lady Stanton.

El așteptă răbdător, nepărând deloc deranjat de reticența ei de a vorbi.

În timp ce Meredith cugeta la cum să răspundă, își dădu seama că ajutorul și protecția lui îi cereau să răspundă oricărei întrebări pe care acesta ar fi putut să i-o adreseze. Ba și mai mult, în timpul scurt de când îl cunoscuse, ajunsese deja să aibă încredere în el. Asemenea celor mai mulți bărbați din lumea bună, Lord Silverton probabil că dusese o viață devotată căutării plăcerii masculine, dar îi stătuse alături ca prieten atunci când avusese cel mai mult nevoie de unul.

Meredith își ridică chipul către soarele cald al după-amiezii. Își închise ochii în timp ce mintea îi alunecă înapoi, la evenimentele care avuseseră loc cu trei ani în urmă.

– După ce mama mea vitregă a murit – a decedat din cauza unei febre cu șapte ani în urmă, atât se împlinesc în primăvara asta – tata și sora mea au devenit inseparabili. Erau foarte asemănători și le plăcea să petreacă ore întregi împreună în pădurile de pe moșia noastră. Tata era un avid ornitolog amator și îi plăcea să o ia pe Annabel cu el, mai ales primăvara, când păsările își făceau cuib.

Aruncă nervoasă o privire spre el, stomacul începând să i se înnoade când amintirile năvăliră din nou. Silverton asculta calm, cu o detașare pe care ea o găsi cumva liniștitoare.

– Luna asta se fac trei ani de când au ieşit să hoinărească într-o dimineaţă, nu prea departe de casă, dar destul de adânc în pădure încât să nu poată fi văzuţi ori găsiţi cu uşurinţă. Eu mă aflam în salon, trecând în revistă meniul zilei cu menajera noastră...

Glasul i se stinse când imaginile îngrozitoare ale acelei zile i se revărsară în minte.

– Da? o îndemnă el cu blândeţe.

– Era o zi caldă, iar ferestrele care dădeau spre pădure erau deschise. Am auzit un foc de armă şi apoi un strigăt îngrozitor. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că strigătul era al lui Annabel. A continuat să urle preţ de câteva minute, sunetul neasemănându-se cu nimic din ce auzisem vreodată în viaţă şi sper că nu voi mai auzi niciodată ceva asemănător.

Îşi mută privirea către sora ei şi însoţitorii acesteia, care dispărură în drăguţa lăptărie acoperită în mod ingenios de tufe curgătoare de trandafiri.

– Sunetul ţipetelor lui Annabel ne-a îngăduit să îi găsim. Am alergat din casă, aşa cum au făcut şi majordomul, şi lacheii noştri, precum şi bărbaţii care lucrau la grajduri. I-am găsit într-o poieniţă. Un braconier îl împuşcase pe tata în piept. Era limpede că murise instantaneu.

Se împotrivi agoniei care fu aproape la fel de puternică ca în ziua în care se întâmplase totul. Scrâşnind din dinţi, Meredith reîncepu să vorbească cu un glas sacadat şi nefamiliar nici măcar propriilor urechi.

– Din mila lui Dumnezeu, Annabel nu a fost rănită. Dar se aruncase asupra trupului tatălui meu şi era acoperită de sângele lui. Am încercat să o trag de pe el, dar nu a vrut să-i dea drumul. A fost nevoie de trei dintre noi ca să o desprindem. Când a fost dusă în casă, încetase să urle. De fapt, nu a mai rostit nici o vorbă şi abia dacă a mai scos vreun sunet timp de două săptămâni după asta. Mi-a fost teamă că nu avea să mai vorbească vreodată. Nu avea decât 14 ani la vremea respectivă.

O greutate rece îi invadă membrele, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi amintea de moartea tatălui său. Meredith se simţi paralizată de o beznă familiară care ameninţa să o copleşească şi să o târască în jos, către locul acela gol şi mohorât dinlăuntrul ei.

O pereche de mâini mari şi puternice i se aşezară pe umeri. Silverton o întoarse cu blândeţe cu spatele către pustietatea gri. Meredith

își ridică privirea spre ochii lui. Aceștia reflectau lumina strălucitoare a soarelui și o emoție pe care nu o recunoscu.

Pentru ea, în momentul acela el arăta ca vara: glorioasă, aurie și plină de arșiță. Meredith inspiră tremurător. Fiorul de răceală care îi pătrunsese în trup se stinse, fiind înlocuit de o căldură care i se încolăci în stomac, în jos, prin picioare și ieșindu-i prin tălpi.

– Dar a vorbit din nou, iar dumneavoastră ați avut grijă de ea și ați îngrijit-o, aducând-o din nou la viață, nu-i așa?

Meredith dădu din cap, incapabilă să își ia privirea de la ochii aceia captivanți care îi alungaseră disperarea rece ca gheața. Silverton îi așeză din nou mâna pe brațul lui, îndemnând-o ușurel să pornească pe cărarea care ducea la lăptărie.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Annabel a căzut într-o melancolie profundă timp de mai mult de doi ani. Își părăsea camera arareori și dormea multe ore în fiecare zi. Medicul nostru local ne-a recomandat să avem răbdare, căci tinerețea și vigoarea naturală a lui Annabel aveau, în cele din urmă, să își spună cuvântul și că urma să își revină din șocul morții tatălui nostru. A avut dreptate. Anul trecut, starea ei de spirit a revenit și aveam speranțe foarte mari că avea să redevină ea însăși. Apoi însă...

Meredith se întrerupse, nedumerită ca de obicei de recidiva ciudată a lui Annabel din urmă cu câteva luni.

– Apoi însă?

– Apoi însă mătușa și unchiul meu au venit astă-iarnă, insistând ca Annabel să fie tratată de un medic nou. Boala i-a revenit în forță și nu i-a trecut până în aceste ultime săptămâni petrecute în Londra.

Clătină din cap, frustrată de neputința ei de a înțelege boala surorii sale.

– Nu mă înțelegeți greșit, milord. Sunt peste măsură de recunoscătoare că Annabel și-a revenit. Dar nu mă pot liniști deloc cu adevărat. Nu pot să scap de teama că ar putea să se îmbolnăvească din nou. Mai presus de orice îmi doresc să înțeleg natura bolii ei și ce pot face pentru a împiedica o recidivă.

Merseră la pas de-a lungul aleii, în timp ce Silverton privi gânditor în pajiștea îngrădită de lângă lăptărie.

– Mulțumesc, domnișoară Burnley, zise el după un minut. Știu cât de dificil trebuie să vă fi fost să-mi spuneți. Puteți fi sigură că vă voi păstra intimitatea, atât a domniei tale, cât și a surorii dumitale.

Expresia lui serioasă se lumină cu un zâmbet voios.

– Iar acum sugerez să ne alăturăm celorlalți, care se întreabă, cu siguranță, de ce ne-am pierdut timpul.

Recunoscătoare, Meredith lăsă subiectul deoparte. Păşind pe drumul care ducea către lăptărie, se uită pe furiș la el pe sub gene. Îi ascultase povestea macabră atât de calm – compătimitor, dar fără o expresie inconfortabilă de milă ori dezgust. De fapt, fu uimită de acceptarea lui degajată față de istoria sinistră a familiei ei. Meredith ura să le spună oamenilor cum murise tatăl ei. Cei mai mulți erau șocați și bizar de fascinați, în același timp mult prea curioși să afle detaliile care erau incredibil de dureros de povestit.

Dar Silverton nu făcuse decât să asculte, iar actul acela simplu făcu, cumva, ca povara pe care Meredith o purtase toți acei ani să pară mai ușoară. Se hotărî să renunțe la amintirile trecutului, cel puțin pentru moment, și să încerce să savureze frumusețea caldei după-amiezi.

Apropiindu-se de lăptărie, Meredith nu se putu împiedica să nu se gândească la cât de ciudat era să întâlnească o fermă funcțională atât de aproape de palatul St. James. Își dădea seama rapid că limitata ei experiență de viață o lăsase uimitor de nepregătită în fața excentricelor complexități londoneze și, în mod particular, a locuitorilor din clasele superioare.

Când era mică își dorise întotdeauna să viziteze orașul. Acum când, în sfârșit, se afla aici, abia aștepta să se întoarcă acasă, în provincie. Reacția ei o surprinse și o enervă, mai ales că Annabel îmbrățișase noua lor viață cu mult curaj și entuziasm.

Meredith știa că reacția ei era nedreaptă, din moment ce abia începuseră să guste din deliciile Londrei ori din distracțiile sezonului. Din nefericire, gândul la balurile, la recepțiile și la seratele muzicale la care aveau să participe în curând nu făcea altceva decât să o deprime. Știa că avea șanse mici de succes printre persoanele sofisticate pline de strălucire din elita londoneză și se înfioră la gândul de a-și face debutul. Toate speranțele ei erau îndreptate asupra lui Annabel. Cu cât sora ei avea să își găsească mai repede un pretendent potrivit, cu atât mai curând Meredith putea să se întoarcă la Swallow Hill, acolo unde aparținea.

– De ce sunteți atât de tăcută, domnișoară Burnley? Sper din toată inima că nu găsiți plictisitoare compania mea, deși mă tem că oftatul dumitale sincer arată tocmai asta, din păcate.

Meredith tresări vinovată. Ce creier de găină avusese să uite de ea însăși în prezența lui Silverton. Fusese complet distrasă de reveria

ei sumbră, una din care el fusese, în mod clar, prea politicos să o tulbure.

– Vai, nu, milord, cum puteți crede asta? Încercam doar să-mi închipui care ar putea fi scopul unui lăptării și al unei ferme ornamentale în mijlocul Londrei. Este un alt aspect al orașului pe care îl găsesc din cale-afară de uimitor și de dificil de explicat.

Ochii lui se lărgiră de uimire prefăcută.

– Vreți să spuneți că nu înțelegeți rolul unei ferme decorative în mijlocul Londrei? Vai, domnișoară Burnley, știți, desigur, că Green Park este propriul nostru Petit Trianon[1]!

Făcu un gest larg ca să îi atragă atenția asupra palatului regal aflat în capătul celălalt al parcului.

– În zilele în care nefericitul nostru rege locuia aici, doamnele de la Curte obișnuiau să facă plimbări scurte până la fermă ca să admire vacile când erau mulse. Ba chiar unele dintre frumoasele doamne erau încântate să se joace de-a lăptăresele. Se zice că Beau Brummell[2] l-a întâlnit pentru întâia oară pe prințul de Wales atunci când Alteța Sa Regală a însoțit-o pe marchiza de Salisbury într-o vizită la lăptărie.

Buzele i se curbară într-un zâmbet sardonic.

– Ah, fericită zi pentru prinț.

Meredith clipi des, fulgerată de imaginea bizară a membrilor familiei regale tropăind către curtea unei ferme pentru a mulge o vacă. Surprinse zâmbetul lui hâtru, în așteptarea reacției ei. Propriile ei buze zvâcniră drept răspuns, în timp ce se străduia să își stăpânească râsul.

– Nu este acesta exact genul de lucruri care au costat-o capul pe regina Franței? întrebă ea sec, scrutând scena absurd de bucolică din fața ei.

Silverton izbucni în râs.

– Din fericire, domnișoară Burnley, țărănimea englezească pare să fie mai cultă decât omoloaga ei continentală.

Ochii lui intens albaștri luciră de amuzament în timp ce îi zâmbi larg. Lui Meredith i se opri inima pentru o clipă și simți dintr-odată

[1] Micul Trianon este un castel mic, situat în grădina Palatului Versailles, Franța. (n.tr.)

[2] George Bryan „Beau" Brummell (1778–1840) – figură iconică a Angliei, arbitru al modei masculine și prieten al prințului regent, viitorul rege George al IV-lea. (n.tr.)

că plămânii încetaseră să îi mai funcționeze. Se forță să expire, urmând-o pe Annabel și pe cei din familia Stanton spre lăptărie.

– Desigur, cugetă Silverton, dacă George le-ar fi fost rege, nu prea i-ar fi învinuit nimeni dacă ar fi dorit să-i taie capul.

Meredith rămase cu gura căscată la auzul revoltătoarei remarci.

– V-am șocat, nu-i așa?

Arăta ca un școlar fără remușcări, prins în mijlocul unei farse.

Meredith se întrebă câte femei își pierduseră capetele *lor* în fața senzualității devastatoare a zâmbetului său fermecător. Dintr-odată se simți foarte enervată la gândul că el flirtase cu alte femei.

– Vă asigur, continuă el, evident fără să știe de tumultul din mintea ei, când îl veți întâlni pe prinț și, de fapt, pe cei mai mulți dintre membrii familiei regale, veți înțelege exact la ce mă refer.

Presupunerea lui naturală că avea să fie prezentată la Curte, ca parte a planului lui Lady Stanton de a o scoate în societate, o făcu pe Meredith să se încrunte. Amintirea inoportună fu ca o lovitură peste față cu o cârpă rece.

– Mă îndoiesc foarte tare, milord, că voi avea ocazia de a-l întâlni pe prinț sau pe oricare dintre membrii familiei regale, zise ea cu glas tăios. Voi fi totuși foarte fericită și recunoscătoare să o văd pe Annabel prezentată la Curte într-o zi. Aceasta va fi o satisfacție suficientă pentru mine, vă asigur.

Chipul lui frumos păru dintr-odată închis și îndepărtat. În comparație cu felul în care îi zâmbise larg cu doar câteva momente în urmă, era ca și cum soarele se ascunsese în spatele unui nor.

– Îmi recunosc greșeala, domnișoară Burnley, zise el tărăgănat, cu un glas pe care ea ajunsese să îl considere plictisit. Ne alăturăm celorlalți acum?

– Cum doriți, milord.

Maniera afectată și arogantă a lui Silverton nu eșua niciodată să o enerveze, dar, în realitate, era mânioasă pe ea însăși. Nu făcuse nimic decât să fie amabil, iar ea îi răspunsese tăindu-i-o scurt. Meredith nu înțelegea, nici în ruptul capului, de ce el o făcea adesea să simtă că trebuia să fie în defensivă și să fie certăreață.

Din moment ce nu avea nici un răspuns la asta, îi permise să o conducă în lăptărie, mustrându-se în tăcere pentru că nu reușise, încă o dată, să își țină sub control limba lamentabil de slobodă.

Capitolul 9

Lui Silverton îi veni să înjure. Călcase în strâchini în ceea ce o privea, încă o dată. De fiecare dată când reușea să o convingă pe Meredith să aibă încredere în el, în mod invariabil, el zicea ceva care să o facă să dea înapoi și o obliga să se ascundă în spatele unui exterior țepos. Afurisita femeie îl chinuise în atâtea feluri, iar el se întrebă de ce nu putea, pur și simplu, să o lase în pace.

Dar, când aruncă o privire asupra profilului ei elegant, încadrat de boneta simplă legată cu panglici sub bărbie, își aminti de curajul ei de neclintit în fața morții groaznice a tatălui ei și a bolii lui Annabel. Când ea îi relatase cumplita înlănțuire de evenimente, își dorise să facă mai mult decât doar să asculte, dar simțise că orice expresie fățișă de simpatie ar fi făcut-o să nu se simtă în largul ei. În schimb, fusese forțat să se opună unui val nefamiliar și puternic de dorință de a o proteja, care îl făcuse să își dorească să o înfășoare în catifea și mătase și să nu mai permită să fie rănită de nimic, niciodată.

Totuși, nu doar vulnerabilitatea ei sfidătoare fusese cea care îl atrăgea la ea. Ci îl și făcea să râdă. Reacția lui Meredith la povestea despre Green Park fusese exact ce-și dorise. Ochii ei ca argintul-viu licăriseră de inteligență și amuzament, în timp ce chipul ei frumos, zâmbitor îi făcuse întregul trup să se încordeze de dorință grea.

O reacție complet diferită față de cea pe care o simțise în compania lui Annabel.

Silverton admise în sinea lui că verișoara lui era dulce, vioaie și foarte drăguță. Dar era tânără, atât de tânără, încât simți un sentiment vag de dezgust gândindu-se la ea în patul lui. Desigur, bărbați de vârsta lui se căsătoreau cu fete foarte tinere tot timpul. Știa doar, cu o certitudine deprimantă, că nu dorea să fie unul dintre ei.

Înăbușindu-și un oftat iritat, privi la femeia ale cărei degete suple se odihneau atât de delicat pe brațul lui. Devenea rapid o enigmă pe care se simțea constrâns să o descifreze.

Împotrivirea lui Meredith față de planurile mătușii Georgiana îl surprinse. Bănuia că se simțea rușinată de obârșia ei de rând și mai știa și că tânjea după vechea ei viață la țară. Chiar și așa, cele mai multe tinere ar fi sărit la șansa unui sezon sponsorizat de una dintre cele mai influente femei din lumea bună. Meredith nu dorea asta, iar

lucrul acesta era doar unul dintre cele care o făceau să fie total diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ba, pe deasupra, mai era și o frumusețe, iar asta îi tulbura liniștea sufletească mai mult decât orice altceva. Sacoul ei scurt de catifea de culoarea cireșelor roșii îi contura sânii generoși și îi încadra perfect șoldurile. Dorea să o mângâie peste tot, să își treacă degetele prin părul ei negru lucios, peste curbele ei feminine, până la picioarele ei elegant modelate, încălțate în cizme practice, înalte până la jumătatea pulpei.

Era clar că era vremea să pună stavilă imaginației lui scăpate de sub control. Îi promisese mătușii sale că avea să se gândească serios să o curteze pe Annabel și exact asta urma să facă.

Silverton o conduse prin ușile duble ale hambarului în lăptăria ridicol de frumoasă și curată. Robert se afla într-una dintre boxe, stând pe un scăunel jos și încercând să mulgă o vacă evident nefericită și necooperantă. Annabel și Sophia erau îndoite de la mijloc, ținându-se cu mâinile de burtă în timp ce se cutremurau de râs. O lăptăreasă nesfârșit de răbdătoare stătea la capul vacii, încercând să explice cu răbdare tehnica adecvată de a extrage lapte fără a răni nici animalul și nici omul.

– Nu, domnule, nu trageți de parcă ați încerca să struniți un cal! exclamă ea, observând vaca neliniștită care dădea din copitele uriașe din spate.

– Ei, asta-i bună! Dacă animalul acesta prost ar sta locului o clipă, atunci nu aș mai fi nevoit să încerc să apuc afurisita de țâță de fiecare dată când îmi alunecă din mâini! afirmă cu glas tare Robert.

Frustrarea lui le făcu pe cele două fete să izbucnească din nou în hohote de râs, iar Silverton putu vedea că lăptăreasa era pe cale să ajungă la limita răbdării. Mai precis, era limpede că răbdarea vacii scădea și ea, iar Robert se afla în pericolul iminent al unei lovituri zdravene.

– Robert, încetează să mai chinuiești acel biet animal, ordonă Silverton. Dacă vei continua în felul acesta, te vom duce acasă pe o targă!

Robert ridică privirea, recunoștința și ușurarea fiindu-i evidente în fiecare linie de pe chip și în trup.

– Ei bine, nu v-ați grăbit deloc să ajungeți aici, mormăi el, sărind de pe scaun și îndepărtându-se de vacă. Am fost lăsat singur să le amuz pe aceste două fete îngrozitoare, și amândouă au insistat

să încerc să mulg animalul acesta ridicol, pentru că toată lumea știe cât de ușor este să mulgi o vacă!

– Annabel, absolut cumplit din partea ta, strigă Meredith, deși Silverton putu să vadă că se străduia să nu râdă. Știi cât de dificil este să mulgi o vacă.

– Știți? Robert se holbă la Annabel cu o privire uimită pe chip. Vai, asta-i bună, domnișoară Annabel, ați fi putut spune asta înainte ca Sophia să insiste să mă fac de tot râsul.

– Vai, dar chiar este ușor, chicoti Annabel. Uitați, vă voi arăta.

Se lăsă grațios pe scăunel, părând la fel de confortabilă ca și cum ar fi luat loc în propriul salon.

– Sunteți sigură că vreți să încercați, domnișoară? întrebă șovăind lăptăreasa.

– Ah, da. Știu exact ce fac.

Șopti încet animalului neliniștit, mângâindu-l liniștitor înainte de a-și așeza mâinile sub burta lui. Într-o clipă, scotea lapte din țâțele vacii, rapid și cu spor, într-o găleată mare de aramă. Vaca mugi mulțumită, dădu din coadă și se lăsă ușor pe umărul lui Annabel, care continuă să mulgă.

– Bravo, domnișoară! strigă lăptăreasa, lăsând capul vacii și ocolind-o ca să vină să privească.

Ochii lui Robert ieșiră din orbite, iar Sophia râse din nou, aplaudând în semn de apreciere față de priceperea lui Annabel.

– Auziți, domnișoară Annabel, exclamă Robert, încep să cred că nu există nici un lucru pe care să nu știți să îl faceți!

Silverton trebui să râdă. Dacă Sophia l-ar fi întrecut pe fratele ei în competiția de muls, băiatul ar fi fost îngrozitor de umilit.

– Sora dumitale este o revelație continuă pentru mine, domnișoară Burnley, zise el. Pare să acționeze în cele mai neașteptate moduri pentru o fată atât de timidă și de retrasă.

Meredith dădu din cap, în timp ce o privea pe sora ei cu o expresie nostalgică.

– Swallow Hill este o moșie mică, dar foarte autonomă. Mama mea vitregă era foarte mândră de lăptăria ei și de ferma ei de pe lângă casă, iar lui Annabel și mie ni s-a îngăduit să petrecem mult timp acolo, când eram copii.

Se uită la el, cu ochii catifelați încețoșați, în care se oglindeau imaginile acelor vremuri, evident fericite.

– Annabel iubește toate ființele. Aducea mereu acasă animale bolnave pe care le îngrijea și le aducea din nou la viață – pui de pasăre

care căzuseră din cuib, iepuri răniți, câini vagabonzi. Iar ele nu încercat niciodată să o muște ori să evadeze. Am văzut-o chiar punând mâna pe viespi, fără să fie vreodată înțepată. Este aproape ca și cum ar ști cât de mult le iubește.

Meredith își înclină capul către el, vorbind în surdină ca numai el să o poată auzi.

– Acum, când o cunoașteți un pic, poate că veți putea înțelege de ce îmi fac atâtea griji pentru ea. Annabel este o fată extraordinar de dulce și de sensibilă, iar eu aș face orice pentru a o proteja.

Silverton dădu gânditor din cap, privind de la chipul sincer al lui Meredith la fata minionă, naturală, care stătea pe scăunel. O crezu, pentru că văzuse deja până unde ar fi mers Meredith ca să își apere surioara. Iar el începu să își dea seama că, probabil, ar fi făcut aproape orice ca să o ajute să își atingă scopul.

Dorința aceasta imperioasă pe care o simțea de a le ajuta pe Meredith și pe sora ei îl sperie, fiind neobișnuit să aibă sentimente atât de puternice, nici măcar față de propria lui familie. Pe de altă parte, nu mai fusese niciodată până atunci nevoit să își facă griji pentru cineva la care ținea.

Silverton nu își putu imagina cum reușise cineva atât de tânăr și de protejat ca Meredith să reziste atât de mult timp – și complet singură, pe deasupra. Ei bine, se gândi el înverșunat, asta avea să se schimbe. Avea să o convingă că ea și Annabel nu mai erau singure, și că el și mătușa lui aveau să facă tot ce le stătea în putere ca să le ajute.

Își întoarse spatele către ceilalți, dorind ca nimeni în afară de Meredith să nu îl audă.

– Da, înțeleg de ce vă faceți griji. Și vă jur, domnișoară Burnley, dumneata și sora dumitale sunteți în siguranță. Nu voi permite să vi se întâmple nimic rău, și nici mătușa mea nu o va permite.

Ochii ei zburară spre chipul lui.

– O jur, repetă el cu glas scăzut, dar ferm.

Un val roz îi năvăli în obraji, și Meredith închise ochii împotriva unei străfulgerări bruște de lacrimi. Trase adânc aer în piept și își deschise ochii. Era ca și cum lumina zorilor fusese eliberată din cețurile fumurii ale unei dimineți de iarnă.

– Vă cred, milord, șopti ea cu glas răgușit. Și vă mulțumesc din suflet pentru prietenia domniei voastre față de amândouă.

Cu coada ochiului, Silverton observă că Sophia îi studia, chipul ei expresiv dând semne de surpriză și de curiozitate. Annabel terminase

de muls și acum sporovăia veselă cu lăptăreasa. Robert stătea alături de ea, privind-o intens cu ceea ce Silverton bănuia că era o afecțiune înfloritoare.

Era limpede că sosise vremea să plece.

– Robert, dacă ai terminat să faci pe fermierul George, poate că ai putea să o răsplătești pe lăptăreasă pentru răbdarea ei și să ne vedem de drum.

Robert scoase câteva monede din redingotă.

– Grozavă idee, bătrâne. Dacă nu mai văd niciodată o vacă, n-o să fie deloc prea curând.

Silverton îi oferi din nou brațul lui Meredith, deși știa că ar fi trebuit să o fi luat în schimb pe Annabel alături de el. Își liniști conștiința vinovată jurându-și că avea să își scoată tânăra verișoară la o plimbare cu trăsura prin Hyde Park foarte curând.

– Acum, domnișoară Burnley, zise el conducând grupul departe de clădire, m-am gândit că poate dumitale și domnișoarei Annabel v-ar plăcea să vizitați atelierul de pictură al lui Sir Thomas Lawrence de pe Bond Street. Înțeleg că în prezent lucrează la un portret interesant al prințului regent. Puteți vedea cu ochii domniei voastre dacă exagerez defectele regale.

– Vai, da, milord! Am citit despre atelierul lui Sir Thomas și mi-am dorit întotdeauna să îl vizitez. Sunteți mult prea amabil, domnule, față de noi, amândouă.

Ochii ei erau aprinși de o aprobare entuziastă și de căldură. Era o privire de care se trezi că devenea dependent, în ciuda faptului că se juca cu focul atunci când îi încuraja admirația inocentă.

Silverton știa că era egoist, dar în clipa aceea își dorea să fie cavalerul ei pe cal alb. Avea să își facă griji despre viitor mai târziu.

– Nu, domnișoară Burnley, răspunse el în șoaptă, conducând-o pe aleea pietruită dinspre Piccadilly. Numai amabil nu sunt.

Capitolul 10

Meredith îi zâmbi politicos lui Lady Bellingdon. Contesa își expunea de câteva minute punctul de vedere asupra beneficiilor cataplasmelor cu muștar spre deosebire de alte remedii, aparent inutile, pentru problemele de artrită. Mica ei audiență asculta cu atenție

fermecată – fapt deloc surprinzător, din moment ce era formată din persoane destul de în vârstă care păreau să sufere de o varietate de probleme cu articulațiile.

Meredith se întrebă, nu pentru întâia oară, cum de se trezea invariabil în compania unor fete nemăritate în vârstă, văduve țicnite și celibatari bătrâni. Oftă în sinea ei, presupunând că soarta îi decretase deja traseul vieții, care, aparent, impunea un viitor petrecut alături de persoane de genul domnului Bolland.

– Ceaiul de schinduf, domnișoară Burnley! afirmase acel merituos domn cu doar câteva momente mai înainte. Este singura băutură eficace pentru tratamentul tulburărilor stomacale gazoase.

Cu ocazia acestei reuniuni avea loc prima lor incursiune în înalta societate, la o serată foarte selectă de la reședința Stanton. Oaspeții erau toți membri extrem de influenți ai lumii bune și, le asigurase Lady Stanton, extrem de loiali familiei. Foarte mult timp și efort fuseseră depuse pentru a alege genul exact de oameni potriviți.

Deși era încă devreme, Meredith își storcea deja creierul în căutarea unor subiecte de conversație potrivite în afară de sănătatea ei. Se retrăsese complet din societate după moartea tatălui ei și boala ulterioară a lui Annabel, așa că manierele potrivite unei petreceri îi ruginiseră extrem de tare. Și, în afară de familia Stanton, nu cunoștea nici o singură persoană din încăpere.

Când Silverton își făcu în cele din urmă apariția în cadrul ușii, cu ochii cutreierându-i de jur împrejurul salonului de protocol bogat împodobit, Meredith nu putu decât să se simtă ușurată. El se îndreptă cu pași mari către Lady Stanton, oprindu-se să răspundă saluturilor cunoștințelor sale, dar croindu-și treptat drum prin mica adunare. Făcând mai întâi o plecăciune către generalul Stanton, luă mâna înmănușată a mătușii sale și o duse la buze, zâmbind amabil către chipul ei ridicat spre el.

Meredith studie pe furiș expresia fățiș afectuoasă de pe fața lui, în timp ce o saluta pe Lady Stanton. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să fie atât de încrezător arătându-și apropierea față de familie. Uneori, cum era în cazul lui Robert, aceasta se manifesta ca o camaraderie ironică. Față de unchiul lui era respectuos, dar niciodată slugarnic, iar femeile erau tratate cu atât de multă atenție, de parcă ar fi fost făcute din cel mai fin porțelan chinezesc.

Nu era de mirare că îl găsea atât de atractiv, se gândi cu regret Meredith. O femeie ar fi trebuit să fie oarbă ori nebună ca să nu observe și să nu își dorească genul acela de atenție.

De-a lungul ultimelor câteva zile se văzuse nevoită să recunoască faptul că se afla în ghearele unei atracții periculoase. De asemenea, se străduise să admită că, cel mai probabil, Silverton o trata exact ca pe oricare dintre femeile pe care le cunoștea. De fapt, adesea îi acorda mai multă atenție lui Annabel decât ei. Era un lucru normal, presupuse ea, din moment ce sora ei făcea parte din familia lui. În timp ce, ei bine, ea nu era nici măcar o rudă îndepărtată, indiferent de ce spunea Lady Stanton.

Totuși, imaginația ei încăpățânată nu putea decât să își amintească ziua aceea din parc și felul în care arătase el atunci când promisese să le protejeze pe ea și pe Annabel. Expresia lui numai distantă nu fusese. Ci mai degrabă arșița din privirea lui intensă aprinsese o căldură similară în pieptul ei, care i se răspândise ca un foc mistuitor în mădulare.

Meredith trase adânc aer în piept. Era mai bine să nu se gândească la asta în momentele acelea, altfel nu ar fi fost niciodată în stare să poarte o discuție rațională cu el – ori cu oricine altcineva, la drept vorbind. Mai ales din moment ce arăta atât de chipeș în haina lui neagră severă, dar minunat croită și în pantalonii cu croială strâmtă care îi acopereau – dar nu puteau deloc ascunde – puterea masculină a fizicului său de sportiv.

Îngrozită de direcția gândurilor sale rătăcitoare și incomod de fierbinți, Meredith se hotărî să nu se mai gândească deloc la Silverton. Se întoarse dinadins pe scaun și își concentră atenția asupra lui Annabel, care ședea alături de ea pe un scaun roșu lăcuit, sporovăind cu una dintre cele mai vechi prietene ale lui Lady Stanton.

Inima lui Meredith se umflă de mândrie în timp ce o asculta pe sora ei respingând cu ușurință întrebările cercetătoare ale lui Lady Delfort.

– Ah, da, milady, zise cu veselie Annabel, generalul Stanton a fost amabilitatea întruchipată de când am ajuns în Londra. El și bunica au făcut atât de multe ca să ne facă să ne simțim bine-venite. De fapt, chiar ieri bunicul a invitat-o pe Meredith să profite în voie de biblioteca lui și să ia acasă câte volume dorește.

Meredith aproape râse în gura mare de privirea poznaș scânteietoare a lui Annabel. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Generalul obiectase zgomotos la ideea ca ea să ia măcar una dintre cărțile din biblioteca lui prețioasă. Doar intervenția promptă a soției sale împiedicase o altă ceartă urâtă între ei, lucru care ajunsese să fie un eveniment destul de obișnuit în reședința Stanton.

Ei bine, se gândi Meredith cu un mic oftat, cel puțin acesta încetase să o mai amenințe că o aruncă în stradă. Și, trebuia să recunoască, acceptase cu ușurință prezența lui Annabel în casa lui, după doar o împotrivire simbolică.

– Domnișoară Burnley, de ce, de fiecare dată când vă văd, vă simțiți obligată să scoateți un oftat din toată inima? Dacă nu sunteți atentă, veți începe să-mi răniți încrederea în mine și mă tem că voi cădea într-o depresie.

Tresări ușor și își ridică privirea, întâlnind zâmbetul sarcastic al lui Silverton. Meredith își reveni iute și întinse mâna să îi accepte strângerea prietenoasă. Spre surprinderea ei, el i-o ridică la buze și-i depuse un sărut ușor pe dosul palmei, înainte de a i-o așeza din nou în poală. Simți cum sângele fierbinte îi inundă obrajii.

– Vai, milord, zise ea, făcând un efort hotărât să se adune, eram convinsă că nici o armă nu ar fi putut vreodată să vă străpungă formidabila armură. Poate că v-am confundat cu altcineva.

Râse în timp ce se așeză alături de ea pe canapeaua cu dungi de culoarea fildeșului.

– Mă răniți profund, domnișoară Burnley. Credeți-mă, vanitatea mea este exact la fel de sensibilă ca a oricărui bărbat, mai ales atunci când vine vorba despre femei. O singură privire tăioasă din ochii dumitale înfocați este îndeajuns să-mi ucidă pretențiile. Atunci voi fi obligat să mă retrag la țară luni în șir ca să îmi revin dintr-o astfel de lovitură mortală.

– Haideți, lord Silverton, răspunse ea cu același spirit jucăuș. Încep să cred că mă confundați cu domnul Brummell ori cu vreun alt membru al grupului de filfizoni.

– Vă asigur, doamnă, nu este nici o șansă ca așa ceva să se întâmple. Domnul Beau nu este nici pe departe la fel de interesant ca dumneata și, după ani în care am fost cunoștințe apropiate, devii plictisit de genul lui deosebit de istețime.

– Îl cunoașteți bine, domnule?

– Toată Londra îl cunoaște pe Beau.

Ea ezită pentru o clipă pentru că el păru nemulțumit de direcția în care se îndrepta conversația.

– Am auzit că, dacă vrei să fii acceptat de lumea bună, trebuie să îi faci o impresie favorabilă domnului Brummell.

Sprâncenele lui se ridicară de surprindere. Își arcui și ea, la rândul ei, sprâncenele.

– Milord, chiar și în sălbăticia din Wiltshire am auzit de influența marelui Beau Brummell asupra înaltei societăți.

Un zâmbet ușor cinic ridică colțurile gurii lui aristocrate. Asta îl făcu să pară și mai chipeș, dacă așa ceva era posibil, dar, în același timp, mândru și de neatins.

– Nu vă temeți, domnișoară Burnley, frumusețea și caracterul inocent al surorii dumitale, combinate cu susținerea bunicilor ei, vor fi tot ceea ce e necesar pentru a-i asigura succesul pe piața căsătoriilor. Asta, precum și considerabila ei avere, încheie el sec.

Meredith îi zâmbi recunoscătoare, presentimentele ei legate de viitorul lui Annabel scăzând considerabil datorită asigurării lui.

– Vai de mine, voi doi vorbiți despre Beau Brummell?

Annabel scăpase, în sfârșit, de interogatoriul lui Lady Delfort.

– Am auzit încontinuu că trebuie să îi obținem aprobarea cu orice preț, zise ea, dându-și ochii peste cap. Și pe lângă asta, a patroanei de la Almack[1], dacă dorim să avem vreo speranță de a primi o invitație în acel sanctuar.

Silverton îi adresă lui Annabel o plecăciune care lui Meredith i se păru ciudat de țeapănă.

– Nu am nici o îndoială că le veți fermeca pe toate patroanele, domnișoară Annabel. Probabil că vă veți primi invitația de îndată ce vă veți face apariția la balul de săptămâna viitoare de la contesa Framingham.

– La fel și Meredith, insistă tânăra, cu o notă de sfidare în glasul ei de obicei dulce.

Silverton ezită și își mută privirea de la Meredith la sora ei, în mod clar încercând să își cântărească următoarele cuvinte.

– Haide, Annabel, interveni mieros Meredith. Știi că am discutat despre asta. Dată fiind descendența părinților mei este foarte puțin probabil, dacă nu chiar imposibil, să primesc o invitație la Almack. Nici, aș putea adăuga, nu îmi doresc asta.

Ochii frumoși ai lui Annabel se îngustară amenințător.

– Draga mea. Meredith împiedică intervenția surorii sale. Știi că am dreptate. Nu are nici un rost să-ți dorești ceva care nu poate fi obținut. Lady Stanton a explicat situația, și trebuie să recunoaștem că experiența sa în treburile acestea, ca de altfel în oricare alta, este superioară celei pe care o avem noi.

[1] Club social din Londra (1765–1871), unul dintre primele care admiteau atât bărbați, cât și femei (n.tr.)

Annabel păru să se răzvrătească preț de încă o clipă. Apoi făcu ochii mari și lăsă să îi scape un oftat frustrat.

– Da, știu, mormăi ea. Dar este atât de nedrept! Nu credeți, milord?

Ochii fetei îl implorară pe Silverton să îi dea dreptate.

– Da, domnișoară Annabel, este nedrept. Știu că excluderea aceasta trebuie să te întristeze, dar cred că Lady Stanton are dreptate în aprecierea sa. Este foarte puțin probabil ca patroanele să îi acorde aprobarea surorii dumitale. Dar, zise el, coborând vocea în timp ce se aplecă peste Meredith către Annabel, trebuie să vă amintiți că totul este un joc. Unul important, dar totuși un joc. Meritul surorii dumitale nu este diminuat din cauză că nu are aprobarea unui grup mic de femei arogante care nu ar recunoaște un caracter adevărat nici dacă s-ar împiedica de el.

Meredith simți din nou o îmbujorare înțepându-i obrajii, cauzată atât de apropierea lui când se aplecă peste ea, cât și de lauda lui care aparent venea din inimă. Nu știu cum să răspundă, așa că, destul de disperată, își agăță privirea de Annabel, care îi răspunse cu un zâmbet aprobator lui Silverton.

– Aveți dreptate, domnule. Sunt o creatură egoistă și îmi doresc să se afle acolo, cu mine, doar de dragul meu. Annabel aruncă o privire șireată către Meredith. Dacă ar fi să spunem adevărul, milord, Meredith ar prefera să mănânce terci de ovăz timp de o săptămână decât să meargă la Almack. Cred că, dacă ar primi o invitație, probabil că ar apuca-o panica și s-ar încuia în camera ei.

Meredith se încruntă la sora ei cu o indignare prefăcută.

– Serios, Annabel, îi vei face lordului Silverton o impresie foarte proastă despre curajul meu. Nu doresc să merg la Almack pentru că am auzit că gustările abia dacă sunt tolerabile, iar distracția e plictisitoare. Aș prefera să stau acasă cu domnișoara Noyes decât să petrec seara încercând să nu mă împiedic de propriile picioare ori de cele ale nefericiților și, de obicei, mult mai scunzilor mei parteneri de dans.

– Almack! Dumnezeule, nu știți cât de norocoasă sunteți să-l evitați, domnișoară Burnley, exclamă Robert, alăturându-li-se. Este cea mai plictisitoare serată pe care v-ați putea-o imagina. De ce ar avea cineva nevoie de aprobarea acelui grup de dragoni bătrâni, mă depășește!

– Vai, domnule Stanton, răspunse Annabel cu o înclinare cochetă a capului, știți cât de important este să nu fac de rușine numele familiei mele, uitând pașii de dans.

– Dumnezeule, nu-i nici o șansă, domnișoară Annabel. Dumneata și sora dumitale sunteți întruchipările grației și ale ținutei.

Annabel izbucni în râs, pur și simplu, cu ochii strălucindu-i în timp ce îl privea pe tânăr.

– Bănuiesc că profesorul nostru de dans ar avea ceva de comentat asupra acestui lucru, răspunse acru Meredith. Sunt sigură că bietul om a ajuns la disperare de neputința noastră de a înțelege mișcările de bază ale cadrilului și din cauza geniului nostru incredibil de a ne lovi una de cealaltă, în ciuda îndrumărilor lui.

Robert scoase un oftat exasperat.

– Ah, la naiba cu omul ăla! N-am întâlnit niciodată în viața mea un caraghios atât de afectat și de pompos! Este groaznic, serios, să primești ordine jumătate de zi de la un negustor țopăitor francez.

Silverton își scoase tabachera și îi oferi o priză liniștitoare vărului său tulburat.

– Nu știam că iei lecții de dans, Robert. Fără îndoială că asta este o abilitate pe care o stăpânești deja?

– Așa aș zice, dragul meu prieten. Nu fac decât să le asist pe domnișoarele Burnley și Annabel la lecțiile din reședința Stanton. Bunica a insistat și, trebuie să recunosc, cred că îmi prinde destul de bine să-mi petrec orele țopăind prin salon. Aruncă o privire scurtă prin care îi ceru iertare lui Annabel. Nu că nu sunt încântat să ajut în orice fel pot. Încântat, vă asigur.

Meredith îi făcu semn cu degetul.

– Nu vă cereți scuze, vă rog, domnule Stanton. Dacă nu ar fi fost sprijinul dumitale, mă tem că Monsieur Renault ar fi șters-o înapoi, în Franța, cu mult timp în urmă.

Aruncă o privire către Silverton, care o observa cu o expresie amuzată pe chip.

– Mă tem că bietul om este îngrozit de faptul că îi voi strivi picioarele. La urma urmei, este cu cel puțin șapte centimetri mai scund decât mine.

Cu toții izbucniră în râs, în timp ce Meredith clătină din cap cu tristețe.

– Trebuie neapărat să-mi păstrați un vals la balul de la Lady Framingham, zise Silverton.

– Un vals! Milord, Monsieur Renault nu a reușit încă să se convingă să încerce. Zice că mai întâi trebuie să încetăm să bocănim prin cameră ca un trib de sălbatici, înainte de a lua în considerare, măcar, să facem asta.

– Meredith, eşti o dansatoare minunată, exclamă Annabel. Ştii că eu sunt cea care nu se poate opri din râs destul cât să îi pot urma instrucţiunile.

– Ei bine, cine poate îndura să-l asculte pe parvenitul acela insuportabil! sări Robert în apărarea lui Annabel.

Meredith râse, mişcată de loialitatea aprigă a lui Robert faţă de sora ei.

– Ei bine, domnule Stanton, bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că voi fi scutită de regulile stricte de la Almack. În seara debutului lui Annabel acolo, mă voi gândi la voi toţi cu foarte multă milă, în timp ce voi petrece o seară liniştită acasă, alături de domnişoara Noyes şi de o carte bună.

– Demonstraţi judecata excelentă pe care o aveţi de obicei, doamnă, zise Silverton. Mi-aş dori doar să vă pot însoţi.

Privind-o pe Meredith, râsul din ochii lui strălucitor de albaştri se transformă încet în ceva mai adânc, mai intens.

– Şi nu am nici o îndoială, domnişoară Burnley, că, dacă aţi avea măcar o şansă, aţi umbri orice femeie de la Almack.

Vocea lui i se strecură pe şira spinării ca mângâierea unei bucăţi de catifea. Ochii ei rămaseră fixaţi asupra chipului lui şi nu îşi putu muta privirea. Simţurile i se ascuţiră până deveniră un punct, nemaivăzându-l decât pe el şi fierbinţeala din privirea lui, care o prinse în capcană atât de tare.

În momentul acela şi cu un sentiment înspăimântător de inevitabilitate, ea înţelese că ceea ce simţea faţă de el nu era doar o pasiune trecătoare de şcolăriţă ori o amorezare prostească a unei fete bătrâne. După toţi acei ani şi cu o certitudine care o înspăimânta, Meredith îşi dădu seama că se îndrăgostise nebuneşte şi iremediabil.

Capitolul 11

– Vino mai aproape, draga mea, şi lasă-mă să mă uit mai bine la tine!

Lady Stanton, înfăşurată într-un şal de dantelă, se aplecă în scaunul tapiţat cu mătase din salonul mic, dar elegant, alăturat apartamentului ei privat.

Bătrâna părea palidă și ostenită. Era limpede că agitația și entuziasmul care avuseseră loc până la debutul lui Annabel o epuizaseră. Generalul Stanton, întotdeauna îngrijorat de starea de sănătate șubredă a soției sale, insistase ca medicul ei să o examineze în dimineața aceea. Spre consternarea tuturor, doctorul Gates îi ordonase să rămână acasă timp de câteva zile de odihnă strictă.

Meredith se cutremură la gândul de a participa la balul Framingham fără Lady Stanton alături de ele, dar nu se putea face nimic pentru a remedia situația. Ea și Annabel aveau să fie nevoite, pur și simplu, să se descurce singure.

Lady Stanton le trimisese un bilet mai devreme, cerându-le lui Meredith și lui Annabel ca, înainte de bal, să treacă pe la ea. Meredith bănuia că aceasta dorea să le dea câteva sfaturi discrete, acum, când ziua fatidică sosise, în cele din urmă.

– Ah, fata mea dragă, strigă moale Lady Stanton în timp ce Annabel făcu încet o piruetă în fața ei. Arăți minunat. Mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Fata era cu adevărat minunată în rochia ei de tul verde-deschis peste o mătase albă. Părul îi fusese tăiat după ultima modă și adunat într-o aglomerare de bucle în creștetul capului. Șiruri de perle delicate i se împleteau în pletele roșcate, întregind aspectul eteric ce completa atât de bine silueta minionă a lui Annabel. Meredith era convinsă că nici o altă fată nu avea să iasă mai mult în evidență decât sora ei în seara aceea.

– Meredith, vino mai aproape, te rog! Vreau să mă uit mai bine și la tine.

Traversă ascultătoare încăperea către Lady Stanton. Toate speranțele lui Meredith pentru seara aceea erau concentrate asupra surorii sale, dar nu putea nega plăcerea pe care o simțise atunci când își îmbrăcase rochia cea nouă. Trecuse mult timp de când nu mai purtase ceva atât de drăguț și se îmbrăcase cu mult mai multă grijă. Ba chiar o pusese pe Agatha să îi desfacă părul de trei ori înainte de a fi sigură că noua ei coafură se potrivea cum trebuie eleganței subtile a rochiei.

– Rochia aceea este minunată, draga mea. Se potrivește de minune culorii ochilor tăi.

Meredith își examină cu grijă înfățișarea în oglinda mare fixată pe perete. Rochia ei era făcută din voal gri perlat, cu ornamente de mătase roz pe marginea corsetului și pe mânecile minuscule. Purta pantofi de dans roz, asortați, și mănuși lungi, gri, făcute din cea mai

fină piele de căprioară pe brațe. Agatha îi împletise panglici argintii în pletele strălucitoare și câteva bucle negre îi căzeau artistic în jurul gâtului și al umerilor.

După ce privi îndelung și cu un ochi critic, decise că orice defect din tablou era rezultatul propriilor sale defecte și nu ale rochiei ori coafurii.

– Amândouă sunteți uimitor de frumoase, și mă aștept ca, până la sfârșitul serii, toți bărbații din Londra să vă curteze. Ochii lui Lady Stanton sclipiră de veselie. Trebuie să aveți grijă să nu frângeți prea multe inimi la prima voastră ieșire.

– Vai, bunico, acum te porți prostește. Sper doar că voi avea destui parteneri pentru diseară. Pur și simplu mă înspăimântă ideea de a sta într-un colț în timp ce toată lumea șoptește în spatele palmelor despre demodata persoană retrasă de la țară.

Annabel aruncă o privire pe lângă Meredith ca să se uite la propria imagine din oglindă, aranjându-și buclele pentru a cel puțin zecea oară de când intrase în încăpere.

După vocea lui Annabel, Meredith putu să își dea seama că aceasta era foarte îngrijorată. Erau amândouă dureros de conștiente de cât de importantă era seara aceea pentru viitorul tinerei.

– Annabel, draga mea, te asigur că nu există absolut nici o șansă ca așa ceva să se întâmple. Pur și simplu fii tu însăți, și toată lumea te va iubi, o asigură Lady Stanton cu un zâmbet pe nepoata ei. Știu că nu ești obișnuită cu astfel de evenimente și că simți un pic de teamă, mai ales că eu nu pot fi cu tine în seara asta.

Annabel dădu solemn din cap, cu ochii căprui măriți de apreciere față de importanța evenimentului.

– Dacă ai vreo întrebare ori vreun dubiu despre orice, nu ezita să-i ceri sfatul lui Lady Silverton. O fi ea, poate, o femeie prostuță în unele privințe, dar nu cunoaște nimeni mai bine lumea bună și cum ar trebui să te comporți printre membrii ei. Patronajul ei și escorta nepotului meu sunt tot ceea ce-ți trebuie pentru a face o primă impresie bună.

Meredith simți fluturi în stomac la gândul că va petrece seara atât de aproape de Silverton. El și mama lui aveau să sosească în curând la reședința Stanton ca să le conducă la bal. Prezența lui, recunoscu în cele din urmă față de ea însăși, era adevăratul motiv pentru care se îmbrăcase cu atât de multă grijă în seara aceea.

Alungă imediat gândul acela. Sentimentele ei ridicole față de Silverton nu aveau nici o importanță, ci doar succesul lui Annabel.

– Verișoara mea, Lady Framingham, continuă Lady Stanton, a fost foarte amabilă să ne invite să folosim balul său anual ca pe o ocazie de a-ți face debutul. Va face tot ce îi va sta în putință să te ajute, dar va fi foarte ocupată și nu va putea avea grijă de tine. Dacă Lady Silverton nu este prin preajmă, atunci te poți baza și pe îndrumarea mamei lui Robert și a Sophiei. Se poate avea încredere totală în judecata ei.

Lady Stanton ridică cu subînțeles din sprâncene la Annabel.

– Știu că ești entuziasmată, draga mea, dar te rog să-ți amintești că nu trebuie să vorbești peste masă, indiferent cât de interesantă ți se pare compania aflată de pe cealaltă parte.

Annabel chicoti. Avea tendința deplorabilă de a uita regula strictă de a conversa doar cu cei așezați direct lângă ea la cină.

– Da, bunico, promit.

– Meredith, mă aștept să o supraveghezi pe sora ta. Este foarte tânără, dar știu că tu ești destul de înțeleaptă încât să nu te lași orbită de prea mulți tineri chipeși și de purtările lor măgulitoare.

„Nu", se gândi Meredith simțind un junghi de vină, „doar de un marchiz fermecător și viril."

– Da, milady, răspunse ea, în același timp jurându-și că nu avea să o scape din priviri pe Annabel întreaga seară.

– Ei bine, oftă Lady Stanton. Am făcut tot ce pot. Restul depinde de voi. Annabel, iubirea mea, te rog, vrei să mergi în bibliotecă să îi spui noapte bună bunicului tău? Așteaptă să-ți vorbească.

Annabel o sărută pe obraz pe bunica ei și se grăbi să iasă din încăpere. Meredith ridică întrebător din sprâncene către Lady Stanton, care era limpede că dorea să îi vorbească între patru ochi.

– Meredith, știu că ai emoții legate de seara aceasta și îmi pare foarte rău că nu voi fi cu voi.

– Milady, nu vă faceți griji, vă rog. O voi supraveghea foarte strict pe Annabel. Știu cât de importantă este seara asta pentru viitorul ei.

– Da, draga mea, este importantă. Dar încearcă să nu te gândești prea mult la asta. Annabel va fi iubită oriunde merge, și nu am nici o îndoială că în seara asta va atrage destul de mulți admiratori.

Lady Stanton se ridică de pe scaun și se îndreptă către măsuța ei de toaletă. Aruncă o privire enigmatică către Meredith, care simți un frison prevestitor strecurându-i-se pe șira spinării.

– Și, chiar dacă Annabel nu va găsi un pretendent potrivit în perioada imediat următoare, nu trebuie să te îngrijorezi.

Meredith își încreți sprânceana.

– Și care este motivul, milady?

– Pentru că eu cred că o partidă excelentă poate fi aranjată pentru Annabel chiar în interiorul propriei noastre familii. Nu trebuie să depindem de capriciile pieței căsătoriilor pentru a-i asigura viitorul.

– Vreți să spuneți una dintre propriile rude ale lui Annabel?

Sentimentul prevestitor pe care îl avu Meredith crescu și mai puternic. Lady Stanton aprobă, dând din cap.

– Vă referiți la Robert?

Observase în ultimele zile faptul că Robert devenise foarte atașat de Annabel.

Bătrâna izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

– Dumnezeule, nu! Indiferent de ceea ce crede generalul, Robert este încă prea tânăr pentru a se căsători. Nu, există altcineva în familie care ar fi un soț foarte bun pentru Annabel. Dar, din moment ce trebuie ca, mai întâi, să ia el însuși decizia asta, nu voi spune mai multe. Doream doar să-ți spun că nu trebuie să-ți faci atât de multe griji. Familia noastră va avea grijă de viitorul lui Annabel, indiferent de ceea ce se va întâmpla în seara aceasta.

Pentru o clipă nesfârșită, creierul lui Meredith refuză să funcționeze. Auzi un țiuit în urechi, iar podeaua se înclină sub picioarele ei. „Silverton", se gândi ea. „Se referă la Lord Silverton."

– Meredith, s-a întâmplat ceva?

Vocea lui Lady Stanton pătrunse până la ea.

– Nu... nu, milady. Sunt bine.

Meredith se strădui să se adune, deși întreaga ei lume tocmai fusese răsucită ca un titirez.

Chiar i se putea întâmpla una ca asta? Oare chiar se îndrăgostise de un bărbat a cărui familie intenționa ca el să se însoare cu sora ei? Față de ce altceva o mai orbise infatuarea ei prostească?

– Ești sigură, draga mea? Pari foarte palidă.

Privirea ascuțită a lui Lady Stanton o studie.

– Mă gândesc doar la Annabel și la viitorul ei, atâta tot, se grăbi Meredith să o liniștească pe bătrână.

Panica îi sfâșie pieptul. „Ah, Dumnezeule, te rog să nu lași pe nimeni să-și dea seama de ceea ce simt!"

– Păi, nu te gândi prea mult. Totul va fi bine. Acum, mergi la sora ta și spune-i noapte bună generalului.

Meredith reuși cumva să facă o reverență credibilă și întinse orbește mâna după clanță.

– A, și, Meredith...

Privi peste umăr la Lady Stanton, întrebându-se mohorâtă ce alte revelații puteau să îi mai fie impuse în seara aceea.

– Nu uita să te distrezi.

Meredith dădu din cap și evadă din încăpere. Reuși să își croiască drum până la bibliotecă, deși nu își aminti să fi făcut asta până când se trezi în fața ușii. Înainte să apuce măcar să își recapete răsuflarea, lacheul deschise ușa și se înclină în fața ei de dincolo de prag.

– A, iată-te, bubui generalul Stanton cu vocea lui aspră. Am crezut că te-ai răzgândit și ai decis să stai acasă, ca o femeie înțeleaptă, în loc să alergi prin tot orașul cu nesăbuita mea nepoată.

Silverton se sprijini de biroul unchiului său, culmea eleganței masculine în ținuta sa impecabilă.

Meredith aproape că se împiedică când el se întoarse și îi zâmbi. El își plimbă privirea peste trupul ei și intensitatea brută a acelei priviri aprinse o căldură șovăielnică care se încolăci din stomacul ei în jos, până în vârful picioarelor.

Cum o putea privi în felul acela dacă plănuia să se căsătorească cu Annabel? Poate, se gândi, cu o rază slabă de speranță, că înțelesese greșit spusele lui Lady Stanton. Poate că Excelența Sa avea în minte pe altcineva, în afară de Silverton, pentru Annabel.

– Serios, Arthur, exclamă Lady Silverton așezată pe unul dintre scaunele înalte de piele. Cum poți fi atât de demodat? Annabel are peste 17 ani, iar domnișoara Burnley este bine trecută de vârsta obișnuită la care ar fi trebuit să își facă debutul. Este mai mult decât potrivit să iasă în societate.

– Vârsta nu are nimic de-a face cu asta, replică tăios generalul. Este al naibii de lipsit de respect să chefuiești peste tot, cu monstrul aflat din nou în libertate în Franța.

– Desigur, ai dreptate, unchiule, interveni Silverton. Dar războiul continuă de atâția ani, încât nu te poți aștepta ca societatea să se oprească cu totul din mers. Nu putem decât să sperăm că Wellington și aliații vor reuși în curând să oprească avansul lui Bonaparte de-a lungul continentului, o dată pentru totdeauna.

Lady Silverton îl ignoră complet pe general în timp ce se ridică pentru a o întâmpina pe Meredith.

– Ei, domnișoară Burnley, arăți foarte bine astă-seară. Și Annabel, rochia ta mă face să cad în extaz! Meriți să fii lăudată pentru gusturile tale excelente. Am toată încrederea că vei fi cea mai frumoasă fată de la balul Framingham.

Annabel zâmbi ușurată auzind lauda exuberantă a lui Lady Silverton. Se înțelegea extrem de bine cu marchiza văduvă, care o trata cu o afecțiune naturală.

Felul în care o trata pe Meredith era o cu totul altă problemă. Lady Silverton era foarte cu nasul pe sus, iar Meredith știa că aceasta ar fi preferat să îi acorde protecția sa doar lui Annabel. Deși nu era niciodată nepoliticoasă, de fiecare dată când vorbea cu Meredith, reținerea rece din purtarea ei sugera o dezaprobare ușoară, dar limpede. Fără să vrea, o rănea faptul că își dăduse seama că Lady Silverton avea o impresie atât de proastă despre ea.

– Sunteți gata, domnișoară Burnley? Domnișoară Annabel?

Zâmbetul atrăgător al lui Silverton le învălui pe amândouă în timp ce acesta îi acoperea umerii mamei sale cu eșarfa de voal împodobită cu paiete.

Meredith își aranjă degrabă propriul șal, iar Annabel zbură împrejurul biroului pentru a-și săruta bunicul pe obraz. Acesta îi murmură aspru în ureche, dar privirea lui îngrijorată urmări silueta ei zveltă în timp ce ea se alătură celorlalți, aflați lângă ușă.

– Ai grijă de ele, Silverton. Amândouă sunt prea verzi ca să aibă grijă de ele însele, și îndrăznesc să afirm că vor intra în bucluc dacă cineva nu le ține sub strictă supraveghere.

Silverton aruncă o privire către Meredith, ochii lui de cobalt fiind aproape negri în lumina pâlpâitoare a lumânării. Un zâmbet îi înălță colțurile gurii, aproape ca și cum se bucura de o glumă tainică.

– Nu trebuie să-ți faci griji, unchiule, răspunse el, cu o urmă de zâmbet în glasul bine-crescut. Nu le voi scăpa din ochi.

Meredith abia dacă auzi ceva la cină. Domnul în vârstă care ședea la stânga ei era un baronet cult, cu o pasiune pentru arta renascentistă. De îndată ce află că ea picta, începu să îi țină prelegeri despre meritele școlii flamande față de cea italiană. Ea încercă să fie atentă, dar masa nesfârșită cu incredibilul număr de feluri de mâncare trecu într-o ceață totală.

Din fericire, Silverton ședea la oarecare distanță de ea, dându-i ocazia de a-și reveni după călătoria scurtă, dar devastatoare de la reședința Stanton.

Acesta rămăsese tăcut de-a lungul întregii călătorii cu trăsura, studiind-o intens în timp ce mama lui și Annabel sporovăiau prietenește. Chiar și în lumina slabă a lămpilor din trăsură, ochii lui

părură să o străpungă, și era o imobilitate nefamiliară la el, care îi puse nervii pe jar.

La un moment dat, Meredith o văzu pe marchiză studiindu-și fiul cu ochii îngustați și cu o încruntare ușoară încrețindu-i fruntea. O expresie ciudat de înghețată trecuse peste chipul lui Lady Silverton atunci când observă că acesta o privea atât de îndeaproape pe Meredith.

La sosirea lor în Grosvenor Square, contesa de Framingham îi adunase pe toți într-un grup mare, și Silverton nu se mai apropie de ea.

Dar cina luase sfârșit acum, iar gazda lor se ridicase ca să își conducă oaspeții din sufragerie. Meredith respiră ușurată când îl văzu pe Silverton mergând în fața ei, adâncit în conversație cu un bărbat chipeș, cu părul negru. Speră că el avea să fie prea ocupat cu prietenii lui pentru a-i acorda prea multă atenție pentru tot restul serii.

În timp ce urca cu pași ușori scara lată de marmură către sala de bal alături de bătrânul baronet, își dădu dintr-odată seama că Silverton urma să le invite cu siguranță pe ea și pe Annabel pentru cel puțin un dans.

Își înghiți un icnet de surprindere când fluturii începură să-i zboare prin stomac. Parte din ea tânjea după atenția lui, deși îi provocă un sentiment teribil de dorință care știa că nu putea fi niciodată satisfăcută. Un bărbat ca el – unul dintre marchizii de cel mai înalt rang din regat – nu putea niciodată să fie cu o femeie ca ea.

Ba și mai rău, cum și-ar fi putut permite să simtă astfel dacă exista cea mai mică posibilitate ca Annabel să se mărite cu el? Și ce simțea Annabel față de el? Deși era sigură că sora ei nu știa nimic despre planurile bunicii sale, Meredith și-o putu imagina cu ușurință pe Annabel îndrăgostindu-se de Silverton.

– Aveți vreo problemă, domnișoară Burnley?

Meredith se oprise aproape de capul scărilor, baronetul așteptând răbdător lângă ea.

– Dumnezeule, nu, Sir Phillip, răspunse ea grăbit. Doar admiram frumusețea acestei scări magnifice și frescele neobișnuite de pe tavan.

Din fericire, bătrânul său companion nu găsi nimic ciudat în această explicație. În schimb, se aventură într-o descriere entuziastă a tipurilor de marmură italienească care fusese folosită la construirea măreței scări și a holului impunător de la intrare. Răsuflând

ușurată, Meredith îi îngădui să o conducă până la intrarea sălii de bal, unde Annabel o aștepta nerăbdătoare.

Sora sa o aștepta în pragul ușii duble, cu ochii măriți ca farfuriile admirând încăperea strălucitor luminată. Meredith se opri lângă Annabel, uimită de splendoarea ostentativă și exuberantă a sălii de bal a contesei de Framingham.

Spațiul imens era iluminat de câteva candelabre de cristal gigantice și de o duzină de sfeșnice de aur plasate pe mese uriașe de alabastru aflate lângă perete. Pereții erau acoperiți de paneluri de catifea bordo, înconjurate de damasc alb de satin, totul încadrat de muluri lustruite de aur. Draperiile erau din mătase stacojie, căptușite cu tafta albă ca zăpada și împodobite cu nenumărați franjuri și ciucuri aurii. O friză elaborată se derula de-a lungul tavanului, etalând o adevărată junglă de frunziș pictat.

Și de o parte și de alta a ușilor erau doi lei gigantici de piatră, sculptați în așa fel încât să pară gata să sară la oaspeții naivi.

Pentru a întregi efectul fantastic, oglinzi uriașe atârnau pe acele părți din pereți care nu erau acoperite de catifea, reflectând mulțimea strălucitoare într-o abundență fără de sfârșit de lumină și culoare.

Era vulgar și absurd, dar artistul din ea nu putu să nu răspundă la natura stimulantă a unui spectacol atât de copleșitor.

Annabel începu să râdă. Meredith zâmbi, inima ei tulburată fiind alinată de încântarea amuzantă a fetei.

– Vai, Dumnezeule mare! exclamă Annabel întinzând mâna ca să o apuce pe a lui Meredith. Va fi distractiv!

Capitolul 12

Silverton medita melancolic. Se sprijinise de o coloană aurită masivă în colțul salonului de bal al lui Lady Framingham și medita melancolic. El nu medita melancolic niciodată. Nu își încrucișa niciodată brațele la piept și nu se încrunta abătut la prietenii lui atunci când aceștia încercau să îi vorbească.

Dar atunci când Nigel Dash trecu să îl salute, Silverton mai că nu se luă la harță cu el. Vechiul lui prieten bătu iute în retragere, dar nu înainte să scoată un hohot înăbușit de râs.

Silverton știa că se purta ca un nebun, dar, în ceea ce îl privea, ea era cea care îl făcuse să se poarte astfel.

Sursa purtării sale neobișnuite aluneca în momentele acelea pe ringul de dans cu cel mai nou partener al ei. Rochia delicată de voal de mătase învăluia trupul lui Meredith ca o șoaptă, lipindu-se iubitor de toate locurile potrivite. Sânii ei albi apetisanți se ridicau deasupra corsajului decoltat, lăsând la vedere ceea ce el considera a fi o cantitate exagerată de carnație fină, tentantă.

Arăta ca o prințesă, deși în această versiune aparte a poveștii prințesa nu era o inocentă modestă, ci o femeie voluptuoasă și fermecătoare.

Însă nu se simți ca prințul din povestea lui Meredith. Silverton știa că, în realitate, el era lupul mare și rău și nu dorea nimic mai mult decât să își înhațe prada, să o arunce pe umăr și să o ducă într-un colț retras al grădinii, unde să o poată devora în pace.

Pufni la absurditatea imaginii și la această luptă ridicolă de a-și controla instinctele primare. Dar așa îl făcea ea să se simtă: josnic și primitiv. Nu se simțise niciodată în viața lui atât de primitiv, nici măcar la Eton, când fusese obligat să stâlcească în bătaie ocazional vreun coleg mai mare care îl chinuia.

Din momentul acela, în care Meredith alunecase pe un nor argintiu în biblioteca unchiului său, se simțise copleșit de o foame nesățioasă. Dansase deja de două ori cu ea, dar, dacă nu avea să își pună curând mâinile pe ea din nou, urma să înnebunească de gelozie și frustrare.

Silverton se încruntă când se gândi la răspunsul ei față de el din timpul acelor dansuri. Când o invitase la dans, ea se ridicase de pe scaun cu entuziasm prietenesc, surâzând mai degrabă timid când el o condusese pe ring.

Dar, odată aflați acolo, ea se purtase ca un mânz agitat de fiecare dată când corpul lui îl atingea pe al ei în timp ce înaintau printre mișcările complicate ale dansului. Mâinile ei tremuraseră prin mănușile ei fine de piele de căprioară și zărise o îmbujorare febrilă care venea și pleca de pe pielea ei netedă. Când dansurile luaseră sfârșit, păruse la fel de dornică să se întoarcă pe scaunul ei ca atunci când se ridicase de pe el.

Acum tot ceea ce putea face el era să privească cum o conduceau pe ringul de dans un bărbat după altul, plini de dorință.

Desigur, nu avea nici o motivație să joace rolul tontului gelos. Ar fi trebuit să se bucure de succesul lui Meredith din seara aceea.

Frumusețea și inteligența ei aveau să atragă, fără îndoială, cel puțin un bărbat care să își îndeplinească cu succes obligațiile de soț. Din moment ce el nu se putea căsători cu ea, de ce să îi poarte pică pentru oportunitatea ei de a-și găsi un pețitor potrivit?

Dar, din punctul lui de vedere, în întreaga încăpere nu exista nici măcar un singur bărbat vrednic să cadă în genunchi la picioarele ei.

De asemenea se străduí să recunoască că făcea tot ce îi stătea în putință să ignore un sentiment deranjant de vină. Ar fi trebuit să discute cu Annabel, nu să viseze la sora ei ca un vițel lovit de dragoste. Tânăra dansase deja un cadril cu el, și el știa că ar fi trebuit să îi solicite un alt dans înainte ca balul să ia sfârșit.

Dar Silverton nu era interesat de Annabel, ca de nici o altă femeie din încăpere, de altfel. Nu îi păsa decât de Meredith.

Oftă de ușurare când viorile scârțâiră ultimele notele și cotilionul luă, în cele din urmă, sfârșit. Meredith făcu o reverență partenerului său, contele de Trask, care o conduse de pe ring ca să se alăture din nou lui Annabel și lui Robert.

Când mâna contelui urcă și atinse ușor spatele lui Meredith, Silverton simți un impuls neașteptat de a-l sugruma. Se îndepărtă de lângă coloană și se îndreptă cu pași mari de-a latul încăperii, pentru a li se alătura celorlalți.

– Ah, Silverton, iată-te. Trask îl întâmpină cu un zâmbet prietenos. Mă întrebam unde te-ai ascuns.

– Sunt sigur că nu te întrebai deloc, din moment ce te înfășurai cu totul în jurul celei mai frumoase femei din încăpere, replică Silverton.

Ochii lui Meredith se lărgiră. Sprânceana stângă a lui Trask țâșni în sus, iar zâmbetul îi îngheță pe chip.

În timp ce Silverton se uita urât la cel mai vechi prieten al său, reflectă pentru o clipă asupra faptului că Trask era unul dintre puținii oameni de nădejde din viața lui. Însă în momentul acela avea dubii puternice că s-ar fi putut baza pe încrederea contelui. Văzuse felul în care Trask o privise pe Meredith. Știa ce însemna asta și îl făcea să își dorească să îl azvârle afară și să se dezlănțuie.

Silverton recunoscu amar că nu exista ceva mai primitiv decât asta.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri preț de încă o clipă, înainte ca Trask să zâmbească larg și să se îndepărteze ușor de Meredith.

– Sfinte Dumnezeule, omule, exclamă contele, ce naiba e în neregulă cu tine? Arăți de parcă ai dori să pocnești pe cineva chiar

pe ringul de dans. Mama ta încearcă iar să te oblige să faci turul obișnuit al debutantelor cu creier de găină?

Ochii întunecați ai lui Trask luciră poznaș. Meredith privi neliniștită de la un bărbat la celălalt, o ușoară îmbujorare umbrindu-i obrajii ca de fildeș.

Silverton strânse scrâșnind din dinți ca să împiedice replica usturătoare pe care prietenul său o merita cu vârf și îndesat.

– Trask, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

Contele își dădu ochii peste cap, dar își ținu gura, hotărând în mod clar că era vremea să sune retragerea.

Înainte ca situația să se deterioreze și mai mult, orchestra începu să cânte acordurile de deschidere ale primului vals al serii. Trask făcu o plecăciune grațioasă, dar fierască asupra mâinii lui Meredith.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară Burnley, sunt promis lui Lady Randolph pentru vals.

Îl salută pe Silverton din cap și se îndepărtă să o caute pe voluptuoasa contesă despre care toate bârfele pretindeau că era cea mai nouă amantă a lui Trask.

Meredith aruncă pe furiș o privire către Silverton, cu obrajii încă îmbujorați de o nuanță fermecătoare de roz. Când îi întâlni ochii, își mușcă buza de jos și se întoarse iute să vorbească cu Robert.

– Domnule Stanton, din moment ce trebuie să stăm deoparte în timpul valsului, speram să vă pot convinge să mă însoțiți la vasul cu punci.

Robert îi oferi imediat brațul.

– Voi fi încântat, domnișoară Burnley.

Meredith îi zâmbi lui Annabel și se strădui, se gândi Silverton, să evite privirea lui. Îl enerva faptul că ea părea atât de dornică să îl lase singur cu sora ei.

Aruncă o privire către Annabel. Aceasta stătea tăcută lângă el, bătând din pantoful ei micuț în timp ce privea melancolic la dansatorii care alunecau în timpul valsului. Ea îi surprinse privirea și râse.

– Da, știu că nu ar trebui să fiu atât de invidioasă, dar pare atât de distractiv, nu-i așa?

– Da, foarte enervant, așa-i? aprobă el binevoitor. Dar de îndată ce patroana de la Almack vă va da permisiunea, veți putea valsa după placul inimii. Și când o vor face, sora dumitale va putea să vi se alăture fără nici o restricție.

Annabel dădu din cap, ridicând privirea către el cu o încredere totală, inocentă.

– Sunt sigură că aveți dreptate, milord, ca întotdeauna.

Silverton simți un alt junghi de vină străpungându-i pieptul. Annabel era cu adevărat o fată frumoasă, dulce, și el spera al naibii de tare ca ea să nu se fi îndrăgostit de el.

El își întoarse capul și cercetă încăperea, căutând-o pe sora ei. Știa că ar fi trebuit să se concentreze asupra lui Annabel, dar Meredith era un magnet care îi atrăgea întreaga atenție. Îi descoperi cu ușurință trupul înalt, grațios din roiul plin de culoare care o înconjura.

Silverton observă că și alți câțiva bărbați păreau să fie conștienți de Meredith, urmărind mișcările ei în încăpere cu un interes vădit. Drept răspuns, fălcile i se încleștară și o ușoară ceață roșie îi acoperi ochii.

– Meredith pare să se distreze, nu-i așa?

Silverton își întoarse brusc capul către Annabel, care îl studia cu o scânteiere veselă în ochi. Îi răspunse zâmbindu-i trist.

– Da, cu siguranță că așa pare.

– Mă bucur atât de mult. Mă îngrijorează faptul că Meredith sacrifică atât de multe pentru mine. Îi este dor de casa noastră din provincie, deși nu-mi spune niciodată nimic despre asta.

– Sunt sigur că amândurora vă este dor. Dar, pentru orice eventualitate, nu este posibil să vă întoarceți la Swallow Hill pentru o vreme. Dumneata ești mai în siguranță aici, iar asta este cel mai important pentru sora dumitale.

– Da, știu.

Annabel arăta solemn, urmându-i cu privirea pe sora ei și pe Robert în timp ce aceștia se îndreptau către masa cu răcoritoare.

Căzură amândoi în tăcere. Silverton nu se putu gândi la nici un subiect de conversație, așa că hotărî să îi pună o întrebare care îl tot frământa de câteva zile.

– Domnișoară Annabel, ezit să aduc în discuție un subiect neplăcut, dar ați mai auzit sau ați mai avut de-a face cu unchiul ori cu vărul dumitale? Sper că îmi veți spune imediat dacă va fi cazul.

Ea clătină viguros din cap.

– N-am auzit nimic de la unchiul Isaac, slavă Domnului! Cred că Jacob va veni în vizită cândva în cursul săptămânii viitoare, dar știți deja asta. Sunt sigură că Meredith ar fi trimis imediat după domnia voastră dacă ar fi avut vreo teamă.

– Mă bucur să aud asta.

De fapt, Silverton avea mai multe întrebări despre purtarea bizară și violentă a lui Isaac Burnley. Șovăise să atingă subiectul, mai

ales atunci când fetele se pregăteau să își facă debutul. Dar, pe măsură ce trecea timpul, simțea o nevoie crescândă să discute pe îndelete cu Meredith despre familia ei. Poate că avea să reușească să o facă atunci când vărul ei, Jacob, urma să vină în oraș. Acum, că se gândea la asta, ar putea chiar să insiste să fie prezent și în timpul acelei vizite.

Își chinuia creierul să se gândească la o modalitate de a o întreba pe Annabel despre natura relației dintre Meredith și Jacob, când muzica luă sfârșit. Aruncând o privire către masa cu răcoritoare, observă că Meredith și Robert vorbeau acum cu Sophia. Trask, care părea să o fi abandonat pe Lady Randolph, merse să li se alăture.

Silverton fu dintr-odată cuprins de dorința de a bea un punci roz, îndoit cu apă.

– Domnișoară Annabel, ați dori să beți un pahar cu punci alături de sora dumitale?

Annabel îi arătă gropițele din obraji.

– Ar fi minunat, milord.

Își croiră încet drum pe marginea sălii de bal pline până la refuz, ajungând lângă ceilalți chiar la timp pentru a întrerupe o ceartă între Sophia și Trask.

Silverton nu se putu abține să nu zâmbească larg văzând-o pe tânăra lui verișoară împungând cu arătătorul ei subțire umărul masiv al contelui. Cunoscându-l pe Trask din copilărie, aparent Sophia nu simțea nici o jenă în a-i ține o prelegere, deși el era cu nu mai puțin de nouă ani mai în vârstă decât ea.

– Sincer, milord. Mătușilor dumitale le este dor să te vadă. Au trecut luni întregi de când ați fost la Bath, iar ele sunt foarte conștiente de fiecare săptămână care trece și în care nu reușești să-ți faci datoria față de ele.

– Ah, la naiba, Sophie, mormăi Trask. De ce nu poți să-ți vezi de treaba ta?

– Aș fi fericită să-mi văd de treabă dacă dumneata ți-ai vedea de a dumitale, răspunse ea cu glas dulce care nu îi ascunse prea mult voința de fier.

Trask se uită urât la ea, dar Sophia îl ignoră, zâmbind în felul acela vag în care o făcea atunci când nu purta ochelarii. Robert se strâmbă compătimitor către conte atunci când sora lui se întoarse ca să vorbească cu Meredith.

– Afurisită fată, nu-i așa? zise el pe cel mai amabil ton imaginabil. Cel mai bine este să faci cum spunea ea, altfel nu va înceta niciodată.

– Ești fratele ei mai mare, Stanton, mormăi Trask. De ce nu o împiedici să-și bage nasul în treaba altora?

– Am încercat, Dumnezeu știe că am încercat. Robert ridică din umeri cu un aer degajat. Dar nu ascultă de nimeni, nici măcar de mama.

– Păi, ar trebui să o educe cineva, exclamă iritat Trask.

– Simte-te liber să încerci, dragul meu. Numai să nu ai așteptări prea mari.

– Salut, Trask, nu te-am văzut de-o veșnicie. Nigel Dash se apropie și îl bătu pe spate pe conte. Ce se întâmplă, bătrâne? Arăți de parcă ai fi înghițit o viespe.

Silverton și Robert izbucniră în râs.

– Poate că asta s-a întâmplat, spuse Trask printre dinți.

Nigel păru amețit pentru o clipă, apoi ridică din umeri și se întoarse să se adreseze doamnelor.

– Domnișoară Sophia, arătați foarte la modă astă-seară. Și, trebuie să spun, domnișoară Burnley, domnișoară Annabel, amândouă arătați excelent, de asemenea. Și, domnișoară Annabel, v-am văzut dansând cadrilul. Ați fost cea mai elegantă doamnă de pe ring. Nu știu cum de ați reușit amândouă să o scoateți la capăt într-un timp atât de scurt.

Meredith îi zâmbi lui Nigel în timp ce își flutură ușor evantaiul din argint și dantelă.

– Sunteți amabil, domnule Dash, dar meritul îi aparține lui Lady Stanton. Știu că generalul este strategul familiei, dar priceperea Excelenței Sale de a conduce și de a organiza o campanie sunt demne de însuși Wellington. Nu am fi putut ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt fără îndrumarea abilă a domniei sale.

Meredith îl privi poznaș pe Silverton pe sub genele ei negre și dese. Acea privire simplă fu destul pentru a-i încinge sângele din vene.

– Și, continuă ea, amuzamentul luminându-i ochii fumurii, când Excelența Sa dă o comandă, suntem cu toții obligați să ne supunem. Corect, Lord Silverton?

Silverton se strădui să își adune gândurile, care păruseră să se fi evaporat sub impactul privirii ei fermecătoare.

Pe când viorile începură să cânte măsurile de deschidere ale următorului vals, se obligă să își mute privirea înainte de a se face complet de râs. Din fericire, Sophia și Trask se certau din nou, oferindu-i distracția necesară să se adune.

– Milord, nu este de ajuns să mergi să le vizitezi la Bath o dată la șase luni!

Sophia își puse mâinile în șolduri, sfredelindu-l pe conte cu privirea.

– Ah, Sophia, te rog să o lași baltă, replică tăios Trask. Poate că dacă te duc pe ringul de dans o să încetezi.

– Mă îndoiesc, cugetă Robert în timp ce Annabel chicoti lângă el.

Ignorându-l pe Robert și apucând mâna Sophiei, contele o târî pe ringul de dans.

– Dar nu văd nimic fără ochelari! strigă ea în timp ce se lăsă condusă de el.

– Nu vei avea nevoie, mormăi Trask drept răspuns.

O trase în brațele lui și o purtă pe întreaga lungime a sălii de bal.

– Auziți, domnișoară Annabel, din moment ce nu putem valsa, poate ați dori să dăm o raită împrejurul încăperii?

Robert îi oferi galant brațul verișoarei sale.

– Ah, asta ar fi foarte revigorant!

Annabel îi trimise o bezea surorii sale și plecă să se plimbe cu Robert, în căutarea distracției.

Silverton își reîntoarse atenția asupra lui Meredith. Aceasta se uita cu jind la dansatorii care se învârteau pe ring într-o spirală de materiale lucioase și bijuterii strălucitoare. Un oftat mic, melancolic, îi scăpă de pe buze. Dintr-odată, el nu mai putu rezista. Trebuia să o ia în brațe în clipa aceea, altfel ar fi înnebunit.

Își strecură cu blândețe mâna înmănușată pe brațul lui Meredith și îi luă mâna. Ea se cutremură la atingerea lui.

– Lord Silverton, începu ea, dar vocea i se stinse când văzu expresia de pe chipul lui.

Îl privi îndelung, respirația ieșindu-i de pe buzele întredeschise mult prea rapid.

– Domnișoară Burnley. Îi zâmbi de sus în timp ce îi ținu mâna cu o strângere posesivă. Îmi acordați onoarea acestui vals?

Ea rămase cu gura căscată din cauza surprizei. Lui Silverton îi veni să râdă; părea să aibă talentul de a o face să uite de bunele maniere. Dar amuzamentul îi dispăru când limba ei roz ieși, și ea își umezi buza de jos cu o mișcare nervoasă.

– Eu... eu..., se bâlbâi ea, cu ochii cutreierând întreaga încăpere.

Nigel, care era sprijinit alene de perete, se îndreptă. Îngrijorarea luă locul expresiei blajine obișnuite de pe chipul lui.

– Stephen, bătrâne, începu el.

Silverton nu făcu decât să îi arunce o privire, iar următoarele cuvinte se stinseră pe buzele lui. Silverton se întoarse către Meredith, al cărei trup părea în întregime înțepenit de tensiune.

– Ei bine, domnișoară Burnley, dăm deoparte orice precauție? Îi zâmbi convingător. Cât de rău ar putea să fie? La urma urmelor, nu sunteți o debutantă necoaptă ca sora dumitale.

Ceva intens își făcu apariția în ochii ei, o expresie care aproape părea a fi durere. Bărbia i se ridică și, pentru un moment încărcat, îi susținu privirea cu ceea ce el putu să jure că era sfidare. Apoi însă chipul ei se înmuie cu o vulnerabilitate nostalgică și dulce care îi făcu inima să-i sară din piept. Buzele ei tremurară într-un zâmbet orbitor în timp ce pași încrezători în brațele lui.

Trupul lui se trezi brusc la viață la atingerea căldurii ei mătăsoase, și o trase aproape de el în timp ce se învârti lin în prima întoarcere. Ea lăsă să îi scape un oftat micuț, dar voluptuos de satisfacție, cu ochii visători și dezorientați în timp ce își permise să se relaxeze în timp ce dansa. Totul dispăru, în afară de senzațiile date de faptul că o strângea atât de aproape – foșnetul moale al rochiei ei care se înfășura în jurul picioarelor lui și apăsarea blândă a mâinii ei care se odihnea ușor pe umărul lui.

Fără nici un avertisment, Silverton avu o viziune a acelei mâini zvelte înlănțuite strâns pe după gâtul lui, cu trupul ei gol lungit sub el în patul uriaș de mahon de pe moșia lui din Kent.

Clipi des, luat prin surprindere. Desigur, era absolut rezonabil să aibă fantezii aprinse legate de Meredith. Dar ceea ce îl sperie fu limpezimea absolută a acelei imagini cu ea în vechiul și venerabilul pat matrimonial al familiei.

Chiar atunci și acolo, Silverton știu că nu se putea căsători niciodată cu Annabel, indiferent ce ar fi avut de spus mătușa Georgiana.

Inspiră adânc. Meredith își înălță privirea, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare nerostită. Silverton își dădu seama că o strângea prea tare, așa că își înmuie strânsoarea în timp ce se învârteau lent de-a lungul încăperii. Căută un comentariu inofensiv ca să risipească tensiunea fizică ce creștea necontenit înlăuntrul lui.

În timp ce se învârteau în spatele încăperii, o zări pe Annabel care se sprijinea de brațul lui Robert, râzând vesel în timp ce privea chipul tânărului. Meredith urmă direcția privirii lui.

– Annabel se simte minunat, exclamă ea. N-am văzut-o niciodată atât de însuflețită ca astăzi.

Silverton îi privi îndelung pe cei doi veri ai lui, care se plimbau prin mulțime. Era foarte ciudat că nu observase niciodată cu adevărat cât de fericiți erau Annabel și Robert unul în compania celuilalt. De fapt, păreau să scânteieze pur și simplu de viață de fiecare dată când erau împreună.

– La fel și Robert, răspunse el gânditor. Este amuzant, dar de fiecare dată când este cu Annabel se poartă ca și cum ar fi fost lovit în cap. Orice urmă de rațiune pe care o are pare să i se scurgă prin urechi direct pe podea.

O expresie încremenită trecu peste chipul lui Meredith, ca și cum gândul acela nu îi trecuse niciodată prin minte. Se răsuci în brațele lui ca să privească cu atenție tânărul cuplu înainte de a-și ridica îndoielnic privirea spre el.

– Într-adevăr?

El dădu solemn din cap, străduindu-se să nu i se vadă pe chip zâmbetul.

– Este dus cu pluta, bietul băiat. Încep să bănuiesc că este absolut înnebunit după sora dumitale. Să nu uităm, l-a convins să mulgă o vacă.

Fu invadat de un val imens de ușurare când își dădu seama că Robert ar fi putut fi soluția la problema lui Annabel de a-și găsi un soț. La urma urmei, un văr ar putea fi la fel de bun ca și celălalt.

Meredith păru șocată, apoi însă își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Avea un râs plin, gutural – nu chicotitul afectat al unei domnișoare nervoase –, iar el se mândri cu senzualitatea răgușită a răspunsului ei. Câteva capete se răsuciră ca să îi privească, dar lui nu îi păsa. Își strânse îmbrățișarea în jurul ei în timp ce o avântă în răsucirea de final a valsului.

Cum muzica luă sfârșit, o opri ușor. Obrajii ei erau îmbujorați de efort, iar ochii îi scânteiau de o bucurie pe care o văzuse rareori la ea. Îi strecură mâna pe sub brațul lui și o însoți înapoi spre locul în care sora ei stătea cu Robert. Annabel sporovăia cu Sophia și cu mama ei, care tocmai li se alăturase. Nigel era și el acolo, antrenat într-o conversație șoptită cu Trask, care îl privi pe Silverton cu o expresie de surpriză pe chipul său întunecat.

– Ah, dragii mei, iată-vă! exclamă doamna Stanton. Nu mi-am dat seama că dansați vals. Trebuie să recunosc, Stephen, mă surprinzi.

Mama lui Robert și a Sophiei era în același timp și grijulie, și amabilă și își acorda cu ușurință afecțiunea prietenilor copiilor săi. La auzul mustrării blânde, o privire mâhnită estompă expresia fericită de pe chipul lui Meredith.

– A fost vina mea, mătușă Agnes, interveni mieros Silverton. Știi că nu pot rezista niciodată când este vorba despre un vals.

– Așa este, mamă, aprobă grăbit Robert. Nu are nici un rost să faci tărăboi pentru asta.

– Ah, dragii mei copii, protestă doamna Stanton. Nici măcar nu aș visa să fac tărăboi! Doar că... ei, nu contează. Este vremea cinei și ar trebui să mergem de pe-acum dacă dorim să prindem o masă. Lady Framingham invită întotdeauna atât de mulți oameni încât este un miracol că nu suntem cu toții călcați în picioare.

Înaintară prin înghesuiala de trupuri către ușile care duceau către încăperea în care se lua cina. Meredith și Annabel, care își înlănțuiseră brațele, fură dintr-odată înghiontite de mulțime și împinse într-un domn în vârstă și însoțitoarea acestuia, o femeie cu o înfățișare impresionantă și cu o expresie severă pe chip. Silverton se opri din drum înghețat atunci când își dădu seama că femeia era doamna Drummond-Burrell, cea mai rece și mai critică dintre patroanele de la Almack.

– Vai, vă cer scuze! Meredith zâmbi către femeia cu chip aspru. Sper din suflet că nu v-am călcat pe picior.

Domnul păru a fi gata să o liniștească când glasul pătrunzător al doamnei Drummond-Burrell răsună clar pe deasupra mulțimii gălăgioase.

– Ce maniere! Chiar mă întreb unde va ajunge lumea asta când contesa de Framingham îngăduie unei vânzătoare vulgare să participe la un astfel de eveniment. Mă întreb ce mai urmează? Jur, nu înțeleg cum poate să îndure generalul Stanton să aibă în casa lui creatura aceea obraznică.

Mulțimea din jurul lor se cufundă în tăcere. Apoi cineva râse, și zarva reîncepu pe un ton și mai ridicat în timp ce remarca aspră traversă iute încăperea. Buzele lui Silverton se retraseră într-un mârâit, iar el începu să împingă, făcându-și drum prin mulțime către Meredith. Ea și Annabel fuseseră copleșite și nu mai mișcau, chipurile pălindu-le de uimire și de mândrie rănită.

Silverton se uită la expresia crudă, satisfăcută, a doamnei Drummond-Burrell și dori să o ucidă. Intenția probabil că fu evidentă pe chipul lui, pentru că Trask își făcu brusc apariția alături de el și îl apucă de braț.

– Încearcă să nu fi complet nesăbuit, îi șuieră în ureche prietenul său. Ai făcut destule pagube pentru o singură seară. Lasă-i pe Nigel și pe Robert să le conducă pe fete la masă, iar noi îi vom urma.

Nigel luă cu blândețe brațul lui Meredith și o conduse, discutând vesel în timp ce o duse grăbit prin ușile sufrageriei. Annabel îi urmă, cu Robert și Sophia alături, aflați într-o poziție protectoare.

Trask strânse din nou brațul lui Silverton, ca un ultim avertisment, înainte de a-i da drumul.

– Ei, bătrâne, le urmăm pe doamne? întrebă contele cu glas jovial, ca și cum nu se întâmplase nimic, ca și cum lumea lui Meredith nu se prăbușise cu câteva clipe în urmă, chiar în auzul ei.

Ochii lui Silverton cercetară mulțimea. Putu deja să vadă și să audă bârfele răutăcioase crescând ca un val respingător. Nu avea de ales, trebuia doar să se lase dus de el. Mai târziu, când furia neagră din capul lui urma să scadă, avea să își dea seama exact cum să le aducă pe Meredith și pe Annabel înapoi într-o poziție sigură.

Răspunzând privirii calme a lui Trask, Silverton se strădui să adopte atitudinea de încredere în sine rece care îi prinsese atât de bine de-a lungul anilor petrecuți în mijlocul înaltei societăți.

– După tine, dragul meu Trask, zise el calm. Ia-o înainte!

Capitolul 13

Meredith era oarbă, surdă și mută. Zgomotul, mulțimea sufocantă a oamenilor, culorile haotice care se învârteau în jurul ei, totul se stinsese într-o ceață gri și silențioasă. Singurul lucru pe care îl putea auzi erau bătăile inimii ei, care îi împingea sângele prin vene într-o năvală furioasă, neliniștită.

Când văzuse privirea șocată din ochii lui Annabel, când o văzuse pălind ca și cum ar fi fost trăsnită, Meredith simțise o străfulgerare de furie atât de puternică încât amețise.

Lady Stanton o avertizase. Îi spusese că lumea bună avea să fie aspră, că nimic nu îi mulțumea mai mult decât remarcile sarcastice

reci și bârfele distructive, care, pentru existența lor, păreau la fel de necesare ca mâncarea și băutura. Dar până când nu auzise vorbele rostite cu cruzime picând ca veninul de pe buzele femeii cu înfățișare aspră, nu înțelesese niciodată cu adevărat.

Poate că ea și Annabel fuseseră prea ocrotite. Toți cei pe care îi întâlniseră până atunci fuseseră, dacă nu buni, cel puțin corecți și politicoși. Acum își dădu seama că fusese tratată cu atâta grijă datorită lui Lady Stanton. Totul fusese un șiretlic politicos și, cu prima ocazie în care se aventuraseră să iasă fără protecția bătrânei, mica lor fantezie plină de speranță fusese spintecată cu precizia lamei unui pumnal.

Dacă nu fantezia lui Annabel, atunci cel puțin a ei. Cât de nesăbuită fusese să îi îngăduie lui Lady Stanton să o convingă să vină aici în seara aceea!

Oricât de cruzi ar fi fost oamenii aceia, ceea ce o durea cel mai tare era faptul că dezastrul serii fusese din propria ei vină. Își lăsase garda jos. Își permisese să se lase legănată de frumusețea și de veselia evenimentului și de farmecul înșelător al încăperilor magnifice.

Cel mai rău, îl lăsase *pe el* să o ademenească. Pentru un moment glorios, permisese sentimentelor pe care le avea față de Silverton să iasă la suprafață, ca el și toată lumea să le poată vedea. Meredith se pierduse în căldura albastră a ochilor lui și își îngăduise să creadă că totul chiar însemnase ceva.

Și, pentru un moment brutal de stupid, își permisese să își imagineze că ar fi putut să aibă o viață alături de el. Că ea era cea pe care el o dorea, nu pe Annabel. Când el o prinsese și o lipise de trupul lui puternic, apoi o răsucise pe ringul de dans, crezuse că orice putea fi posibil.

Nu avea să mai facă niciodată acea greșeală.

– Domnișoară Burnley, luați loc, vă rog!

Glasul liniștitor al lui Nigel alungă gândurile negre.

– Permiteți-mi, vă rog, să vă aduc dumitale și surorii dumitale ceva răcoritor.

Meredith se forță se zâmbească în timp ce el o conduse către un scaun fusiform aurit, din lemn de cireș. Trăgând tremurător aer în piept, o căută în cele din urmă cu privirea pe Annabel. De dragul surorii ei, trebuia să înfrunte umilința publică care o făcuse să dorească să fugă din Londra și să nu mai privească niciodată în urmă.

Annabel o urmase îndeaproape în salonul de protocol al lui Lady Framingham, care fusese transformat într-o sufragerie în care se putea lua masa pentru cele câteva sute de oaspeți. Brațul Sophiei înconjura talia lui Annabel, în timp ce aceasta șoptea ușor în urechea fetei. Sora ei părea ciudat de inexpresivă când i se alătură lui Meredith la măsuța așezată lângă un paravan chinezesc și câteva ferigi mari aflate în ghivece.

Nigel alesese bine; aveau cât se putea de multă intimitate în condițiile date.

Meredith luă mâna surorii sale.

– Te simți bine, draga mea? întrebă ea, încercând să îndepărteze din glasul ei grija pe care o simțea față de Annabel.

Privirea lui Annabel se focaliză tăios, și expresia ciudată din ochii ei explodă într-o pasiune furioasă. Când vorbi, articulă cu grijă fiecare cuvânt:

– Îmi vine s-o ucid pe femeia aceea pentru ce a spus despre tine. Dacă aș fi avut un pistol, aș fi împușcat-o eu însămi.

Meredith rămase cu gura căscată la sora ei, venindu-i dintr-odată să râdă isteric în timp ce răspunse privirii fioroase. Se strădui să își stăpânească râsul și încercă să îi răspundă lui Annabel cu calmul ei obișnuit:

– Nu, iubito, nu trebuie să fii atât de supărată. Nu-mi pasă de ce a spus despre mine. Îmi pasă doar de efectul pe care îl va avea asupra ta. Încearcă să nu-ți faci griji. Lady Stanton va ști ce este de făcut.

Annabel clipi des din gene și dădu aprobator din cap, trupul ei tremurând din cauza efortului de a-și menține calmul. Vina o arse pe Meredith ca o torță aprinsă. Nu avea să dea vina decât pe ea însăși dacă starea sănătății surorii ei urma să se înrăutățească din nou din cauza evenimentelor din seara aceea.

Mângâind mâna lui Annabel, observă că doamna Stanton vorbea cu Robert reținut, dar într-o manieră urgentă. Fiul ei dădu din cap, aruncă o privire îngrijorată spre Annabel, apoi părăsi încăperea. Meredith presupuse că mama lui îi dăduse instrucțiuni să ceară să le fie adusă trăsura. În ceea ce o privea, eliberarea din această îngrozitoare mică dramă nu putea veni destul de curând.

– Dragile mele fete, zise amabil doamna Stanton, nu vom mai rămâne decât câteva momente. Robert a plecat să aranjeze să ne vină trăsura. Veți bea amândouă câte un pahar de punci în timp ce eu voi discuta cu unele dintre cunoștințele noastre, apoi vom pleca.

Femeia mai în vârstă atinse cu blândețe obrazul lui Annabel.

– Te rog, copila mea, încearcă să îți revii, o încurajă ea. Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să părem cât se poate de indiferente. Doamna Drummond-Burrell nu este admirată de toată lumea. Este îngrozitor de cu nasul pe sus și sunt mulți care sunt de părere că purtarea ei este capricioasă și nemiloasă.

Cu acele vorbe reconfortante, se îndepărtă în grabă.

Meredith fu în același timp surprinsă și impresionată de felul abil în care gestionase situația doamna Stanton. În ultimele câteva minute, își dăduse seama că aprecierea lui Lady Stanton față de caracterul cumnatei sale fusese corect pe bună dreptate. Acum, când avusese câteva momente să reflecteze asupra situației, își dădu seama că purtarea doamnei Stanton fusese complet opusă de cea a lui Lady Silverton, care părea să fi dispărut. Dat fiind faptul că marchiza acceptase să le fie însoțitoare, lui Meredith i se păru alarmant că aceasta le abandonase.

Rămase alături de Sophia și de Annabel într-o tăcere frământată până când Nigel reveni, urmat de un lacheu care căra o tavă cu pahare de punci și șampanie.

– Asta vă va face să vă simțiți mult mai bine, exclamă el din toată inima.

Meredith se forță să ia o gură din punciul cu gheață, deși gâtlejul îi era atât de strâns, încât abia reuși să îl înghită.

Când ridică privirea să îi mulțumească lui Nigel pentru bunătatea lui, îi observă pe Silverton și pe Trask croindu-și drum prin încăperea aglomerată către masa lor. Inima ei, care tocmai începuse să își recapete ritmul stabil, îi bătu dureros în piept și începu să o ia la goană.

Pentru un observator oarecare, Silverton arăta la fel de calm și de rece ca întotdeauna, în aparență nepăsător la nenumăratele priviri furișe și la conversațiile șoptite care îi urmau înaintarea calmă prin încăpere. Meredith își dori cu înverșunare să fi avut talentul lui de a-și păstra imperturbabil stăpânirea de sine.

Dar, pe când el se apropia de masa lor, îi zări ochii; aceștia luceau de o furie ținută cu greu în frâu, privirea lui fiind fixată asupra ei.

Privirea i se încețoșă, stomacul i se răsuci de o neliniște rece care făcu ca greața să i se ridice în gâtlej. Fusese atât de îngrijorată din cauza lui Annabel, încât încă nu se gândise la reacția lui la evenimentele ce avuseseră loc în seara aceea. Nu numai că se umilise pe ea însăși, ci comportamentul ei nepotrivit îl stânjenise și pe el, în mod evident.

Meredith nu știa de ce o invitase la vals, iar el nu ar fi trebuit să o facă, dar vina era a ei pentru că cedase atât de ușor tentației. Îi promisese lui Lady Stanton că avea să supravegheze buna purtare a lui Annabel și, cu toate acestea, propria ei purtare fusese nechibzuită și necuviincioasă. Din cauza slăbiciunii ei, Silverton trebuia să îndure bârfa și defăimarea cot la cot cu ea. Fu convinsă că el era la fel de dezgustat de ea cum era ea însăși.

Meredith se întoarse și își fixă cu disperare privirea asupra lui Annabel. Nu se putea uita la el, nu putea îndura să vadă în ochii lui dezaprobarea care era sigură că se afla acolo. Mai mult ca orice, lucrul acesta i-ar fi sfârâmat calmul fragil.

Nu mai era nimic de făcut, trebuia doar să adune peticele zdrențuite ale demnității ei și să aștepte cât putea de răbdătoare ca seara aceea să ia sfârșit.

Așa că așteptă și, câteva minute mai târziu, Robert și mama acestuia veniră să îi ia pe toți ca să se ducă acasă, în sfârșit.

Silverton privi îndelung la spatele trăsurii familiei Stanton încercând din toate puterile să își ascundă frustrarea crescândă de mama lui și de prietenii acesteia. Expresia de suferință de pe fața albă a lui Meredith, când încercase să o ajute să urce în trăsură, îl izbi ca o lovitură fizică. Ba și mai rău, ea își smulsese mâna din a lui ca și cum ar fi fost înțepată de o insectă. Ridica un zid în jurul ei, și lui nu îi veni să creadă cât de iute se evaporase, în aerul rece al nopții, intimitatea din ce în ce mai mare dintre ei.

Își înăbuși un geamăt. Cu doar o oră în urmă, trupul ei cald se cuibărise în brațele lui în timp ce o învârtea în cercuri lenețe de-a lungul podelei sălii de bal. Își pusese întregul farmec și întreaga energie în încercarea de a o fermeca și reușise dincolo de cele mai nebunești așteptări ale lui. Meredith se topise de parcă ar fi fost făcută special pentru el: mlădioasă, suplă și infinit de receptivă la cea mai ușoară atingere a mâinii lui. Se desfătase cu sunetul râsului ei, un val clocotitor de amețeală care curgea ca mierea prin venele lui. Avea râsul unei curtezane, plin și gutural, și îl făcuse să se gândească la toate felurile în care dorea să o posede.

Silverton observase capetele altor dansatori întorcându-se ca să se holbeze la ei, dar ca un nebun ce era, nu îi păsase. Se concentrase în întregime asupra ei, și toată Londra ar fi putut să ardă până în temelii atâta vreme cât Meredith rămânea în brațele lui.

– Stephen, trăsura noastră a sosit.

Vocea mamei lui îl aduse brusc înapoi la realitate. Îi puse o mână pe cot, ajutând-o să urce în interiorul pluşat al trăsurii. Urcând după ea, se simţi epuizat şi iritat peste măsură de absurditatea jalnică a vieţii lui sociale. Se aşeză cu zgomot pe locul său, pregătit să mediteze melancolic în tăcere pe durata scurtei călătorii până acasă, în timp ce mama lui se avântă în obişnuita ei turuială bârfitoare despre evenimentele serii.

Silverton închise ochii şi încercă să o ignore, dar menţionarea numelui lui Meredith îl smulse din reveria lui sumbră. Ascultă cu o consternare crescândă criticile neaşteptate şi ascuţite ale mamei lui legate de Meredith şi, prin urmare, de propria lui purtare scandaloasă.

– Serios, nimeni nu poate fi surprins de remarca doamnei Drummond-Burrell. Annabel este o fată foarte dulce, dar mi se pare că purtarea domnişoarei Burnley este foarte îndrăzneaţă şi destul de frivolă.

Chicoti răutăcios în timp ce îşi aşeză fără astâmpăr brăţările de aur îngrămădite în jurul încheieturilor.

– Jur, practic se poate simţi mirosul prăvăliei pe ea. Stephen, cum Dumnezeu de te-ai hotărât să dansezi cu domnişoara Burnley de trei ori, nu doar o dată? Era cât pe-aci să mor pentru tine. Mă cutremur când mă gândesc la ce trebuie să spună despre asta prietenii tăi.

Mama lui oftă dramatic, strecurând o privire iscoditoare spre locul în care el şedea atât de tăcut.

– Ce ghinion pentru Annabel, ca de altfel pentru noi toţi, să fim împovăraţi de o astfel de rudenie nefericită.

Tâmplele începură să îi zvâcnească ascultând tonul ranchiunos din vocea mamei sale, de obicei luminoasă şi şoptită. Nu îl criticase niciodată, cel puţin nu în mod direct. Şi îl înfuria să o audă denigrând-o pe Meredith, care era, în mod atât de clar, o doamnă din toate punctele de vedere care contau.

Chipul marchizei se întrezărea în lumina intermitentă care se revărsa prin ferestrele trăsurii, aruncată de lămpile pe gaz. Avea pe buze un surâs mic şi plin de cruzime. Îl privea cu un aer de satisfacţie înfumurată care îi atrase atenţia cu mai multă putere decât vorbele ei.

Seara evoluase într-o serie de revelaţii, şi cea mai surprinzătoare în momentul acela era reacţia mamei lui faţă de Meredith. Îi veni să se ia la şuturi pentru purtarea lui nechibzuită.

Uitându-se cu ochii îngustați la mama sa, își domoli furia care se aprinsese înlăuntrul lui. Nu își pierduse niciodată cumpătul în fața mamei sale. Exasperarea era o emoție pe care o simțea adesea în compania ei și, uneori, frustrarea. Dar niciodată mânia. Însă cruzimea ei meschină față de Meredith îi puse la încercare limitele răbdării.

Privind-o cum se juca cu bijuteriile ei, își dădu seama că reacția ei fusese probabil la fel cu a tuturor persoanelor aflate la bal, mai ales a marilor doamne.

Silverton închise ochii și clătină din cap. Fusese atât de absorbit de propriile emoții și atât de distras de nefericirea lui Meredith încât nu reușise să observe cum trebuia reacția înaltei societăți la mica lor scenă rușinoasă. Cuvintele mamei lui arătau extrem de clar că Meredith se afla într-un bucluc foarte mare.

Înjură în sinea lui, dându-și seama cât de nedrept fusese atât față de Meredith, cât și față de Annabel. Era atât de obișnuit ca lumea să se învârtă după bunul lui plac și după nevoile lui, încât rareori se gândea la consecințele propriei lui purtări. Însă situația *lor* era precară, și ele erau cele care aveau să sufere din cauza aroganței lui.

Era un măgar, se gândi posomorât, și trebuia să facă ceva ca să își îndrepte greșeala înainte ca Meredith și Annabel să fie compromise. Încă nu era sigur cum să facă asta, dar, cel puțin, putea să o împiedice pe mama lui să pună paie pe foc în scandalul aflat încă la început.

– Vina îmi aparține, mamă, zise el, întrerupându-i fără milă vorbăria absurdă. Domnișoara Burnley doar a fost politicoasă și a acceptat să danseze cu mine. Boala lungă a surorii ei și situația lor domestică dificilă le-a făcut imposibilă mișcarea în cercurile înaltei societăți. Orice gafă pe care au făcut-o ar trebui să fie complet justificabilă.

Ochii mamei lui se măriră de nesiguranță. Răspunse privirii ei, pironind-o neiertător.

– Sper, continuă el cu glas rece, că vei fi destul de înțelegătoare și vei trece cu vederea orice mică eroare din partea lor. De fapt, s-ar putea presupune că, din moment ce ai fost însoțitoarea lor în seara asta, orice șoaptă de scandal s-ar putea să planeze asupra ta.

Simți un sinistru val de satisfacție când ea își înghiți o exclamație de disperare.

– În plus, doamna Drummond-Burrell nu este genul de femeie pe care mi-aș dori ca mama mea să o imite. Este insuportabil de arogantă, rău intenționată și plictisitoare. Îi evit compania de câte ori pot. Corectează-mă dacă greșesc, dar întotdeauna am avut impresia că și tu faci la fel.

Se cufundă în tăcere, susținând privirea mamei sale în timp ce trăsura înainta iute de-a lungul străzilor pustii din Mayfair. Silverton nu reuși cu ușurință să își dea seama ce însemna expresia de pe chipul ei, dar putu să ghicească cât de surprinsă și de consternată fusese de mustrarea lui neașteptată. O tratase întotdeauna cu un respect afectuos, dar acum își făcuse înadins vocea și purtarea atât glaciale, cât și distante, ca să o șocheze și să o facă să îi asculte dorințele.

Funcționă.

– A, desigur, fiule. Își flutură îngrijorată genele. Am toată simpatia din lume față de acele biete, dragi fete. Te poți baza pe mine să împiedic orice bârfă care ar putea apărea în urma evenimentelor din seara asta. Ai perfectă dreptate. A fost foarte urât din partea doamnei Drummond-Burrell să facă atâta vâlvă pentru o nimica toată. La urma urmelor, era un bal privat, și nu e ca și cum nu s-ar fi dansat vals la Almack în ultimii doi ani. Este din cale-afară de ridicol!

– Mulțumesc, mamă, zise Silverton, îngăduind unui strop de căldură să i se strecoare din nou în glas. Știam că mă pot baza pe tine.

Ea schimbă iute subiectul conversației. El nu prea ascultă. Se simți din nou copleșit de un val de oboseală și de frustrare. Se lăsă pe pernele de catifea și răsuci pe toate părțile evenimentele serii în minte, întrebându-se cum, mai exact, avea să repare totul – de dragul lui Meredith.

Capitolul 14

Meredith nu dorise să se dea jos din pat în dimineața aceea. De fapt, dorea să fi putut să se încuie în dormitorul ei și să nu mai iasă timp de o săptămână. Noaptea îi fusese mizerabilă și agitată și se trezise târziu, cu ochii încețoșați și cu o durere de cap. Abia ajunsese în salonul pentru micul dejun din micuța lor vilă de pe Mayfair, când sosise chemarea imperativă din partea lui Lady Stanton.

Acum ea și Annabel se aflau din nou în camera de garderobă a Excelenței Sale, dar starea de spirit era foarte diferită de cea din seara trecută.

Meredith își sprijini capul de fereastra din firida alcovului, oftând în timp ce privea grădina. Geamul rece îi liniști tâmplele care

îi bubuiau. Annabel vorbea liniștit și în șoaptă cu bunica ei, dar Meredith nu găsi energia de a fi atentă la ceea ce spunea sora ei. Și apoi, știa deja totul și nimic din ceea ce s-ar fi spus nu ar fi aruncat o lumină favorabilă asupra situației.

Adevărul era că se făcuse de tot râsul. Își pusese familia într-o lumină proastă, își dezvăluise sentimentele unui bărbat care nu ar fi putut niciodată să i le împărtășească și pusese în pericol șansele pe care sora ei le avea pe piața căsătoriilor înainte ca acestea să fi început să se materializeze măcar.

Ba și mai rău, Meredith era acum sigură că Annabel urma să fie nevoită să se mărite cu Silverton, indiferent dacă voia sau nu. Dacă scandalul era atât de rău pe cât părea să fie, putea fi imposibil să găsească un soț pentru sora ei cât de repede aveau nevoie. Purtarea nechibzuită a lui Meredith putea fie să grăbească căsătoria lui Annabel cu un bărbat pe care poate că nu îl iubea, fie să o pună în pericol din partea unchiului Isaac.

Și, deși Meredith putea îndura orice atât timp cât Annabel se afla în siguranță, inima i se frânse la gândul că Silverton ar putea deveni soțul surorii ei.

Oftă din nou și întoarse spatele imaginii liniștitoare a tufelor de trandafiri ale lui Lady Stanton, pentru a înfrunta întrebările cărora nu avea habar cum să le răspundă. Londra era ca o țară străină pentru ea, și își pierduse speranța că avea să fie vreodată în stare să îi descifreze codurile sociale opace și neiertătoare.

Și nu avea nici o idee cum să își explice propriile acțiuni fără să își divulge sentimentele pentru Silverton în fața mătușii lui. Meredith se rugă să aibă stăpânirea de sine pentru a-și justifica purtarea într-o manieră cât de cât rațională. Nu putea și nu dorea să trădeze încrederea familiei Stanton în ea purtându-se ca o fată nechibzuită și îndrăgostită.

Annabel se scufundă în tăcere. Îi surâse ușor lui Meredith, mult mai calmă acum, când scăpase de povară în fața bunicii ei.

De fapt, răspunsul lui Annabel fusese cea mai mare surpriză din toată treaba asta. După izbucnirea inițială pe care o avusese în sufragerie seara trecută, fata reacționase la evenimentele neplăcute cu mult mai puțină agitație decât se așteptase Meredith. Dormise bine și păruse liniștită, ba chiar veselă de dimineață, fiind mai îngrijorată pentru sora ei decât pentru ea însăși. Meredith se minună de nou descoperita abilitate a lui Annabel de a lăsa deoparte lucruri care cu doar puțin timp înainte ar fi devastat-o.

Lady Stanton îi zâmbi lui Meredith și bătu cu palma locul de pe canapea ca o invitație de a lua loc alături de ea.

– Nu trebuie să mai zici nimic, draga mea, zise ea în timp ce Meredith se așeză lângă ea. Sora ta și doamna Stanton mi-au spus totul.

Bătrâna îi luă mâna și o ținu în poala ei. I-o mângâie cu blândețe, ca și cum ar fi alinat un copil speriat. Meredith găsi atingerea moale infinit de liniștitoare.

– Îmi pare foarte rău că a trebuit să fii supusă unei purtări atât de aspre și de nemiloase. Ochii albaștri decolorați ai Excelenței Sale luciră de mânie justificată. Doamna Drummond-Burrell este o femeie extrem de mândră, care are impresia că numai ea este cea care știe cine ar trebui acceptat de societate și cine nu. Dar, după cum ți-a explicat aseară doamna Stanton, nu este admirată de toată lumea, și sunt sigură că putem calma această mică furtună cu minimum de agitație.

Aruncă o privire către nepoata ei, care le privea cu multă atenție.

– Meredith, știu că nu te-ai așteptat niciodată să primești o invitație la Almack.

– Nu, Excelență. Nici nu m-am așteptat la asta și nici nu mi-am dorit-o. Sper doar că nu i-am ruinat șansele lui Annabel de a primi una.

Lady Stanton chicoti și o bătu pentru o ultimă oară pe mână înainte de a-i da drumul.

– Nu cred ce avem de ce să ne facem griji pentru asta. Lady Cowper este o prietenă dragă și are un talent deosebit de a liniști neînțelegerile dintre patroane. Știu că va dori ca Annabel să primească o invitație. Și, ca să spunem adevărul, doamna Drummond-Burrell a avut întotdeauna o slăbiciune față de general. Sunt sigură că acesta poate fi convins să ne ajute și să o facă să se răzgândească.

Ochii lui Annabel se lărgiră de surpriză, iar Meredith aproape că izbucni în râs la ideea că generalul Stanton ar fi putut da naștere unor emoții mai delicate în femeia cumplită pe care o văzuse în seara anterioară.

Lady Stanton ridică din umeri la această ironie.

– Știu că este absurd. Se datorează faptului că amândoi sunt atât de cârcotași. Ea nu are, desigur, inima bună a generalului.

În ciuda nefericirii sale, lui Meredith îi veni iar să izbucnească în hohote de râs, dar nu îndrăzni sub privirea atentă a lui Lady Stanton.

– Cum va reuși bunicul să ne ajute?

Annabel își înclină capul, curioasă.

– Deocamdată nu contează. Trebuie să mai cuget un pic la asta, dar sunt sigură că putem aranja afacerea aceasta neplăcută într-un mod absolut satisfăcător. Vă interzic, dragile mele, să mai pierdeți timp făcându-vă griji pentru asta.

Annabel se strâmbă, fiind limpede că dorea să mai pună întrebări, dar fu evident că Lady Stanton încheiase subiectul. Bătrâna merse până la nepoata sa și îi mângâie obrazul.

– Acum dă-i bunicii tale un sărut și coboară în bibliotecă, la general. Te așteaptă. Doresc să discut cu sora ta pentru câteva minute.

Annabel ezită, și fruntea i se încreți de îngrijorare când se uită la Meredith.

– Haide, Annabel, porunci Lady Stanton cu voce blândă. Meredith va veni și ea în curând.

– Coboară, draga mea, o îndemnă Meredith. Sunt câteva lucruri pe care aș dori să le discut cu Excelența Sa. Totul va fi bine.

Annabel le privi cu suspiciune preț de încă un moment, apoi capitulă, fără tragere de inimă.

– Ei bine, să nu întârzii, zise ea. Ai promis că vom merge la magazinul modistei în după-amiaza asta, ții minte?

Meredith zâmbi la auzul avertismentului evident din glasul tinerei. Annabel o adora pe bunica ei, dar nu ar fi îngăduit nimănui, nici măcar lui Lady Stanton, să o supere pe preaiubita ei soră mai mare. Loialitatea lui Annabel fu ca un balsam liniștitor turnat peste străfundurile rănite ale inimii sale.

După ce fata părăsi încăperea, Lady Stanton își îndreptă întreaga atenție asupra lui Meredith.

– Annabel te iubește foarte mult.

– Da, Excelență. Afecțiunea și loialitatea ei înseamnă totul pentru mine. Viața mea ar fi goală fără ea.

Lady Stanton o cercetă din priviri pentru o clipă nesfârșită, ochii ei străpungând-o pe Meredith cu o agerime neplăcută.

– Da, știu, răspunse ea în cele din urmă, așezându-se din nou pe canapea.

Lady Stanton nu o invită să ia loc din nou alături de ea. Meredith începu să simtă că era un copil neascultător pe cale de a fi mustrat. Își aminti limpede cum stătea în dormitorul mamei sale vitrege, în așteptarea unei mustrări blânde, dar ferme, după ce comisese o farsă copilărească. Excelența Sa avea aceeași expresie pe chip ca Elizabeth Burnley în nenumăratele ocazii în care Meredith se purtase urât.

Amintirea mult iubitei sale mame vitrege, combinată cu vina pe care o simțea din cauza propriei purtări, o copleși. Lacrimi îi înțepară dosul pleoapelor, dar se forță să le alunge, clipind. Nu avea să se poarte ca un copil. Urma să accepte, cu multă grație, orice critică și să fie de acord cu orice acțiuni erau necesare pentru a-și repara greșelile.

Dintr-odată, Lady Stanton izbucni în râs.

– Meredith, te rog, arăți ca o școlăriță care se teme că va fi trimisă la culcare fără masa de seară. Te asigur, situația nu este chiar atât de sumbră pe cât crezi.

Meredith se holbă surprinsă la femeia în vârstă, dar, când văzu amuzamentul adevărat de pe chipul lui Lady Stanton, tensiunea din propriii umeri începu să scadă.

– Dacă spuneți dumneavoastră, doamnă.

Încercă să răspundă cu un zâmbet, dar știu că eșuase mizerabil. Amuzamentul lui Lady Stanton se stinse în timp ce clătină din cap.

– Eu sunt cea care trebuie să-ți ceară scuze, Meredith. Chiar nu este vina ta. Nu am fost acolo să am grijă de voi și, la urma urmelor, asta a fost prima voastră apariție la un bal. Era firesc să aibă loc unele erori.

Liniile de pe chipul femeii în vârstă deveniră aspre.

– Trebuie însă să recunosc că, din nefericire, sunt dezamăgită de Lady Silverton. Din ce mi-a spus Annabel, pare că aceasta v-a abandonat aseară. Mă așteptam la mai mult din partea ei.

Ochii calzi ai lui Lady Stanton căpătară o culoare rece albastră. Arătau atât de asemănători cu ai lui Silverton încât Meredith se simți pentru o clipă dezorientată. Aceeași expresie o văzuse pe chipul lui atunci când se îndreptase cu pași mari către ea în sufragerie, cu o seară în urmă. Amintindu-și, un fior micuț i se prelinse pe șira spinării.

Rămase tăcută. Deși nu îi venea să o apere pe marchiză, femeia era mama bărbatului pe care îl iubea, iar Meredith nu avea să o critice.

– Totuși, ceea ce nu pot înțelege, continuă Lady Stanton pe un ton meditativ, este motivul pentru care Silverton te-a invitat la vals, din moment ce știa că patroanele de la Almack încă nu-și dăduseră acordul. Purtarea lui mi se pare complet inexplicabilă și intenționez să aflu de ce a făcut-o când va sosi aici în dimineața asta.

Meredith nu știu ce era mai rău: faptul că Lady Stanton avea să îl întrebe pe complicele ei de ce dansase cu ea, ori faptul că ar putea fi nevoită să îl înfrunte atât de curând.

– Vai, nu, milady, icni ea, inima începând să îi zvâcnească panicată, sunt sigură că, pur și simplu, nu s-a gândit. Discutam cu toții și stăteam în picioare degeaba când orchestra a început să cânte valsul. A fost doar o cerere stupidă și spontană. Nu s-a vrut a fi nimic rău.

Ochii lui Lady Stanton se îngustară suspicios. Meredith simți o dorință copleșitoare de a deschide fereastra și de a se arunca în tufele de trandafiri. Câteva oase rupte ar fi fost infinit mai preferabile față de umilirea pe care o simți în clipa aceea.

– Sunt sigură că nu a dorit să-ți facă rău, dar este foarte evident faptul că nu gândea limpede, replică Lady Stanton. Nu doresc deloc să te fac să te simți prost, draga mea, dar cred că este necesar ca nepotul meu să-și explice acțiunile într-un mod care să mă satisfacă.

Meredith începu din nou să protesteze, apoi își mușcă limba, obligându-se să tacă. Nu făcea decât să se expună pe ea însăși dacă avea să continue să aducă obiecții care, oricum, aveau să fie ignorate.

– Meredith, nu este nici o cale de a pune această întrebare fără să te necăjesc, așa că te voi întreba, pur și simplu. Ai dezvoltat un atașament față de nepotul meu?

Meredith își închise ochii. Ar fi trebuit să știe că nu avea cum să scape de simțul ager de observație al lui Lady Stanton, la fel cum în copilărie nu reușise să își ascundă secretele față de mama ei vitregă. De altfel, se gândi amarnic, sentimentele ei față de Silverton erau atât de evidente, încât fusese limpede oricui ar fi privit destul de atent.

– Lady Stanton, spuse ea, urând tremurul din glas, nu prea știu cum să răspund unei astfel de întrebări. Atât Annabel, cât și eu îi datorăm lordului Silverton foarte multă recunoștință. Prietenia domniei sale înseamnă totul pentru noi.

– Da, da, știu toate astea, o întrerupse nerăbdătoare Excelența Sa. Nu ești o copilă, Meredith. Știi ce întreb. Te-ai atașat de Silverton?

Meredith știu că nu ar fi răspuns la întrebare nici dacă i-ar fi pus cineva un pistol la tâmplă. Abia dacă își putea explica sentimentele haotice ei înseși. Și apoi, infatuarea ei stupidă oricum nu avea să ducă la nimic. Nu avea nici un rost să discute situația cu un alt suflet – nici cu Lady Stanton, nici măcar cu sora ei.

– Milady. O privi direct în ochi pe femeia în vârstă. Eu și Annabel vom fi întotdeauna recunoscătoare pentru prietenia nepotului domniei voastre.

Își pecetlui buzele, jurând în tăcere că nu avea să mai rostească niciodată o vorbă legată de acest subiect.

Sprâncenele lui Lady Stanton se arcuiră în timp ce continuă să o examineze. Meredith răspunse privirii cu o expresie impasibilă, hotărâtă să își păstreze ultimele rămășițe ale mândriei rănite.

Foarte neașteptat, Lady Stanton dădu din cap, aparent satisfăcută de răspunsul ei.

– Foarte bine, draga mea, îți voi respecta intimitatea. Dar, ca ființa cea mai apropiată de o mamă pe care o ai pe lumea asta, mă văd obligată să-ți dau un sfat.

– Desigur, milady, răspunse Meredith încercând să nu scrâșnească din măsele.

– Ca o regulă generală, o doamnă nu ar trebui niciodată să își dezvăluie sentimentele față de un bărbat până când nu este în stare să-și dea seama care sunt sentimentele *lui* față de ea. Este cea mai sigură modalitate de a-și păzi propria inimă și de a se proteja de comentarii inoportune.

Deși Lady Stanton părea înțelegătoare, Meredith își dori ca persoana imaginară care îi ținea pistolul la tâmplă să tragă o dată și să termine cu toate.

– Desigur, acesta este un sfat general, nu se aplică neapărat la tine.

– Nu, sigur că nu, oftă Meredith.

– Ei, ajunge cu subiectul acesta! exclamă cu însuflețire Lady Stanton. După cum am mai spus, nu ai de ce să te îngrijorezi pentru seara trecută. Voi avea eu grijă, și poți să fii sigură că Annabel nu va păți nimic din cauza asta.

– Mulțumesc, milady.

Meredith încercă să pară recunoscătoare, așa cum se cuvenea, dar tot ce își dorea era să zboare din încăpere cât se putea de iute. Dacă ar fi fost posibil, ar fi ieșit din reședința Stanton și ar fi continuat să meargă, să ajungă cât putea de departe de Londra și de Silverton.

În ușă se auzi o bătaie nerăbdătoare. Nervii ei întinși săriră pur și simplu la auzul zgomotului neașteptat.

– Intră, zise Lady Stanton, părând ușor surprinsă.

Ușa se deschise, și Silverton păși în încăpere. Se apropie de mătușa lui și execută o plecăciune corectă, dar grăbită.

– Te rog iartă-mi întreruperea, mătușă Georgiana, zise el cu voce întretăiată. I-am spus lui Tolliver că mă voi prezenta singur.

Silverton se opri din drum când auzi exclamația scurtă, înăbușită, din spatele lui. Se învârti pe călcâie, ochii capturându-i imediat pe ai ei. Dar Meredith își coborî capul și își feri iute privirea.

Faptul că ea refuză în continuare să îl privească în ochi îl făcu să se simtă în același timp extrem de frustrat și de hotărât. Era destul. Seara trecută o lăsase să plece fără nici o vorbă, dar astăzi avea să o facă să înțeleagă că nu avea nici un motiv pentru care să îl evite.

– Stephen!

Tonul de atenționare al mătușii sale îl rechemă la realitate. Fără să își dea seama, începuse să se îndrepte spre Meredith. Se strădui să se întoarcă spre Lady Stanton, ale cărei trăsături erau reci din cauza dezaprobării.

– Iartă-mă, mătușă dragă, mi-am uitat manierele în dimineața asta.

Se aplecă să sărute mâna pe care ea i-o întinsese.

– Bună dimineața, nepoate. Îți mulțumesc pentru că ai răspuns atât de iute biletului meu. Nu m-am gândit că te voi vedea atât de dimineață.

Silverton reflectă la natura urgentă a chemării mătușii sale. Presupusese deja amploarea iritării ei din tonul corect și rece al scrisorii pe care i-o trimisese. Acum îl numise nepot, lucru pe care nu îl făcea decât atunci când era extrem de nemulțumită. Știind că îl aștepta o mustrare, spera doar că aceasta nu avea să aibă loc în fața lui Meredith.

Nu era ca și cum ar fi învinuit-o pe mătușa lui dacă aceasta i-ar fi împuiat urechile. Amintirea felului în care se purtase la balul lui Lady Framingham îl ținuse treaz o mare parte din noapte – o bună parte în bibliotecă, îngurgitând o cantitate generoasă de coniac, în speranța că avea să îl ajute să doarmă. Totul avusese drept rezultat doar o durere cumplită de cap. Se trezise de dimineață simțindu-se mai neliniștit și mai iritat decât își amintea să fi fost vreodată.

Silverton reuși să scoată la iveală un zâmbet, speră el, lingușitor; trebuie să fi eșuat lamentabil, pentru că Lady Stanton continuă să îl privească încruntată.

– Doamnă dragă, știi că întotdeauna sunt la porunca dumitale.

Ea scoase un „hm" neobișnuit și morocănos și aruncă o privire către Meredith.

– Stephen, poți să îi urezi bună dimineața domnișoarei Burnley, porunci ea.

El păși încet spre Meredith, care părea gata să evadeze din încăpere cu prima ocazie. Când se opri direct în fața ei, ea își ridică, în cele din urmă, capul. Întâlni privirea lui cu o demnitate hotărâtă și rănită care îi strânse inima.

– Cum vă simțiți astăzi, domnișoară Burnley?

Trebui să se străduiască să lase la o parte asprimea din glasul lui, pentru că durerea din ochii ei îl făcu să își dorească să spargă ceva.

– Sunt bine. Vă mulțumesc pentru grijă, milord.

Glasul îi fu atât de moale și de distant, încât lui îi veni să o scuture și să o frângă în brațele sale, în același timp. Îi atinse ușor bărbia.

– Nu prea cred, zise el. Mie îmi pareți foarte palidă.

La atingerea mâinii lui, ochii ei alunecară și se fixară într-un punct undeva, peste umărul lui.

– Sincer, domnule, zise ea foarte ceremonios. Chiar mă simt foarte bine.

El își coborî mâna.

– Și domnișoara Annabel cum se simte în dimineața asta? Sper că evenimentele din seara trecută nu au avut efecte neplăcute.

Gândul la Annabel și la sănătatea ei fragilă fusese unul dintre lucrurile care îl ținuseră treaz întreaga noapte.

Ea îi aruncă o privire, reușind să îi zâmbească ușor, dar sincer.

– Annabel este bine, zise ea. Slavă Domnului, este în toane bune astăzi. Meredith inspiră nesigur, dar îl privi direct în ochi. Lord Silverton, doream să vă spun cât de rău îmi pare că v-am stânjenit ieri-seară pe domnia voastră și pe mama dumneavoastră. Nu am nici o scuză...

Glasul i se stinse, și ea tăcu, în mod evident fiind prea umilită să continue.

Rușinea întunecă argintul lustruit al frumoșilor ei ochi. Asta îl făcu să simtă cum i se sfâșie inima.

– Domnișoară Burnley, exclamă el, nu trebuie să vă neliniștiți. Eu sunt cel care ar trebui să vă ceară scuze. Nu ați făcut nimic rău, în timp ce eu m-am purtat cu adevărat prostește. Dacă veți rămâne în încăpere, o veți auzi cu siguranță pe mătușa mea aplicându-mi o corecție binemeritată.

La auzul vorbelor lui, expresia tensionată din jurul ochilor ei începu să se destindă.

– Nu încercați să înfrumusețați prea mult ceva ce nu a fost decât un eveniment dezagreabil, dar neînsemnat, o liniști el. Totul va fi bine, promit.

Jură în sinea lui că avea să facă tot ceea ce trebuia pentru a-și ține promisiunea.

– Meredith, draga mea, îi întrerupse blând vocea lui Lady Stanton. Poți coborî acum ca să mergi la sora ta și la general.

– Da, milady, răspunse ea repede. Milord.

Schiță o reverență rapidă și își luă tălpășița.

Silverton oftă privind-o ieșind din încăpere. Faptul că răspunsese cu atât de multă promptitudine la porunca lui Lady Stanton era o indicație a disconfortului pe care îl simțea. În mod normal, Meredith ar fi făcut aproape orice pentru a evita compania generalului.

Reveni la mătușa sa, observând expresia rece care se întorsese pe chipul ei.

– Nu-ți voi cere să îmi explici comportamentul tău, zise ea. Nu există nici o justificare pentru ceea ce ai făcut. A fost egoist și irresponsabil – un comportament foarte nepotrivit pentru capul familiei.

Nu se obosi să se apere.

– Da, știu că acum regreți, spuse ea, dând nerăbdător din mână. Totuși asta nu este o consolare prea mare. Meredith și Annabel sunt, amândouă, mult prea vulnerabile. Datoria ta este să le protejezi, nu să le rănești.

În ceea ce privea mustrările, auzise unele mult mai rele din partea ei de-a lungul anilor. Dar mătușa lui nu trebuia să spună mai multe, iar ea știa asta. Silverton se simți exact ca atunci când avea șase ani și o împinsese pe sora lui în lacul de la Belfield Abbey. Nu avusese intenția să îi facă rău, dar ea aproape că se înecase. Avusese nevoie de câteva săptămâni bune să își revină din rușine și din vină.

– Dragul meu. Vocea mătușii sale se înmuiase. Tu știi ce este cel mai bine pentru propria ta viață. Dar trebuie să-ți reamintesc că Annabel are nevoie de tine.

El clătină din cap exasperat.

– Mătușă Georgiana, te-ai gândit vreodată că Annabel poate că nu dorește să se căsătorească cu mine?

– Nu fi ridicol!

– Îmi supraestimezi farmecele, răspunse el sec.

– Cu siguranță că nu. Fata te admiră foarte mult. Cu puțin mai multă atenție din partea ta, sunt sigură că ar fi foarte fericită să se îndrăgostească de tine.

– Iar eu sunt sigur că nu.

Deși Silverton era destul de sigur că Annabel îi dăruise lui Robert afecțiunea ei, nu era încă pregătit să dezvăluie lucrul acesta mătușii sale. Nu era sigur cum avea să reacționeze și bănuia că povestea de dragoste care abia înflorea nu avea să supraviețuiască dacă Lady Stanton urma să ridice obiecții împotriva ei.

– Stephen. Mătușa lui îl privi cu severitate. Nu-ți mai permiți să te implici în flirturi fără însemnătate. Acesta nu este un joc.

Silverton își ridică capul brusc, ca și cum ar fi fost plesnit peste față. Își încrucișă brațele peste piept.

– Sunt conștient de asta, mătușă Georgiana. Te asigur, îmi iau foarte în serios responsabilitățile.

Fără să vrea, nu putu să-și cenzureze răceala din glas.

Una dintre sprâncenele ei țâșni în sus în semn de neîncredere. Un zâmbet ușor disprețuitor îi ridică colțurile gurii.

– Sunt ușurată să aud asta, zise ea pe un ton pe care el îl numea în sinea lui regina-clasei-dominante.

Drept răspuns, el ridică din sprâncene batjocoritor, imitându-i expresia atât de bine, încât până la urmă ea se văzu silită să izbucnească în râs.

– Ești un băiat îngrozitor! exclamă ea. Acum, dacă ai încetat să-ți tachinezi bătrânii, poate îți vei pune mintea la contribuție și vei găsi o soluție la această problemă.

– Voi fi fericit să fac tot ceea ce crezi că este mai bine, mătușă Georgiana. Dar bănuiesc că ai găsit singură o soluție.

– Ai dreptate. Cred că Lady Cowper ne va fi de ajutor. Îi voi trimite imediat un bilet și îi voi face o vizită mâine sau poimâine.

Silverton aprobă din cap și începu să se plimbe încet în sus și în jos prin încăpere.

– Întreaga familie trebuie văzută în public cu fetele, cugetă el. Nu trebuie arătată niciodată slăbiciune în fața inamicului.

Lady Stanton râse din nou.

– Sunt sigură că generalul ar spune la fel. De fapt, am și pentru el niște planuri. A consimțit să le ia pe fete la o plimbare cu trăsura în Hyde Park azi după-amiază. Știi că asta este o concesie remarcabilă din partea lui, din moment ce disprețuiește toată prostia asta cu parada de după-amiază.

Silverton rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

– A acceptat? Clătină din cap. Acesta este un lucru extraordinar.

– Da, știu, fu ea de acord. Dar pare să fi căpătat un oarecare respect față de Meredith. Zilele trecute a făcut o remarcă cum că ea, cel puțin, nu este o domnișoară fricoasă.

Acum fu rândul lui să râdă.

– Într-adevăr, o laudă de toată frumusețea!

– Da, slavă Domnului! Zâmbi la rândul ei. Disputa constantă dintre ei doi te obosește. Chiar se aseamănă foarte mult.

El zâmbi larg imaginându-și-i pe Meredith și pe general suportându-și unul altuia compania, în timp ce erau scoși ca la expoziție pentru ca lumea bună să îi examineze. Își dori să poată fi acolo doar ca să vadă expresia de pe chipul ei.

Silverton aruncă o privire către mătușa lui. Aceasta părea să îl studieze foarte atent, cu o privire care îi declanșă clopoței în creier. Se adună iute și își transformă trăsăturile într-o expresie plictisită.

– Ai ceva de discutat cu mine, Stephen? Ceva de natură personală?

Ochii ei palizi, dar vicleni îl cercetară. Francheța întrebării îl luă prin surprindere, dar își reveni repede.

– Nu, mătușă. Exceptând, desigur, discuția despre locul unde ai dori să le prezinți în public pe fete.

Lady Stanton scoase un pufnet nemulțumit, extrem de potrivit pentru o doamnă.

– Fă cum dorești, dragul meu, dar te-aș sfătui să ai grijă. Situația este deja destul de complicată.

El zâmbi cordial, refuzând să muște momeala. Mătușa lui își dădu ochii peste cap, apoi se ridică și se grăbi spre biroul ei crem cu muchii aurii.

– Acum, în ceea ce privește alte locuri în care să le ducem pe fete, spuse ea, mă gândeam și la asta. Mi se pare că o seară la teatru ar putea fi un loc excelent pentru început.

M.M

Capitolul 15

Planul lui Lady Stanton funcționă perfect.

Cu două zile în urmă, generalul le plimbase pe Annabel și pe Meredith în Hyde Park în landoul elegant al familiei. Conform spuselor nepoatei lui, acesta dăduse din cap și făcuse cu mâna regal,

răspunzând reacțiilor de gură-cască ale celor care se adunau în fiecare după-amiază să bârfească, să flirteze și, conform părerii generale, să se poarte ca un cârd de găgăuțe cu creier de găină.

Annabel se îndoise de râs descriindu-i lui Silverton expresia dureroasă de pe fața doamnei Drummond-Burrell când trăsura familiei Stanton trăsese lângă cea a ei. În mod genial, generalul întrebă de sănătatea mândrei doamne și avu grijă să i le prezinte pe Meredith și pe Annabel ca și cum evenimentele de la balul lui Lady Framingham nu avuseseră loc niciodată.

Doamna Drummond-Burrell răspunsese cu un gest de recunoaștere scurt, dar înghețat. Așa cum prezisese Lady Stanton, aceasta nu se putu hotărî să taie legăturile în mod public cu unul dintre cei mai vechi prieteni, un militar distins care se întâmpla să fie și descendentul uneia dintre cele mai respectate familii din regat. Poate că doamna Drummond-Burrell umbla cu nasul pe sus, dar al generalului era și mai sus.

Silverton era acum însărcinat cu execuția următoarei părți a planului. Annabel și Meredith aveau să fie văzute la o multitudine de evenimente sociale și, dacă erau publice acele evenimente, cu atât mai bine. Când înalta societate avea să își dea seama că atât generalul Stanton, cât și Silverton le sprijineau pe surorile Burnley, bârfitorii aveau să se plictisească și să înceapă să caute un joc mai interesant.

Lady Stanton hotărâse ca ea și Silverton să le ducă pe Annabel și pe Meredith la o seară de teatru pe Drury Lane. Nici un alt loc nu era mai potrivit pentru o afișare publică a unității familiei și pentru a ilustra lumii mondene o desconsiderare dezinvoltă a bârfelor răutăcioase.

– Vedeți voi, fetelor, le explică Lady Stanton în timp ce se îndreptau spre Drury Lane în trăsura de oraș a lui Silverton, trebuie să ne ridicăm deasupra unor astfel de pretenții și gelozii meschine. Nu există o familie în înalta societate cu o obârșie la fel de străveche și de mândră ca a familiei Stanton. Dacă generalul este de acord să o recunoască pe Meredith, atunci asta ar trebui să pună final întregii afaceri. Cei care o vor insulta pe oricare dintre voi nu va mai fi bine-venit în reședința Stanton.

Silverton le dădu o mână de ajutor fetelor să coboare din trăsură și le însoți prin învălmășeala din holul luminat strălucitor către loja lui, relativ liniștită.

Piesa din seara aceea era Shakespeare, deşi Silverton se îndoia că cineva putea auzi o vorbă peste vacarmul mulţimii. Teatrul era un tărăboi de activităţi, cu vânzători de fructe care îşi supravegheau cu ochi de vultur marfa, lachei care duceau şi aduceau bileţele între matroanele afectate în timp ce craii de la parter flirtau cu ambiţie, închiriind loji din apropierea scenei, în speranţa de a atrage clientelă.

Doamna Stanton, împreună cu Robert şi Sophia, li se alăturară la prima pauză. Doamnele se angajară într-o ploaie de urări şi de sărutări moi înainte de a se organiza în spaţiul luxos, dar strâmt.

– Iartă-ne pentru întârziere, bunico, îşi ceru Robert scuze. Sophia ne-a făcut să aşteptăm o veşnicie ca să termine de citit o afurisită de carte! Îţi poţi imagina cum ar fi să preferi o istorie veche, mucegăită, în locul unei seri la teatru?

– Dar Robert, răspunse Sophia cu o privire inocentă, era o istorisire despre căderea Imperiului Roman şi tocmai ajunsesem la partea interesantă.

Robert se strâmbă la Sophia, Annabel chicoti, iar doamna Stanton exclamă blând, nemulţumită de faptul că îşi tachina sora fără nici un pic de milă.

Silverton zâmbi indulgent la tinerii lui veri. După câteva zile neliniştite, se simţi mulţumit privind cum familia lui se făcea comodă în jurul lui. Domnul Stanton sporovăia prietenos cu Lady Stanton, care asculta cu obişnuita sa linişte demnă. Robert încerca să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să fie fermecător şi sofisticat în încercarea lui neîntreruptă de a o impresiona pe Annabel, iar Sophia, ca întotdeauna, era gata să fie interesată de orice se întâmpla în jurul ei.

Cel mai important, şedea lângă Meredith. Fusese nevoie de nişte aranjamente măiestre din partea lui pentru a aşeza grupul astfel încât să fie satisfăcut. Acum, când totul fusese aranjat după placul lui, se pregăti să îşi concentreze atenţia deplină asupra ei.

Petrecuse o nemăsurată perioadă în aceste ultime zile gândindu-se la ea. Dorinţa lui de a se afla în compania lui Meredith devenise un lucru obligatoriu, şi ştia că asta ar fi trebuit să îl îngrijoreze. Mergea cu mult dincolo de atracţia fizică, deşi era şi aceea destul de puternică.

Problema – aşa cum o vedea el – era că o plăcea cu adevărat.

O plăcea! Se luă în derâdere pentru că folosise un termen atât de banal. Obsedat de ea ar fi fost cu mult mai precis. Clătină din cap, întrebându-se cum de ajunsese într-o astfel de ipostază.

Ipostaza de a fi căsătorit.

Cuvintele părură să își facă apariția în capul lui de nicăieri. Aruncă priviri cercetătoare împrejurul lojei, aproape temându-se că rostise vorbele cu voce tare.

Însă, dacă ar fi fost cinstit, ar fi fost obligat să recunoască faptul că gândul pândise de câteva zile imediat sub suprafață. Acum, când nu mai trebuia să își facă griji în ceea ce o privea pe Annabel – observând cu atenție se convinsese că ea și Robert erau îndrăgostiți lulea unul de celălalt –, își permise să cugete la ideea foarte plăcută ca Meredith să îi fie soție.

Cu toate astea însă, gândul la reacția familiei lui nu era atât de plăcut. Mama lui urma să aibă istericale, iar generalul, în ciuda unui oarecare respect față de Meredith, mai mult ca sigur că nu avea să fie de acord ca aceasta să fie următoarea marchiză de Silverton.

Cu mătușa Georgiana însă, era o cu totul altă poveste. Fusese foarte evident zilele trecute faptul că îl bănuia că flirta cu Meredith și că fusese foarte protector cu ea. Silverton bănuia că, atâta vreme cât Annabel urma să se afle în siguranță într-o căsătorie potrivită, mătușa lui nu ar fi avut nimic împotrivă ca Meredith să îi fie mireasă. De fapt, Lady Stanton putea fi un bastion formidabil împotriva reacțiilor critice ale înaltei societăți dacă el se decidea, într-adevăr, să continue cu ceea ce semenii lui ar fi considerat cu siguranță o alianță nepotrivită.

Se scutură în sinea lui, recunoscând că se aruncase prea iute într-un viitor nesigur. Până când Annabel și Robert nu aveau să fie căsătoriți, nu se putea întâmpla nimic, așa că trebuia să facă tot ce îi stătea în putință pentru a le încuraja curtarea care era în floare.

Deocamdată însă, avea să dea la o parte toate gândurile legate de viitor și să se bucure de atracțiile serii. Mișcându-se ușor pe scaun, își înclină trupul în așa fel încât să o poată observa cu mai multă ușurință pe tânăra frumoasă care ședea alături de el.

Meredith arăta atât de bine încât îți venea să o mănânci, în hainele din dantelă, de culoarea piersicii, care îi acopereau silueta voluptuoasă. Decolteul rochiei se curba ușor lăsând să iasă la iveală rotunjimea sânilor generoși, iar mânecile micuțe, tivite cu dantelă, îi accentuau panta albă ca spuma laptelui a umerilor albi și a brațelor zvelte.

Admiră sânii aceia preț de câteva momente, până când observă că aceștia se ridicau și coborau mult prea iute, ca și cum ar fi respirat superficial și sacadat. Surprins, Silverton îi examină chipul, care era

foarte palid. Mâna ei dreaptă strângea balustrada lojei cu atâta putere, încât mănușa ei părea gata să se rupă de-a lungul cusăturilor.

Cercetând cu privirea loja, se asigură că ceilalți erau ocupați cu propriile lor conversații. Îi acoperi mâna subțire cu mâna lui și i se adresă cu glas scăzut:

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Burnley?

Ea exclamă de surpriză și își smulse mâna de sub a lui.

– Nu, nu, sunt bine, spuse ea în grabă, dar tremurul ușor din voce o trădă.

– Haideți, domnișoară Burnley, o dojeni el cu un amuzament blând, arătați la fel de nefericită ca Robert atunci când este obligat să petreacă o zi întreagă cu bunicul lui. Știu foarte bine că ceva este în neregulă.

Ea îi aruncă o privire neliniștită, înainte de a-și întoarce ochii ca să privească în gol spre parter. El se aplecă ușor în față, punându-și lejer mâna pe spătarul scaunului ei. Ea se încordă și se îmbujoră cu o nuanță încântătoare de roz, în mod clar tulburată să-i simtă brațul atât de aproape de umerii și de gâtul ei gol.

– Știți că vă puteți baza pe mine ca fiind unul dintre cei mai devotați prieteni ai dumitale, zise el moale. Nu îmi puteți spune ce vă deranjează? Poate voi reuși să îndrept asta.

Fu fermecat de felul în care ea își mușcă ușor buza de jos, în timp ce cugeta asupra vorbelor lui. Gura ei plină, precum cireșele coapte, îl tenta aproape dincolo de orice rațiune. Însă aștepta răbdător, știind că, dacă ar fi făcut ori ar fi spus ceva în plus, ea s-ar fi retras în spatele fațadei ei reci, corecte.

În cele din urmă, Meredith lăsă să îi scape un oftat ușor și îl privi în ochi.

– Veți considera că sunt prostuță, domnule, dar în general nu-mi place aglomerația, recunoscu ea, făcând un gest micuț care să arate toți oamenii care umpleau teatrul până la refuz. Și tot zgomotul pe care îl fac este, ei bine, foarte... zgomotos.

Glasul i se stinse și își închise ochii pentru o clipă, ca pentru a bloca hărmălaia care se învârtea în jurul lor.

Silverton conștientiză brusc împrejurimile și felul în care acestea trebuiau să pară pentru ea, o tânără a cărei întreagă viață fusese petrecută aproape în singurătate în provincie. Deveni extrem de conștient de căldură și de cât de dens putea fi aerul, rivalizând și fiind aproape copleșit de mirosuri. Mirosul de parfum greu, tutun și ceară de lumânări masca cu greu izurile puternice de sudoare

și de alcool care emanau de la galerii și de la parter. Teatrul strălucea, luminat puternic de sute de lumânări care picurau și care împrăștiau atât de multă lumină, încât spectatorii erau la fel de expuși ca artiștii de pe scenă. Mișcările neîncetate și glasurile entuziaste ale mulțimii scădeau și creșteau, dar nu scădeau niciodată dincolo de un vuiet monoton.

De fapt, era cu adevărat îngrozitor, se gândi el, surprins că nu observase asta până atunci. Nu era de mirare că Meredith părea gata să țâșnească pe ușă.

În timp ce o studia pe femeia sensibilă care stătea alături de el, zgomotul și agitația se stinseră, la fel ca în noaptea balului, când o ridicase în brațele lui. Deveni aproape dureros de conștient de prezența ei, de cât de mult dorea să îi simtă trupul cald și dulce lipit de el.

Dintr-odată îl privi, cu ochi la fel de frumoși și de triști ca un apus de iarnă. Ochii aceia păreau să îi captureze și să îi posede sufletul, și se simți consumat de o nevoie nesătulă de a o poseda, la rândul lui.

Un râset zgomotos venind din loja alăturată îl trezi din starea lui visătoare, și căldura și zgomotul năvăliră din nou, cu viteză. Silverton se străduí să zâmbească, în timp ce îi strânse mâinile cu blândețe. Dând drumul mâinilor ei, își ridică lornionul și își întoarse privirea critică către mulțimea de dedesubt.

– Ei bine, rosti el cu glas sardonic, nici o persoană sănătoasă la cap nu v-ar putea învinui că nu vă place mulțimea asta. N-am mai văzut în viața mea o adunare mai nefericită de parveniți și de lingușitori.

Silverton cercetă disprețuitor mulțimea prin lornion. Cu coada ochiului, văzu un surâs micuț începând să își facă apariția pe buzele lui Meredith.

– Și zgomotul infernal pe care îl fac, continuă el cu un ton exagerat de dezgust, este de ajuns pentru a face un sfânt să o ia razna.

Apoi se folosi de restul pauzei pentru a identifica diverși membri din mulțime, presărându-și comentariile cu remarci acide legate de moralitatea, manierele și îmbrăcămintea subiecților. Reuși să o facă să râdă de două ori, deși de fiecare dată protestă că el o încuraja să se poarte la fel de necuviincios ca toți ceilalți.

Distrasă de observațiile lui, Meredith se relaxă treptat. Când actorii reveniră pe scenă, privi piesa cu atenție și, i se păru lui, cu oarecare apreciere.

Totuși, nu putu să nu observe numeroasele priviri ațintite spre ea și spre Annabel și gesturile care arătau spre ele din celelalte loje. Bârfitorii nu făceau nici un secret din faptul că erau interesați de ele,

iar expresia rigidă și prudentă de pe chipul lui Meredith îi spuse că și ea le simțise interesul.

La următoarea pauză, mulți vizitatori veniră în loja lor. Deși cu toții fură prietenoși cu Annabel, câteva doamne arătară o dezaprobare subtilă față de Meredith prin faptul că abia o băgară în seamă. Silverton observă cu atenție chipul palid și fără expresie al lui Meredith în timp ce aceasta asculta politicoasă vorbăria doamnei Stanton. Celor care nu o cunoșteau nu li s-ar fi părut nimic în neregulă, dar el știa cât de mult o costa să stea atât de tăcută.

Traversând loja către mătușa lui, se aplecă și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Lady Stanton aruncă o privire spre Meredith, apoi dădu din cap. Se aplecă peste Annabel ca să i se adreseze doamnei Stanton.

– Agnes, draga mea, zise ea, întrerupând-o mieros pe cumnata ei, mă simt foarte obosită. Amabil, Silverton s-a oferit să mă conducă acasă. Poți rămâne, desigur, dar dacă mai dorește și altcineva să meargă voi fi foarte bucuroasă să îl las în drumul meu.

– Vai de mine, strigă doamna Stanton, desigur că trebuie să pleci dacă ești obosită. Dar sunt sigură că tinerii se distrează prea bine ca să plece. La urma urmelor, Annabel și Meredith n-au mai fost niciodată la teatru.

Sophia, Robert și Annabel aruncară priviri rugătoare către bunica lor.

– Sigur, copiii trebuie să rămână. Lady Stanton le zâmbi blajin. Nici nu aș visa să le distrug distracția.

Se uită la Meredith, care deja întindea mâna după șalul aflat pe spătarul scaunului său.

– Ei bine, Meredith, rămâi să te bucuri de restul distracției ori ți-a ajuns veselia pe care ai avut-o în seara asta?

Silverton aproape că izbucni în râs văzând expresia disperată de pe chipul lui Meredith la sugestia de a rămâne.

– Vă mulțumesc, milady, răspunse ea politicos, cu vocea sugrumată. Cred că am avut parte de destulă distracție pentru seara asta.

Meredith se strecură pe lângă Silverton, aruncându-i un zâmbet recunoscător în timp ce ieșea din lojă. Drept răspuns, el se înclină și îi făcu șmecherește cu ochiul, mulțumit să-i vadă ochii măriți de surpriză în timp ce o îmbujorare delicată îi inundă obrajii. Deprinsese cel mai încântător obicei de a se îmbujora de fiecare dată când

el o făcea să se simtă stânjenită, lucru care părea să se întâmple destul de des.

Ea își coborî capul, urmând-o iute pe Lady Stanton de-a lungul coridorului și în jos, pe trepte, către trăsurile în așteptare. El le urmă îndeaproape, admirând legănarea senzuală a șoldurilor ei și întoarcerea grațioasă a capului ei atunci când se apleca să asculte ce îi spunea mătușa lui.

Din nefericire, era de asemenea conștient de privirile insolente și de remarcile bolborosite făcute în urma lui Meredith, în timp ce aceasta trecu prin mulțimea adunată în afara lojelor și pe hol.

Privind desfășurarea acelei cruzimi, Silverton simți cum furia îi crește și fu nevoit să își lipească un surâs vesel pe chip în timp ce răspundea saluturilor diverselor cunoștințe. Copleșit de un virulent sentiment de posesivitate, își dădu seama că ar fi dorit să facă mai mult decât doar să o protejeze pe Meredith de harpiile din înalta societate. Deocamdată însă tot ce putu face fu să o protejeze cum putea mai bine de bârfele neîntemeiate.

Îl deranja că nu avusese încă șansa de a-și cere scuze cum se cuvine pentru acțiunile lui de la bal. Simți nevoia puternică de a fi singur cu ea – să vadă dacă îl iertase cu adevărat. În ultimele zile fusese atât de circumspectă în prezența lui, încât îi era greu să îi citească emoțiile. Și îi era foarte dor de dorința dulce care obișnuia să îi lucească în ochi de fiecare dată când îl privea.

Avu un impuls aproape de nestăpânit de a o apuca pe Meredith și de a o face să îl privească, să o oblige să vadă cât de mult o dorea. Dar ochii ei erau fixați cu hotărâre înainte în timp ce ieși pe ușile de la intrare și o urmă pe Lady Stanton la trăsură.

Rămase tăcut pe trotuar, cugetând la următoarea lui strategie în acel joc din ce în ce mai complicat și mai serios. Era evident că Meredith era hotărâtă să îl ignore cât se putea de mult, cel puțin în public. În particular, se gândi el, ar fi putut fi o cu totul altă situație.

Râse ușurel în sinea lui, apoi îi dădu o poruncă laconică vizitiului, înainte de a sări în trăsură. Meredith îl privi scurt înainte de a se uita pe fereastră, chipul fiindu-i întunecat de umbrele aruncate de luminile pâlpâitoare ale lămpilor trăsurii. Silverton o privi în tăcere, mulțumit să aștepte momentul propice.

Ea nu știa, dar el era pe cale să își pună în aplicare următoarea mișcare.

Capitolul 16

Valuri de senzații se unduiră de-a lungul șirei spinării lui Meredith, o căldură neobosită care se adună ca mierea în locurile secrete din trupul ei. Totul fu catifea și tăcere plină de tensiune în trăsura întunecată care mergea pe străzile pustii din Mayfair. Palmele îi deveniră umede din cauza conștientizării neliniștite a existenței bărbatului așezat în fața ei, prezența lui umplând spațiul insuportabil de intim până când aproape își pierdu respirația.

Marchizul însă păru să fie calm și încrezător, ca de obicei. Stătea tolănit grațios pe bancheta capitonată, aparent neafectat nici de evenimentele din seara aceea și nici de conversația pe care o purtaseră în timpul piesei.

Meredith, pe de altă parte, abia putea sta locului de fiecare dată când se gândea la momentul acela electrizant în care privirea lui cercetătoare îi pătrunsese până în adâncul sufletului. În ceea ce o privea, evadarea ei de la teatru venise exact la timp.

Dar aproape că scoase un strigăt de surpriză atunci când trăsura opri mai întâi la reședința Stanton, iar Silverton coborî iute să o ajute pe mătușa lui să coboare. Lady Stanton păru uimită preț de o clipă, dar își reveni rapid. Sărută ușor obrazul lui Meredith și îi îngădui nepotului său să o ajute să coboare pe trotuar.

Lady Stanton și Silverton făcură un schimb rapid de cuvinte, dar Meredith nu putuse să le audă. După ce își însoți mătușa până la ușa casei, Silverton se întoarse la trăsură și sări înăuntru. Apoi îi aruncă un zâmbet lent, fierbinte, care dezlănțui haosul asupra nervilor ei.

Acum, tot ceea ce dorea era să scape de el, și asta cât mai curând posibil.

Deși separați de doar câțiva centimetri, refuză să îl privească. Dar el era atât de mare și radia o putere seducătoare în spațiul acela mic; putea auzi cântecul de sirenă al senzualității lui masculine cu fiecare părticică din trupul ei. Meredith se luptă cu disperare împotriva impulsului de a se târî în poala lui și de a se încolăci în jurul lui, îngropându-și fața în gâtul lui și inhalând mireasma masculină care o afecta atât de profund.

Blestemându-și în sinea ei lipsa de autocontrol, se mustră pentru a o suta oară, spunându-și că o doamnă ar fi trebuit să fie în stare

să își controleze pasiunile fizice. Din nefericire, mica ei mustrare nu reuși să funcționeze, lucru care nu o surprinse, pentru că nu funcționase nici în alte ocazii.

Scoase un oftat din adâncul sufletului atunci când încetiniră și opriră, iar servitorul sări de pe locul lui ca să tragă scărița. Silverton se întoarse să o ajute, degetele lui lungi înfășurându-se în jurul mâinii ei într-o strângere sigură.

Meredith înghiți în sec, incapabilă să reprime imaginea bruscă a acelei mâini cuprinzându-i sânul. Simpla idee a acelei posesiuni făcu ca fierbințeala din pântecul și din picioarele ei să crească mai mult ca niciodată. Își trase mâna, scotocind în săculeț după cheia de la ușa din față ca să își acopere confuzia.

După ce urcă treptele, Meredith se răsuci stânjenită și îi dărui cel mai strălucitor zâmbet al ei.

– Vă mulțumesc, milord, pentru că m-ați adus în siguranță acasă. Vă rog să-mi acceptați mulțumirile pentru o seară plăcută.

Silverton îi ignoră vorbele și se încruntă la cheia din mâna ei.

– De ce nu bateți, pur și simplu, la ușă? întrebă el. Cu siguranță lacheul vă așteaptă.

Meredith aproape gemu, dându-și seama că Silverton avea să fie cu siguranță nemulțumit că îi dăduse lui Peter liber în noaptea aceea.

Noul lor lacheu era un bărbat impozant, mutat din conacul familiei Silverton cu ordine clare de a asigura securitatea micii lor case. Meredith ura să recunoască, dar prezența masivă a lui Peter era o alinare, chiar dacă o rodea să îi fie datoare lui Silverton.

– Din moment ce aveam de gând să fim plecate cea mai mare parte a serii, i-am spus lui Peter și celorlalți servitori că nu era nevoie să ne aștepte, îi explică ea cu răbdare. Știam că dumneata ori domnul Stanton urma să ne însoțească până acasă.

Gura lui Silverton se subție de nemulțumire. Fără să scoată o vorbă îi luă cheia din mână, trecu pe lângă ea și deschise ușa de la intrare.

– Vă mulțumesc, milord, zise ea, încercând să își controleze iritarea din glas.

Meredith se pregătea să îi ureze noapte bună când el își puse mâna pe talia ei și o împinse ușurel pe ușă, urmând-o îndeaproape.

– Lord Silverton, protestă Meredith, vă sunt recunoscătoare pentru protecție, dar chiar nu este nevoie să intrați. O voi aștepta pe Annabel, vă asigur.

El își scoase calm pălăria și mănușile, aruncându-le pe măsuța de lângă ușă.

– Iar eu vă asigur pe *dumneavoastră*, domnișoară Burnley, că este nevoie să mă asigur și să vă duc în casă în siguranță. Își coborî capul auriu până aproape de al ei, iar glasul îi scăzu până deveni aproape o șoaptă: Am crezut că am căzut de acord asupra acestui lucru.

Meredith păși grăbită înapoi, foarte conștientă de forța atracției pe care el o exercita în spațiul îngust din micul hol.

– Da, păi, oricum, se bâlbâi ea, acum toate sunt în regulă și vă voi ura noapte bună.

– Nu încă, spuse Silverton. Trebuie să vă vorbesc.

– Acum? întrebă ea stins.

Gândul de a fi singură cu el în casa întunecată și tăcută fu aproape prea mult decât putea îndura.

– Acum, răspunse el ferm.

Un surâs enigmatic îi juca în colțurile gurii, iar expresia de pe chipul lui o făcu să se întoarcă pe călcâie și să se îndrepte spre salon cu pas grăbit. El o urmă alene, dar ea avu unul dintre cele mai ciudate sentimente, părându-i-se că o fiară sălbatică îi urmărea pașii. Lucrul acesta nu îi calmă deloc starea agitată în care se afla.

La ora aceea târzie din noapte, salonul era luminat slab doar de un foc mocnit și de o singură lumânare aflată într-o lampă. Folosi o lumânare subțire pentru a aprinde alte câteva lumânări, refuzând să se uite la Silverton înainte de a termina. Acesta se sprijini liniștit de tocul ușii, brațele lui puternice întinzând materialul hainei când și le încrucișă peste piept. Intensitatea privirii lui în timp ce ochii lui o urmăreau prin încăpere o făcu să simtă înțepături pe pielea capului, cu un amestec de teamă și entuziasm.

Îndreptându-și spinarea, Meredith se refugie în stăpânirea de sine pe care mama ei vitregă i-o băgase în cap cu atâția ani în urmă. Indiferent de ce urma să se întâmple, nu avea să îi permită să vadă cât de mult o afecta.

– Da, milord? Ce doriți să discutați cu mine?

Glasul îi sună prudent, chiar și în propriile urechi.

Silverton se îndepărtă de ușă. Traversând până lângă ea, îi ridică bărbia cu mâna și o obligă să îl privească direct în ochi.

Șocul atingerii lui o străbătu ca un fulger de vară. Sub privirea lui cercetătoare calmă, obrajii îi ardeau.

– Draga mea fată, probabil că ai impresia că sunt un adevărat căpcăun. Vocea îi era foarte moale, iar mâna lui îi mângâie bărbia preț

de o clipă înainte de a-i da drumul. Doream doar să-mi cer scuze pentru purtarea mea nepotrivită de la balul lui Lady Framingham. Nu sunt sigur că înțelegi cât de rău îmi pare. A fost vina mea că tu și Annabel ați fost expuse într-o manieră atât de dureroasă și te rog cu toată sinceritatea să mă ierți.

Meredith se holbă la el, uimită de faptul că un bărbat ca el simțea că era nevoie să se scuze pentru acțiunile lui. În experiența ei, nobilimea își cerea scuze rareori, cu atât mai mult în fața cuiva cu o poziție socială inferioară.

– Lord Silverton, exclamă ea nerăbdătoare, nu este nimic de iertat. Nesăbuința mea a fost în întregime de vină pentru tot incidentul. Nici măcar nu pot folosi ca scuză faptul că nu știam, din moment ce Lady Stanton ne-a dat mie și lui Annabel instrucțiuni foarte clare legate de cum ar trebui să ne purtăm. A fost în întregime vina mea și îmi pare foarte rău că v-am cauzat așa mult deranj și atâtea necazuri domniei voastre și mătușii domniei voastre.

Silverton clătină din cap. Nu zâmbi, dar ochii îi lucirăde un amuzament jalnic.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei lua întreaga vină asupra ta. Domnișoară Burnley, n-am întâlnit niciodată pe cineva cu un simț al responsabilității atât de exagerat. Dacă nu ar fi atât de alarmant, ar fi revigorant.

Spre marea ei surpriză, el râse.

– Doar dacă alți membri ai înaltei societăți ar fi împărtășit sentimentul tău de altruism. *Asta* ar fi fost cu adevărat radical. Desigur, dacă ar avea loc o astfel de revoluție, nobilimea nu ar ști ce să mai facă, din moment ce nu ar mai fi nimic despre care să bârfească și nimeni pe care să-l insulte. Nu cred că cei mai bogați oameni din înalta societate ar supraviețui șocului.

Meredith se încruntă, incapabilă să ia parte la amuzamentul lui batjocoritor. Putu doar să simtă mânie și indignare, amintindu-și cruzimile șoptite și privirile batjocoritoare din ultimele câteva zile. Se întoarse cu spatele la el, înghițindu-și cuvintele amare care îi stăteau pe buze.

– Nu trebuie să fii atât de rănită, domnișoară Burnley, adăugă el moale. Crede-mă, cei care te-au rănit nu sunt vrednici să-i bagi în seamă.

– Rănită! strigă ea, întorcându-se dintr-odată țeapănă și privindu-l aspru. Nu sunt rănită. Sunt... furioasă! Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Cum își permit să o trateze în felul acela

pe sora mea? Este cea mai dulce și cea mai inocentă ființă care a existat vreodată!

Silverton o privi nepăsător în timp ce ea se învârti din nou pe călcâie ca să traverseze încăperea.

– Nu înțeleg cum puteți suporta niște oameni așa îngrozitori. Sunt meschini, înguști la minte și nemiloși! Meredith îi aruncă cuvintele în față, furioasă că el putea să fie atât de nepăsător față durerea ei. Au impresia că viețile lor egoiste și fără nici un scop chiar înseamnă ceva, că au valoare pentru ceilalți dintre noi. Nu văd nici o dovadă de bunătate ori compasiune – chiar toleranța ar fi de ajuns –, dar le lipsește chiar și această calitate! Uneori am impresia că îmi vine să...

Se opri brusc, îngrozită dintr-odată de cuvintele pe care aproape că le scosese fără să se gândească.

– Îți vine să-i ucizi? întrebă nevinovat Silverton.

Meredith își lipi mâna de buze, umilită de cumplita ei demonstrație de furie. De ce găsea atât de dificil să se controleze atunci când era cu el? Întreaga seară fusese aruncată într-o mare de emoții învolburate. Cu câteva momente în urmă nu dorise decât să își înfășoare brațele pe după gâtul lui și să îi acopere gura cinică cu a ei, iar acum se răstea la el ca o nebună.

Silverton însă nu păru deloc descurajat de comportamentul ei.

– Draga mea fată, nu trebuie să te simți stânjenită din cauza mea. Îți împărtășesc disprețul față de clasa privilegiată, dar trebuie, din păcate, să mă consider ca făcând parte din ea. Speranța mea este că, atunci când vei ajunge să ne cunoști mai bine pe unii dintre noi, nu ne vei judeca prea aspru. Cu siguranță că trebuie să posedăm câteva calități care să ne salveze. Poate că le vei găsi dacă vei căuta din greu.

Nu făcu nici un efort să își ascundă râsul din glas.

Meredith clipi pentru a-și alunga lacrimile furioase, dorindu-și să se fi aflat oriunde numai acolo nu, în întregime expusă cum era privirii lui amuzate.

Ezitând, îi întâlni ochii, nefericit de conștientă de distanța socială și emoțională dintre ei. Oricât și-ar fi dorit asta, nu ar fi putut niciodată să se simtă în largul ei în lumea lui, nici să fie genul de femeie pe care el să o poată dori.

Și apoi își aminti cu o tresărire vinovată că încă nu știa ce intenții avea el în ceea ce o privea pe Annabel. De ce discuta cu el în felul acesta? Cu siguranță că el o considera complet băiețoasă.

– Vă cer scuze, milord, reuși ea să rostească în ciuda nodului din gâtlej. Trebuie să fiți cu adevărat șocat de izbucnirea mea. Știți că ultimele zile au fost foarte obositoare, lucru care poate fi singura mea scuză. Când el nu îi răspunse, Meredith nu se putu împiedica să nu scape un oftat. Vă rog să mă iertați. Știu că este foarte nepotrivit din partea mea să-mi arăt astfel emoțiile.

Silverton râse ușurel.

– Ah, domnișoară Burnley, murmură el, vocea șoptindu-i ca mătasea pe pielea ei, uneori o demonstrație puternică a emoțiilor este exact ceea ce trebuie în unele situații.

Micșoră distanța dintre ei și strecură o mână în sus, pe brațul ei, mângâindu-i pielea goală a umărului. Șocuri micuțe se aprinseră de-a lungul cărării trasate de degetele lui. Meredith ridică privirea către ochii lui, și de data aceasta trase aer în piept, complet luată prin surprindere de ceea ce văzu în ei.

Acesta părea gata să o devoreze, privirea fiindu-i atât de incredibil de fierbinte în timp ce îi cutreiera chipul și sânii încât mintea ei încețoșată își imagină că putea chiar să îi lase o urmă în carne. Nu mai avu nici o îndoială că el o dorea – și o dorea foarte mult.

Meredith își apăsă mâinile reci peste obrajii fierbinți, pășind iute înapoi și împleticindu-se până la șemineu. Își sprijini fruntea de polița rece de marmură.

– Nu, nu, nu înțelegeți, zise ea cu glas tremurând. Ceea ce simt este... nu pot...

Rămase tăcută. Nu fusese niciodată atât de nesigură pe ea însăși, atât de prinsă într-o încurcătură buimăcitoare de emoții. Dorința lui o uimi și o înfricoșă, tocmai pentru că tânjea după ea mai mult ca după orice altceva pe lume. Dar cum ar fi putut ei să construiască un pod peste diferențele dintre ei – diferențe care rezultau din atât de multe lucruri încât nici măcar nu putea începe să le enumere.

Și cum o putea trăda pe Annabel, furându-i surorii sale protecția lui Silverton atunci când aceasta avea cel mai mult nevoie de ea?

El traversă încăperea pentru a sta alături de ea și, atingându-i ușor umărul, o întoarse cu fața spre el. Degetele lui lungi îi mângâiară obrazul, obligând-o cu blândețe să îl privească în ochi.

Trebui să lupte împotriva unei dorințe copleșitoare de a-și cuibări obrazul în căldura mâinii lui. O făcea să se simtă atât de vulnerabilă și fu în același timp ciudat de încântată și de îngrozită de impulsul pe care îl avu de a i se preda.

– Ce este, Meredith? Glasul lui fu ca un geamăt moale care îi trimise fiori pe șira spinării. De ce anume te temi?

Ea refuză să se uite la el, clătinând din cap în mâna lui, incapabilă să dea glas vinei și confuziei pe care le simțea.

– Spune-mi, șopti el în timp ce își trecu buzele reci peste chipul ei care ardea.

Ea sări înapoi, înțepată de sărutul blând.

– Nu, strigă ea. Nu trebuie!

Spre surpriza ei, reacția ei păru să îl enerveze mai mult decât orice altceva. Ochii lui se îngustară și o priviră suspicios.

– Meredith, spune-mi ce te frământă!

Ea recunoștea un ordin atunci când îl auzea. Chipul lui perfect, atât de des o mască a unei indiferențe neglijente, ardea de o combinație puternică de dorință și furie, atât de intens încât îi făcu părul de pe ceafă să i se ridice.

– Este vorba despre Annabel, lăsă ea să îi scape. Știu că Lady Stanton dorește să vă însurați cu ea – să fie în siguranță. Nu trebuie să-mi cereți să stau în drumul ei! Nu aș putea niciodată să o rănesc astfel pe Annabel.

El se holbă la ea nevenindu-i să creadă și apoi clătină din cap, exasperarea înlocuind furia din trăsăturile lui.

– Draga mea, sora ta nu dorește să se mărite cu mine. De fapt, spuse el crispat, cred că ar găsi întreaga idee revoltătoare.

– Dar știți că trebuie să se căsătorească, și asta cât mai curând.

Meredith își frânse literalmente mâinile, disperată ca el să înțeleagă ceea ce era aproape imposibil ca ea să îi explice.

– O va face, draga mea, promit, o liniști el, în timp ce mâna lui i se așeză din nou pe umăr. Nu i se va întâmpla nimic rău. Crede-mă, te rog!

– Dar...

– Nu, Meredith, fără alte întrebări.

Cealaltă mână i se încolăci în jurul taliei și o trase spre el încet, dar implacabil.

Meredith râse fără suflu, tremurând în timp ce un val de ușurare și de șoc o inundă. Uitându-se la privirea de gheață albastră a lui Silverton putu să jure că ochii lui luceau – chiar luceau – exact precum chiciura într-o zi luminoasă de iarnă. O fascină, și ea căzu, trup și suflet, în lumina lui.

Buzele lui se curbară într-un surâs înțelegător în timp ce își coborî capul către gura ei. Meredith știa că ar fi trebuit să se întoarcă,

să se dea înapoi din strânsoarea cu care el o ţinea de talie – să facă ceva. Dar nu se putu mişca, nu îşi putu refuza dorinţa arzătoare de a se lăsa pradă foamei lui, nu se putu împiedica să nu îşi dorească să şi-o liniştească pe a ei.

Astfel că rămase captivă apropierii lui lente. Când gura lui o întâlni pe a ei, pleoapele ei se închiseră fluturând ca şi cum mintea ei trebuia să blocheze orice ar fi putut să îi distragă atenţia de la atingerea lui. La început, buzele lui le atinseră blând pe ale ei, abia sărutând arcul moale al gurii ei, atingând doar ca un fulg marginile buzelor ei. Apoi sărutul lui deveni ferm, apăsând cu insistenţă în timp ce limba îi luneca peste buza ei inferioară.

Cum putea ceva atât de moale să fie atât de tare? Fiori îi străbătură trupul, în jos, pe picioare, şi fu nevoită să se agaţe de talia lui ca să nu se mai clatine. Braţele lui puternice o înconjurară, mâinile de pe spatele ei trăgând-o în siguranţă, mai adânc în sărut şi lipind-o de el.

Limba lui se simţea delicios! Aluneca peste buzele ei, mângâind şi forţând într-o manieră blândă, dar hotărâtă. Dintr-odată, Silverton îi prinse uşor cu dinţii buza de jos, iar când ea exclamă uşor de surpriză, el dădu năvală, mângâind interiorul gurii ei şi împletindu-şi limba cu a ei. Inima bubui în pieptul ei, iar membrele îi deveniră grele şi ciudat de slăbite.

Meredith era uimită. O mică parte a minţii ei înregistră uimirea că un act atât de intim putea fi atât de plăcut. Mintea îi fu străbătută de o amintire fulgerătoare a vărului său Jacob, vârându-şi limba groasă şi udă în gura ei când ea avea 14 ani. Lucrul acesta o dezgustase, iar ea îl lovise puternic în tibie.

Sărutul lui Silverton fu catifelat, iar Meredith nu avu nici cea mai mică dorinţă de a-l lovi.

Degetele lui lungi mângâiau, mişcându-se peste talia şi peste şoldurile ei, dând un imbold blând trupului ei de a se lipi de al lui.

Dintr-odată, simţi că trupul îi este cuprins de flăcări. Încredinţând orice amintire neplăcută coşului de gunoi al istoriei, îşi strecură mâinile în jurul gâtului lui şi se ridică pe vârfuri, dorind arzător să mărească apăsarea delicioasă a buzelor lui peste gura ei.

Pe neaşteptate, Silverton îşi înălţă capul, şi retragerea bruscă smulse un scâncet de protest de pe buzele ei. El îşi ridică atent capul, părând să asculte ceva care se auzea pe coridor.

În timp ce Meredith îşi veni uşor în fire, îşi dădu seama că se înfăşurase în jurul lui, aflată încă la adăpostul îmbrăţişării lui posesive. În sfârşit auzi ceea ce auzise el; un pas uşor care cobora pe scări,

spre salon. Blestemând ușor printre dinți, Silverton o așeză cu grijă departe de el. Ea se clătină un pic, iar el îi puse o mână pe cot pentru a o echilibra.

Pașii se auziră pe coridor și un moment mai târziu domnișoara Noyes intră în încăpere, încă îmbrăcată, dar cu o bonetă de noapte mare și ridicol de împopoțonată pe cap.

– Vai, Lord Silverton! exclamă ea, cu ochii măriți de surpriză. Mi s-a părut că aud voci și am presupus că fetele s-au întors de la teatru. Aruncă o privire plină de suspiciune către cei doi. Sper că nu am întrerupt o discuție privată.

Meredith fu iritată să vadă că Silverton își revenise complet în fire, făcând grațios o plecăciune domnișoarei Noyes ca și cum nu se întâmplase nimic cu doar câteva clipe mai înainte.

– Deloc, doamnă dragă, zise el cu un zâmbet cuceritor. Doar mă asiguram că domnișoara Burnley ajunge înăuntru în siguranță. Robert și mama acestuia o vor însoți în curând acasă pe Annabel. Domnișoară Burnley, zise el, întorcându-se din nou către ea, vă voi ura noapte bună.

Lui Meredith îi fu un pic dificil să respire, așa că decise că cel mai bine era să nu spună absolut nimic. Făcu o reverență scurtă, dar el îi apucă blând mâna și o duse la buze. O ținu acolo o secundă sau două mai mult decât era absolut necesar, lucru care îi tăie și mai mult respirația. În timp ce el se îndreptă, ea putu să vadă că lucirea diavolească de amuzament îi revenise în ochi.

Dând din cap, el ieși din încăpere cu pași mari și câteva secunde mai târziu auziră ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

– Ei bine, zise domnișoara Noyes, înăbușindu-și un căscat, trebuie să-mi povestești totul mâine-dimineață. Merg doar să încui ușa înainte să mă sui din nou în pat.

În timp ce se întoarse ca să iasă din încăpere, făcu o pauză și o privi iscoditoare pe Meredith.

– Ești sigură că te simți bine, draga mea? întrebă domnișoara Noyes neliniștită. Pari foarte îmbujorată și febrilă. Sper din suflet că nu ai luat vreo răceală de la teatru. Un loc atât de aglomerat nu poate fi deloc sănătos!

– Vai de mine, nu! Meredith încercă să pară vioaie. Sunt sigură că nu este nimic care să nu treacă după un somn bun.

Își înăbuși un oftat exasperat, știind fără nici o urmă de îndoială că amintirea sărutului lui Silverton avea să o țină trează multe nopți de atunci înainte.

Capitolul 17

Meredith expiră ușurată când trăsura familiei Stanton se îndepărtă de treptele din fața casei. Nu îi venea să creadă, dar Annabel era, în cele din urmă, pe drumul către Almack, alături de bunica ei.

– Vai de mine, domnișoară Burnley, exclamă domnișoara Noyes, care stătea alături de ea la fereastra salonului. Annabel arăta exact ca un înger adineauri, nu-i așa?

– Da, într-adevăr, zise cu un zâmbet Meredith.

Annabel era cu adevărat o viziune într-o rochie simplă, dar elegantă de muselină albă acoperită cu o broderie de paiete argintii. Decolteul rotunjit al corsajului și mânecile umflate diafane completau perfect frumusețea tinerească a lui Annabel. Meredith nu avea nici un dubiu că fata avea să fie un succes răsunător la Almack.

– A fost atât de romantic, oftă dramatic domnișoara Noyes. Domnul Stanton a rămas mut la farmecele ei.

Meredith râse.

– Mut de uimire, mai degrabă.

Robert urcase ca să o aducă pe Annabel, practic împiedicându-se și oprindu-se când dăduse prima dată cu ochii de ea. Silverton avea dreptate despre faptul că Robert era îndrăgostit de verișoara lui. Meredith trebuia să se gândească la asta și dacă era un lucru pozitiv. Pentru seara aceea, însă, putea să își pună deoparte grijile și să se bucure de ieșirea oficială în înalta societate a lui Annabel.

Privind trăsura care se îndepărta pe stradă, Meredith nu putu să nu simtă un junghi de regret că pierdea debutul surorii ei. În ciuda protestelor ei și a faptului că susținuse contrariul, se simți singură și într-un fel precum Cenușăreasa. Dar Meredith știa că, deși îl găsise pe Prințul ei Fermecat, erau șanse foarte mici ca piciorul să îi încapă în condurul de sticlă.

Își luă lucrul de mână din coșul de cusut, hotărâtă fiind să se mulțumească cu o seară tăcută alături de propria ei vatră. Acum, când scandalul rezultat din valsul ei ghinionist se stinsese, chiar nu mai avea motiv să se plângă. Una peste alta, erau stabilite foarte confortabil, iar Annabel părea să se adapteze extrem de bine noii sale vieți. Meredith ar fi trebuit să fie bucuroasă să își petreacă seara acasă

în loc să hoinărească de colo-colo într-o sală de bal aglomerată și supraîncălzită.

Încercă să nu se gândească la motivul adevărat pentru care era atât de agitată, dar lucrul acesta deveni din ce în ce mai greu, cu fiecare minut care trecea.

Trecuse aproape o săptămână de la noaptea în care Silverton o sărutase. El nu fusese la serata de la Lady Aldring din urmă cu trei seri, deși era sigură că fusese invitat. Apoi, după ce dimineața următoare sosiseră invitațiile de la Almack, ea și Annabel fuseseră aruncate într-o avalanșă de activități. Nu fusese timp pentru vizite la reședința Stanton, căci alergaseră de la un magazin la altul într-o grabă nebunească de a se pregăti pentru debutul lui Annabel.

Acum Meredith avea, în sfârșit, timp să își tragă sufletul și să gândească. Și nu se putea gândi decât la Silverton. Ce minunat se simțiseră în jurul ei brațele lui puternice! Cât de glorios de îmbătătoare se simțise gura lui pe buzele ei. În ultimele câteva nopți se trezise din vise confuze care o lăsaseră stânjenită și nedumerită. Vise despre el care implicau membre goale împletite, cearșafuri mototolite și gura lui fierbinte care trasa sărutări umede pe tot trupul ei.

Meredith fusese atât de tulburată de parada de imagini încât în fiecare noapte aprinsese un mănunchi de lumânări și își îndreptase fără milă atenția către o carte pentru perfecționarea personală. Într-o noapte a încercat Milton, iar în alta Richardson. Nici unul nu se dovedise de ajutor, din moment ce nu se putea gândi decât – în ciuda celor mai mari eforturi ale ei – la ochii de un albastru intens ai lui Silverton și la felul în care fierbințeala din ei o făcea să se înmoaie ca untul.

– Scuză-mă, domnișoară Burnley!

Meredith tresări când vocea domnișoarei Noyes o smulse din visul ei evocator cu ochii deschiși. Zâmbi slab către micuța guvernantă și își aranjă din nou materialele de lucru ca să își ascundă tresărirea vinovată.

– Nu, eu îmi cer scuze, draga mea doamnă, răspunse ea. Mințile probabil că mi-au luat-o razna în seara asta.

– Păi, nici nu-i de mirare, îi luă neclintită apărarea domnișoara Noyes. Ți-ai tocit coatele muncind ca să o pregătești pe Annabel pentru acest eveniment crucial. Poate că ar trebui să te retragi devreme în seara asta. De fapt... Făcu o pauză, privind-o neliniștită pe Meredith.

– Draga mea domnișoară Noyes, răspuns ea instantaneu, pari extenuată. Te rog, mergi la culcare. Eu voi fi bine. Mai am destul de mult de cusut, și dacă asta nu reușește să îmi acapareze atenția, pot oricând să pictez.

– Ești foarte sigură?

– Absolut.

În realitate, Meredith ar fi preferat să stea singură decât să se chinuiască să facă conversație cu domnișoara Noyes pentru tot restul serii.

– Ei bine, atunci îți voi ura noapte bună, domnișoară Burnley.

Domnișoara Noyes ieși în grabă într-o fluturare de fuste și de material dantelat.

Ceasul de stejar ornat cu bronz aflat deasupra șemineului ticăi lent trecerea minutelor în timp ce Meredith se apucă cu sârg de cusut. Interzise cu desăvârșire minții sale să tânjească după Silverton ori să își facă griji pentru cum se descurca Annabel la Almack.

Avu nevoie de foarte multă disciplină de sine, dar reuși în cele din urmă să termine setul de șervețele de masă pe care îl cosea de câteva săptămâni. Împături materialul și se ridică, apăsându-și spatele cu pumnii pentru a-și liniști durerea dată de prea mult șezut.

Meredith începu să se gândească dacă nu ar fi trebuit să meargă și ea la culcare, când un ciocănit puternic în ușă o făcu să tresară de surpriză. Cine putea veni în vizită la o oră atât de înaintată din noapte? Se grăbi către oglinda mică care atârna în colț, își netezi părul și își îndreptă fustele șifonate. O voce masculină bubui pe hol, urmată de o bătaie ușoară în ușă.

– Intră! strigă ea.

Ușa se deschise, și lacheul lor se arătă în prag.

– Vărul domniei voastre, domnul Jacob Burnley, este aici pentru a vă vedea, domnișoară, anunță Peter, glasul fiindu-i plin de neliniște.

Inima i se prăbuși la picioare. Uitase despre promisiunea lui Jacob de a o vizita. Trecuseră deja trei săptămâni de la scena aceea oribilă cu unchiul ei? Încă nu se simțea pregătită să dea ochii cu vărul ei, mai ales singură, dar se părea că nu avea de ales.

Trăgând adânc aer în piept, Meredith dădu din cap către lacheul corpolent.

– Mulțumesc, Peter. Îl poți invita înăuntru pe vărul meu.

– Da, domnișoară.

Peter se dădu în lături, privindu-l grozav de încruntat pe Jacob care păși țanțoș în încăpere. Purtarea lacheului răspândea suspiciune, iar Meredith fu dintr-odată foarte recunoscătoare că Silverton insistase ca acesta să se afle acolo.

– În regulă, Peter. Îi zâmbi tânărului. Poți pleca. Te voi chema dacă voi avea nevoie.

Mult timp, Meredith și Jacob se măsurară unul pe celălalt din priviri.

– Bună, Jacob, reuși ea să spună în cele din urmă cu o voce politicoasă. Mă bucur să te văd.

Vărul ei o privi încruntat, cu liniile de pe chip rigide.

– Chiar? întrebă el. De asta nu te-ai deranjat să îmi scrii, deși te-am rugat?

Stătea mult prea aproape, aplecându-se asupra ei într-o manieră intimidantă. Ea își mască confuzia îndepărtându-se și aranjându-și frumos lucrul în coș.

– Dorești niște ceai? întrebă ea cu calm în glas.

Meredith nu avea nici o intenție să îi ofere coniac, din moment ce putea deja să simtă în respirația lui mirosul de alcool.

Jacob mormăi un blestem.

– Nu, Meredith, nu vreau nici un afurisit de ceai! Vreau să-ți vină mintea la cap și să te întorci acasă, acolo unde îți este locul.

Începu să o urmărească prin încăpere, obligând-o să se retragă în spatele canapelei.

– Casa mea este acolo unde se află Annabel, răspunse ea, mulțumită să audă că vocea nu îi tremura. Atâta vreme cât tatăl tău continuă să o amenințe, vom sta în Londra, sub protecția bunicilor lui Annabel.

Meredith își încrucișă brațele și îl privi fix, hotărâtă să pară puternică. Jacob făcu înspre ea un gest nerăbdător din mână.

– Mă iei de prost? Nu aș fi venit aici dacă aș fi crezut că Annabel ar avea de ce să se teamă de tatăl meu, ripostă el.

Ochii lui îi măsurară trupul. Expresia de pe fața lui se transformă dintr-una de iritare în ceva mult mai deranjant.

– Ar trebui să-mi fii recunoscătoare, Meredith. Tata mi-a îngăduit să decid ce măsuri să iau în privința lui Annabel. Își continuă urmărirea în jurul canapelei. Nu ai nici un motiv să te temi. Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere asupra a ceea ce este mai bine pentru toată lumea.

Ea începu să se îndepărteze, dar mâna lui țâșni și îi apucă încheietura mâinii. Meredith icni când el începu să o tragă mai aproape.

– Nu dorești să vii acasă, fata mea? Glasul lui coborâse până la un mormăit răgușit. Cu siguranță ți-e dor de Swallow Hill. Știu cât de mult îți place acolo pe timp de primăvară.

Prin mintea lui Meredith trecu gândul că vărul ei chiar nu o cunoștea deloc dacă el credea că ei îi plăcea ceva din primăvară. Dar reflecția aceea scurtă se disipă atunci când el îi prinse cealaltă mână și o trase către el.

– Eu... noi suntem foarte mulțumite să ne aflăm aici, în Londra, se bâlbâi ea, încercând să își smulgă mâna din strânsoarea lui.

Jacob râse plin de dispreț.

– Asta este greu de crezut. Nu vei fi niciodată acceptată de lumea bună din înalta societate, iar tu știi asta. În ochii lor, nu ești nimic altceva decât o vânzătoare – potrivită doar ca să fii o bucățică bună pentru bărbații lor, nu o soție.

Cuvintele lui o înfuriară. Își smulse din nou în van mâinile din ale lui, înainte de a-și fixa supărată privirea în podea.

– Măi, măi, zise moale Jacob, m-am apropiat de adevăr, așa-i? Persoanele importante ți-au dat deja de știre că nu ești destul de bună pentru fiii lor, ha? Ce surpriză! Chiar credeai altceva?

Amărăciunea îi învălui inima, cuvintele lui aducând din nou la viață amintirile urâte de la balul lui Lady Framingham și pe cele legate de consecințele dureroase. Meredith abia băgă de seamă când Jacob o trase la pieptul lui.

– Ei nu te vor. Gura lui îi atinse urechea, trimițându-i fiori reci pe șira spinării. Nu te vor dori niciodată și nu vei fi niciodată fericită aici. Dar eu te doresc și te înțeleg – întotdeauna a fost așa. Știu exact ceea ce îți trebuie.

Apă înghețată îi curse prin vene, iar vorbele lui o apăsară atât de tare încât nu putu să mai respire.

– Toate au o limită, fata mea, șopti el. E vremea să te întorci acasă.

Dintr-odată, ridică mâna în părul ei și îi trase capul pe spate, buzele lui apăsându-se ud peste gura ei.

Atingerea lui, atât de diferită de cea a lui Silverton, îi fărâmiță paralizia, iar ea îl împinse înapoi cu toată puterea. Reușind să își elibereze un braț, îl plesni peste față cât putu de tare. Degetele o usturară din cauza puterii cu care îl lovise.

Jacob se dădu pe spate, uimit preț de o secundă, apoi însă fața i se înnegri de furie. În ciuda șocului de moment, nu își pierdu

strânsoarea de fier de pe încheietura mâinii ei. Își mută mâna pe antebrațul ei, strângând-o drept pedeapsă.

– Îți va părea rău de asta, verișoară, își arătă el colții.

Ea se zbătu ca să se elibereze, dar fu neputincioasă împotriva puterii lui animalice. Meredith deschise gura să strige chiar în clipa în care el își lipi buzele de ale ei, încercând să își introducă cu forța limba groasă în gura ei. Un val de greață o cuprinse și, pentru un moment îngrozitor, vederea i se încețoșă de panică.

În timp ce se lupta, încercând să se elibereze, auzi ușa deschizându-se și un pas hotărât traversând încăperea. Jacob fu smuls de lângă trupul ei cu atâta putere, încât ea se clătină și aproape căzu.

Meredith ridică privirea chiar în clipa în care Silverton îi dădu lui Jacob un pumn puternic în față, trimițându-l pe vărul ei în genunchi. Marchizul aruncă o privire peste umăr în direcția ei, ochii lucindu-i cu o lumină rece pe care ea nu o mai văzuse înainte.

– Sunteți bine?

Vocea îi sună dură ca fierul, dar mâna pe care i-o așeză pe brat fu blândă.

Meredith dădu din cap, incapabilă să vorbească. Dând-o cu grijă la o parte din partea pericolului, Silverton se reîntoarse la vărul ei, care se ridica târându-se de pe podea.

Nasul lui Jacob sângera puternic. Scoase o batistă din buzunar și și-o trecu peste față, mânjindu-și obrajii împestrițați cu sânge.

– Te voi ucide, nemernicule, spuse el cu glas răgușit.

– Aș fi interesat să te văd încercând, răspunse ușor Silverton, mâinile strângându-i-se pumn din nou.

Meredith reveni la viață, știind că trebuia să intervină înainte ca cei doi bărbați să se sfâșie unul pe celălalt.

– Jacob! strigă ea. Nu vrei deloc așa ceva.

Vărul ei o ignoră, răsucindu-și trupul uriaș în poziție de atac, în timp ce înainta către Silverton.

Meredith păși între ei, ridicându-și imperial mâinile în aer.

– Oprește-te! îi porunci lui Jacob. Aici suntem patru, iar tu ești singur. Dacă nu pleci imediat din casa mea, voi chema polițaiul de noapte și voi pune să fii dus la Newgate[1].

Jacob se opri și privi în jurul lui, observându-i în cele din urmă pe Peter și pe domnul Biggs care se aflau în ușa salonului. Servitorii păreau mai mult decât capabili să îl pună la pământ pe vărul ei.

[1] Închisoare din Londra (n.tr.)

– Te-aș sfătui, domnule Burnley, adăugă Silverton cu vocea aceea de fier, să iei în seamă sugestia doamnei, atât timp cât mai poți. Răbdarea mea se apropie de sfârșit.

Jacob păru gata să explodeze, dar era evident că știa că nu ar fi putut să îi dovedească și pe Silverton, și pe Peter. Privirea îi zbură asupra lui Meredith, și ura pe care ea o văzu în ochii lui o îngheță până la os.

– Vei regreta asta, fato, îi aruncă el.

Jacob se întoarse pe călcâie și se împletici până la ușă, împingându-i pe domnul Biggs și pe Peter când trecu pe lângă ei, părăsind încăperea.

Silverton făcu semn cu capul către lacheu.

– Asigură-te că ușa e încuiată în urma lui.

– Da, milord.

Acum, când pericolul trecuse, picioarele lui Meredith începură să tremure atât de puternic, încât abia putea să stea în picioare. Silverton îi aruncă o privire și o conduse ținând-o pe după umeri până la canapea. Doamna Biggs năvăli înăuntru, fața ei rotundă fiind purpurie de mânie.

– Gata, drăguță, exclamă ea, fluturându-și șorțul în fața lui Meredith, o voi trezi pe domnișoara Noyes și îți aduc sărurile mirositoare. Odihnește-te aici, pe canapea, până le aduc.

Meredith practic sări de pe canapea auzind sugestia. Silverton o apăsă la loc.

– Nu, nu, doamnă Biggs, icni ea. Vă rog să nu o treziți pe domnișoara Noyes – va fi îngrozită și nu aș putea face față în seara asta. Sunt bine, serios.

– Sunt de acord cu părerea asta, rosti sec Silverton. Doamnă Biggs, de ce nu aduci niște ceai pentru stăpâna dumitale? Sunt sigur că ar fi mai reconfortant decât sărurile mirositoare ale domnișoarei Noyes.

Doamna Biggs păru neîncrezătoare în timp ce îi cercetă chipul lui Meredith. Bucătăreasa aruncă o privire către Silverton și dădu din cap fără tragere de inimă, ținând cont de autoritatea lui.

– Aveți dreptate, milord. Și poate un strop de coniac în ceaiul acela va fi exact ce trebuie ca să o aducă în simțiri pe domnișoara Burnley. Se urni către ușă. Mă voi întoarce cu ceaiul înainte să ziceți pește.

– Ce femeie remarcabilă, cugetă Silverton după ce bucătăreasa ieși din încăpere. Chiar trebuie să îmi amintesc să îi mulțumesc secretarului meu pentru că a angajat-o.

Meredith scăpă un oftat tremurător și se prăbuși pe perne. Ridică privirea către Silverton. El o privi și el, chipul fiindu-i încă marcat de rămășițele mâniei.

– Dacă nu ai fi venit când ai venit...

Glasul i se frânse. Clipi rapid ca să alunge lacrimile care amenințau să îi cadă din ochi.

Silverton mormăi ceva în bărbie. Întinse un braț ca să apuce spătarul unuia dintre fotoliile de bumbac, trăgându-l spre el și în fața ei. Se așeză și îi prinse mâinile într-o strângere liniștitoare.

– Este în regulă, iubito, murmură el. Nu-ți mai poate face rău vreodată. Nu îi voi permite.

Meredith se ridică în capul oaselor și încercă să răspundă cu un zâmbet. Avu impresia că fața avea să i se frângă din cauza efortului.

– Milord, mă tem că ai obosit să-mi tot vii în ajutor. Nu prea știu cum să-ți mulțumesc din nou.

Gheața din ochii lui începu să se topească.

– Știi că voi face tot ceea ce este necesar pentru a vă proteja pe tine și pe Annabel.

În ciuda strădaniei ei, îi scăpară câteva lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji. El dădu drumul uneia dintre mâinile ei și scoase din buzunarul lui o batistă. Ea o luă și își tamponă ochii. O parte din ea era extrem de umilită să plângă în fața lui, dar o altă parte se simți infinit de alinată de atitudinea lui protectoare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Cu voce șovăielnică, Meredith îi povesti. În timp ce ea vorbea, chipul lui devenea întunecat, iar gura i se încrețea de furie, dar se abținu de la a face comentarii. Chiar în timp ce încheia, un ciocănit ușor se auzi la ușă, și doamna Biggs intră cu tava de ceai. Silverton îi făcu semn cu mâna că nu dorește atunci când ea încercă să îl servească, preparându-i el însuși lui Meredith o ceașcă de ceai. O îndemnă apoi să bea, reținându-și orice întrebare până când ea luă câteva înghițituri, iar doamna Biggs părăsi încăperea.

Simțindu-se mai în largul ei, Meredith puse deoparte ceașca și se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Silverton.

– Ei bine, ce nu am reușit să înțeleg încă de la început este motivul pentru care Jacob și unchiul Isaac s-au purtat astfel. Nici unul din ei nu și-a exprimat interesul față de Annabel ori starea ei de sănătate până de curând.

Își ridică ochii către ai lui și văzu oglindite acolo propriile griji.

– De fapt, până în urmă cu trei luni, nu îi vedeam niciodată pe unchiul Isaac și pe mătușa Nora mai mult de o dată ori de două ori pe an. Este un mister total pentru mine. Iar în ceea ce privește dorința lui Jacob de a se căsători cu mine – făcu o pauză, observând cu interes cum ochii lui Silverton se aprinseră –, acesta nu și-a exprimat niciodată dorința de a face asta până acum o lună.

El se aplecă în față, așezându-și brațele pe genunchi în timp ce privi absent în gol la podelele lustruite. Ea ascultă ticăitul liniștit al ceasului, nedorind să îi deranjeze meditația.

– Meredith, zise el brusc, nu doresc să fiu indiscret, dar aș dori să știu care vă este situația financiară. Știu că Annabel a moștenit o avere mare de la mama ei. Bănuiesc, de asemenea, că aveți venituri separate din care vă întrețineți. Așa este?

– Da, milord, răspunse ea fără să ezite. Annabel a moștenit 10 000 pe an de la mama ei. Tatăl meu mi-a lăsat 1 500 pe an, ce i-au revenit de la bunicul meu care, după cum știi, a construit o fabrică de lână în Bristol.

– Și fabrica este acum condusă de unchiul vostru, nu-i așa?

– Da, domnule. Fiind cel mai în vârstă, i-a revenit lui. Tata nu a avut minte pentru afaceri și nu a demonstrat niciodată nici un fel de interes față de fabrică. Jacob, însă, i s-a alăturat tatălui său de îndată ce a împlinit vârsta legală.

Silverton căzu din nou pe gânduri. Meredith nu dori să îl deranjeze, așa încât îngădui în schimb minții ei să cutreiere. După câteva minute, aruncă pe furiș o privire către chipul lui frumos, dar distras. În sfârșit își dădu seama cât de ciudat era faptul că el venise în vizită la o oră atât de târzie din seară.

Începu să nu aibă astâmpăr și să se agite, foarte conștientă de piciorul lui musculos care se freca de fustele ei. El ridică privirea, cu o expresie vigilentă.

– Ce se întâmplă?

Ea ezită preț de o clipă, dar păru incapabilă să se poată abține de la a-l întreba:

– Milord, de ce ai venit în vizită în seara asta?

Meredith își regretă vorbele de îndată ce acestea îi ieșiră pe gură. Cel mai probabil că fusese doar politicos, fiindu-i milă de ea pentru faptul că rămăsese acasă doar cu domnișoara Noyes care să îi țină

companie. Tresări la ideea că el ar fi putut trece să o viziteze doar din cauză că îi era milă de ea.

Începu să își întoarcă capul într-o parte, dar el îi prinse bărbia între degete. Ochii îi erau calzi, iar ei i se păru că el încerca să nu râdă de ea.

Din nou.

Meredith își înăbuși un mârâit, fiind foarte conștientă de faptul că părea să îl amuze întotdeauna. Dar râsetul din ochii lui muri și se transformă în altceva – o privire arzătoare care îi trimise cârcei fierbinți de-a lungul picioarelor, până la locul de întâlnire dintre coapsele ei. Acum nu avu încotro decât să se fâțâie pe locul ei.

– Am venit să discutăm despre un lucru de mare importanță pentru noi amândoi. Torsul întunecat de pisică din glasul lui îi făcu stomacul să se simtă ciudat de tulburat. Și doream să fac asta fără un public format din rude curioase.

– Acesta este motivul pentru care nu ne-ai mai vizitat de când...

– Da, iubito, acesta este motivul pentru care nu m-ai mai văzut timp de câteva zile. Nu am crezut că aș fi fost în stare să mă controlez dacă m-aș fi aflat în aceeași încăpere cu tine.

Silverton îi mângâie cu blândețe obrazul cu mâna lui mare. Buzele i se curbară într-un zâmbet care o orbi cu focul lui senzual. Mai mult decât orice, Meredith dorea să își lipească gura de a lui și să îi soarbă toată acea căldură spectaculoasă în ea însăși.

– Dar cred, continuă el în timp ce mâna îi alunecă pe pielea sensibilă de pe ceafa ei, că ai avut destulă agitație pentru o singură seară. Vom continua mai târziu discuția asta.

Pleoapele i se închiseră când capul lui coborî ușor către al ei. Gura lui îi mângâie buzele, gâdilând-o cu un sărut tandru care reuși totuși să fie complet posesiv.

Meredith abia începuse să se sprijine de el, agățându-se de umerii lui, când el se retrase. Ochii lui dansară malițios în timp ce ea se străduia să își înăbușe un protest scâncit. O ultimă mângâiere a obrazului ei cu degetele lui și apoi se ridică. Ea nu se putu împiedica să nu ofteze cu regret când el se pregăti să își ia la revedere.

– Vreau să te odihnești un pic, Meredith, îi ordonă el blând. Probabil că ești extenuată. Vom continua foarte curând conversația. Și atunci când o vom face, îți promit că vom termina ceea ce am început în seara trecută.

Capitolul 18

Sări treptele impunătoare de marmură ale reședinței Stanton din două salturi.

Un lacheu sosise cu chemarea urgentă cu doar 15 minute în urmă – un bilet mâzgălit în grabă de la unchiul său, prin care îl informa că Lady Stanton se îmbolnăvise grav. Silverton alergase practic cea mai mare parte a drumului până la Berkeley Square, teama făcându-l să ignore strigătele câtorva cunoștințe pe lângă care trecu ca vântul.

Tolliver deschise ușa, cu fața, care de obicei îi era lipsită de expresie, marcată de o îngrijorare înfrigurată. Acesta era un semn rău. Silverton nu aștepta să fie anunțat, grăbindu-se prin holul de la intrare către biblioteca unchiului său.

Se opri în prag ca să își tragă suflul și să cerceteze scena din fața lui.

Într-o tăcere sinistră, generalul Stanton privea fix la suprafața lustruită a biroului său. Meredith și Annabel ședeau împreună pe canapeaua de catifea roșie aflată în fața căminului, strângându-și mâinile una alteia. Robert stătea în picioare într-una din firidele ferestrei, trăgând neliniștit de vesta sa în timp ce ochii îi fugeau de la Annabel la bunicul său și înapoi.

Meredith se uită înspre el când auzi ușa deschizându-se, întâmpinându-l cu un surâs care păru mai degrabă ușurat. Nu era de mirare, având în vedere nivelul tensiunii din încăpere.

– Dragul meu domn. Silverton se îndreptă cu pași mari către biroul unchiului său. Spune-mi, te rog, cum stă treaba cu mătușa Georgiana.

– A căpătat o infecție a plămânilor, așa stă treaba, reuși să spună generalul cu o voce sugrumată. Știam că toată hoinăreala aia afurisită prin oraș nu avea să se sfârșească cu bine. Și acesta este rezultatul. Este bolnavă, nepoate, foarte bolnavă!

Silverton auzi un strigăt îngrozit și se întoarse doar ca să o vadă pe Annabel ridicând o mână la gură ca să își înăbușe plânsul, părând absolut trăsnită de vină. Meredith își îmbrățișă strâns sora, aruncând o privire ranchiunoasă către general în timp ce făcu asta. Robert își roti privirea către Silverton, rugându-l în tăcere să se ocupe de situația explozivă.

Oftând în sinea sa, acesta se întoarse din nou către unchiul său. Ochii generalului erau plini de neliniște, iar inima lui Silverton se strânse de milă față de bătrânul care își iubea soția mai presus de orice altceva. Pentru prima oară în viața lui înțelese cum putea un bărbat să simtă astfel față de o femeie.

– Presupun că medicul a fost să o vadă. Care este prognosticul lui? întrebă el cu glas calm.

Era evident că cineva trebuia să își păstreze capul pe umeri în ziua aceea și bănui că probabil el trebuia să fie acela.

Fălcile generalului se mișcară puternic, dar nici o vorbă nu îi ieși din gură.

– Medicul este încă cu ea, vorbi Meredith în spatele lui.

Silverton se întoarse și se sprijini cu șoldul de biroul unchiului său, în timp ce Meredith dădu drumul mâinii surorii sale și se ridică în picioare.

– Lady Stanton s-a întors azi-noapte de la Almack plângându-se cameristei că nu putea să respire prea bine. A petrecut o noapte agitată și azi de dimineață s-a simțit foarte rău. Generalul a trimis imediat după medic și apoi a trimis un bilet să ne cheme. Am sosit de îndată ce l-am primit. Asta este tot ceea ce știm deocamdată.

– A fost prea mult pentru ea! Exclamația veni cu durere de la unchiul lui. Știam că ar fi trebuit să îi ordon să rămână acasă aseară – i-am putut vedea oboseala. Femeia aceea încăpățânată nu ar recunoaște niciodată, dar știi că nu este puternică, Silverton. Ca un prost, nu am spus nimic!

– Vai, nu, bunicule, strigă Annabel. Sări de pe locul ei și zbură pe după birou spre general. Fata se prăbuși în genunchi în fața lui și îi luă mâinile, strângându-i-le convulsiv. A fost vina mea. Bunica nu a făcut decât să încerce să mă ajute pe mine. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva.

Generalul Stanton se holbă într-o disperare neputincioasă în timp ce nepoata lui se lupta să își înghită plânsul crescând. Silverton se îndepărtă de birou, gata să o tragă de lângă unchiul lui pe fata care plângea, când glasul calm al lui Meredith interveni.

– Annabel, draga mea, trebuie să încerci să te controlezi. Nu știm cu siguranță care este natura bolii lui Lady Stanton. În orice caz, dacă vei face o criză de istericale nu va ajuta cu nimic situația. Te rog, ridică-te de pe podea! Domnule Stanton – Meredith aruncă o privire către Robert –, sunteți amabil să trageți un scaun pentru ca Annabel să șadă alături de bunicul ei?

– Desigur, domnișoară Burnley! răspunse Robert cu râvnă.

Acesta se grăbi să tragă de pe margine un scaun și îl duse lângă birou.

– Generale Stanton, continuă Meredith în aceeași manieră, stăpână pe sine, știu că sunteți îngrijorat, dar medicul va reveni curând. Poate că ar trebui să ne abținem de la a ne imagina scenarii sinistre, cel puțin până când va termina să o examineze pe Excelența Sa.

Ochii generalului se îndreptară brusc spre ea, plini de furie, dar Meredith îi susținu privirea cu o expresie senină. Spre marea surpriză a lui Silverton, unchiul lui nu se năpusti asupra ei. În schimb, o parte din tensiune păru să se scurgă din trupul lui. Întinzând mâna, generalul Stanton apucă mâinile lui Annabel și o ajută să se așeze pe scaunul pe care Robert îl pusese lângă birou.

– Așa, draga mea, îi spuse el nepoatei sale, bătând-o ușurel pe mână în timp ce aceasta încerca să își înghită lacrimile. Nu are nici un rost să intri în panică – nu îți fac bine nici la sănătate. Doctorul Sibley a avut grijă de bunica ta ani în șir. Ne putem încrede pe deplin în el.

Annabel înghiți în sec în timp ce se aplecă să își frece obrazul de umărul bunicului ei. Meredith îi privi cu o expresie mulțumită înainte să arunce o privire către Silverton. Acesta își ridică sprâncenele, exprimându-și tăcut admirația pentru măiestria cu care se ocupase de manifestarea emotivă. Ea își înclină capul în semn de mulțumire, înainte de a se așeza din nou tăcută pe canapea.

Chiar era o femeie magnifică, se gândi el. Nu era de mirare că nu își putea ține mâinile departe de ea.

Așteptară într-o liniște nervoasă până când medicul se strecură pe ușa bibliotecii ca să li se alăture. Doctorul Sibley o refuză brusc pe Meredith când aceasta se oferi să sune pentru ceai.

– Nu este nevoie, domniță. Am o naștere la care să asist și înainte trebuie să mă întorc acasă ca să fac un tonic pentru Lady Stanton.

– Lua-te-ar naiba, Sibley, mormăi generalul Stanton. Nu mă mai lăsa să aștept! Cum este soția mea?

Medicul ignoră izbucnirea bătrânului, în mod clar obișnuit cu o astfel de purtare după atâția amar de ani.

– Păi, generale, a prins o răceală severă. În mod normal, nu mi-aș face griji, dar inima și pieptul slabe ale lui Lady Stanton o fac susceptibilă la febră. Are nevoie de îngrijire atentă pe parcursul următoarelor câteva zile ca să nu i se înrăutățească starea de sănătate.

Doctorul Sibley nu avu nevoie să explice faptul că o astfel de înrăutățire ar fi putut fi fatală.

– Voi trimite de îndată tonicul și mă voi întoarce mai târziu, în după-amiaza asta. Dar este absolut necesar ca o soră medicală să aibă constant grijă de ea pentru câteva zile.

– Camerista ei a avut grijă de ea pe parcursul câtorva boli, zise generalul. Culoarea i se scursese de pe chip, lăsându-i-l gri pal. Sunt sigur că va ști ce să facă.

Doctorul Sibley se încruntă.

– Tillman nu mai este tânără, iar soția dumitale va trebui supravegheată cu cea mai mare atenție pe parcursul nopții. Dacă nu mai este nimeni care să ajute, atunci voi trimite o soră medicală care să fie de ajutor.

Silverton își înghiți obiecția. Ultima dată când Lady Stanton fusese bolnavă, infirmiera de noapte adormise după ce luase prea multe înghițituri dintr-o sticluță cu gin pe care o ascunsese în șorț.

– Refuz categoric! urlă generalul. Nu voi mai permite nici unei femei bete și neglijente să se apropie de soția mea.

Annabel tresări la izbucnirea lui, în timp ce Robert clătină consternat din cap. Meredith își încrucișă brațele peste talie și se încruntă, privind în podea.

– Generale Stanton, fii rezonabil, oftă doctorul Sibley. Soția dumitale are nevoie de cineva care este obișnuit să aibă grijă de oameni bolnavi. Tillman nu o poate supraveghea zi și noapte.

Generalul deschise gura ca să îl contrazică, dar Meredith îl întrerupse.

– Voi avea eu grijă de Lady Stanton, spuse ea.

Medicul își înclină capul, studiind-o cu atenție ca pentru a-i cântări calificarea pentru o astfel de misiune.

– Nu fi ridicolă! se răsti generalul. Ce fel de experiență ar avea o fată ca tine?

Meredith ridică din sprâncene când bărbatul în vârstă se burzului la ea.

– La drept vorbind, generale, răspunse ea pe un ton ușor superior, am o mare experiență în a avea grijă de oameni bolnavi, inclusiv de nepoata dumitale.

– Ah, da, bunicule, zise nerăbdătoare Annabel. Meredith a avut grijă de mine ani în șir. Știi cât de bolnavă am fost. Doctorul Bailey a spus întotdeauna că nu a întâlnit vreodată o infirmieră mai bună decât Meredith. Și a fost foarte bună de fiecare dată când unul dintre

servitori s-a îmbolnăvit. Ea a avut grijă de noi toți. Te rog, las-o să o ajute pe bunica!

Generalul Stanton se uită încruntat la Meredith, firea lui suspicioasă din naștere luptându-se cu îngrijorarea față de soția lui.

– Domnișoară Burnley, întrebă doctorul Sibley, ați avut grijă de cineva cu o maladie contagioasă?

– De multe ori, domnule, răspunse ea cu încredere în glas.

Rămase tăcută în timp ce doctorul Sibley o observă preț de alte câteva secunde. Acesta dădu din cap ca și cum ar fi fost mulțumit.

– Vei fi bună. Vino cu mine în camera lui Lady Stanton și vă voi da toate instrucțiunile ție și lui Tillman. Vă înțelegeți între voi cine va sta de veghe cu ea noaptea. Nu trebuie lăsată singură nici măcar un minut ca să vă asigurați că nu face febră.

– Înțeleg, domnule.

Meredith îl urmă pe medic când acesta părăsi încăperea.

– Stai! strigă generalul Stanton.

Îndoiala și teama îi întunecau trăsăturile. În timp ce Meredith se străduia în mod vizibil să își țină nerăbdarea sub control, se întoarse și păși înapoi, până la biroul generalului.

– Domnule, știu că nu ne înțelegem întotdeauna, dar vă implor să îmi permiteți să o ajut pe Lady Stanton, îl rugă ea cu voce scăzută. Credeți-mă, cunosc mult prea bine efectele pe care le poate avea o răceală violentă asupra unui organism slăbit. Vă asigur că mă voi îngriji de Excelența Sa ca și cum ar fi propria mea mamă.

Era limpede că Meredith căuta să îi amintească bătrânului de moartea prematură a propriei lui fiice. Silverton se văzu nevoit să îi admire tacticile neconvenționale.

Generalul Stanton privi scrutător în ochii lui Meredith, apoi, în cele din urmă, dădu din cap, acceptând tacit. Ea îi zâmbi cu blândețe. Fără să mai rostească o vorbă, ea se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, fără să arunce o privire către Silverton ori către altcineva.

Capitolul 19

– Îl iubesc, Meredith, chiar îl iubesc!

Meredith o privi cu gura căscată pe sora ei, uimită într-atât de declarația neașteptată încât rămăsese împietrită. Ochii lui Annabel

erau largi și nu clipeau, în așteptarea nerăbdătoare a unui răspuns din partea surorii ei.

– Ești sigură? reuși să îngaime Meredith.

Fata dădu viguros din cap.

– Ah, da. Sunt câteva zile de când mi-am dat seama că îl voi iubi întotdeauna. Mă înțelege atât de bine și mă face să mă simt în siguranță. Vocea lui Annabel scăzu până la o șoaptă în timp ce întinse mâna în treacăt ca să atingă mâna surorii sale. Meredith, ești foarte supărată pe mine că nu ți-am spus mai înainte?

De fapt, Meredith nu își putu găsi cuvintele pentru a descrie ceea ce simțea. Oboseala o strivise în pumnul ei masiv și, până în urmă cu câteva momente, mintea îi fusese ocupată pe de-a-ntregul de detaliile îngrijirii lui Lady Stanton.

Își petrecuse ultimele șase zile în camera Excelenței Sale, îngrijind-o pe bătrână pe parcursul bolii care îi nimicise trupul fragil cu frisoane febrile. Criza nu trecuse până în urmă cu o zi, când doctorul Sibley declarase că febra scăzuse în cele din urmă. Chiar și așa, Meredith își petrecuse noaptea la căpătâiul lui Lady Stanton – așa cum o făcuse în ultimele cinci nopți – iar Tillman venise cu doar câteva minute mai înainte ca să o înlocuiască. Dorea cu disperare să se târască în pat, capitulând în fața epuizării totale care îi pătrunsese în fiecare părticică din trup.

Dar Annabel se postase în garderoba bunicii sale, așteptând neliniștită o oportunitate să îi vorbească. Sora ei o rugase să îi acorde doar câteva minute din timpul ei, strângându-și nerăbdătoare cu mâinile fustele ei gingașe de muselină, împodobite cu rămurele.

Meredith își înghiți un refuz nepoliticos, conștientă și având remușcări de faptul că practic o abandonase pe sora sa în timpul bolii lui Lady Stanton. Scoase la iveală un surâs ca să liniștească privirea rănită din ochii lui Annabel și o duse să ia loc pe un fotoliu de mătase albă.

Și în momentul acela fata lansase vestea șocantă, împrăștiind cu totul gândurile lui Meredith.

– Meredith, te rog, spune ceva!

Ochii surorii ei luceau de lacrimi.

Meredith se strădui să împrăștie ceața din creierul ei, obligându-se să mângâie mâna lui Annabel într-o manieră liniștitoare.

– Nu, draga mea. Bineînțeles că nu sunt supărată pe tine, sunt doar surprinsă. Când s-au petrecut toate astea?

Annabel se înveseli un pic, un surâs timid luminându-i chipul în formă de inimă.

– Păi, după cum știi, eu și Robert suntem foarte apropiați. Când bunica s-a îmbolnăvit, iar tu ai fost atât de preocupată să ai grijă de ea, am petrecut chiar și mai mult timp împreună. Am încercat să stau cât de mult posibil cu bunicul, dar uneori era prea agitat ca să stea cu mine. Vocea îi deveni nesigură. Lucrul acesta m-a necăjit foarte tare pentru că, ei bine, nu cred că bunica s-ar fi îmbolnăvit dacă nu ar fi încercat să mă scoată în lume.

– Draga mea, nu trebuie să simți asta, exclamă Meredith, mușchii din piept strângându-i-se de o vină dureroasă. Aceasta nu este întâia oară când bunica ta s-a îmbolnăvit și, cu siguranță, nu ar dori ca tu să te învinovățești. Îmi pare atât de rău că nu mi-am făcut timp să îți explic asta. Este numai vina mea că te-ai simțit atât de rău.

– Nu, Meredith, nu înțelegi? răspunse Annabel, țopăind ușor de încântare. Nu a fost nevoie să îmi spui tu – a făcut-o Robert! A fost cu mine aproape în orice clipă a zilei, spunându-mi că bunica va fi bine, că nu trebuie să mă simt vinovată de nimic. Și s-a purtat totodată minunat cu bunicul! Doar dacă l-ai fi putut vedea cum a avut grijă de noi amândoi săptămâna asta – ai fi fost atât de mândră de el!

Ochii lui Annabel străluceau acum de o admirație fervență și dedicată în întregime. Meredith recunoscu imediat expresia. Bănuia că și ea avea același fel de expresie de fiecare dată când se gândea la Silverton.

– Draga mea. Meredith ezită. Nu doresc să fiu indiscretă, dar Robert chiar te-a cerut în căsătorie?

Lumina din ochii lui Annabel îi inundă acum chipul.

– M-a cerut aseară! Și a cumpărat cel mai frumos inel posibil, dar am căzut de acord să nu îl port până nu îi va cere acordul bunicului.

Meredith oftă. Totul sunase mult prea ușor. Era limpede faptul că Robert nu se gândise să discute problema mai întâi cu bunicul său.

– Ce s-a întâmplat? O parte din bucuria de pe chipul lui Annabel se stinse. Te rog, spune-mi că ești de acord, Meredith. Nu aș putea suporta dacă nu ai fi.

Meredith se gândi cu jind la pat și la evadarea într-un somn adânc, dar alungă imediat tentația undeva în străfundul minții ei. Trebuia să găsească o cale să facă față situației acesteia acum.

– Annabel, zise ea, privindu-și serios sora în ochi, Robert este un tânăr minunat, dar abia ți-ai început sezonul. Ești sigură de asta?

Eşti pregătită să îl iubeşti mai mult decât pe oricare altul, dăruindu-te pentru tot restul vieţii tale?

Sora ei o privi solemn cu ochi care aveau în ei mai multă înţelepciune decât ar fi trebuit la anii ei. Deşi nu avea decât 17 ani, Annabel îndurase multe în viaţă, iar Meredith ştia că fata poseda deja o maturitate călită de tragedie şi de boală.

– Da, Meredith, îl iubesc, şi sunt pregătită pentru o viaţă alături de el. Trebuie să ai încredere în mine.

Se gândi la asta câteva momente, dându-şi seama că avea încredere în judecata surorii ei. Şi, la urma urmei, motivul evadării lor în Londra fusese de a-i găsi un soţ lui Annabel. Robert era tânăr, dar Meredith nu se îndoia de faptul că acesta avea să devină un bărbat grozav şi o adorase pe Annabel din clipa în care dăduse cu ochii de ea. Dacă generalul şi Lady Stanton aveau să îşi dea consimţământul, căsătoria dintre Robert şi Annabel ar fi fost soluţia multora dintre problemele lor.

Din nefericire, Lady Stanton avea alte planuri pentru Annabel. Planuri care îl includeau pe marchizul de Silverton.

Vina din pieptul ei se mai strânse un pic, dar Meredith hotărî să îşi ţină gura. Nu s-ar fi întâmplat nimic bun dacă i-ar fi spus lui Annabel de planurile pe care le avea pentru ea Lady Stanton, din moment ce oricum nu avea să iasă nimic bun din ele. Annabel îl iubea pe Robert, iar Silverton – ei bine, ştia că Silverton nu o iubea pe Annabel. Asta nu însemna, însă, că Lady Stanton avea să fie de acord cu evenimentele care avuseseră loc pe parcursul bolii ei.

În ceea ce privea planurile lui Silverton, Meredith nu avea nici o idee care erau acelea, din moment ce nu schimbaseră mai mult de două vorbe în ultima săptămână. Dacă era să fie sinceră, nu ştia cu adevărat ce părere avea el despre ea, în afară de faptul că părea să îi placă să o sărute. Şi avea o puternică bănuială cum că Lady Stanton nu ar fi fost de acord nici cu asta.

Oftă, ceaţa din capul ei devenind mai densă cu fiecare secundă. Cu Annabel în aşteptarea răspunsului ei, Meredith decise că nu se putea ocupa decât de o singură problemă o dată. Trase adânc aer în piept şi se obligă să zâmbească.

– Annabel, draga mea, dacă eşti sigură de ceea ce simţi, atunci voi face tot ce îmi stă în putere să te susţin. Dar – ridică o mână să împiedice încercarea lui Annabel de a-şi arunca braţele în jurul ei – insist ca tu şi Robert să aşteptaţi câteva zile înainte de a vorbi cu generalul. Fără îndoială că va dori să discute situaţia cu Lady Stanton, iar

aceasta are nevoie să i se îngăduie să se odihnească înainte să discute despre asta.

Annabel se întoarse din nou pe scaunul ei. Se încruntă înainte de a arunca o privire către Meredith, reticența ei de a se conforma fiindu-i limpede scrisă pe chip.

– Annabel, trebuie să înveți să fii răbdătoare.

Fata oftă și își coborî umerii, sprijinindu-se pe pernele tapițate.

– Știu. Ai dreptate, Meredith, și este îngrozitor să mă gândesc numai la mine. Îi voi spune lui Robert că trebuie să așteptăm până când bunica se va simți mai bine. O lucire poznașă i se strecură în ochi. Nu îi va plăcea lucrul acesta, dar cred că știu o modalitate de a-l face să tacă.

– Annabel!

Meredith clipi, șocată de expresia plină de subînțelesuri de pe chipul surorii sale.

Annabel râse, o sărută pe obraz și se îndreptă dansând către ușa garderobei.

– Nu ești singura care știe cum e să ai un iubit, să știi. Singura diferență este că unii dintre noi nu încercăm să ținem asta secret!

Meredith mormăi și își frecă tâmplele care îi pulsau, dorindu-și să se afle în pat, cu păturile trase în siguranță peste cap.

Silverton își întinse picioarele încălțate cu cizme lungi către flăcările domoale care pâlpâiau în grătarul de fier. Își roti coniacul în paharul de cristal, lungindu-se pe pernele canapelei plușate de catifea roșie. Generalul tocmai ce se retrăsese în camera lui pentru noaptea aceea, lăsându-l pe Silverton singur să aibă grijă de băutura lui din bibliotecă.

Socoti că ar fi trebuit să își ia haina și să se plimbe cele câteva străzi până la propria casă, dar nu păru să se poată ridica din poziția confortabilă în care se așezase în fața căminului.

Era pentru întâia oară într-o săptămână infernală când se putea odihni în sfârșit. Era întâia oară de când se îmbolnăvise mătușa Georgiana când știau cu adevărat că era pe drumul cel bun. Și prima oară când se putea gândi limpede la noaptea în care o salvase pe Meredith de la asaltul lui Jacob Burnley.

Silverton se înfrigură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi ajuns la timp. Nemernicul acela fusese norocos că nu îl ucisese.

Clătină din cap, încă nedumerit de încercările agresive de a le obliga pe Meredith și pe Annabel să se întoarcă la Swallow Hill. Avea bănuielile lui, dar avea nevoie de mai multe informații despre familia Burnley și de starea finanțelor lor, înainte de a pune la punct o teorie concretă.

Însă Silverton fusese nevoit să amâne orice investigație atunci când Lady Stanton se îmbolnăvise. Săptămâna care urmase fusese marcată de câteva crize, infecția lui Lady Stanton agravându-se și transformându-se într-o febră periculoasă. Meredith petrecuse fiecare noapte cu mătușa lui, dar el știa că ea își petrecuse și multe ore din zi în camera bolnavei. Devotamentul și îngrijirea ei atentă câștigaseră până și admirația lui Tillman, camerista fioros de posesivă care o slujea de foarte mult timp pe Lady Stanton.

De fapt, întreaga gospodărie ajunsese să se sprijine pe umerii lui Meredith. Păru un proces gradual, dar natural când servitorii începură să îi ceară să rezolve o varietate de chestiuni de natură domestică pe timpul bolii lui Lady Stanton. Ea răspunsese fiecărei probleme cu o pricepere tăcută și modestă, care câștigase respectul tuturor locuitorilor Casei Stanton, inclusiv pe cel al generalului.

Meredith se ridicase cu grație la nivelul fiecărei încercări. Silverton nu mai nutrea nici cea mai mică îndoială în ceea ce privea abilitatea ei de a-și îndeplini funcțiile rolului de marchiză a lui. Poate că *ea* nu credea că era potrivită să se miște prin lumea bună, dar ea era în toate felurile importante mai doamnă decât orice altă femeie cunoscuse el vreodată.

Ieri, Meredith și doctorul Sibley veniseră să îi spună generalului că febra lui Lady Stanton cedase. Până în acea dimineață, starea i se îmbunătățise atât de mult, încât Sibley o declarase în afara oricărui pericol. Annabel vărsase lacrimi de bucurie, iar unchiul lui practic îi smulsese doctorului mâna din încheietură.

– Nu-mi mulțumi mie, spusese Sibley, mulțumește-i domnișoarei Burnley. Îngrijirea ei atentă a făcut toată diferența în recuperarea soției dumitale. Ei ar trebui să îi fiți extrem de recunoscător.

Silverton zâmbise în timp ce unchiul său își dresese glasul și se bâlbâise, ezitând încă să își exprime recunoștința față de Meredith, dar fiind destul de corect încât să știe că ar fi trebuit să o facă.

În cursul zilei, șezuse în bibliotecă cu unchiul lui în timp ce Annabel și Robert se îngrămădiseră pe o canapea, cu capetele alăturate în timp ce răsfoiau caietul de schițe al lui Meredith. Fata hotărâse

că aveau cu toții nevoie de o distracție după calvarul săptămânii și propusese ca sora ei să picteze un portret al generalului Stanton.

– Este teribil de bună, să știți, explicase Annabel după ce adusese caietul de schițe de acasă. Sunt sigură că ar fi bucuroasă să îl picteze pe bunicul. Bunica mi-a spus că dorește de foarte mult timp să comand un portret al bunicului, dar că acesta pur și simplu nu vrea să stea liniștit ca să pozeze.

Silverton își înăbuși râsul provocat de privirea îngrozită de pe chipul unchiului său, în timp ce răsfoia schițele. Meredith avea talent, dar subiectele alese de ea nu erau unele pe care generalul le-ar fi considerat ca fiind potrivite pentru o tânără bine-crescută.

Un rânjet viclean traversă chipul lui Robert în timp ce acesta cerceta o reprezentare grafică a lui Tezeu ucigând Minotaurul.

– Pe cuvânt, zise el, arătând cu degetul către bestia care își arăta colții, pe care o crease Meredith, asta seamănă destul de mult cu expresia de pe chipul bunicului la prima oră a dimineții!

Numai reprosul imediat și aspru al lui Annabel îl salvase pe Robert de mânia generalului Stanton.

Da, totul părea să revină la normal. Acum își putea întoarce din nou întreaga atenție asupra lui Meredith și a întrebărilor care îi dădeau ghes permanent undeva într-un colț al minții.

Silverton scăpă un oftat obosit în timp ce își așeză paharul înalt pe măsuța joasă aflată în fața canapelei. Ridicându-se alene, își întinse brațele deasupra capului, întinzându-și treptat nodurile mușchilor săi încordați. În ciuda coniacului, nervii îi erau iritați. Avu bănuiala că singurul remediu pentru acea iritare ar fi fost senzația trupului voluptuos al lui Meredith lipit de al lui și gustul limbii ei dulci în gura lui. Însă nu avea să aibă norocul acesta astă-seară, așa că mai bine se ducea acasă.

Silverton căută cu privirea haina pe care o aruncase pe un scaun mai devreme în seara aceea. Traversând podeaua ca să o ia, flăcările lumânărilor pâlpâiră dintr-odată, când ușa bibliotecii se deschise rapid în spatele lui. Senzațiile i se ascuțiră pe deplin la sunetul unei exclamații înăbușite iute. Se întoarse repede pe călcâie, știind exact cine avea să se afle în fața lui.

Meredith se opri exact în dreptul ușii. Gura i se căscă, tresărind surprinsă, iar el putu să vadă în lumina reflectată de lumânări că ochii ei erau larg deschiși și temători. Lent, dar hotărât traversă încăperea către ea.

Pe când făcea asta, Silverton își îngădui un moment în care aprecie faptul că, până la urmă, norocul avea să i se schimbe.

Capitolul 20

Ochii lui Meredith țâșniră neliniștiți împrejurul încăperii. Făcu un pas mic înapoi, spre ușă, în timp ce Silverton se apropia de ea.

– Scuze, milord, își ceru ea iertare, ducându-și în trecere mâna spre păr. Nu mi-am dat seama că mai era cineva în bibliotecă.

Silverton își ținu gura în timp ce o studie. Deși era îmbrăcată cu aceeași rochie de mătase bordo pe care o purtase la cină, își eliberase părul din agrafe. Valurile lucioase, ca nisipul, îi cădeau în jurul umerilor și i se revărsau pe spate, până la coate. Părul ei era demodat de lung, iar pentru asta Silverton fu din cale-afară de recunoscător. Toată acea frumusețe splendidă îl făcu să se gândească la chestiuni legate de pat și la lucrurile pe care le-ar fi făcut odată ce ar fi dus-o în patul lui.

– Nu este nimic de iertat, Meredith.

Îi zâmbi de sus, în timp ce o îngrămădi cu dibăcie în tocul ușii. Mireasma slabă de violete se ridică din pletele ei dese, amăgindu-i nările cu o dulceață delicată.

– Sunt foarte mulțumit să te am doar pentru mine, în sfârșit, chiar dacă doar pentru puțin timp.

Ea se îmbujoră și își ridică ezitând privirea către el. El o apucă de cot, trăgând-o cu blândețe, dar neînduplecat în încăpere.

– Lord Silverton, protestă ea slab, când el închise ușa în spatele ei, chiar nu cred că se cuvine să-mi spui pe numele mic. Lady Stanton ar obiecta cu siguranță.

– Ei bine, din moment ce nu se află aici, răspunse el, îți sugerez să nu ne facem griji pentru asta.

Răsuci rapid cheia în ușă, înainte de a o conduce spre canapea. Deși simți tensiunea din brațul ei când aceasta încercă să se retragă, el îi ignoră încercarea de a i se împotrivi. Cu un oftat iritat, Meredith capitulă fără tragere de inimă în fața puterii lui superioare.

– Înțeleg că generalul a plecat la culcare?

Cercetă cu grijă încăperea întunecată.

– Da, draga mea, murmură el. Pentru moment ești în siguranță față de orice critică ori evaluare, artistică ori de orice alt fel.

Se strâmbă la el, dar îi aprobă remarca inteligentă cu un râset scurt. Silverton îi eliberă brațul și îi înghionti șalele, îndemnând-o să ia loc pe canapea. Ea se supuse, deși îi aruncă o privire îndoielnică în timp ce se așeză.

– Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că viața începe să își reia cursul firesc, mormăi ea cu un oftat, sprijinindu-se relaxată pe pernele prea pline.

Silverton zăbovi un moment ca să aprecieze contrastul dintre coama ei lucitoare pe catifeaua purpurie a canapelei.

– Mulțumită în cea mai mare parte ție, zise el în timp ce traversă încăperea către dulăpiorul de pe margine în care se aflau numeroase sticle de cristal.

Meredith își sprijini capul de spătarul canapelei. Își închise ochii și expiră lung, ca într-o șoaptă, ca și cum toată tensiunea din săptămâna aceea zbură dintr-odată din trupul ei.

– Doctorul Sibley este un medic excelent. Își înăbuși un căscat. Iar Tillman este o infirmieră experimentată și devotată. Nu știu ce ne-am fi făcut fără ea.

Silverton nu comentă. Era în natura lui Meredith să fie modestă, iar el știa că ea s-ar fi contrazis cu el dacă ar fi încercat să o laude mai departe. În schimb, turnă un păhărel de vișinată și i-l duse. Când ajunse lângă canapea, ea își ridică pleoapele, concentrându-și atenția asupra lui, în ciuda oboselii care îi înnora ochii argintii.

Se opri doar câteva secunde, studiind cu atenție chipul care îi devenise atât de drag. Tenul ei palid făcea ca petele întunecate de sub ochii ei să iasă în evidență ca niște vânătăi dureroase. Inima lui se strânse de compasiune.

„Sărăcuța! Este evident extenuată după ce a îngrijit-o pe mătușa Georgiana." Cu un oftat, își încredință planurile amoroase pentru viitor, când ea nu avea să mai fie aproape moartă de oboseală. Îi înmână paharul și, spre deosebire de data trecută când îi adusese o băutură chiar în încăperea aceasta, ea nu îl refuză. Ea sorbi și își închise din nou ochii, murmurându-și moale mulțumirea.

Privirea lui Silverton alunecă în jos, spre curbele generoase ale sânilor ei, care erau încadrați strâns de delicatețea lucitoare a mătăsii ușoare. Simți cum durerea din vintre începu să crească ușor, laolaltă cu frustrarea dorinței lui stăpânite continuu. Dacă nu avea

să aibă parte curând de o oarecare descărcare, era sigur că avea să devină infirm.

Mormăi un blestem printre dinți și se așeză la celălalt capăt al canapelei, atent să păstreze cel puțin un metru între ei. Silverton își luă coniacul de pe măsuță și sorbi o înghițitură zdravănă, sperând că arsura alcoolului avea să anuleze cumva focul care îi curgea prin vene.

Meredith își deschise alene ochii și își mișcă capul pe perne pentru a-l privi.

– Ai spus ceva, milord?

– Este târziu, Meredith, răspunse el tăios. Ar trebui să dormi la ora asta. Am înțeles că în noaptea asta Tillman va sta în sufrageria mătușii Georgiana ca să te poți odihni un pic. Cu siguranță că nu mai este necesar să stai trează alături de ea întreaga noapte.

Ea înăbuși un alt căscat în spatele unei mâini grațioase.

– Nu, Lady Stanton s-a însănătoșit mult. Am trecut pe la domnia sa și doarme liniștită. Doctorul Sibley a spus că este destul de bine încât să poată călători în Kent în câteva zile.

Medicul recomandase ca Lady Stanton să se mute la țară pentru câteva săptămâni ca să se recupereze. Generalul și Silverton hotărâseră ca întreaga familie să plece degrabă la Belfield Abbey, cea mai apropiată dintre moșiile lui Silverton, în loc să meargă la Stanton Park în Yorkshire. Era o călătorie ușoară de la Londra până la Abbey – una care putea fi făcută în mai puțin de o zi, punând cât mai puțin stres posibil asupra mătușii sale.

Silverton inspectă din nou petele de sub ochii lui Meredith. Părea să aibă la fel de multă nevoie de odihnă ca și mătușa lui.

– Meredith, ar trebui să fii în pat, repetă el.

„Preferabil cu mine", adăugă el în gând, dar lucrul acesta trebuia să aștepte până când aveau să se afle la Abbey.

– Știu, oftă ea, dar se pare că nu pot dormi. Poate că m-am obișnuit să fiu trează la ora aceasta din noapte. Am încercat să mă întind, dar asta nu a făcut decât să mă simt și mai trează decât înainte.

Ea aruncă o privire către el, atingându-și din nou părul ca și cum ar fi fost stânjenită de faptul că el o vedea într-o asemenea stare de dezordine.

– Doream doar să împrumut o carte din biblioteca generalului și să o iau în camera mea.

Se priviră unul pe celălalt pentru un moment îndelungat. Silverton putu să jure că simțea lovitura unui bici de căldură între ei. Meredith

își smulse privirea pentru a se uita fix la foc, o îmbujorare dulce aprinzându-i obrajii.

– Dar, cumva, spuse ea, înghițind nervos, se pare că sunt prea agitată ca să pot măcar să citesc.

Silverton zâmbi în sinea lui. Lunecă până la capătul ei de canapea, îi luă din mână paharul de vișinată și îl așeză cu grijă pe măsuță. Șerpuindu-și brațul prin spatele ei, își duse degetele în părul ei și pieptănă blând masa mătăsoasă.

Meredith sări ușurel pe locul ei, dar nu se retrase. Chipul îi fu traversat de un miliard de emoții, până când se domoliră toate într-o expresie clară de dorință mută și aproape disperată.

– Eu... eu probabil că ar trebui să urc acum, se bâlbâi ea în timp ce ochii îi căzură asupra gurii lui.

Silverton își simți buzele curbându-i-se într-un zâmbet rapace în timp ce își încolăci celălalt braț în jurul taliei ei.

– Într-un minut, scumpa mea, șopti el înainte să se aplece ca să îi captureze buzele de culoarea căpșunelor sub gura lui.

Meredith se simți deschizându-i-se ca o floare spre lumina dimineții. Toată oboseala și tensiunea care o apăsaseră zile la rând fură dintr-odată spulberate de căldura înviorătoare a sărutului lui. Își deschise buzele, iar limba lui dădu năvală în gura ei. O devoră ca un bărbat care nu primise hrană timp de o săptămână.

Ea scânci, prăbușindu-se ușor înapoi pe perne. Silverton răspunse cu un murmur din adâncul gâtlejului, iar sunetul lui fu atât de delicios încât stomacul ei se strânse de o emoție nefamiliară. Picioarele îi deveniră atât de lipsite de putere încât știu că nu ar fi putut să fugă de el nici dacă și-ar fi dorit să o facă.

Meredith aproape că leșinase atunci când îl văzuse stând în lumina lucitoare a focului, părul lui auriu strălucind precum culoarea flăcării. Arătase atât de impunător și de puternic, ca un zeu antic ori un spirit care sosise să o ia pe sus către tărâmul lui fermecat. Instinctul îi spusese să fugă din încăpere înainte ca el să o poată domina, dar mintea ei rațională se opusese, pretinzând că avea forța să îi reziste. Își spuse că nu avea să se întâmple nimic rău dacă petrecea câteva momente pe furiș în compania lui.

Acum știa cât de nesăbuit fusese din partea ei să creadă că ar fi putut să îi spună vreodată nu. Și, în adâncul sufletului ei, știa că nici nu dorea să o facă, pentru că Silverton era tot ceea ce își dorise vreodată.

Meredith îi strânse brațele, îngropându-și degetele în materialul moale al cămășii lui. El îi ridică mâna și i-o așeză pe după gâtul lui, pe ceafă, aducând-o mai aproape în îmbrățișarea lui. Rotunjimea moale a sânilor ei se lipi de vesta lui de satin, frecarea sfârcurilor ei de material simțindu-se ca nimic din ceea ce simțise vreodată până atunci. Tari și proeminente, acestea o furnicară cu o intensitate aproape dureroasă.

Se lipi insistent de el, încercând să potolească agonia delicioasă.

Silverton păru să știe exact ce nevoie avea ea. Pe când îi invadă gura cu mângâierea limbii lui, mâna îi mângâie partea din față a corsajului până când îi cuprinse sânul drept între degetele lui lungi. Când îi atinse sfârcul, acesta se strânse și mai tare, devenind ca o mărgea. Lucrul acesta păru să îl mulțumească, pentru că scoase un sunet din adâncul gâtlejului în timp ce îl roti între degetul mare și cel arătător.

Meredith se retrase și se holbă la el, șocată de junghiul de senzații care îi fulgeră pântecul. Ochii albaștri ai lui Silverton se întunecaseră, devenind indigo, iar expresia de pe chipul lui era atât de înverșunat de triumfătoare încât se cutremură sub forța ei. El o privi la rândul lui, ochii înmuindu-i-se când îi simți starea de agitație.

– Liniștește-te, iubire, îi șopti el în ureche. Nu ai nici un motiv de teamă. Nu doresc decât să te țin în brațe în noaptea asta – să te gust un pic și să te alin ca să poți dormi.

Mâna i se odihni calm pe sânul ei în timp ce gura i se mișcă în sărutări ușoare peste obrazul ei peste ureche și coborî pe gâtul ei. Ea se relaxă sub mângâierea lui liniștitoare, tensiunea zburându-i din nou din trup când el o strânse în brațe, cuibărind-o la piept. Izbucnirea momentană de nervozitate scăzu, alungată de sentimentul dat de brațele lui puternice care o învăluiau cu atâta siguranță.

Meredith începu să inspire în valuri lungi și lente când își trecu mâinile peste pieptul lui. Ca și cum ar fi avut viață proprie, degetele ei îi deschiseră nasturii vestei, dând la o parte materialul pentru a-i mângâia mușchii tari prin cămașa pe care o purta. Mâna lui Silverton îi părăsi sânul, ridicându-se ca să tragă de nodul lavalierei de la gât, scoțându-și-o și aruncând-o pe podea. Ea își duse ușor degetele către deschiderea cămășii lui și și le strecură dedesubt.

Meredith se minună de puterea fremătândă pe care o simți în el, de căldura care se scurgea în trupul ei obosit atunci când se cuibări la pieptul și sub brațul lui. Mângâie și se jucă, împletindu-și degetele prin părul blond sârmos împrăștiat pe pielea lui bronzată.

El rămase nemișcat sub mâinile ei, lăsând-o să îl exploreze. Plăcerea crescu în ființa ei când îi simți mușchii încordându-i-se sub vârfurile degetelor ei sensibilizate.

Nu se putu abține să nu se întindă și să nu îi atingă cu vârful limbii baza gâtului. Linse într-o doară pulsul rapid care bătea acolo, șoptind o apreciere incoerentă a masculinității lui îmbătătoare și ametitoare.

Pentru un moment îndelungat, el păru să fi înghețat. Apoi, cu o mișcare atât de iute încât ea o simți înainte de a o vedea, o trase în poala lui, așezând-o pe coapsele lui. Ea își deschise gura într-un țipăt surprins, dar el se afundă între buzele ei, capturându-i nemilos respirația și trăgând-o în el. Un braț se înfășură cu putere în jurul umerilor ei, ținând-o nemișcată, în timp ce celălalt îi apucă șoldul, mângâind și frământând prin straturile subțiri ale rochiei și cămășuței ei.

Meredith simți cum se topea, carnea moale dintre picioarele ei devenind fierbinte și umedă. Simți nevoia să se frece de el, deși avu impresia că avea să se prăbușească în brațele lui, într-un leșin înfierbântat.

Sărutul lui Silverton avea gust de coniac fierbinte. Mirosea slab a aromă de tutun și a ceva intangibil, dar totuși așa minunat încât îi venea să se îngroape în el ca un pisoi în căutarea căldurii.

Îi întoarse sărutul cu o înflăcărare despre care o parte vagă din mintea ei știa că ar fi trebuit să se rușineze. Dar în locul rușinii simți doar un entuziasm crescând și dorință – un sentiment cum că avea să se arunce dintr-un hău într-un loc plin de strălucire, unde fiecare simț avea să fie multiplicat, fiecare sentiment amplificat.

Apucând marginile gulerului lui deschis, se trase în sărutul lui, sugându-i limba într-o imitație imorală a ceea ce el îi făcuse cu doar câteva momente în urmă. Silverton se retrase blând și îi mângâie cu nasul obrazul, împingându-i capul într-o parte ca să expună partea laterală a gâtului ei gurii lui cercetătoare. O făcu să se cutremure de plăcere când linse înfometat și mușcă ușor carnea sensibilă de sub urechea ei.

Meredith își lăsă capul să îi cadă pe spate, alunecarea limbii lui ude de-a lungul pielii ei fiind atât de intensă încât se simți ametită. Ochii ei erau acum închiși, dar îi putea simți mâna mișcându-se fără grabă peste corsetul ei, cu degete dibace căutând și trăgând de legături, dând la o parte de pe sânii ei delicata mătase. Se forță

să își ridice pleoapele, căci ceva din ea o obligă să îi privească chipul în timp ce el îi dezvelea pentru întâia oară trupul privirii lui.

El o legănă în poală, cu o mână urcând pe spatele ei ca să o sprijine în timp ce o ținea peste coapsele lui. Cealaltă mână trase de fundele cămășuței ei, coborându-i cu grijă îmbrăcămintea tivită cu dantelă până în talie.

Meredith nu putu decât să geamă văzând expresia sălbatică de pe chipul lui – un sunet ca un scâncet care îl făcu să își ridice ochii spre ochii ei. Trăsăturile lui erau dure ca granitul, dar ochii îi luceau cu o tandrețe care o făcu să îi vină să plângă. Își coborî gura peste a ei, depunând un sărut blând pe buzele ei ca pentru a o asigura. Dar își reîntoarse imediat privirea către sânii ei, iar ea înțelese că el nu avea să se lase distras din nou până când nu avea să capete exact ceea ce dorea de la ea.

Cu un sentiment aproape dureros de anticipare, îl privi cum o studia. Lui Meredith îi fu rușine să recunoască, dar îi plăcu la nebunie expresia plină de dorință de pe chipul lui în timp ce îi admira trupul. Mâna lui se mută, în sfârșit, înapoi pe sânul ei, degetele mângâindu-i în sus plinătatea de sub sfârc. Gâfâi când el o tachină, stânjenită de faptul că nu își putea controla respirația întretăiată. Buzele lui se deschiseră din nou într-un zâmbet hipnotizant, în timp ce degetele i încercuiau sfârcul, făcând-o să își zvârcolească fundul pe coapsele lui musculoase.

Deveni brusc conștientă de mădularul lui care o împungea atunci când el își depărtă ușurel picioarele ca să o așeze în așa fel încât ea să se lase cu mai multă greutate pe partea de jos a trupului lui. Meredith simți cum căldura umedă dintre picioarele ei crescuse și se temu că el avea să simtă umezeala prin materialul subțire al rochiei.

Dar în clipa următoare el își coborî capul pe sânul ei, luând sfârcul întărit și sugându-l. Ea se smuci în brațele lui, înghițindu-și un trigăt de uimire la succesiunea de senzații pe care le simți până în dâncul pântecului.

Silverton își ridică capul la auzul strigătului înăbușit, ochii fiindu-i plini de amuzament și având o expresie de alarmă falsă pe chip.

– Ștt, draga mea, exclamă el moale. Nu trebuie să strigi așa de tare.

– Îmi pare rău, icni Meredith, umilită peste măsură de lipsa ei de control. Se pare că, pur și simplu, nu mă pot abține.

– Pe asta mă și bazez, murmură el înainte de a-și coborî din nou capul asupra sânului ei.

Era gata să îl întrebe ce voise să spună când dinții lui se strânseră în jurul sfârcului. Trase de carnea ei cu atâta delicatețe încât ea putu să jure că aceasta se umflase și mai mult în gura lui. Meredith încercă să înghită gemetele smulse împotriva voinței sale de felul în care el îi linse și îi mușcă ușor mugurele întărit, oprindu-se din când în când doar ca să sufle aer deasupra lui, înainte de a-l lua din nou în gură și de a-l suge. Chiar în momentul în care avu impresia că avea să își piardă mințile, el se mută la celălalt sân, rotindu-și limba cu mângâieri senzuale care îi crescu tensiunea din adâncul pântecului până la niveluri aproape de neîndurat.

– Te rog! bâigui ea, neînțelegând cu exactitate ceea ce dorea, dar sigură că el știa foarte bine ce îi trebuia. Te rog!

Meredith își arcui spinarea, împingându-și intenționat sânul pe limba lui aspră. El scoase un sunet înăbușit, ca torsul unei pisici uriașe, înfruptându-se cu cât mai mult din moliciunea ei pe care o putu trage în gură. Ea se zvârcoli în poala lui, apăsând un mădular care se simțea tare ca piatra și înspăimântător de mare pe fundul ei.

El își ridică capul icnind, chipul fiindu-i marcat de un val de dorință care făcu ca inima ei să bubuie chiar și mai tare. O privi în ochi; expresia lui era în același timp violent de posesivă și dureros de tandră.

Meredith își dădu dintr-odată seama cu o convingere până în adâncul oaselor că el avea să facă tot ce îi stătea în putere să o protejeze. Stătea peste el, complet vulnerabilă și deschisă atingerii lui, în întregime la mila lui, dar se simțea mai în siguranță decât își amintea să se fi simțit vreodată.

– Dumnezeule, Meredith. Glasul lui adânc răsună prin tot trupul ei. Ești atât de frumoasă încât cu greu pot face față.

Cuvintele fură aproape la fel de plăcute ca și atingerea lui. Când gura lui se întoarse din nou asupra buzelor ei, pleoapele ei fluturară și se închiseră.

În timp ce limba îi luneca în interiorul gurii ei, mâna i se mișcă sub fusta ei și urcă pe coapsa ei. Atingerea lui nu mai era la fel de blândă acum, degetele lui fiind ferme pe piciorul ei ca și cum se abținea cu greu. Trecu de jartiera ei și ajunse la pielea goală, alunecând în sus până când ajunse la cârlionții umezi dintre picioarele ei.

Respira cu greu și inspiră cu suspine neregulate, emoțiile ei fiind o combinație ametitoare de nerăbdare entuziastă și timiditate stupefiată care o făcu să îi vină să fugă de atingerea lui autoritară.

Dar Meredith știa că el nu s-ar fi oprit, iar ea nici nu i-ar fi cerut să o facă.

Silverton mângâie prin cârlionții ei și exploră cu atenție, apăsând un deget lung în faldurile moi care părură să se topească pe măsură ce apăsa mai adânc în interiorul ei. Ea nu mai era o femeie cu judecată ori control, ci o creatură de senzații, și numai el îi putea satisface nevoia crescândă.

O mângâie, o mână expertă jucându-se cu moliciunea ei udă. Meredith tremură sub asalt, trupul ei străduindu-se să înțeleagă ce o învățau mâinile lui.

Silverton își retrase brusc degetul din ea. La pierderea atingerii lui, își deschise pleoapele grele să îl privească. Ochii lui o explorau, iar ea se simți incredibil de desfrânată stând pe coapsele și pe pieptul lui. Cârlionții dintre picioarele ei luceau de umezeală, iar sânii, încoronați de sfârcuri roz întărite, erau încă uzi din cauza gurii lui. Un mârâit moale se rostogoli din gâtlejul lui, iar ochii i se ridicară către ai ei.

O privi în ochi în timp ce, intenționat și continuu, îi deschise picioarele mai larg cu mâna care se juca încă între picioarele ei. Mângâindu-i încă o dată cârlionții, îi găsi cea mai secretă parte din ea, o sensibilitate dureroasă ascunsă în pliurile cărnii pline. Desfăcând-o încă o dată, degetele lui mângâiară și frecară cu blândețe mugurul umflat. Ea începu să tremure în adâncul ei, senzația fiind una de nesuportat și glorioasă în același timp.

Ea nu mai putea îndura, nu mai putea să reziste. Ca și cum ar fi știut, el împinse un deget lung înapoi în interiorul ei în timp ce, simultan, aplică o presiune continuă pe micul mugur. Ea își arcui spatele, complet dezmembrată de intensitatea plăcerii care radia din adâncul ființei ei, pulsând în vibrații pline de fiori prin întregul ei trup.

Meredith își desfăcu buzele ca să strige, chiar în clipa în care Silverton își coborî gura peste a ei – tare, dominator, absorbind în sine binecuvântarea dulce, foarte dulce a uluitoarei eliberări.

Silverton se lăsă pe spate, pe perne, în timp ce Meredith se prăbuși într-o grămadă tremurătoare în poala lui. Era un miracol faptul că nu se eliberase și el, cu fundul ei încântător fâțâindu-se atât de senzual pe mădularul lui. Continuă să îi mângâie blând carnea moale ca untul și îi ținu captiv posesiv în mână sânul plin. Silverton nu avea nici o idee despre cum ar fi putut vreodată să îi dea drumul, când tot

:eea ce dorea să facă era să o tragă pe podea și să se îngroape în toată :ăldura aceea mătăsoasă.

Dar nu avea să o facă a lui în biblioteca unchiului, mai ales nu pentru prima oară. Unei părți din el nu îi venea să creadă că o împinsese atât de departe, dar frustrarea lui adunată intrase în conflict cu dorința ei oferită atât de dulce, și controlul lui se topise ca gheața într-un dezgheț de primăvară. Știa că următoarea oară când avea să o țină astfel nu va mai fi cale de întoarcere pentru nici unul din ei. Totuși, își aminti lui însuși, nu i-ar fi fost de nici un ajutor lui Meredith să fie descoperită într-o poziție atât de compromițătoare.

Cu o ultimă privire galeșă asupra trupului ei splendid, Silverton îi netezi rochia și îi trase cămășuța și corsajul peste sâni. Meredith, care părea să se afle într-un fel de uluire plutitoare, începu să se miște când îl simți aranjându-i hainele. Pleoapele îi fluturară și i se deschiseră, iar el văzu conștiința revenind, alături de mijirea unei expresii de panică incipientă.

Ea începu să se zbată deasupra lui, încercând să se ridice. El își înghiți un blestem și o ținu strâns pe loc.

– Încetează să te mai zbați, iubito. Silverton se luptă să vorbească pe un glas liniștitor. Odihnește-te în poala mea pentru un minut ca să îți revii.

Ea continuă să se zvârcolească, scoțând cu forța un geamăt din partea lui când se lăsă pe mădularul lui dureros.

– Meredith, mârâi el, stai liniștită!

Ea îngheță la comanda ascuțită din vocea lui, o expresie consternată așternându-i-se pe chip. El oftă și se ridică mai mult, ajutând-o să se așeze într-o poziție mai confortabilă în poala lui.

– N-am avut de gând să te alarmez, iubita mea, dar dacă vei continua să te miști astfel, nu pot fi tras la răspundere pentru acțiunile mele.

Meredith se încruntă, neînțelegând durerea pe care i-o provocase. Apoi însă aruncă o privire către chipul lui. Îmbujorându-se, își coborî privirea și începu să își lege neîndemânatică corsajul.

– Lasă-mă să te ajut, iubito, spuse el, dându-i la o parte mâinile tremurânde. Ai nevoie de un minut în care să stai liniștită, să îți dai ocazia de a-ți recăpăta, ăă, calmul. La urma urmelor, îi zâmbi el, tocmai ai avut primul tău...

– Nu, nu, nu o spune, exclamă ea cu glas neliniștit. Nu doresc să știu cum se numește! Te rog, milord, trebuie să mă lași să mă ridic.

Își fâțâi fundul pe vintrele lui, încercând să se ridice.

Drept răspuns, Silverton își crescu strânsoarea brațelor în jurul ei.

– Meredith, scrâșni el printre dinți, te rog să încetezi să-mi mai spui milord.

– Păi, nu prea știu cum altfel să îți spun, în afară de Lord Silverton, protestă ea, împingându-se fără succes în pieptul lui.

Sperând să o reducă la tăcere, își așeză gura pe gâtul ei. Preț de o clipă, ea chiar se opri din zbatere. Silverton își ridică capul, mulțumit să o vadă deschizându-și buzele în timp ce ochii ei căpătară culoarea cetii de catifea.

– Ai putea încerca să-mi spui Stephen, murmură el. Cel puțin atunci când suntem singuri.

Trupul ei se încordă și începu din nou să se zbată ca să se ridice.

– Milord, este imposibil să mai fim vreodată singuri în felul acesta. Mă cutremur când mă gândesc la ce trebuie să crezi despre mine, dar te asigur că n-am mai făcut niciodată ceva de genul acesta, în viața mea. Trebuie să mă lași să mă ridic – acum!

El mormăi un alt blestem, eliberându-i talia și umerii. Meredith se împinse și se ridică din poala lui într-un amalgam de membre și de fuste agitate. Se împiedică când se ridică în picioare, iar el întinse tăcut mâna ca să o susțină.

Ridicându-se, Silverton o privi încruntat cum se apleacă să bâjbâie pe podea după pantofii care îi căzuseră din picioare.

– Meredith, trebuie să discutăm despre ceea ce s-a petrecut aici în noaptea asta.

Ea clătină cu putere din cap, trăgând de pantofii ei moi.

– Nu, milord, nu trebuie. A fost o greșeală. Nu te învinovățesc pentru faptul că te-ai distrat cu mine...

– Nu mă joc cu tine! Despre ce Dumnezeu vorbești?

Oricât ar fi încercat, Silverton nu își putu reține indignarea că ea putea avea o părere atât de proastă despre el.

Meredith se îndepărtă tiptil de el.

– Știu că nu ai vrut să faci ceva rău, milord. Se feri de ochii lui, legându-și în grabă șireturile rochiei. Și știu că ai oarece sentimente față de mine...

– Sentimente față de tine! tună el. Așa numești tu asta?

– Vorbește mai încet, șuieră ea, privind peste umăr către ușă.

Silverton traversă încăperea cu pași mari și îi apucă bărbia în mâna lui. Îi dădu capul pe spate, obligând-o să îl privească în ochi.

– Explică-mi, îi ceru el.

Ea îl privi fix, chipul ei fiind un amestec de emoții contradictorii.

– Știu că n-ai avut intenția de a-mi face rău. Știu că chiar îți pasă de mine. Dar este o greșeală să ne lăsăm luați de val astfel și...

Ochii îi alunecară într-o parte.

– Și ce?

– Nu trebuie să te joci cu mine, șopti ea. Nu aș putea îndura.

Silverton simți cum gura i se cască de șoc. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ajunsese ea la o astfel de concluzie aiurită?

Închizându-și brusc gura, îi eliberă bărbia și o apucă de umeri.

– Meredith, nu mă joc cu tine. Ce fel de bărbat mă crezi?

Ochii ei zburară pe chipul lui, măriți și surprinși.

– Doresc să mă însor cu tine, copil prostuț. Își putu auzi mârâitul din glas. Nu te-aș fi atins niciodată dacă nu asta ar fi fost intenția mea de neclintit.

Ea îl fixă cu privirea preț de o clipă. Buzele ei, încă umflate după ce făcuseră dragoste, se deschiseră în ceea ce păru consternare. Înainte ca el să o poată împiedica, se smulse din brațele lui și se dădu iute cu spatele către ușă.

– Nu, nu, Lord Silverton, nu trebuie – este imposibil. Gândește-te la ceea ce spui! Te rog, trebuie să plec.

El rămase pe loc, înghețat, ascultând refuzul ei nervos la oferta lui, era adevărat, lipsită de tact. Ea orbecăi un pic după cheie înainte de a deschide smulgând ușa în graba ei de a fugi.

Meredith se întoarse cu fața la el. În timp ce el privea nevenindu-i să-și creadă ochilor, ea făcu o reverență strâmbă.

– Te rog să mă ierți, milord, exclamă ea cu glasul întretăiat. Îți voi ura noapte bună.

Se întoarse și ieși în fugă din încăpere, lăsându-l într-o stare aproape de amețeală. În ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase între ei, în ciuda evidentei umilințe și panici pe care le simțise Meredith, aceasta se simțise în continuare obligată să țină cont de bunele maniere. Deși era mai mult decât frustrat, vintrele pulsându-i de o durere neîntreruptă, Silverton nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Avea să îi prețuiască reverența ridicolă pentru tot restul vieții lui.

Nu îi mai rămânea decât să își dea seama ce anume o tulbura în legătură cu căsătoria propusă. După noaptea aceasta fu convins că ea îl iubea, așa că bănui că refuzul ei pornea de la emoțiile și senzațiile necunoscute pe care tocmai le trăise. Era limpede că întreaga situație o copleșise.

Ca să nu menționeze faptul că, gândi el cu regret, propunerea lui fusese cât se poate de neelegantă. Trebuia să îndrepte lucrurile pentru mica lui prostie.

Luându-și haina, Silverton o îmbrăcă și ieși liniștit din bibliotecă. Ieși singur pe ușile masive de la ieșirea Casei Stanton, știind că Tolliver avea să încuie în urma lui. Plimbându-se pe străzile pustii ale Mayfairului, începu să întocmească un plan de a o curta pe Meredith și de a-i liniști orice dubii pe care aceasta le-ar fi putut avea legat de căsătoria lor. Ridică privirea către cerul întunecat al nopții și râse ușurel. Mai întâi avea să o ducă la Belfield Abbey, apoi avea să o curteze, să se însoare cu ea și să o ducă în patul lui.

Dar nu, își promise Silverton lui însuși, neapărat în ordinea aceea.

Capitolul 21

Râsete feminine se împleteau cu sunetul ușor al ceștilor de ceai de Sèvres așezate pe farfurioare, împrăștiindu-se prin spațiul enorm al sufrageriei până dincolo de ușile mari de sticlă care se deschideau spre terasă. Silverton stătea în ușă, admirând parcul pentru cerbi învăluit în umbrele prelungi ale serii de vară timpurie.

Prindea crâmpeie ocazionale din conversație, dar nu reușea să audă firul nici unei discuții concrete la distanța la care se afla de grupul acela mare. Salonul elisabetan era destul de încăpător încât să încartiruiască un regiment întreg și nu îi plăcuse niciodată stilul poleit și elaborat al decorului său grandios. Nu pricepea deloc de ce mama lui alesese încăperea aceea uriașă pentru un grup atât de mic.

Bănui că mama lui dorise să își impresioneze oaspeții – câțiva dintre micii aristocrați locali, Sophia și Robert, Trask și contele și contesa de Wrackley cu cei doi copii ai lor. Familia din urmă fu un adaos surprinzător grupului, din moment ce mama lui arareori se deranja să socializeze cu vecinii lor apropiați.

Moșia familiei Wrackley era paralelă cu Belfield Abbey de-a lungul Colinelor Nordice. Contele deținea un titlu străvechi și distins, dar era mână spartă și un slab administrator, iar pământurile lui suferiseră după ani de neglijență. Toată lumea știa că familia se afla la vânătoare după o alianță profitabilă pentru fiica lor, Isabel, considerată

încă un diamant de primă clasă chiar și după trei ani de când se afla pe piața căsătoriei.

În timp ce Silverton observa compania de la locul său de lângă ușă, recunoscu o suspiciune ascunsă cum că el era prada aleasă de familia Wrackley. Nou-descoperita simpatie a mamei lui pentru contesă, o femeie pe care, în mod normal, ar fi disprețuit-o, îi confirmă presupunerea. Bănuia, de asemenea, că sursa purtării ciudate a mamei lui stătea în dezaprobarea acesteia față de încercările lui discrete de a o curta pe Meredith. Era limpede că spera să îi distragă atenția de la acel obiectiv fluturând-o pe frumoasa Isabel direct sub nasul lui.

Oftă, convins de faptul că aversiunea mult prea evidentă a mamei lui față de Meredith era unul dintre motivele pentru care fata lui dulce se dovedise atât de greu de atins. Deși locuiau în aceeași casă de aproape două săptămâni, Meredith reușise să evite orice încercare din partea lui de a o prinde singură. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului ei alături de Lady Stanton, stând la dispoziția mătușii lui în perioada de recuperare de pe urma bolii.

În ciuda tuturor instinctelor lui înnăscute, Silverton nu o presase. Dar ura faptul că ea se ferea de el de fiecare dată când se apropia, probabil îngrozită de pierderea controlului de sine în brațele lui în noaptea aceea, în reședința Stanton.

Aruncă pe ascuns o privire către ea, de partea cealaltă a încăperii, acolo unde ea ședea pe o canapea de fildeș și mătase purpurie, conversând cu tânărul fiu al contelui de Wrackley, vicontele Tuddler.

Amintirea predării erotice a lui Meredith avea încă puterea de a-l excita. Fusese nevoie de o disciplină enormă din partea lui pe parcursul acestor ultime săptămâni ca să nu se arunce asupra ei și să nu o târască până la cel mai apropiat pat. În schimb, așteptase răbdător. Acum scuza pe care Meredith o folosise atât de eficient ca să îl evite dispăruse cu adevărat. Generalul și Lady Stanton plecaseră în dimineața aceea spre Brighton. Mătușa lui iubea marea, iar generalul hotărâse că o călătorie până la stațiunea de pe malul mării avea să îi ajute soția să se însănătoșească.

Meredith dorise să meargă cu ei, dar, spre marea încântare a lui Silverton, Lady Stanton insistase ca ea și Annabel să rămână la Abbey.

– Nu, draga mea, răspunsese ferm mătușa lui atunci când Meredith încercase să protesteze împotriva deciziei. Ai stat la cheremul meu zi și noapte timp de trei săptămâni. A sosit vremea să te distrezi și tu un pic, iar Abbey este încântătoare în perioada aceasta a anului.

Există multe perspective și oportunități atât pentru tine, cât și pentru Annabel să pictați și să faceți schițe. Insist foarte mult să rămâi.

Meredith păruse să se supună cu bunăvoință, dar nu fusese în stare să se înfrâneze din a arunca o privire nervoasă în direcția lui Silverton. Privirea aceea timidă îi întărise hotărârea de a o prinde singură cât de curând.

Se trezi din cugetarea lui plăcută când îl văzu pe Tuddler aplecându-se mai aproape de Meredith și șoptindu-i ceva la ureche. Tinerelul viconte flirtase cu ea toată seara, apropiindu-se foarte tare de limitele unei purtări acceptabile. Silverton nu își dorea nimic mai mult decât să îl apuce pe băiatul cu fața plină de coșuri de gulerul lui absurd de înalt, să îl târască afară pe terasă și să îl zvârle peste balustradă în tufișurile țepoase de trandafiri de dedesubt.

Din fericire, răspunsul rece al lui Meredith la avansurile tânărului reuși să domolească impulsurile primitive ale lui Silverton. În clipa aceea, îl cerceta pe Tuddler de parcă era o specie de broască exotică care își găsise cumva țopăind drumul către salon.

– Silverton, încetează să te faci de râs, îi întrerupse brusc Trask fantezia criminală. Fata este în mod clar imună la avansurile oricui altcuiva în afară de ale tale.

Silverton îi zâmbi contelui larg, dar trist.

– Atât de evident sunt?

Prietenul lui pufni batjocoritor. O priviră amândoi pe Meredith care, în momentul acela, îi întorsese în mod explicit spatele lui Tuddler ca să vorbească cu Annabel. Cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt și izbucniră în râs.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, exclamă Trask după ce amuzamentul îi mai scăzu, când ai de gând să pui capăt suferințelor noastre și să îi ceri domnișoarei Burnley să se mărite cu tine?

– Tot încerc, bombăni Silverton, dar nu mă lasă să mă apropii de ea. Se încruntă în timp ce studie obiectul afecțiunii lui. Și-a băgat în cap ideea că mă joc cu ea.

– Și tu ce ai făcut ca să îi spulberi ideea aceea?

– Păi... Silverton ezită, temându-se ca avea să pară ridicol. O curtez.

– O curtezi! Despre ce focurile iadului vorbești? Orice idiot poate vedea că ați depășit cu mult faza aceasta. Spune-i odată domnișoarei Burnley ce simți și gata!

Silverton clătină din cap.

– Nu cred că ar fi de ajuns. Scandalul de la balul lui Lady Framingham și urmările lui au afectat-o profund. Urăște viața înaltei

societăți și bănuiesc că are ceva dificultăți imaginându-se ca marchiză de Silverton.

Ura chiar și să recunoască acel gând, dar instinctele lui – și comportamentul lui Meredith – îi spuneau că, probabil, avea dreptate.

– Ei bine, mama lui Tuddler nu pare să aibă nici o dificultate imaginându-și asta, replică tăios Trask.

Silverton își miji ochii și o studie pe mama sa și pe Lady Wrackley, care ședeau împreună de partea cealaltă a încăperii. Erau adâncite într-o conversație liniștită, dar intensă, contesa aruncând din când în când câte o privire mândră și satisfăcută către eforturile fiului său de a-i atrage atenția lui Meredith.

– Într-adevăr, murmură Silverton. Asta chiar este ciudat.

– Cred că mama ta este responsabilă de asta. Este limpede că Lady Silverton a încurajat-o pe contesă să privească pateticele încercări ale fiului său de a flirta cu Meredith ca pe o tactică diversionistă. Dacă Tuddler poate să o curteze și să o ia de lângă tine, atunci frumoasa Isabel va avea cale liberă să își atingă obiectivul. Și – Trask rânji răutăcios – în cazul în care nu ai observat, obiectivul acesta ești tu.

– Am observat, răspunse sec Silverton.

– Să înțeleg că Lady Silverton ar fi împotriva domnișoarei Burnley ca noră?

– Tu ce crezi?

Buzele lui Trask se curbară într-o expresie de dispreț subtil.

– Permite-mi să spun, cu tot respectul, Silverton, că mama ta este o neghioabă.

– Trask, nu faci decât să spui ceea ce este evident. Însă ești conștient că, oricât de devotat îi sunt, rareori dau ascultare mamei mele.

– Mă bucur să aud asta, mai ales în cazul de față. Domnișoara Burnley este un premiu prețios. Ochii lui Trask se reîntoarseră cercetători și apreciativi către Meredith. De fapt, dacă încercările tale de a o curta nu dau roade, atunci poate că aș fi înclinat să încep eu să o vânez.

– Nici să nu te gândești, mormăi Silverton, fără să se deranjeze să își ascundă reacția la gluma prietenului său.

Trask își dădu ochii peste cap, dar lui Silverton nu îi mai păsa de faptul că se purta ca un animal sălbatic care își apăra perechea. Când era vorba de Meredith, trecuse de mult de faza în care își ascundea instinctele posesive.

– Păi, în cazul acesta, cugetă contele, e clar că ai nevoie de un alt plan.

– Ce sugerezi?

– De ce nu te culci cu ea, pur și simplu, și apoi va fi nevoită să se mărite cu tine.

– Nu o cunoști pe Meredith, răspunse Silverton, refuzând să îl privească în ochi pe prietenul său.

Trask îl privi atent pentru un minut, apoi izbucni într-un hohot de râs înăbușit.

– Haide, Silverton, nu îmi spune că priceperea ta prealăudată a eșuat să aibă efectul dorit?

– Te rog, putem schimba subiectul? scrâșni el printre dinții încleștați. Deși poate că nu îți vine să crezi, te-am invitat aici nu pentru îndoielnica plăcere a companiei tale, ci pentru că am nevoie de sfatul tău într-un subiect de mare importanță.

Trask zâmbi larg, dar se abținu de la a mai face alte comentarii indecente.

– Îți stau la dispoziție.

Aruncând o privire rapidă în jur ca să se asigure că nu sunt auziți, Silverton se lansă într-o povestire pe scurt a evenimentelor care avuseseră loc în noaptea în care Jacob Burnley o atacase pe Meredith. Zâmbetul dispăru de pe fața lui Trask când Silverton îi povesti despre încercarea lui Isaac Burnley de a le controla pe surori și despre amenințarea acestuia de a o închide pe Annabel într-un azil.

– Ce motiv ar putea avea pentru a dori să facă asta?

– Asta este ceea ce trebuie să aflu, răspunse Silverton. Familia Burnley sunt comercianți de lână și oameni de afaceri prosperi. Cred că unchiul este singurul proprietar al unei fabrici mari în Bristol. Dat fiind faptul că tu ai niște investiții în industrie, speram că vei putea să te folosești de cunoștințele tale pentru a afla care este starea averii familiei. Aparent, unchiul și fiul său nu au avut nici un interes față de Meredith ori de Annabel până în urmă cu câteva luni. Trebuie să se fi schimbat ceva care să le precipite purtarea nechibzuită.

Înțelegerea se ivi pe chipul lui Trask.

– Annabel este o moștenitoare serioasă din partea mamei sale, nu-i așa?

Silverton dădu din cap.

– 10 000 pe an. Și, deși venitul lui Meredith este mult mai mic, ar sigura totuși o sumă frumușică unei afaceri care ar putea întâmpina nele dificultăți.

– Lasă pe mine! Mă voi întoarce în Londra peste câteva zile; în raș sunt unul sau doi oameni care ar putea să fie în stare să îmi dea

niște răspunsuri. Între timp, voi scrie persoanelor de contact pe care le am în Bath și Bristol. Dacă este ceva de aflat, voi afla.

Silverton era pe cale de a-i răspunde când mama lui își făcu apariția într-un nor de mătase de culoarea piersicii și a aurului. Cei doi bărbați se întoarseră politicoși ca să o salute.

– Amândoi sunteți niște băieți foarte neascultători, toarse ea, încolăcindu-și mâna în jurul antebrațului lui Silverton. Fiule, din păcate îți neglijezi oaspeții. Lady Isabel a acceptat cu foarte multă amabilitate să ne cânte la pian. Trebuie să știi ce desăvârșită este, iar vocea ei – pur și simplu divină!

Trask își ridică sprâncenele cu subînțeles. Silverton îi răspunse cu un zâmbet cinic.

– În cazul acesta, milady, mă voi alătura celorlalți.

Contele evadă, traversând rapid încăperea pentru a lua loc lângă Sophia.

– Stephen, întrebă Lady Silverton cu o privire poruncitoare pe trăsăturile ei delicate, ești amabil să deschizi instrumentul pentru Lady Isabel? Ai ignorat-o toată seara și te asigur că biata fată își dă foarte bine seama de neglijența asta.

Silverton studie expresia semeață a mamei sale.

– Păi, cu siguranță că nu putem tolera așa ceva.

Își aranjă trăsăturile luându-și masca socială obișnuită și îi permise mamei lui să îl conducă până la tânăra care aștepta nerăbdătoare lângă pian.

Meredith își petrecuse ultimele săptămâni încercând să uite întâlnirea marcantă ce avusese loc în biblioteca din reședința Stanton. Lucrul acesta fusese, evident, imposibil. De fiecare dată când se uita la Silverton, amintirile o năpădeau din nou, alături de o căldură lichidă care amenința să o topească pe dinăuntru.

Făcuse totul pentru a-l putea evita – ispravă deloc ușoară, având în vedere faptul că trăiau în aceeași casă –, dar bastionul și scutul ei plecaseră în dimineața aceea într-o diligență către Brighton.

Meredith își întoarse cu greu atenția înapoi la tânărul îmbrăcat absurd, care își petrecuse întreaga seară flirtând cu ea. Vicontele Tuddler fusese o bătaie de cap încă din clipa în care bărbații li se alăturaseră doamnelor în salon, după cină. Privirile încruntate ucigătoare pe care Silverton le îndreptase asupra vicontelui fură singura consolare pe care o avu în purgatoriul companiei lui.

Aruncă pe furiș o privire către gazda ei atunci când aceasta se lansă într-o conversație profundă cu contele de Trask. Meredith încercă din răsputeri să își înăbușe dorul nostalgic pe care îl avea în prezența lui Silverton, un dor care nu făcuse decât să crească și mai mult în timpul celor două săptămâni petrecute pe moșia lui.

Impunătoare și frumoasă, Belfield Abbey îi fermecă imediat sensibilitatea artistică. Meredith nu avea să uite niciodată prima oară când zărise conacul. Atât ea, cât și Annabel admirau nerăbdătoare pe ferestrele trăsurii cum acesta se apropia în timp ce călătoreau pe lunga alee din parcul pentru cerbi enorm, luxurios împădurit. Dintr-odată, copacii se despărțiră, și Abbey le apăru în fața ochilor în toată splendoarea gloriei sale în stil Tudor.

Petrecuse multe ore în secret cutreierând prin casă și pe pământurile din jur, măreția și istoria străveche a moșiei exercitând o influență puternică asupra imaginației ei. Meredith nu se putu împiedica să nu tânjească după o viață aici, alături de Silverton, crescând copii și împletindu-se în țesătura generațiilor care trecuseră și aveau să continue neîntrerupt mulți ani de-atunci înainte.

Dar fanteziile ei melancolice erau sortite să rămână doar atât: fantezii. De fiecare dată când se gândea la cum ar fi fost cu adevărat viața ca marchiză de Silverton, era copleșită de neliniște și de un sentiment amar al propriei sale nepotriviri. Și chiar dacă Silverton nu putea să își dea seama cât de slab pregătită era pentru acea poziție, mama lui își dădea cu siguranță seama.

Lady Silverton fusese glacial de politicoasă în aceste ultime două săptămâni. Aversiunea evidentă a femeii față de ea îi amintea limpede lui Meredith de primirea pe care ar fi avut-o din partea înaltei societăți dacă ar fi fost destul de nesăbuită încât să se mărite cu Silverton. Nici măcar nu dorea să își imagineze cât de rău ar fi reacționat Excelența Sa dacă ar fi aflat că fiul ei o ceruse deja în căsătorie.

Din fericire, Meredith nu avea să afle niciodată, din moment ce nu avea nici o intenție de a accepta oferta lui. Stătea în pat trează noaptea, gândindu-se doar la asta, și nu exista nici o îndoială în mintea ei că, dacă s-ar fi măritat cu el, ar fi fost doar o chestiune de timp până când el avea să se plictisească de ea. Chiar și mai rău, avea să îl irite, în cele din urmă, cu lipsa ei în ceea ce privea manierele elegante în societate, o calitate esențială în cercurile în care se învârtea el. El avea nevoie de o adevărată doamnă, obișnuită cu obiceiurile înaltei societăți, una care nu l-ar fi stânjenit cu repetate boacăne în societate.

Avea nevoie de cineva ca Lady Isabel.

Privind-o doar pe tânăra elegantă i se strângea stomacul de ranchiună. Fiica familiei Wrackley era o frumusețe uimitoare, micuță și zveltă, cu trăsături clasice și un ten trandafiriu. Pe lângă ea, Meredith se simțea ca o fată bătrână bleagă, îmbătrânită.

Ba mai rău, când Lady Isabel stătuse de vorbă cu Silverton înainte de cină, Meredith nu putuse să nu observe ce pereche remarcabilă făceau cei doi. Aparent, Lady Silverton credea același lucru, pentru că făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i aduce împreună, inclusiv să o așeze pe fata contelui lângă el la cină.

Și pentru a-i face seara pe cât se putea de îngrozitoare, Meredith trebuise pe deasupra să îndure chinul de a fi acaparată de broscoiul de frate al lui Lady Isabel, care evident avusese impresia că avansurile lui insipide erau visul oricărei femei.

– Ah, domnișoară Burnley, murmură dintr-odată vicontele în urechea ei, aerul serii șoptește de parfum și de romantism! Insist să mă însoțiți pe terasă – frumusețea dumitale întunecată va eclipsa, cu siguranță, chiar și glorioasele raze ale soarelui care apune.

Pe Meredith o mâncă mâna să îi dea una peste cap.

– Mulțumesc, milord, dar nu, spuse ea ferm, întorcându-și spatele spre el când Annabel veni și se așeză lângă ea.

– Sophia mi-a zis să vin și să te salvez, șopti Annabel. Băiatul acela îngrozitor a pălăvrăgit cu tine toată seara. Vrei să încerc să îl trag de lângă tine? Sunt sigură că l-aș putea convinge să iasă cu mine pe terasă, dacă dorești.

Meredith izbucni în râs.

– Nu, draga mea, dar îți mulțumesc. Bănuiesc că, dacă ai face asta, Robert ar fi foarte nefericit. Se uită încruntat la noi chiar în clipa asta.

Annabel aruncă o privire către logodnicul ei și chicoti.

– Vai de mine, nu m-am gândit la asta. Chiar devine teribil de posesiv, nu-i așa?

– Devine posesiv? replică Meredith. Serios, Annabel, este un adevărat miracol că nu te-a încuiat într-o cameră până acum. Ți-a fost devotat de la început, dar acum ți-a devenit cu adevărat proprietar.

Cele două surori îl priviră pe Robert, care o admira pe Annabel, aruncându-i o privire care reușea să fie atât aspră, cât și adoratoare în același timp.

Meredith râse pe înfundate.

– Robert pare să se fi schimbat foarte mult în ultimele câteva săptămâni, de când bunicul tău i-a dat permisiunea de a se căsători cu tine. Cred că te-ar căra în buzunarul lui dacă l-ai lăsa.

Un zâmbet larg și prostesc se întinse pe chipul surorii sale.

– Da, știu. Nu este un lucru minunat?

– Ba da, dragă, este.

Îi zâmbi lui Annabel, dar în sinea ei se luptă cu un junghi de regret la gândul că avea să își piardă sora în curând.

Spre surpriza lui Meredith, generalul și Lady Stanton își dăduseră aprobarea necondiționată pentru căsătorie. Excelența Sa nu a mai spus nici un cuvânt despre planul ei de a o căsători pe Annabel cu Silverton, aparent mulțumită de decizia tânărului cuplu. De fapt, relația dintre Annabel și Robert păru să aducă un sentiment de împăcare înstrăinării tragice care separase familia atâția ani. Toată lumea se bucura de fericirea lor. Meredith încercă și ea să se bucure, dar o îngrozeau anii de singurătate pustie care se întindeau în fața ei ca o pânză goală care nu avea niciodată să cunoască culoarea.

Trăgând adânc aer în piept, își aplică o mustrare aspră, hotărâtă să alunge astfel de gânduri sumbre din mintea ei. Annabel era radios de fericită și de sănătoasă, și asta era tot ce conta.

– Toată lumea, atenție!

Lady Silverton merse în centrul salon, bătând ușor din palme pentru a reduce la tăcere sporovăiala discretă.

– Lady Isabel a fost de acord să ne cânte în seara aceasta. Vă asigur, vom avea parte de o adevărată plăcere.

Annabel murmură o scuză rapidă înainte de a se strecura ca să i se alăture lui Robert, care îi aștepta nerăbdător întoarcerea. Meredith oftă, supunându-se încă o dată torturii întregii atenții a vicontelui Tuddler. Se întrebă dacă seara putea să devină și mai rea.

Avu răspunsul un moment mai târziu, când Silverton luă mâna lui Lady Isabel și o conduse pe aceasta la pian. Tânăra murmură ceva și apoi râse; fu un sunet încântător de ușurel, care făcu ca pieptul lui Meredith să se strângă de durere. Un surâs plin de înțelesuri curbă buzele lui Silverton în timp ce acesta o privi și, la rândul lui, îi răspunse ceva care o făcu să râdă din nou.

– Ce cuplu încântător fac, nu sunteți de acord, Lady Wrackley?

Lady Silverton se așeză grațios pe scaunul de lângă Meredith.

– Absolut încântător!

Cu o mișcare bruscă din încheietură, contesa îi făcu semn fiului ei să elibereze celălalt scaun de lângă Meredith. Tânărul o privi

încruntat pe mama sa, dar se ridică și merse lângă tatăl său, care părea să se îmbete criță cu o mare bucurie.

– Domnișoară Burnley, cântați la pian? întrebă Lady Wrackley aranjându-și agitată veșmintele.

– Nu, Excelență, nu cânt, răspunse liniștită Meredith.

– Totuși, domnișoara Burnley este o artistă desăvârșită, zise marchiza, deși unii ar putea spune că subiectele tablourilor sale sunt destul de ciudate, mai ales pentru o tânără domnișoară.

Meredith putu auzi disprețul nemascat din vocea lui Lady Silverton.

– Vai de mine, chicoti contesa Wrackley. Cât de neobișnuit! Isabel a mea, după cum veți auzi, cântă la pian și are o voce ca un înger. Este foarte căutată pentru seratele muzicale din Londra.

În momentul acela, angelica Isabel își coborî mâinile grațios pe claviatură și începu să cânte o arie bine-cunoscută de Händel. „Ah, Dumnezeule", se gândi Meredith, înghițind în sec, „chiar cântă uimitor de bine." Ba și mai rău, Lady Isabel părea senin de frumoasă în timp ce se avântă să îi uimească pe oaspeți cu priceperea ei muzicală.

– Nu este divină, domnișoară Burnley? întrebă Lady Silverton în șoaptă. Atât de educată, atât de doamnă! Este exact genul de femeie cu care aș vrea să se însoare fiul meu.

Amuțită de acel comentariu, Meredith nu făcu decât să dea din cap.

– Ținuta ei este perfectă, și ar fi o gazdă excelentă. Și mai important, nu l-ar deranja niciodată. Fiul meu urăște să fie deranjat.

– La ce vă referiți? întrebă cu voce slabă Meredith.

Știa că Lady Silverton o momea, dar cu toate astea nu se putu opri să nu o întrebe.

Râsul manierat al lui Lady Silverton trimise fiori pe spinarea lui Meredith.

– Cu siguranță că ești la curent cu reputația lui Silverton, draga mea. Este un flușturatic notoriu, care a frânt nenumărate inimi de-a lungul anilor.

Cu toată sinceritatea, Meredith nu îl văzuse niciodată flirtând cu nimeni în afară de ea, deși ceea ce se petrecuse în bibliotecă cu două săptămâni în urmă fusese, cu siguranță, mult mai mult decât un flirt. Îl privi în timp ce acesta stătea în picioare lângă pian, cu un zâmbet ușor pe chipul perfect, întorcând filele partiturii pentru Lady Isabel. Dintr-odată, Meredith își dădu seama că fusese o idioată fără pereche.

– Nu se poate aștepta din partea unui bărbat ca Silverton să își schimbe caracterul doar ca să îi facă pe plac soției sale. Și o tânără ca Lady Isabel nu va fi niciodată atât de nesăbuită încât să îl facă de râs cu demonstrații de pasiune ori purtări necumpătate. Excelența Sa se cutremură ușor. Astfel de manifestări sunt, desigur, respingătoare pentru orice bărbat aflat în poziția lui Silverton. L-ar face de tot râsul în fața cunoștințelor lui.

Marchiza o cercetă pe Meredith pe sub gene. În mod limpede satisfăcută de ceea ce văzu, se lăsă din nou pe spate în scaunul ei, făcându-și moale aer cu evantaiul în timp ce dădea din cap după muzică.

Meredith însă descoperi că nu putea decât să se holbeze orbește la podea în timp ce disperarea rece din interiorul ei transformă cu succes orice rămășiță de căldură într-un bloc impenetrabil de gheață.

Capitolul 22

Silverton încercă bărbătește să își concentreze atenția asupra vocii monotone a administratorului moșiei sale. În mod normal, ar fi ascultat cu mare interes raportul lui Peterson cu privire la producțiile planificate ale livezilor de măr din toamna aceea. Kent era faimos pentru livezile sale, iar fructele de la Abbey asigurau o sursă rentabilă de venit pentru moșie.

Dar mintea lui Silverton zburase de la registrele contabile de o oră, când le văzuse pe Meredith și pe Annabel ieșind din casă și coborând treptele terasei. Prin ferestrele deschise ale bibliotecii sale, le privise plimbându-se agale de-a lungul peluzei, pe drumul lor către cărarea împădurită ce ducea la coasta nordică.

Surorile aveau cu ele coșuri pline de lucruri trebuincioase pentru desenat. Erau urmate de doi lachei care se clătinau destul de tare sub greutatea șevaletelor, a scăunelelor și a altor echipamente necesare pentru o dimineață de activități artistice. Meredith se întorsese să discute cu bărbații, făcând semne către poverile masive pe care le purtau. Silverton nu o putuse auzi, dar era limpede că ea se oferise să îi ajute cu poverile lor.

Desigur că servitorii lui refuzară, clătinând viguros din capete drept răspuns. Nu era de mirare că angajații lui îi deveniseră atât

de devotați lui Meredith, se gândi el. Ea îi trata cu o politețe modestă care ilustra fără intenție lipsa evidentă a unui asemenea comportament din partea lui Lady Silverton.

Se încruntă când se gândi la mama lui și la purtarea acesteia la petrecerea de la cină din seara trecută. Aceasta fusese absolut expansivă cu familia Wrackley, făcând tot ce îi stătuse în putință pentru a o arunca pe fiica lor în calea lui. Îi fusese imposibil să o evite pe Lady Isabel. Mama lui se asigurase că orice încercare din partea lui de a se eschiva de la compania fetei avea să fie percepută de ceilalți oaspeți ca fiind o neglijență clară din partea gazdei lor.

Și mai îngrijorătoare i se păruse privirea de pe chipul lui Meredith în timpul interpretării lui Lady Isabel. Avea crampe de frustrare în timp ce privea neajutorat cum mama lui și Lady Wrackley îi picurau otravă în urechi. Nu putea decât să ghicească ce îi spuseseră ele, iar nefericirea de pe chipul lui Meredith îl înnebunise. Avusese nevoie de întreaga sa putere de a se stăpâni ca să rămână alături de Lady Isabel, întorcând calm paginile partiturii ei ca o maimuță dresată.

Din nefericire, de îndată ce interpretarea luase sfârșit, Meredith se scuzase și zburase din încăpere, fugind din nou de el.

Însă astăzi era ziua în care toate aceste eschivări aveau să ia sfârșit. Silverton își jură că avea să îi dea de urmă chiar în după-amiaza aceea și avea să îi explice clar și răspicat viitorul ei ca soție a lui. Știa că Meredith îl iubea; trecuse de mult vremea ca îndoielile ei legate de el să fie împrăștiate pentru totdeauna. Avea să trebuiască să se ocupe de mama lui, desigur, dar prioritar era să o convingă pe Meredith de afecțiunea și loialitatea lui.

Și apoi natura lui primitivă devenea din ce în ce mai greu de stăpânit. Avea nevoie să simtă trupul lui Meredith topindu-se cu al lui, avea nevoie să simtă căldura voluptuoasă a buzelor ei perfecte întorcându-i gingaș săruturile. Asta și numai asta avea să îi satisfacă nevoile de animal de pradă pe care se lupta să și le țină în frâu.

– Scuzați-mă, milord! Vocea monotonă a lui Peterson îl readuse la realitate. Nu am reușit să mă fac înțeles?

Silverton zâmbi cu părere de rău bărbatului îmbrăcat simplu care ședea de cealaltă parte a biroului de modă veche, cioplit din stejar.

– Iartă-mă, Peterson, ce ai spus?

Întinzând brațul peste birou, Peterson îi arătă un rând de cifre din registru.

– Dacă veți compara numerele din coloana aceasta, Lord Silverton, recită el, cu numerele de pe coloana următoare, veți vedea venitul estimat care va rezulta din producția crescută a recoltei din acest an. Aceste producții estimate par să confirme eficacitatea schimbărilor pe care le-am făcut în exploatarea livezilor din sudul moșiei.

Peterson era un administrator exemplar – cinstit și chibzuit din cale-afară. Dar era probabil cel mai plictisitor bărbat care umblase pe fața pământului încă de pe vremea lui Adam. Astăzi era mai rău decât de obicei, iar Silverton pur și simplu nu reușea să își facă rațiunea să coopereze cu sarcina respectivă.

Privirea i se abătu din nou către priveliștea de pe fereastră. Deveni atent când o văzu pe Annabel ieșind din pădure și traversând pajiștea, legănându-și boneta în mână. Urcă treptele terasei și dispăru în interiorul casei.

Meredith se afla singură pe coastă.

Silverton era gata să se despartă de administrator când auzi o altă pereche de pași pe aleea de lespezi care ducea la grădinile bucătăriei. Ridicându-se de pe scaun, merse să deschidă fereastra. Un lacheu își făcu apariția de după colțul casei, purtând o tăviță cu două pahare și un urcior plin cu o băutură cu gheață.

Servitorul se grăbi către cărarea pe care Annabel tocmai se întorsese. Destinația lui evidentă era coasta și, la fel de evident, Meredith nu avea nici o intenție de a se întoarce acasă prea curând.

– Peterson.

Silverton întrerupse nemilos recitarea nesfârșită a faptelor și a cifrelor.

– Milord?

– Asta e tot pentru azi.

– Cum doriți, milord.

Peterson își adună sistematic hârtiile, stivui registrele și făcu solemn o plecăciune înainte de a ieși din încăpere. Oftând ușurat, Silverton merse la ușile de sticlă ale bibliotecii și păși afară.

Își întoarse fața către soarele după-amiezii timpurii, absorbind căldura și lumina care se răsfrângeau de pe marmura albă a terasei. Întinzându-și brațele amorțite, trase adânc aer în piept, inspirând aerul umed parfumat cu aroma grea a ierbii tăiate și a tufelor de trandafiri înfloriți.

Pe Silverton nu îl deranjase niciodată căldura verii. Iubea provincia pe orice fel de vreme atât timp cât putea să stea afară – mergând ușor la trap pe calul său murg de vânătoare prin parcul pentru cerbi

ori prin pădurile din Abbey, vorbind cu îngrijitorii ori cu arendașii, călărindu-și calul în timpul sezonului de vânătoare – iubea toate astea. Oricât de mult i-ar fi plăcut tumultul și agitația Londrei, aici era, la Belfield Abbey, locul unde își găsea mulțumirea. Chiar și mai important, nu se plictisea niciodată.

Exceptând, când și când, relatările lui Peterson, admise el ironic.

Traversă terasa și coborî alergând treptele care duceau la pajiștea vastă ce încercuia conacul. Mergând cu pași mari pe iarbă, intră în pădure și o luă pe cărarea îngustă folosită acum doar de paznici, dar care fusese cândva intrarea în pădurea magică a copilăriei lui.

Silverton petrecuse ore nesfârșite jucându-se în aceste păduri. Se avântase în nenumărate expediții în căutarea Sfântului Graal ori se îmbarcase pentru vânători după comori ascunse adânc în peștera lui Merlin. Inocența copilăriei sale dispăruse de ani buni, dar pădurea deasă și umbrită cu amintirile lui de demult exercita încă o atracție subtilă asupra imaginației lui.

Azi era din nou la vânătoare, dar de data aceasta nu era un joc pentru copii și știa exact unde să își caute prada alunecoasă.

Adânc în pădure, merse paralel cu cărarea obișnuită care ducea la mica pajiște de la marginea coastei. Deși era după-amiază, lumina puternică a soarelui pătrundea doar slab prin bolta groasă a străvechilor stejari. Atmosfera era calmă, căldura reducând la tăcere cele mai multe dintre păsări și micile animale. Silverton auzea doar sunetul cizmelor sale zdrobind frunzele uscate de pe cărarea năpădită de vegetație și, din când în când, fosnetul unei veverițe ori al unui șoarece de câmp care își săpa vizuina sub pământ.

Dintr-odată auzi pași zgomotoși tropăind pe cealaltă cărare, venind din direcția coastei. Printre copaci zări un bărbat îmbrăcat într-o livrea de lacheu, alergând ca și cum s-ar fi aflat în panică. Probabil că era servitorul care îi adusese băuturile lui Meredith, dar umbrele aruncate de bolta grea a stejarilor îi ascunseră fața.

Silverton se încruntă în sinea lui, izbit de purtarea ciudată a lacheului. Se opri din drum, dorind să îl observe pe servitor fără să îl alerteze în legătură cu prezența lui.

Bărbatul se împiedică și se opri, întorcându-se să cerceteze cărarea ce ducea la pajiște, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva. Sunetele respirației lui îngreunate răsunară aspru în tăcerea pădurilor adânci. Înainte ca Silverton să îl poată identifica, lacheul se învârti pe călcâie și o luă la goană înapoi pe cărare către Abbey.

Rămase nemișcat pentru o clipă, privindu-l pe servitorul care dispărea printre copaci. Apoi se întoarse și merse iute cu pași mari prin vegetație, tăind pe diagonală cărarea, în graba lui de a ajunge la pajiște. Dorința lui de a o vedea pe Meredith devenise ascuțită, subliniată de teama creată de fuga lacheului prin pădure. Își acceleră pașii, stejarii din jurul lui începând să se rărească pe măsură ce se apropia de marginea colinei.

Ieșind în viteză din linia copacilor, Silverton se opri brusc pentru ca ochii să i se obișnuiască cu lumina orbitoare a soarelui de la miezul zilei, după întunecimea pădurii. Clipi, și pajiștea deveni mai clară. Privirea sa mătură întinderea din față și o văzu șezând liniștită în soare. Se îndoi de șale și își odihni mâinile pe genunchi, trăgându-și suflul, căci un val fierbinte de ușurare i se scurse prin trup. Numai Dumnezeu știa de ce se purtase lacheul ca un nebun – trebuia să afle mai târziu –, dar era limpede că Meredith era în regulă.

Străduindu-se să tragă încet aer în piept, Silverton își obligă mușchii să se relaxeze înainte de a se îndepărta de copaci ca să traverseze pajiștea pentru a i se alătura. Ea stătea cu spatele la el, aplecată deasupra unui scăunel de lemn în fața șevaletului, la doar câțiva metri de marginea colinei. Șevaletul lui Annabel se afla în apropiere, scăunelul ei gol servind pe post de masă pentru tava care conținea băuturile.

Decorul nu putea fi mai idilic. Pajiștea, punctată cu flori sălbatice roșii și albe, dădea către dealurile sinuoase de cretă ale Colinelor Nordice din Kent. Era un peisaj creat pentru artiști: o întindere variată de ținuturi împădurite, pășuni și livezi, cu biserica răzleață care se zărea înălțându-se către cer în depărtare.

Silverton merse alene pe pajiște, lăsându-și cizmele să fosnească în iarbă pentru ca ea să îl poată auzi venind din spatele ei.

Nasul lui Meredith atingea, practic, pânza, atât era de absorbită de lucru, dar la zgomotul pașilor lui își puse jos pensula și se întoarse pe scăunel. Un zâmbet bucuros începu să îi lumineze chipul.

Zâmbetul acela dispăru de îndată ce îl văzu, înlocuit fiind de o expresie posomorâtă pe care el o găsi în același timp surprinzătoare și enervantă. Evident că o aștepta pe Annabel. Chiar și mai clar, el nu era un înlocuitor bine-venit.

Silverton își înăbuși un mormăit iritat. Știa că Meredith era supărată atunci când aceasta fugise din salon seara trecută, dar el sperase că somnul bun de peste noapte avea să îi înveselească starea de spirit. Acum, în loc să se bucure de încântarea de a o avea, în sfârșit,

pentru el însuși, urma să fie nevoit să își dedice cea mai mare parte a energiei pentru a descoperi care erau motivele pentru care ea îl evita.

Poate, reflectă el în treacăt, ar trebui să o tragă pur și simplu jos în iarbă și să îi reamintească de căldura care îi arsese pe amândoi în noaptea aceea la reședința Stanton. Dar, observând ținuta fermă a elegantei ei bărbii, Silverton își dădu seama că o strategie atât de hotărâtă probabil că nu avea să aibă prea mult succes. Strunindu-și nerăbdarea, se forță să zâmbească în timp ce se așeză pe pământ, alături de ea.

– Bună ziua, milord, spuse ea cu o voce stinsă, impenetrabilă, înainte de a-și reîntoarce atenția asupra tabloului ei.

– Bună ziua, Meredith.

Silverton se întinse ca să îi vadă lucrarea. Avu un șoc. În locul unei redări însorite a panoramei idilice care se întindea în fața lor, Meredith alesese să picteze dealurile unduite ușor ca fiind acoperite de o pătură de zăpadă și gheață. Era o zugrăvire sumbră – gri, neînsuflețită și rece.

Nedumerit, își înclină capul într-o întrebare nerostită, dar ea îl ignoră. Decise, pentru moment, să o lase să facă asta, sprijinindu-se din nou pe brațe ca să își îngăduie o perspectivă mai bună asupra chipului ei.

Ea își înmuie cu grijă pensula într-un borcănel cu vopsea și se aplecă în față către pânză, cu sprânceana încreștită de concentrare. Lui Silverton i se păru că ea arăta adorabil, cu părul dat pe spate de pe față, prins într-un coc lejer, și cu nasul încreștit în timp ce cântărea următoarea mișcare a pensulei.

Îi plăcu la nebunie concentrarea și intensitatea privirii ei, amintindu-și de ultima oară când văzuse acea privire. Asta avusese loc în biblioteca din reședința Stanton, când i se lungise aproape goală și gâfâind în poală. Abia aștepta să o aibă din nou în brațele lui, când avea să dezlănțuie toată intensitatea aceea pentru el însuși în momentul în care avea să îi penetreze ușor carnea mătăsoasă.

Silverton se desfătă preț de câteva minute cu imaginea aceea încântătoare, îngăduind liniștii să se aștearnă între ei.

– Meredith, spuse el în cele din urmă, lăsându-și ochii să cutreiere pe chipul ei, doream să îți vorbesc aseară, dar ai părăsit încăperea înainte să am ocazia să o fac.

Mâna ei îngheță în aer. Îi aruncă o privire voalată înainte de a-și relua lucrul pe pânză.

– Ce ciudat, murmură ea, glasul și expresia ei nelăsând să se vadă nimic. Eu aș zice că ai avut multe ocazii să faci asta, atât înainte, cât și după cină.

– Da. Păi... El ezită, căutând cuvintele potrivite pentru a explica situația. Ai putea crede asta, dar situația nu era... convenabilă.

Ea se opri din nou în mijlocul mișcării, încruntându-se cu atenție la pictura ei ca și cum s-ar fi așteptat ca aceasta să îi vorbească. Apoi își reluă, cu calm, lucrul.

– Nu sunt surprinsă, răspunse ea în cele din urmă.

De data aceasta el auzi cu foarte mare claritate tonurile dure din vocea ei.

– Lady Silverton mi-a spus că nu te deranjezi niciodată de dragul nimănui.

– Poftim?

Se ridică în capul oaselor.

– Ai dori să mă repet? întrebă ea politicos.

– Nu, mulțumesc, bombăni el.

Aceasta nu era conversația la care se așteptase atunci când venise în căutarea ei. Se holbă la ea, dorind ca ea să îl privească pentru ca el să poată cântări intenția din spatele remarcii ei.

Meredith își păstră fața întoarsă, concentrându-se asupra lucrului ei. Părea aproape dezinteresată de conversație, în general, și de el, în particular.

Silverton își simți buzele curbându-i-se într-un zâmbet lipsit de umor. Nu se gândise niciodată la el ca fiind vanitos, dar comentariul ei neașteptat îi înțepase mândria. Își trase un picior în sus și își odihni un braț pe genunchi, cântărind situația.

– Destul de des, familia mea a crezut de cuviință să mă cataloghe-ze drept o creatură egoistă, zise el.

– Ah, nu, răspunse ea absent, în continuare fără să îl privească. Nu egoist – răsfățat. Se lăsă pe spate, depărtându-se de șevalet pentru a cerceta pânza. Este o diferență, să știi.

Silverton căscă gura, dar o închise iute. Clocoti preț de un minut, iritat nu doar de declarația ei obraznică, ci de asemenea de faptul că ea refuza în continuare să îl privească.

– Ei bine, spuse el printre dinți în cele din urmă, care este diferența?

Meredith amestecă grijuliu o altă culoare cu pensula ei și se apucă din nou să picteze. I se păru că mâna ei tremură un pic, dar vocea ei sună ciudat de detașată.

– Oamenilor egoiști le lipsește generozitatea în sensul adevărat. Sunt dușmănoși și răi și nu se pot iubi cu adevărat decât pe ei înșiși. Dumneata, pe de altă parte, ești un bărbat bun și generos. Ții la familia și la prietenii dumitale. Dar, din cauza poziției în societate și a... – ezită, iar el văzu o îmbujorare apărându-i în obraji – a calităților personale, ți s-a dat tot ceea ce ai fi putut dori vreodată ori de care ai fi avut vreodată nevoie. Nimeni nu ți-a spus niciodată nu. Nu a trebuit niciodată să muncești cu adevărat pentru nimic. În realitate, nimeni nu ar putea să te acuze că ești răsfățat, din moment ce lucrul acesta se datorează în întregime circumstanțelor vieții dumitale.

„De ce nu îmi trânțește pur și simplu o nicovală în cap", se gândi el, năucit de comentariul ei. Îi făcuse o analiză devastatoare a caracterului lui cu același calm cu care ar fi comentat despre vreme. Cu excepția mătușii și a unchiului său, nimeni nu îndrăznise vreodată să îi vorbească într-un asemenea hal. Îndurase, desigur, ocările și glumele vulgare ale prietenilor lui, dar lucrul acela era diferit. Era doar felul în care bărbații vorbesc între ei.

De fapt, fusese întotdeauna comod cu locul lui pe lume: în vârful piramidei, plin de încredere. Dar Meredith îl făcuse să se simtă ca un tânăr fără experiență. Îl uimea faptul că o tânără fără experiență, din provincie, îl putea face să fie atât de al naibii de nesigur pe el însuși.

– Te înșeli, să știi, îi răspunse el într-un final. Avea nevoie ca ea să înțeleagă faptul că masca socială pe care o purta uneori nu era decât atât: o mască. Sunt unii care mi-au spus „nu" mai înainte de multe ori. Mătușa Georgiana, mai ales, a încercat întotdeauna să întipărească în mine înțelepciunea de a pune nevoile altora înaintea propriilor mele nevoi. Din moment ce sunt capul familiei, ea a dorit întotdeauna ca eu să îmi cultiv un caracter mai serios și mai hotărât. Regret faptul că a eșuat în eforturile ei.

În ciuda bunelor lui intenții, Silverton simți o urmă de satisfacție atunci când o văzu mișcându-se incomod pe scăunelul ei. Se aplecă și îi cercetă chipul, acum sigur de faptul că ea își regreta remarcile sincere.

– De fapt, continuă el, neputându-și reprima dorința de a obține o mică răzbunare, îmi amintești foarte mult de mătușa Georgiana. Ești atât de solemnă, încât semeni remarcabil de tare ca ea. Chiar și înfățișarea ta are aceeași expresie aspră, dezaprobatoare.

Meredith își mușcă buza de jos. El privi cu interes cum umerii ei se ridicară până la nivelul urechilor.

– Lord Silverton. Vocea îi fu foarte fermă. Te rog să mă ierți. M-am obișnuit prea tare să mă consider ca fiind un membru al familiei dumitale. Nu aveam nici un drept să spun ceea ce am spus. Nu există nici o îndoială că îți îndeplinești îndatoririle pe care le ai exact așa cum ar trebui.

El nu răspunse, hotărât să o oblige să dezvăluie ceea ce credea ea cu adevărat despre el. Trecură clipe îndelungi în care Meredith își făcu de lucru cu pensula ei.

Îi aruncă o privire hăituită.

– Doar că uneori pare că îți lipsește...

Se opri scrâșnind din dinți. Silverton bănui că acum ea își blestema cu adevărat limba-i nestăpânită.

– Îmi lipsește seriozitatea caracterului? o îndemnă el.

– Nu, izbucni ea. Seriozitatea scopului.

Silverton se încruntă și se sprijini cu putere pe mâini. Nu știu cum să îi răspundă, din moment ce fu cu adevărat nedumerit de remarca ei. Nu încăpea nici o îndoială că Meredith avusese parte de multă suferință de-a lungul anilor, dar nu i se păru normal ca o tânără frumoasă și bogată să aibă o viziune atât de sumbră asupra vieții. Avu impresia că ea se împotrivea în mod activ ideii de a se bucura.

Își lăsă capul pe o parte și îi studie chipul, care îi devenise rozaliu din cauza rușinii.

– Meredith, luând în considerare faptul că am fost binecuvântați cu un asemenea privilegiu, nu crezi că ar trebui să încercăm să ne distrăm, măcar un pic?

– Dumneata pari să te distrezi prea mult, replică Meredith.

Ochii ei fulgerară cu mânie înainte să se întoarcă, de parcă ar fi fost conștientă de faptul că divulgase mai mult decât își dorise.

El avu dintr-odată revelația că tocmai descoperise dâra de firimituri din pădure.

– Și când mă distrez prea mult, Meredith?

Ea ridică din umăr, refuzând să răspundă.

– M-am distrat prea mult aseară? insistă el. M-am simțit bine cu Lady Isabel?

Meredith sări de pe locul ei și începu să își adune în grabă pensulele și să le înfășoare în cârpe. Silverton se ridică de pe iarbă, urmărind-o îndeaproape în timp ce își scutură praful de pe pantalonii din piele de căprioară.

După câteva momente, o apucă cu blândețe de braț, luându-i pensulele cu cealaltă mână. Meredith îngheță la atingerea lui, culoarea

venindu-i și dispărându-i de pe chip cu o îmbujorare febrilă. Îi ridică încet mâna la buze, atingând-o cu un sărut moale.

– Poate că uneori mă bucur prea mult de viață, zise el, dar tu, draga mea fată, nu te bucuri deloc de ea.

Ea își ridică privirea către a lui, ochii ei ca argintul viu oglindind un tumult de emoții contradictorii. Spre disperarea lui Silverton, ochii aceia începură să se umple de lacrimi ce străluceau pe desele ei gene negre. Meredith clipi rapid, întorcându-și capul într-o parte pentru a-și ascunde fața. Își trase brațul, încercând să scape din strânsoarea lui, așa că el se strădui să îi dea drumul.

Pe când o privea căutându-și orbește batista în buzunarul rochiei, Silverton își frământa mintea, întrebându-se ce ar fi putut face pentru a ușura o durere care bănuia el că avea rădăcini foarte adânci.

Ura să îi vadă lacrimile și nu se simțise niciodată în viața lui atât de neputincios.

Capitolul 23

Meredith se îndepărtă de Silverton, incapabilă să îndure privirea de compătimire de pe chipul lui frumos. Ura ca oamenilor să le fie milă de ea. Faptul că acesta era Silverton făcu ca lucrurile să fie și mai neplăcute; el nu avea să simtă niciodată milă față de o femeie ca Lady Isabel.

Gândindu-se la frumusețea aceea grațioasă și la flirtul acesteia cu Silverton, Meredith descoperi că emoțiile ei își schimbară brusc direcția, transformându-se rapid în furie. Întinse în grabă mâna și scoase o pensulă din coșul ei, trântindu-se din nou pe scăunel. Dacă se prefăcea că pictează, atunci cel puțin nu avea să fie nevoită să trebuiască să se confrunte în mod direct cu aroganța aristocratică a lui Silverton atunci când avea să îi răspundă.

– Spune-mi, milord, exclamă ea, ce anume a fost în viața mea de care să mă bucur? Deși este adevărat că Annabel și eu suntem norocoase și nu suferim de sărăcie, nu au fost prea multe alte lucruri în existența noastră până acum care să ne facă fericite. Am doar două lucruri care îmi aduc bucurie: sora mea și pictura.

Lacrimile se adunară din nou în ochii ei, iar ea își strânse tare ochii ca să le împiedice să îi curgă pe obraji. Blestemă în sinea ei, știind tot timpul că era o greșeală să își îngăduie să discute cu el.

Inima ei fusese sfârâmată când îl văzuse traversând cu pași mari pajiștea, picioarele lui lungi și puternice înghițind distanța dintre ei. Meredith nu se așteptase niciodată ca el să o urmărească până acolo, presupunând că el urma să se plictisească în cele din urmă să se țină după ea și avea să o lase în pace.

Mai ales că binecuvântata Lady Isabel locuia la doar câțiva pași distanță. După seara trecută, Meredith fusese sigură că el prefera să își petreacă timpul cu cineva mai potrivit vieții lui, de care părea să se bucure atât de mult.

În schimb, din motive pe care nu le putea înțelege, el alesese să îi violeze sanctuarul și să facă țăndări reținerea ei obținută cu greu, așa cum făcea el mereu. Iar ea răspunsese în cel mai rău mod posibil, insultându-i caracterul, felul de viață, aproape tot ceea ce era legat de el.

De ce nu îi turna, pur și simplu, un borcan cu vopsea în cap și gata, oftă Meredith în sinea ei, strângând cu putere pensula în pumn. El scotea la suprafață, fără greș, ce era mai rău din ea, mai ales după noaptea aceea de neuitat din bibliotecă. Nu se putea gândi la acea întâlnire fără să se simtă înfierbântată, agitată și furioasă pe el pentru că o făcuse să se simtă atât de inconfortabil cu ea însăși.

Aruncă o privire pe furiș și văzu că gravitatea îi era întipărită pe trăsături, dar ochii lui frumoși erau înmuiați de o căldură și o bunătate care îi alinară mândria rănită. Când o privi în felul acela, ea trebui să se lupte împotriva unei dorințe copleșitoare de a se arunca în brațele lui, ignorând toate avertismentele care se învârteau încontinuu în mintea ei.

Dar nu putu face asta, indiferent cât de mult își dorea.

Meredith știa că într-o bună zi, în curând, avea să se reîntoarcă la viața ei singuratică de la Swallow Hill. În ciuda promisiunilor pe care el i le făcuse în bibliotecă, ea știa cât de puțin probabil era ca Silverton să dorească cu adevărat să se însoare cu ea. Și, chiar dacă el credea că dorea, ea nu avea nici o îndoială că mama lui avea să se opună cu vehemență. Lady Silverton făcuse acest fapt extrem de clar seara trecută. De asemenea, Meredith nu își putea imagina că generalul și Lady Stanton aveau să fie de acord cu această căsătorie, nu după durerea pe care fiica lor – mama ei vitregă – le-o cauzase cu atâția ani în urmă.

Nu, Meredith știa că trebuia să continue să încerce să îl ignore. Lucru dificil, de altfel, din moment ce el nu voia să plece și să o lase singură.

– Meredith.

Ea își înăbuși un icnet. Silverton se apropiase foarte tare, stând aplecat deasupra ei în timp ce îi studia gânditor pictura. Acesta își încrucișă brațele peste pieptul lat, cu capul aplecat pe o parte ca și cum ar fi fost nedumerit.

– De ce pictezi tablouri atât de tulburătoare?

Ea clipi des, surprinsă de faptul că el pusese întrebarea aceea atât de direct. Cei mai mulți oameni se învârteau în jurul subiectului, îngrijorați că ar fi putut-o jigni ori, și mai rău, că ea chiar le-ar fi spus cu adevărat motivul pentru care o făcea.

– Este dificil de explicat, evită ea să răspundă.

– Încearcă, porunci el blând.

Meredith ridică ochii spre el, temându-se că avea să vadă pe trăsăturile lui fie amuzament, fie dispreț. Drept răspuns, el o privi calm, iar ea avu sentimentul că el nu avea să îi dea pace până la sfârșitul lumii dacă nu încerca cumva să îi răspundă întrebării.

– Ei bine, spuse ea, înghițind greu din cauza unui nod în gât.

Luându-și paharul de pe celălalt scaun, sorbi, strâmbându-se ușor la gustul amar al băuturii. Fu pentru o clipă distrasă de gândul că era cea mai rea limonadă pe care o gustase vreodată.

– Ei bine, începu ea din nou, nu aleg intenționat un anumit peisaj pentru a tulbura pe cineva. Ideile mele provin de obicei de la ceva ce simt în momentul acela...

Vocea i se stinse treptat, dându-și seama cât de nepotrivită trebuia să sune orice explicație. Cum putea să îi transmită lui durerea și furia care luau naștere în interiorul ei atunci când picta? Cum să îi descrie ușurarea de care avea parte atunci când permitea acelei puteri teribile să îi curgă prin degete și să se manifeste pe pânză? Fuseseră multe zile în care pictatul fusese singurul lucru care o făcuse să se simtă vie și în stare să continue.

Silverton nu se mișcă și nu făcu nici un sunet, hotărât în mod evident să aștepte ca ea să termine. Meredith își mușcă buza de jos și încercă din nou.

– Știu că poate părea ciudat, dar adesea mă gândesc la părinții mei atunci când pictez. Uneori mă simt copleșită de tristețe, iar asta este singura cale prin care se pare că o pot exprima. Se uită în gol

în depărtare, vag conștientă de frumusețea dealurilor unduitoare și a verdelui luminos al frunzișului verii timpurii. Presupun că durerea adâncă și necazul sunt cele care mă fac să pictez astfel.

Ridică din umeri și se uită în cele din urmă la el, sigură de faptul că un bărbat care își stăpânea atât de complet lumea nu avea să înțeleagă niciodată ceea ce încerca ea să spună.

Silverton îi întâlni privirea, intensitatea din ochii lui albaștri torizi părând să reflecte cerul fierbinte de vară. Se aplecă și o mângâie ușor pe obraz.

– Draga mea fată, doar de durere îți amintești? Păstrezi vii în mintea ta doar durerea și amărăciunea? De ce nu îți poți aminti de afecțiunea pe care părinții tăi trebuie să o fi simțit față de tine și de sora ta? Nu încape nici o urmă de îndoială în mintea mea că v-au iubit foarte mult și că vei fi din nou iubită astfel în viitor.

Cuvintele lui penetrară barierele de gheață pe care ea și le ridicase cu disperare în jurul inimii ei vulnerabile. Simți greutatea teribilă a dorului pe care îl avea pentru el, o povară pe care ea știa că avea să o care pentru tot restul vieții ei.

– Nu știu, spuse ea moale. Poate că nu știu cum să fac asta. Am pierdut trei părinți. Este tragic să pierzi doi. Să pierzi trei este... pur și simplu absurd.

Meredith își coborî ochii, observând cu surpriză că își strânsese pensula atât de tare, încât unghiile i se înfipseseră în palmă. Trăgând adânc aer în piept, își relaxă degetele străduindu-se în același timp să se stăpânească și să nu izbucnească în lacrimi. Ura faptul că el o putea face să se simtă atât de sentimentală în legătură cu viața ei.

Brusc, deveni extrem de scoasă din fire de ea însăși și de el. Putea exista ceva mai ridicol decât să te plângi de trecut cu o îngăduință prea mare față de tine însuți? Oricum nu prea avea importanță ce credea Silverton despre picturile ei ori despre orice altceva, la urma urmei.

Nu chiar.

Meredith își îndreptă spinarea.

– Asta este ceea ce simt, zise ea sfidător, mutându-și privirea de la el și reîntorcându-se la pânza ei. Asta mi se pare adevărat și corect. Așa aleg *eu* să îmi amintesc viața mea.

Silverton nu răspunse, și tăcerea dintre ei se prelungi. În mod ciudat, ei nu i se păru inconfortabil. Preț de câteva minute nu făcură

nimic altceva în afară de a asculta trilul ocazional al unei ciocârlii și zumzetul albinelor din florile sălbatice de pe pajiște. Meredith simți cum tensiunea începu să se scurgă ușor din trupul ei.

În cele din urmă își făcu curaj să își ridice ochii și să îl privească. Acesta stătea tăcut alături de ea, într-o manieră supusă. Ea își arcui întrebător sprânceana, iar gura lui frumos conturată schiță brusc un zâmbet devastator, aprinzând în ea arsura lentă a tânjirii senzuale care rămăsese întotdeauna atât de aproape de suprafață.

– Meredith, ți-a spus cineva vreodată ce creatură înspăimântătoare ești? Simt degetele reci și îngrozitoare ale unei sorți nefericite târându-mi-se pe șira spinării chiar în clipa asta.

Fără prea mare tragere de inimă îi răspunse zâmbetului lui, neputând, ca de obicei, să se împotrivească atragerii căldurii lui.

– Vino, zise el. Este mult prea cald aici, în soare – te-ai făcut foarte roz. Termină-ți băutura și te voi lua la o plimbare exagerat de plictisitoare și nu prea plăcută prin grădina cu hulubării. Nu este un lucru foarte incitant, știu, dar sunt sigur că natura anostă a plimbării noastre va îmbunătăți foarte mult tonusul minții tale.

Meredith sorbi din nou cu grijă din paharul ei, strâmbând din nas la gustul ciudat.

– Cum dorești, milord, dar aș prefera să nu termin asta. Jur, este limonada cu cel mai ciudat gust pe care am băut-o vreodată. Și mai și miroase amar. Mă întreb dacă nu cumva unele dintre lămâi au fost stricate.

Silverton tocmai întinsese o mână ca să o ajute să se ridice, dar se opri la auzul vorbelor ei și în schimb îi luă din mână paharul. Îl duse la nas și mirosi. De pe buze îi scăpă o exclamație de surpriză.

Cealaltă mână îi zvâcni și o apucă de încheietura mâinii.

– Cât de mult ai băut din asta?

Meredith încercă fără succes să își smulgă mâna din strânsoarea de neînvins. Dintr-odată se simți ciudat de febrilă și i se făcu ușor rău de la stomac.

– Doar câteva înghițituri. Ți-am spus, nu mi-a plăcut.

El o trase în picioare.

– Vino, spuse el nerăbdător. Trebuie să ne întoarcem imediat în casă.

– De ce? protestă ea, aruncând o privire către pânza ei udă. Nu înțeleg, milord.

Purtarea ei se schimbase atât de rapid încât începu să fie alarmată. Nu avu de ales decât să îl urmeze, căci el o trăgea de-a lungul pajiștii către cărarea dintre copaci.

Silverton se uită în jos la fața ei, cu gura strânsă într-o linie foarte gravă.

– Cum te simți?

Încercă să o grăbească, dar picioarele lui Meredith începură să se simtă foarte grele și ciudat de detașate de restul trupului ei. Se împiedică și se lovi de el.

Silverton se opri și o cercetă din priviri, cu expresia chiar și mai întunecată decât fusese cu doar un minut în urmă. Fu inundată de un val furnicător de neliniște.

Iar stomacul începea să i se întoarcă pe dos din cauza unei greți arzătoare.

– Acum... acum că ai pomenit, se bâlbâi ea, să știi că nu mă simt foarte bine.

Se agăță de celălalt braț al lui și totodată de el.

– Eu... eu cred că trebuie să mă așez.

Silverton se împotrivi temerii îngrozitoare care i se ridica în gâtlej. Chipul lui Meredith se făcuse alb ca moartea, pupilele ochilor ei fiind atât de mari, încât nu putu vedea decât întunecimea conturată cu un cerc subțire de gri. Se lăsă cu putere pe el.

– Ce se întâmplă? șopti ea.

Ridicând-o în brațe, porni cu pași mari pe cărare strângând-o cu putere la piept. Se luptă să își stăpânească amestecul schimbător de mânie și teamă care amenința să îl copleșească; trebuia să o liniștească, nu să o sperie.

– Lămâile au fost probabil stricate, zise el, cu o voce surprinzător de calmă. Fără îndoială că simți efectul acestui lucru și va trebui să scapi de băutură ca să te simți mai bine.

Silverton nu putu să îndure să rostească ceea ce credea cu adevărat. Ea fusese otrăvită. Mirosul amărui din paharul ei îi spusese tot ceea ce avea nevoie să știe: cineva îi pusese cianură în limonadă.

– Îmi pare rău, Meredith. O strânse cu blândețe la piept în timp ce se grăbea prin pădure. Când ajungem acasă va trebui să iei un purgativ.

Ea scânci și își îngropă fața în vesta lui.

– Mi se face rău, gâfâi ea. Pune-mă jos!

O lăsă pe pământ și îi desfăcu iute panglicile pălăriei, pe care o aruncă într-o parte, într-un morman de frunze. Ea încercă să se întoarcă cu spatele, iar el știu că ea se simțea foarte umilită la gândul de a i se face greață în fața lui.

– Nu fi jenată, iubito, murmură Silverton. Nu ești prima persoană pe care am văzut-o dând tot afară.

Meredith se aplecă în față și vărsă, trupul răsucindu-i-se din cauza puterii spasmului. Lichidul țâșni pe pământ din gura ei.

Fu pătruns de ușurare atunci când văzu că ea varsă o cantitate mare de lichid. Ea continuă să verse și să se înece, aplecată și cu mâinile săpând în praful de pe drum odată cu forța contracțiilor trupului său. El o ținu ușor, dându-i ușor la o parte părul de pe față, în timp ce murmura sunete liniștitoare.

Privind-o aplecată pe pământ, gâfâind fără respirație, fu cel mai rău lucru pe care îl văzuse vreodată Silverton și aproape mai mult decât putea să îndure să privească. Își înconjură cu grijă brațul în jurul pieptului ei pentru a-i da mai mult sprijin. Îi simți inima care bubuia ca un ciocan. Propria lui inimă, la rândul ei, se simți storcită în strângerea unei agonii groaznice, compătimitoare, ținând pasul cu al ei în ritmul unei emoții pline de teamă.

„Nu poate muri." Repetă asta în minte iar și iar. Pur și simplu nu avea să îngăduie una ca asta, își spuse lui însuși în timp ce o legăna ușor în brațe.

În clipa aceea Silverton știu că, dacă ceva i s-ar fi întâmplat lui Meredith, viața lui ar fi luat sfârșit. Ea devenise esențială existenței lui – cel puțin o existență semnificativă. Și-ar fi dat cu bucurie viața în schimbul vieții ei, dar pentru moment tot ce putea face era să o țină în brațe și să se roage ca acea criză să treacă. O furie neagră se învârtea la marginea conștiinței lui, dar el o respinse, concentrându-și toată energia asupra trupului care i se cutremura în brațele lui care o strângeau cu putere.

După câteva minute, tremurul ei păru să se mai liniștească, iar pulsul începu treptat să se încetinească până la un ritm mai normal. O ridică și o așeză mai bine la pieptul lui, lăsând-o să se sprijine de el. Părul ei des îi căzu într-o dezordine sălbatică în jurul umerilor. El scoase o batistă din buzunar și îi șterse ușor chipul și gura.

– Cum te simți acum, biata mea scumpă?

Meredith inspiră tremurător și se mișcă în brațele lui. Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte să poată răspunde.

– Aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai duce până la râpă și m-ai împinge acolo, șopti ea cu glasul răgușit.

El zâmbi și simți cum menghina din jurul inimii lui începu să slăbească. Dacă ea putea glumi, însemna că se simțea mai bine.

Silverton își înfășură și mai tare brațele în jurul ei și se ridică, trăgând-o alături de el în picioare. Lunecă un braț sub picioarele ei și o ridică la piept.

– Mai sunt doar câteva minute, dragostea mea, îi murmură el în ureche, și te vei putea odihni.

Era tăcută, lipindu-se de el în timp ce el se îndreptă iute și cu pași mari către o cărare lăturalnică care ducea direct la grădinile de legume, fiind cea mai rapidă cale înapoi spre casă.

Pe când ieșeau dintre copaci, îi văzu pe bucătăreasă și pe grădinarul-șef discutând chiar la ieșirea din oficiu. Bucătăreasa întoarse capul și dădu un țipăt, în mod clar speriată la vederea stăpânului care îl purta în brațe pe unul dintre oaspeți. Ea și grădinarul se grăbiră să îi întâmpine.

– Lord Silverton.

Meredith se mișcă ușor pe umărul lui. Își coborî capul ca să o audă mai clar.

– Da, iubito?

– Nu doar lămâile m-au făcut să mă simt rău, nu-i așa?

El ezită, reticent în a-i cauza și mai multă tulburare. Dar ea nu era o proastă, iar el nu putea să îi ascundă adevărul pentru a o ocroti.

– Nu, Meredith, cred că nu.

Capul îi căzu din nou. Începu să tremure în timp ce pătrundea semnificația răspunsului lui. El ridică privirea. Bucătăreasa și grădinarul aveau să se afle curând la o distanță de la care îi puteau auzi.

– Meredith, zise el pe un ton coborât și grăbit. Nu spune nimic despre asta nimănui în afară de sora ta. Spune că ai mâncat ceva care nu ți-a priit. Mă voi ocupa eu de treaba asta, dar, deocamdată, trebuie să păstrezi tăcerea.

Ea dădu din cap, părând să se micșoreze în brațele lui în vreme ce el o strânse și mai aproape de trupul lui.

Silverton se strădui să își țină în frâu mânia, nedorind să o sperie mai mult decât o făcuse deja. Dar cineva avea să plătească cu vârf și îndesat pentru treaba aceea. Cineva avea să moară pentru că aproape o ucisese pe femeia pe care el o iubea.

Capitolul 24

– Nici urmă de lacheu.

Silverton ridică privirea din scrisoare în timp ce contele de Trask traversă biblioteca către cărucior sculptat în lemn de nuc, care ținea câteva sticle de băuturi alcoolice. Trask își turnă un pahar generos de coniac și dădu pe gât o înghițitură zdravănă, strâmbându-se ușor în timp ce făcu asta.

Contele încă nu se schimbase de costumul de călărie după ce revenise din căutările după Welland, lacheul care dispăruse după otrăvirea lui Meredith. Trask părea epuizat după două zile lungi în care căutase în împrejurimile zonei. Ochii lui întunecați erau încercuiți de cearcăne, și linii aspre îi mărgineau gura dură.

Silverton se îndepărtă de biroul lui și merse să se alăture prietenului său lângă cărucior. După ce își turnă lui însuși un coniac, îi făcu semn cu mâna lui Trask să se așeze într-unul dintre confortabilele fotolii cu spătar înalt de lângă șemineul din marmură.

– Ia loc, Simon! Arăți de parcă ai fi stat în șa o săptămână întreagă.

Trask îi aruncă o privire sardonică.

– Păi unii dintre noi au fost nevoiți să facă munca murdară, în timp ce alții au ales să stea acasă cu femeile.

Silverton zâmbi scurt, știind că expresia îi era lipsită de orice amuzament.

– Nu le puteam lăsa neprotejate pe Meredith ori pe Annabel, răspunse el încet.

Drept răspuns Trusk mârâi obosit.

– Și apoi, continuă Silverton așezându-se pe fotoliul asemănător de cealaltă parte a șemineului, nu ai mai crede asta dacă ai fi fost obligat să îți petreci ultimele zile ascultând litania de nemulțumiri a mamei mele. Nu ai pic de idee cât de groaznic a fost pe aici de când a avut loc toată tărășenia asta. Le-a făcut să plângă pe jumătate dintre servitoare, iar bucătăreasa chiar a amenințat că își va da demisia și că va merge la hanul fratelui ei din Londra. M-am chinuit al naibii de mult să o conving să nu facă asta.

Trask râse, expresia luminându-i-se pentru întâia oară de când intrase în încăpere.

– Nu pot decât să îmi imaginez tehnicile la care a apelat Lady Silverton pentru a-și face cunoscute sentimentele, răspunse el, întinzându-și picioarele încălțate cu ghete în timp ce își masă mușchii coapselor. Dar interogarea fiecărui hangiu și a fiecărei ospătărițe pe o rază de 30 de kilometri nu este o experiență de care îmi voi aminti cu drag. Niște bădărani – cu toții.

– Chiar și chelnerițele? întrebă inocent Silverton.

Trask pufni și se lăfăi în fotoliu.

– Mai ales chelnerițele. Am auzit atâtea povestiri fără sens încât am avut impresia că avea să îmi explodeze creierul. Sper că Peterson a avut mai mult noroc decât mine.

Silverton ridică din umeri.

– Nu cu mult mai mult. A dat peste cineva care l-a văzut în Aylesford. Proprietarul de la Hare and Crown a spus că era aproape sigur că Welland a venit la cârciumă de câteva ori, dar nu ar jura în fața unui complet de judecată. După cele spuse de el, în urmă cu vreo săptămână, Welland s-a întâlnit într-o după-amiază cu doi bărbați. Au petrecut o oră ghemuiți într-un colț, sfătuindu-se. Își amintește pentru că unul dintre străini s-a zbârlit la nevastă-sa când aceasta i-a întrebat dacă doreau ceva de mâncare. I-a spus să-și vadă naibii de treaba ei. Hangiul a zis că i-a amenințat să îi dea afară dacă nu aveau de gând să vorbească politicos.

Trask se ridică în capul oaselor, părând acum interesat.

– Vreo descriere?

Silverton clătină din cap.

– Nu prea multe indicii. Unul mai în vârstă, unul mai tânăr. Bărbați masivi, bine îmbrăcați. Hangiului i s-a părut ciudat că Welland bea cu doi ștabi, cum i-a numit el.

– Crezi că erau Jacob și Isaac Burnley?

Silverton dădu drumul unui oftat frustrat.

– Da, deși nu văd la ce ne folosește, cel puțin deocamdată.

– Știi de ce ar încerca Isaac Burnley să o otrăvească pe Meredith?

Silverton clătină din cap.

– Meredith nu a ieșit încă din camera ei, iar Annabel a stat aproape tot timpul cu ea. Nu m-am încumetat să le întreb nimic până când își revine Meredith. Prima mea grijă a fost să le țin în siguranță.

Își fixă privirile asupra focului mic care fusese aprins ca să alunge răcoarea ușoară a serii de vară timpurie.

– Totuşi bănuiala mea este că otrava nu i-a fost destinată lui Meredith, ci lui Annabel. Bănuiesc că Welland a făcut o treabă de mântuială şi ştia asta.

Silverton îşi aminti din nou purtarea plină de panică a lacheului. Probabil că bărbatul fusese şocat când ajunsese pe pajişte şi descoperise că Annabel se întorsese deja în casă.

– De îndată ce va fi în stare, îi voi cere lui Meredith să îmi explice starea exactă a finanţelor lui Annabel, continuă el. Între timp, îi scriu generalului Stanton şi îl rog să pună nişte întrebări bancherilor lui Annabel. Din moment ce acesta este bunicul ei, i-ar putea convinge să facă lumină asupra situaţiei.

– Nu am nici o îndoială că va reuşi să facă asta, răspunse pe un ton sec Trask.

Cei doi bărbaţi căzură într-o tăcere amicală, ascultând scârţâitul şi vuietele uşoare ale casei vechi care se pregătea pentru noapte.

– Şi, ce altceva s-a mai întâmplat aici? întrebă în cele din urmă Trask, învârtindu-şi alene coniacul în paharul de cristal.

– Haos, răspunse Silverton.

– Nu zău!

Prietenul său îi zâmbi larg.

Silverton se ridică şi începu să dea încet roată bibliotecii. O nelinişte sâcâitoare făcea să îi fie imposibil să stea aşezat vreun pic. Deşi Meredith era în siguranţă, cel puţin pentru moment, el ştia că îngrijorarea avea să îl roadă până când avea să elimine ameninţarea care plana asupra ei.

– Am întors pe dos bucătăria. A trebuit să le spun ce s-a întâmplat cu adevărat bucătăresei, menajerei şi majordomului meu – bucătăreasa a fost revoltată de ideea că mâncarea ei i-a făcut rău lui Meredith. Şi ar fi fost dificil de explicat de ce nu i se făcuse rău nimănui altcuiva.

Silverton clătină din cap, amintindu-şi privirea de groază de pe chipul şefului personalului său la dezvăluirea faptului că Meredith fusese otrăvită.

– Am controlat şi am aruncat orice mâncare sau băutură care nu fusese închisă în containere ori încuiată cu cheia. Toate vasele au fost frecate, tot lichiorul deschis a fost aruncat. Deşi nu părea să fie nici o urmă de otravă nicăieri altundeva în afară de carafa de limonadă, mi s-a părut o măsură de precauţie înţeleaptă.

Continuă să dea neliniştit ocol încăperii, obligându-l pe Trask să se rotească pe locul său ca să îl urmărească cu privirea.

– Ce le-ai spus celorlalți?

– Că ceva s-a stricat, dar că bucătăreasa nu era sigură ce anume. Mama, desigur, s-a plâns foarte mult de deranjul și tulburarea rutinei ei zilnice, deși trebuie să te întrebi cum anume a fost afectată. Mi-a dat de înțeles în termeni foarte clari că o învinuia pe Meredith pentru tot tărăboiul și bătaia de cap, după cum le-a numit ea.

– Imaginează-ți cât sunt de surprins, răspunse Trask, buza superioară ridicându-i-se cu dispreț.

Silverton nu răspunse. Purtarea mizerabilă a mamei lui îl șocase, deși credea că, după toți acești ani, devenise impenetrabil în fața egoismului ei.

– Sincer, Stephen, se plânsese Lady Silverton în acea primă zi în care cina fusese întârziată, tânăra aceea creează foarte multă harababură. Cum îndrăznește să deranjeze în halul acesta pe toată lumea? Nu știu când vom mânca în seara asta, iar servitorii sunt atât de agitați, încât jur că va fi un miracol dacă nu mă ia durerea de cap.

Silverton abia reușise să își păstreze calmul care îi fusese deja întins la limită de cea mai rea zi din viața lui. Mânia lui trebuie să fi fost scrisă limpede pe chipul său pentru că mama lui făcu grăbită un pas înapoi înainte ca el să apuce să deschidă gura.

– Aproape că a murit, doamnă, spuse el cu foarte mult control în voce. Ți-ar fi făcut plăcere dacă ar fi murit?

Ochii ei se lărgiseră de groază și își bolborosise scuzele, asigurându-l pe fiul ei că nu exista deranj prea mare pentru oaspeții lor. Silverton o întrerupse cu niște mulțumiri tăioase și părăsi dormitorul ei cât putu de iute. Drept urmare, mama lui făcu tot ce îi stătu în putință ca să îl împace, însă ameliorarea purtării ei nu se extinse și asupra servitorilor.

După ce îndurase două zile de haos domestic din partea mamei sale, Silverton scăpase în cele din urmă, închizându-se în biblioteca lui ca să își vadă de corespondență. Doar contele îndrăznise să îi întrerupă izolarea.

– Ei bine, căscă Trask în timp ce își întinse brațele deasupra capului, ai toată compasiunea mea. Mi-ar plăcea grozav să stau și să pălăvrăgim despre mama ta, dar mi-a fost de ajuns pentru o singură zi. În orice caz, cel mai probabil Welland se află la cel puțin 160 de kilometri distanță până acum. Îți sugerez să contactezi Bow Street[1]. Ei ar putea avea mai mult noroc în a-i da de urmă.

[1] Primul post de poliție, întemeiat în 1750, polițiștii fiind voluntari (n.tr.)

– Am făcut deja asta.

– Bun. Trask căscă din nou și se ridică în picioare. Și apoi, uitându-mă la tine parcă m-aș uita la un titirez care se învârte prin încăpere. În starea mea, sunt predispus la amețeli.

– Simon.

Contele se opri din drumul său către ușă, privind cu sprâncenele ridicate în urmă, la Silverton.

– Îți mulțumesc.

Trask dădu grăbit din cap și părăsi încăperea.

Silverton se întoarse la biroul său și încercă să se concentreze asupra scrisorii către generalul Stanton. După ce se strădui câteva minute, își aruncă deoparte condeiul și oftă. Găsi că îi era imposibil să se concentreze. Dacă nu avea să o vadă curând pe Meredith, avea să înnebunească de frustrare.

Aceasta nu își părăsise încăperea de când el o cărase acolo, în urmă cu două zile. Medicul local, doctorul Thatcher, care lucrase pe moșie de ani buni, îi administrase o tinctură și îi recomandase odihnă. Conform spuselor lui Annabel, Meredith adormise aproape imediat, dormind toată noaptea și o mare parte din ziua următoare. Doctorul Thatcher venise din nou în după-amiaza aceea, informându-și pacienta că își revenea frumos și că putea să se dea jos din pat a doua zi.

Auzind veștile, Silverton fusese copleșit de ușurare și fu cuprins de o nerăbdare crescândă de a fi din nou cu Meredith. Sentimentul acela nu făcuse decât să devină din ce în ce mai acut odată cu trecerea zilei. Ascultând acum bătăile ceasului aflat pe polița căminului, decise că așteptase destul.

Își împinse scaunul și se ridică. Traversă cu pași hotărâți încăperea și ieși în holul mare, apoi urcă cu repeziciune treptele uriașei scări din lemn de stejar și coti către coridorul din aripa estică. Dormitorul lui Meredith se afla tocmai în capătul coridorului, fiind orientat către sud și având vedere asupra pantei ușoare pe care se întindea parcul pentru căprioare. Silverton își spuse că urma doar să se asigure că ea se simțea mai bine și că apoi avea să o lase în pace până dimineață.

Dar, în timp ce stătea în fața ușii ei, cu mâna ridicată pentru a ciocăni, știu că mințea. Avea nevoie să o simtă în brațele lui, să știe că ea era cu adevărat în siguranță și că îi aparținea.

Silverton își sprijini capul de ușa grea pentru scurt timp, încercând să își liniștească inima care-i bubuia. Ea avea atâta putere

asupra lui, făcându-l să se simtă doar ca un biet tânăr neexperimentat. Şi totuşi, nevoia de a o revendica în cel mai elementar şi mai primitiv mod i se năpusti prin vene, aţâţându-i trupul într-o clipă.

Trăgând adânc aer în piept, ciocăni uşurel la uşă, rugându-se ca ea să fie trează încă. Şi singură.

După o pauză scurtă, auzi răspunsul ei moale.

– Intră!

Deschise uşa şi păşi în încăperea slab luminată. Ochii îi zburară către patul mare cu baldachin, dar acesta era gol. Închizând cu grijă uşa în urma lui, privi în jur şi o descoperi aşezată într-un fotoliu confortabil tras lângă o fereastră deschisă.

Ea păru surprinsă pentru un moment, însă apoi chipul îi fu luminat de un surâs strălucitor. Se ridică graţios de pe fotoliu când el înaintă în încăpere şi se opri în faţa ei.

„Dumnezeule, este atât de frumoasă!", se gândi el.

Meredith purta o cămăşuţă delicată din batist, curbele ei generoase fiind subliniate uşor de ţesătura fină a materialului care îi învăluia trupul. Strânse un şal de culoarea vinului în jurul umerilor, dar acesta nu reuşi să ascundă faptul că era goală sub cămăşuţă. Părul ei lucios îi cădea în cascadă pe spate, şuviţe negre-albăstrui lucind în lumina aruncată de un mănunchi de lumânări aflate pe o masă din apropiere.

Arăta ca o zeiţă şi nu una dintre cele virginale. Silverton nu îşi putu imagina cum ar fi putut să îşi ţină departe mâinile de trupul ei voluptuos. Fu foarte sigur că nici măcar nu ar fi dorit să încerce.

– Mă bucur foarte mult să te văd, milord. Meredith întinse o mână pentru a-l saluta. Doream atât de mult să-ţi mulţumesc că ai grijă de mine. Într-adevăr, în ultimele câteva zile nu m-am gândit decât la asta.

Chiar şi în lumina pâlpâitoare putu vedea că ea se îmbujorase, dar privirea de pe chipul ei era deschisă şi caldă. Când el îi luă mâna şi o ridică la buze, îmbujorarea ei se adânci şi căpătă o nuanţă de roz trandafiriu.

– Nici eu nu m-am gândit la altceva în afară de tine, Meredith, în aceste ultime două zile.

Cu o apăsare uşoară o îndemnă să se aşeze din nou. Aruncând o privire împrejur, luă o păturică care fusese împăturită şi pusă pe un taburet şi i-o înfăşură în jurul picioarelor. Trase taburetul şi se aşeză în faţa ei.

Luându-i mâinile în ale lui, Silverton îi cercetă cu atenție chipul. Ochii ei erau limpezi, iar tenul avea nuanța obișnuită a porțelanului și a trandafirilor.

– Cum te simți?

– Sunt bine, milord. Îi zâmbi dulce. Medicul zice că mâine pot ieși din cameră.

– Doar dacă te simți destul de bine, o certă el cu blândețe în timp ce se juca cu degetele ei.

Ea strâmbă din nas.

– Cred că am dormit destul cât să-mi ajungă o lună. Și apoi sunt sigură că menajera și cameristele sunt sătule să slujească.

– Toate sunt bucuroase să o facă.

Ea rămase tăcută și îl privi cum îi mângâia degetele. Zâmbetul i se stinse și păru să evite, ca și cum i-ar fi fost teamă să dea glas gândurilor ei.

– Ce este, scumpa mea?

Îi strânse mâinile ușor, ca să o încurajeze.

Ochii ei se ridicară către ai lui, iar el fu tulburat când văzu o urmă de neliniște în adâncurile argintii.

– Acum îmi poți spune ce mi s-a întâmplat?, întrebă ea.

El oftă și îi apucă mâinile mai bine.

– Annabel nu ți-a spus?

Ea clătină din cap.

– Nu a dorit să mă facă să mă îngrijorez. În realitate, cred că era prea supărată să vorbească despre asta, așa că nu am insistat.

El dădu din cap și îi ridică mâinile la buze, apăsând pe ele un sărut tandru înainte de a i le așeza din nou în poală.

– Limonada a fost otrăvită cu cianură. Pusă, suntem siguri, de lacheul care a adus băutura pe pajiște.

Sângele se scurse din chipul ei.

– De ce nu m-a ucis?

Silverton fu nevoit să își închidă ochii pentru a-și stăpâni furia care amenința să îl cuprindă de fiecare dată când se gândea la cât de aproape fusese ea de moarte. Așteptă un moment pentru a-și controla emoțiile.

– Din fericire, omul s-a dovedit a fi un incapabil. A pus prea mult în carafă, făcând limonada atât de amară, încât i-ai putut simți gustul. Slavă Domnului că ai băut așa puțin!

Ea clătină nerăbdătoare din cap.

– Nu înțeleg. De ce ar dori cineva să mă otrăvească?

– Nu pe tine, dragostea mea, spuse el încet, încercând să înmoaie lovitura. Pe Annabel.

Ochii lui Meredith se lărgiră pentru o clipă, înainte de a se îngusta plini de furie.

– Unchiul Isaac!

Practic îi scuipă numele.

– Mă tem că da, deşi deocamdată nu avem nici o dovadă pentru a o dovedi.

– Spune-mi ce ai făcut.

Împotriva voinţei sale, zâmbetul lui Silverton păli. Meredith sunase atât de poruncitoare, încât îi aminti cu adevărat de mătuşa Georgiana. Aproape se aşteptase ca ea să se prăbuşească atunci când el avea să îi spună adevărul; desigur, ar fi trebuit să ştie mai bine.

Povesti despre evenimentele care avuseseră loc în ultimele două zile, inclusiv despre posibilitatea ca Welland să se fi întâlnit cu unchiul şi cu vărul ei în Aylesford. Ea ascultă cu atenţie, întrerupându-l o dată sau de două ori ca să lămurească câte ceva. Când el îi spuse că ajunseseră într-un impas, o încruntare fioroasă îi încreţi sprânceana.

– Lucrul acesta este pur şi simplu intolerabil, exclamă ea, strângând cu putere şalul în jurul ei.

Era furioasă, dar el putu vedea cum ea începuse să tremure. În ciuda purtării ei curajoase, era limpede că era speriată.

– Cu siguranţă că putem face ceva. Nu poţi merge la magistrat ca să obţii un mandat de arestare împotriva unchiului meu?

– Avem nevoie de dovezi solide, dragostea mea, înainte să putem face asta. Tot ce avem pentru moment este o descriere vagă din partea unui hangiu şi un lacheu care lipseşte.

– Cum rămâne cu ameninţarea lui de a o închide pe Annabel într-un azil de nebuni?

El clătină din cap.

– Unchiul tău ar spune doar că a ascultat sfatul medicului ei. La urma urmei, el este tutorele ei legal.

Meredith fumegă de furie în tăcere, o îmbujorare mânioasă pătându-i obrajii.

– Dar eşti marchizul de Silverton! izbucni ea dintr-odată. Cu siguranţă că magistratul te va asculta.

– Când este vorba despre o acuzaţie de tentativă de omor chiar şi un marchiz are nevoie de dovezi care să ţină într-un tribunal. Îi zâmbi trist. Îmi pare rău, Meredith. Nu trebuie să crezi

că nu fac nimic în legătură cu asta, dar pentru moment trebuie să aștept niște răspunsuri din Londra. Știu că este foarte greu, dar încearcă să ai răbdare.

Ea se afundă în fotoliu bombănind.

– Este foarte greu să fii răbdător când ai fost otrăvit.

El simți imediat un junghi de vină.

– Știu, dulceața mea, și sunt o brută că îți fac morală. Cu siguranță că știi că voi face tot ce îmi va sta în putere pentru a vă proteja pe tine și pe Annabel.

Îi mângâie obrazul, și privirea rebelă de pe chipul ei dispăru. Ochii îi deveniră calzi și fumurii.

– Știu, șopti ea.

Șezând pe taburet, el se aplecă și îi dădu pe spate părul lucios care îi căzuse pe umeri.

– Trebuie să mă ierți că nu am avut mai bine grijă de tine, murmură el. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

Ea îi puse degetele pe buze.

– Dar ai fost acolo. Ai avut grijă de mine și sunt bine.

La atingerea mâinii calde pe buzele lui, toate simțurile i se treziră la viață.

– Meredith, zise el cu glas răgușit, trebuie să mă crezi...

– Știt, murmură ea.

Își puse mâinile fine, cu oase frumoase, pe fața lui și îl trase spre ea, astfel încât gurile aproape li se atinseră.

– Gata cu vorba, zise ea.

Buzele i se întredeschiseră și le întâlniră pe ale lui într-un sărut dulce și fierbinte, la care el visase în ultimele două zile.

Capitolul 25

În timp ce mâinile lui Silverton îi înconjurară umerii, Meredith se lipi de el, disperată să își domolească dorința puternică ce o poseda, trup și suflet.

Când se simțise atât de rău în pădure, copleșită de greață și de teamă, doar faptul că îi simțise brațele puternice în jurul ei o făcuse să poată îndura. Puterea lui brăzdase teroarea pe care ea o simțea

și, la un nivel mult mai profund decât gândea, ea știuse că el avea să o apere.

Amintirile ei de după ce se întorseseră în casă erau haotice – strigăte de panică, servitori care treceau în grabă pe lângă ei în timp ce Silverton o căra pe trepte, Annabel ținându-i o cârpă rece pe fruntea care ardea. Dar ce își amintea cel mai bine era vidul rămas înlăuntrul ei după ce Silverton o așezase ușor pe pat și ieșise pentru puțin timp, lăsând-o pe menajera lui să aibă grijă de ea. Nu avea să uite niciodată privirea chinuită de pe chipul lui atunci când femeia în vârstă îl goni din încăpere. Dacă Meredith ar fi fost în stare să vorbească, l-ar fi implorat să nu plece de lângă ea.

Dar acum el era aici, iar ea nu avea să îl lase să mai plece până când nu urma să îi arate cât de mult îl iubea.

Ezitând, îi atinse cu buzele marginea gurii. El preluă imediat controlul sărutului ei timid, alunecând cu limba peste buzele ei și apoi în gura ei. Gustul lui o făcu să simtă că i se învârte capul. Își aminti de aroma de coniac și de fum și de o căldură după care tânjea de prima oară când o sărutase.

Silverton își întrerupse sărutul, o cuprinse cu brațele și o trase în picioare. Mișcarea o aduse în contact brusc cu mădularul lui; rămase fără suflare când îl simți întărit pe pântecul ei. Sânii îi alunecară peste brocardul vestei lui și savură din plin felul în care simți materialul alunecos, mătăsos. Meredith nu se putu abține să nu se zvârcolească în brațele lui, încercând să își ușureze durerea din sfârcurile încreștite lipindu-se de trupul lui puternic.

Silverton mârâi din adâncul gâtlejului. Se îndepărtă brusc de ea, ridicându-și capul ca să o privească fix în ochi. Pielea lui – bronzată deja – se coloră și mai tare, iar ochii îi lucirăcu un foc care îi făcu genunchii să îi tremure și să i se înmoaie. Ar fi alunecat la podea dacă el nu ar fi ținut-o bine.

El trase adânc aer în piept și o îndepărtă ușor de el.

– Meredith, murmură el cu glas răgușit, ești sigură că asta este ceea ce dorești?

Ochii lui de cobalt cutreierară peste trupul ei cu o intensitate întunecată. Îi mângâie coapsele prin materialul subțire al cămășii de noapte, degetele lui lungi trimițând valuri de căldură care năvăliră între picioarele ei.

– Odată ce începem asta, nu mai este cale de întoarcere, pentru nici unul din noi.

În glasul lui se afla o notă întunecată de avertisment, făcând-o să își ridice privirea spre a lui.

Nu era nici urmă de zâmbet pe chipul lui. De fapt, arăta aproape sălbatic, iar ea simți că el se lupta din greu să își țină în frâu emoțiile. Fu fulgerată de o stare de agitație gândindu-se la ceea ce avea să i se întâmple odată ce avea să capituleze în fața excitației lui.

Dar când ochii arzători ai lui Silverton îi cercetară chipul, Meredith se simți dintr-odată luată pe sus de un sentiment nefamiliar de bucurie. Din ziua în care îl întâlnise, Silverton nu făcuse decât să o protejeze și să aibă grijă de ea. Chiar și acum, după toate cele întâmplate până la acest moment, încă îi oferea oportunitatea de a se retrage.

Meredith se lipi de el, pe deplin conștientă de tensiunea încolăcită în mușchii lui și de ridicarea și coborârea rapidă a pieptului lui. Dorința ei de a spune da – de a renunța în fața acelei energii masculine – era atât de puternică, încât de abia mai putea respira.

Incapabilă să vorbească din cauza gâtlejului sugrumat, își ridică capul și dădu aprobator din el, sperând ca privirea de pe chipul ei să fi transmis adâncimea propriilor dorințe. Probabil că da, pentru că un zâmbet ridică colțurile gurii lui, iar privirea dură din ochii lui începu să se înmoaie.

– Vino cu mine, iubito!

Îi luă mâna și o conduse către patul cu baldachin împodobit, acoperit cu satin.

Părea că picioarele ei nu aveau oase, dar reuși cumva să îl urmeze fără să se împiedice. Silverton o întoarse cu fața către el și îi luă șalul de mătase din mâinile rămase dintr-odată fără vlagă. Îi apucă tivul cămășii de noapte și i-l ridică ușor până la talie. Ea închise ochii, nefiind încă destul de curajoasă încât să îl privească. Când materialul foșni deasupra capului ei, îi auzi respirația transformându-se într-un șuierat ușor.

– Dumnezeule, Meredith, zise el răgușit, chiar nu-mi dau seama cum am reușit să îmi țin mâinile departe de tine tot timpul acesta. Ești perfectă.

Tonul vocii lui precum și vorbele lui o încurajară să îi arunce o privire. Ochii îi străluceau cu aceeași intensitate ca și mai înainte, dar zâmbetul lui avea acum o căldură care îi mai liniști agitația.

Îl privi în ochi zâmbind la rândul ei, știind că avea să îi încredințeze toate secretele sufletului ei.

– Ce vrei să fac? întrebă ea, dorind în clipa aceea doar să îi facă plăcere.

Spre surprinderea lui, el clătină din cap și râse ușurel.

– Draga mea fată, spuse el, chipul luminându-i-se de amuzament, de data asta nu trebuie să faci nimic, doar să stai pe spate și să te simți bine. Crezi că vei putea face asta?

Meredith își încreți fruntea.

– Păi, voi încerca, dar chiar nu știu ce ar trebui să fac.

Îi ceru scuze zâmbind.

– Nu-ți face griji, o liniști el, ajutând-o să se urce pe salteaua înaltă. Eu știu exact ce am de făcut.

Meredith se așeză pe perne în timp ce Silverton se dezbrăcă de haină și de lavalieră. Inima îi bubui în piept, iar ea nu se putu abține să nu simtă o mică tresărire de teamă față de ceea ce avea să urmeze. Inspiră adânc, încercând să se relaxeze, având încredere că el urma să facă tot posibilul ca să-i asigure confortul.

El își înlătură și restul hainelor în doar câteva momente. Era întors pe jumătate atunci când își dădu jos pantalonii. Lumina pâlpâitoare aruncată de foc se undui pe contururile musculoase ale trupului său atletic, făcându-i pielea să lucească și să capete culoarea aurului lustruit. Umerii largi i se încordară când își aruncă hainele pe un scaun din apropiere.

Inima lui Meredith se topi când îl văzu. În imaginația ei, el era ca o pisică mare, mieroasă, care își ascundea ghearele doar pentru ea. În fața lumii, el era un aristocrat bogat și sofisticat. Dar Meredith văzu dincolo de suprafața calmă bărbatul primitiv. Față de ea, Silverton radia o putere intensă și un sentiment primitiv de posesiune față de tot ceea ce îi aparținea.

Acum ea știa că posesiunea aceea o includea.

El se întoarse din nou la pat, iar ei i se uscă brusc gura. Meredith avea o idee generală despre lucrurile la care trebuia să se aștepte, dar fu scuturată de un șoc mic și foarte real de panică atunci când văzu cât era el de mare. Aruncă agitată o privire către chipul lui, întrebându-se dacă ar fi trebuit să spună ceva, deși nu își putea imagina ce anume.

Din fericire, rațiunea ei începu iute să se reafirme. Meredith își reaminti că bărbații și femeile aveau relații intime încă de pe vremea lui Adam și a Evei. Cu siguranță că natura o construise în așa fel încât să îl poată primi, chiar dacă el părea cu adevărat foarte mare.

Îl primi în pat cu un zâmbet timid, dând la o parte cuvertura aurie de satin și cearșafurile de pânză fină când el se urcă alături de ea. Silverton își murmură mulțumirea în timp ce o trase în brațe, țintuindu-i ușor cu picioarele pe saltea partea inferioară a trupului.

– Iubita mea, nu îți poți imagina cât de mult mi-am dorit să fac asta.

– De fapt, mărturisi ea, cred că pot.

El râse ușurel, apoi își coborî gura peste a ei. Ea se afundă în perne, tremurând de plăcere în timp ce el îi mângâie cu o mână sânii și coborî pe talia ei. Își strecură cealaltă mână pe sub spatele ei, ținând-o nemișcată în timp ce îi sărută obrazul, sub ureche, coborând apoi pe gât.

Senzația de nerăbdare pe care o mai avusese o dată crescu înlăuntrul ei când el o sărută până la baza gâtului și apoi peste partea de sus a sânilor. Când limba îi trecu lent peste sfârc, ea scânci de plăcere. Durerea surdă din locul ascuns dintre coapsele ei începu să se întețească, sentimentul crescând și devenind un val umed și fierbinte.

Mâinile lui Meredith, din propria lor voință, începură să cutreiere peste trupul lui, mângâindu-i spatele și gâtul și îngropându-se în părul lui des. Silverton mormăi ceva pe sânul ei înainte de a-i suge sfârcul rotunjit în fierbințeala umedă a gurii.

Ea își înăbuși un ușor țipăt, ridicându-și trupul de pe pat ca să îi urmeze gura. Când el mușcă, trăgând cu blândețe de carnea umflată, de pe buzele ei evadă un strigăt.

El își ridică capul, iar ochii săi o priviră arzători.

– Nu mai pot aștepta mult, Meredith. Vocea îi era un mârâit adânc, sălbatic. Îmi pui răbdarea la încercare dincolo de orice rezistență.

Ametită, își ridică privirea, atât de uimită de senzația gurii și limbii lui pe trupul ei gol, încât abia putea înțelege ce spunea el. Știa doar că avea să moară dacă el nu continua.

– Nu te opri, gâfâi ea, încercând să îl tragă din nou în jos. Te rog, nu te opri!

Ochii lui deveniră negri și se aplecă ca să îi îndepărteze picioarele. Degetele lungi îi mângâiară pielea fină a interiorului coapselor, trimițând fiori în adâncul ființei ei. Meredith nu făcu nici o încercare de a se opune, ci își ridică genunchii ca să se deschidă și mai mult atingerii lui. El mângâie cârlionții umezi dintre picioarele ei, iar ea nu se putu abține să nu se frece de mâna lui.

– Dumnezeule, Meredith. Își odihni preț de o clipă fruntea pe a ei. Ești atât de fierbinte... atât de udă! Îmi uzi mâna cu roua ta.

Se retrase pe perne, stânjenită de comentariul lui și de răspunsul necontrolat al trupului ei față de el. Dar umilința ei dispăru într-o clipă atunci când mâna lui se îngropă mai adânc în coapsele ei. Îi găsi micul mugur ascuns acolo și îl încercui cu blândețe. Ea se zvârcoli în mâna lui, gemând în timp ce căuta eliberarea din sentimentul aproape de neîndurat de tensiune din adâncul pântecului. Își desfăcu și mai larg picioarele, invitându-l să facă mai mult – să facă ceea ce trebuia ca să îi aducă eliberarea.

– Da, îi toarse el la ureche. Ești pregătită pentru mine, dragostea mea.

Se mișcă până când ajunse să se cuibărească între picioarele ei, mădularul lui cercetând intrarea în trupul ei. Își undui ușor coapsele, alunecându-și lungimea tare peste micul ei mugur umed. Lui Meredith îi veni să plângă, consumată de o nevoie urgentă de a fi posedată de el, de a fi a lui în toate felurile posibile. Se auzi rugându-se de el cu vorbe incoerente, în timp ce îi înlănțui gâtul cu brațele.

– Deschide ochii, Meredith, ordonă Silverton cu glas răgușit. Privește-mă când te pătrund.

Nici măcar nu își dăduse seama că ochii ei erau închiși, atât era de pierdută în senzațiile care curgeau prin trupul ei. El îi prinse capul în mâini și o obligă tandru să îl privească. Meredith zâmbi tremurând și îi privi chipul frumos, acum înăsprit de dorința pentru ea și cu maxilarul încordat ca granitul. Știa că toată dragostea din inima ei era oglindită în strălucirea privirii lui.

– Sunt pregătită, șopti ea.

Își încleștă dinții și o penetră lent, împingând neîntrerupt și adânc în carnea ei jilavă. Meredith icni, șocată de durerea brutal de ascuțită când el o revendică.

– Lord Silverton!

Vocea ei fu ridicată și ascuțită când protestă.

El tresări, ridicându-se pe coate în timp ce stătea nemișcat în interiorul ei. Expresia de pe chipul lui era în același timp plină de regret, cât și, observă ea cu iritare, ușor amuzată.

– Îmi pare rău, iubito, o liniști el, dar în glasul lui se simțea o urmă de amuzament. Știu că doare.

– Mult mai mult decât mă așteptam, bombăni ea, iritată de faptul că el neglijase să îi spună despre această parte.

– Durerea va dispărea într-o clipă, Meredith, te asigur. Întinse mâna și îi apucă genunchiul, împingându-i-l pe șoldul lui. Înfășoară-ți picioarele în jurul meu, iubito!

Vocea lui fu groasă și întunecată și, în ciuda disconfortului pe care îl simțea, îi trimise o vibrație de căldură șerpuind prin pântec. Ezită un moment apoi se supuse comenzii lui blânde și își înfășură picioarele peste fesele lui musculoase.

Durerea dintre coapsele ei se amelioră spectaculos. Silverton rămase sprijinit pe coate, mângâindu-i părul încâlcit în timp ce o privi admirativ.

– Acum încetează să-ți mai ții respirația.

Meredith dădu drumul respirației pe care nu își dăduse seama că și-o ținea și își slăbi strânsoarea convulsivă cu care se ținea de umerii lui.

– E mai bine? întrebă el zâmbindu-i.

Ea îi privi chipul, apoi își lăsă ochii să îi alunece peste trupul puternic și perfect care se afla deasupra ei. Bănuia că, dacă ar fi fost o femeie mai slabă, ar fi leșinat din cauza naturii copleșitoare a intimității lor fizice. Nu se simțise niciodată în viața ei atât de vulnerabilă, așa cum era prinsă sub el. Dar știa cu o convingere de neclintit că el nu avea să o mai rănească dinadins niciodată, mai ales acum, când o revendicase ca fiind a lui.

Meredith simți bucuria pulsând din nou prin ea când își dădu seama că, pentru întâia oară în viața ei, aparținea cu adevărat cuiva, iar el îi aparținea ei. Se relaxă și își îngădui să se afunde în salteaua moale, răsfățându-se cu felul în care simțea trupul lui acoperindu-l pe al ei. Îi zâmbi.

– Ah, da, milord. Torsul răgușit nici măcar nu suna ca și cum ar fi fost al ei. Este mult mai bine.

El își aplecă capul ca să se înfrupte din gura ei înainte de a-i săruta obrajii cu sărutări mărunte.

– Mă bucur foarte mult, îi șopti el în ureche.

Începu să își miște ușor șoldurile, împingându-se în ea.

Durerea surdă dispăru pe măsură ce mângâierea senzuală a mădularului aprinse focul dintre picioarele ei. Se împinse în el, savurând felul în care sfârcurile ei ridicate se frecau de părul aspru de pe pieptul lui.

– Meredith! gemu el, coborându-și pentru o clipă capul pentru a-i suge vârful mărgelat.

Ea își ridică șoldurile spre el, încercând instinctiv să aline durerea crescândă dintre coapsele ei.

El se retrase aproape complet din trupul ei, apoi se împinse cu putere înapoi în ea – lovind acum mai tare –, dar cu același ritm lent care făcea ca măruntaiele ei să se înnoade într-o căldură tensionată.

Meredith căzu din nou pe perne, forțându-se să își deschidă pleoapele care i se închideau și să îl privească. Silverton o privi la rândul lui cu o expresie care era în același timp sălbatică și sfâșietor de tandră. Ea se desfătă cu sentimentul că el o domina atât de profund, tremurând la vederea trupului lui mișcându-se deasupra ei și la felul în care tăria lui groasă aluneca înlăuntrul ei.

O slăbiciune nefamiliară începu să îi invadeze membrele, captivând-o cu un sentiment delicios în timp ce șoldurile i se ridicau ca să întâmpine mișcările lui languroase. Meredith își imaginase prima lor uniune ca fiind una liniștită și dureroasă. În schimb, se simțea topindu-se sub el într-un somptuos vârtej de senzații arzătoare.

Se arcui încet, lipindu-se de el, amețită de bucuria faptului că simțea trupul lui extrem de masculin apăsându-i moliciunea ei feminină în cearșafurile reci de pânză. Acoperind-o atât de complet, încât își închipui că *avea* să leșine cu adevărat în urma plăcerii fizice desăvârșite a actului.

Silverton se aplecă ca să îi absoarbă buzele în timp ce începu să împingă mai repede și mai puternic în trupul ei. Ea scoase un strigăt moale de surpriză când mădularul lui îi înghionti pântecul.

– Dumnezeule, Meredith, gemu el în gura ei, îmi doresc să te devorez.

Căldura încordată șerpui insuportabil înlăuntrul ei și se auzi pe ea însăși rugându-l din nou să o facă să se elibereze. El își coborî mâna, găsi micul mugur cuibărit în cârlionții ei uzi și îl frecă cu blândețe. Climaxul îi arse dintr-odată ființa. Focul dulce îi curse prin membrele care tremurau în timp ce el continua să o pătrundă.

Putu să-și simtă carnea moale contractându-se în jurul lui ca pentru a-l trage și mai adânc înlăuntrul ei. El îi strigă numele în timp ce împinse – cu putere – pentru o ultimă oară. Își îngropă fața în gâtul ei, înfășurându-și brațele strâns în jurul umerilor ei și legănându-și șoldurile într-o eliberare cutremurătoare.

Preț de câteva secunde, singurul sunet din încăpere fu gâfâitul respirațiilor lor amestecate.

Apoi Meredith se încolăci strâns în jurul lui și se surprinse singură, izbucnind în lacrimi. Nu îi venea să creadă, dar inima ei se eliberase în sfârșit de singurătatea teribilă care o chinuise de când își putea aminti. Nu mai era singură.

Izbucnirea ei emoțională îl sperie. Lui Silverton abia îi revenise respirația când Meredith își îngropase chipul la pieptul lui

și începuse să plângă. Luând în considerare răspunsul ei pasional față de el din urmă cu doar câteva momente, fu relativ sigur de faptul că nu actul lui de iubire era cauza tulburării ei. Dar atunci când el o îndemnă cu blândețe să îi spună de ce plângea, ea nu făcu altceva decât să se apropie și mai mult și să se bage în el, plângând și mai tare.

O mângâie și o liniști, desigur, murmurând cuvinte dulci de iubire în timp ce o legăna în brațele lui. Ea reuși să spună printre sughițuri câteva propoziții fără sens, pretinzând doar că era epuizată de evenimentele din ultimele zile. Și, deși bănuia că se ascundea ceva mai mult în spatele plânsului ei, decise să lase pe mai târziu orice întrebare, pentru un moment mai puțin emoțional.

În schimb, îi opri lacrimile rostogolind-o pe spate și făcând dragoste cu ea încă o dată. Ea luase foc cu o ardoare dulce, care îl înnebunea. Silverton știa că nu avea să se satur niciodată de ea.

Intensitatea cu care făcuseră dragoste nu îl surprinsese. Întotdeauna știuse că Meredith avea o pasiune mare înlăuntrul ei. Într-adevăr, natura nu ar fi creat-o atât de voluptuoasă dacă nu ar fi intenționat să răspundă sexual bărbatului potrivit.

Iar Silverton știa dincolo de orice îndoială că el era acel bărbat.

În ceea ce îl privea, era vorba doar de o scurtă perioadă înainte ca ea să îi devină soție. Nici un alt bărbat nu avea să se bucure vreodată de plăcerea companiei ei intime, de generozitatea dulce a senzualității ei ori de bogățiile trupului care în momentul acela se odihnea sub mâna lui.

Meredith i se dăruise trup și suflet, iar el nu avea să îi dea drumul niciodată. Îl uimise cu adevărat atunci când nu se abținuse de la nimic, inițiind curajoasă actul lor de iubire și dând la o parte îngrijorarea lui că i-ar fi putut face rău. Ba și mai mult, odată ce o pătrunsese în sfârșit, el avusese un sentiment că totul era bine și că își găsise locul așa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Silverton știa foarte bine valoarea unui astfel de cadou și nimeni nu avea să îl împiedice să îl revendice. De îndată ce avea să îi obțină promisiunea de a se căsători cu el, avea să plece la Londra ca să obțină o aprobare specială.

Desigur, mai avea un alt motiv, la fel de imperios, de a se întoarce în Londra. Silverton îi scrisese secretarului său personal, dându-i instrucțiuni să contacteze poliția din Bow Street și să înceapă o investigație legată de atentatul la viața lui Meredith. Simțea o nevoie puternică de a-i băga în pământ pe Isaac și pe Jacob Burnley. Atât timp cât Meredith și Annabel rămâneau necăsătorite, Silverton

nu le putea proteja pe deplin. Din fericire, anunțul logodnei lui Robert cu Annabel fusese deja trimis la ziare și în curând aveau să se întoarcă cu toții la reședința Stanton, ca să se pregătească de nuntă.

Cât privește ceea ce ar fi trebuit să li se întâmple lui Isaac și lui Jacob Burnley când *avea* să îi bage în pământ în cele din urmă, tot ce știa cu siguranță Silverton era că nu trebuia ca surorile să fie supuse unui proces public. Însă, indiferent de ceea ce urma să hotărască să facă, avea nevoie de probe reale în mână, ca să dovedească existența unui complot de a o ucide pe Annabel. Trask le scrisese cunoștințelor lui din Bristol, sperând să adune informații cu privire la starea financiară a familiei Burnley, iar Silverton intenționa să discute el însuși cu bancherii din Londra ai lui Annabel. Spera cu adevărat ca aceste surse să arunce un strop de lumină asupra situației încurcate și periculoase, și asta curând.

Gândul la bancheri și la bani îi aminti de întrebarea pe care intenționase să i-o adreseze lui Meredith cu câteva ore în urmă. Privi în jos către belșugul de bucle negre strălucitoare care se revărsau peste pieptul lui și îi dădu ușor un ghiont moliciunii calde care se afla ghemuită în brațele lui.

– Meredith, ești trează?

– Mmm..., murmură ea, părând foarte mulțumită și foarte somnoroasă.

El zâmbi, pe deplin satisfăcut de starea în care o adusese.

– Dacă ar fi să i se întâmple ceva lui Annabel, cine i-ar moșteni averea?

Ea se mișcă, lipită de el.

– Eu, căscă ea.

El se afundă în tăcere. După câteva momente, simți cum trupul ei începe să se încordeze, pe măsură ce ea se trezea cu totul. După o pauză lungă, ea exclamă:

– Vai... Jacob!

– Da, răspunse el. Jacob, într-adevăr.

Capitolul 26

Cizmele lui Silverton răsunară pe podeaua galbenă din gresie cu inserții de fier în timp ce traversă holul de la intrare de la Abbey

și se îndreptă cu pași mari spre galeria lată care ducea la salonul de dimineață. Mulțumirea îi curgea prin vene și se simțea mai fericit ca niciodată.

Meredith îl iubea. Orice probleme ar fi stat în calea căsătoriei lor, știa că putea să le rezolve. Singurul lucru care îl deranja era refuzul ei din seara trecută de a discuta despre o dată pentru căsătorie. Neliniștile ei își aveau desigur originile în temerile ei legate de reacția familiei lui față de căsătoria lor iminentă, dar, cu excepția mamei lui, Silverton credea cu toată puterea că cei care îi erau cei mai apropiați aveau să fie de acord din toată inima cu mireasa lui.

Părăsise patul lui Meredith în zori, smulgându-se cu părere de rău din brațele ei, în ciuda protestelor ei adormite. Îl ucisese să plece de lângă ea. Arăta atât de frumoasă, cu părul ca miazănoaptea răvășit în dezordine pe pernă și trupul cald și îmbujorat în urma unei nopți de dragoste. Dar casa avea să înceapă în curând să se trezească, așa că doar îi atinse cu buzele gura umflată de sărutări și îi spuse că urma să o vadă după micul dejun.

Prea agitat ca să poată adormi din nou, Silverton se îmbrăcase, se întâlnise cu administratorul moșiei sale și vizitase grajdurile ca să vadă ce mai face noul mânz. Doamnele, ca de obicei, se treziseră cu câteva ore mai târziu și tocmai se adunaseră în salonul de dimineață, după un mic dejun lejer.

Mergând de-a lungul galeriei acoperite cu tapiserii, zâmbi în sinea lui, întrebându-se care avea să fie reacția lui Meredith în această dimineață. Era demnitatea personificată, iar noaptea trecută o convinsese să stea în niște poziții foarte lipsite de demnitate. Pentru o virgină, se avântase în actul iubirii ca o pasăre în zbor.

Se sforță să își alunge din creier imaginea trupului ei gol, nedorind să dea ochii cu o încăpere plină de oameni purtând un rânjet tâmp pe chip.

Ușa salonului de dimineață era deschisă, sporovăiala liniștită a vocilor feminine plutind pe coridor. Se opri în pragul salonului vesel, luminat de soare, cercetând încăperea în căutarea lui Meredith.

Aceasta era așezată pe un divan jos, îmbrăcată într-o rochie simplă, de muselină de culoare crem, care îi scotea în evidență frumusețea voluptuoasă mai mult decât ar fi putut-o face cea mai elegantă rochie de gală. Cârlionți lucioși de păr îi cădeau dintr-un coc prins în vârful capului, mângâindu-i pielea fină a gâtului și a umerilor. Buzele ei aveau culoarea întunecată a cireșelor și erau ușor umflate, culoarea purpurie venind nu de la cosmetice, ci de la săruturile lui

devoratoare. Simpla vedere a buzelor ei îl făcu să își dorească să o târască sus, în camera ei, să îi smulgă hainele de pe ea și să înceapă din nou.

Silverton trase adânc aer în piept, oprindu-și accesul de dorință care amenința să îl dea în vileag în fața privirilor scrutătoare a familiei și a prietenilor lui. Își stăpâni chipul așa cum se cuvenea și păși în încăpere ca să dea binețe celorlalți adunați acolo.

Lady Silverton stătea întinsă într-un fotoliu foarte comod, aflat în fața lui Meredith, cu broderia aruncată în lături, în timp ce își făcea leneș vânt cu un evantai splendid și, știa el bine, foarte scump, din fildeș și dantelă. Annabel și Robert erau așezați în fața pianului din partea opusă a salonului de dimineață, absorbiți complet unul de celălalt, ca de obicei. Iar Trask ședea pe o băncuță capitonată într-una din nișele ferestrei, lovindu-și nerăbdător cizmele cu cravașa și încruntându-se la toată lumea, în general.

Silverton traversă camera către mama sa, îi luă mâna și o duse la buze.

– Bună dimineața, mamă. Sper că ai dormit bine azi-noapte?

– Pe cât poate dormi cineva pe căldura asta. Oftă în timp ce întinse mâna să îl mângâie pe obraz. Tu cum ai dormit? Te-a deranjat căldura?

– Și mie mi-a fost cald, dar se pare că asta nu m-a deranjat, zise el, permițând unei urme de râs să i se strecoare în glas.

Capul lui Meredith se ridică brusc, obrajii îmbujorându-i-se într-o nuanță de roz. Făcu o plecăciune către ea și către Sophia, care era și ea așezată pe divan, cuprinzându-le pe amândouă în zâmbetul său.

– Bună dimineața, doamnelor. Cum vă simțiți astăzi?

Meredith îi aruncă sfioasă o privire, cu ochii luminați de o strălucire înflăcărată. Privirea aceea inocentă, dar senzuală îl făcu să se simtă ca și cum i-ar fi venit să își umfle pieptul și să ragă ca un leu.

– Sunt bine, domnule. Mulțumesc, răspunse ea, glasul calm fiind în contradicție cu expresia încurcată-dar-fericită de pe chipul ei.

– Fir-ar! murmură Sophia, ignorându-l în timp ce se chinuia cu broderia ei.

Silverton zâmbi larg. La fel ca mama lui, Sophia ura cusutul. Dar, spre deosebire de mama lui, Sophia prefera să se afle în mișcare, să călătorească prin provincie în micul ei faeton, vizitându-i pe arendași ori discutând cu soția vicarului îmbunătățirile aduse parohiei.

– Sophia, o mustră Lady Silverton, încruntându-se sever la nepoata ei, e foarte necuviincios să folosești un limbaj atât de nepotrivit unei doamne.

Trask aruncă o privire de lângă fereastră și pufni, zgomotul sugerând faptul că purtarea nedemnă pentru o femeie bine-crescută era starea ei normală de existență. Ochii fetei alunecară către conte, îngustându-se gânditor pentru o clipă, înainte de a-și întoarce privirile către lucrul ei.

– Da, mătușă Alexandra, răspunse blând Sophia.

Silverton își întoarse din nou atenția către Meredith, ai cărei obraji se coloraseră într-o nuanță și mai aprinsă de roz sub privirile lui. Se aplecă cu zel asupra broderiei, dar mâna îi tremură ușor în timp ce trăgea de fir. Îl mulțumi faptul că ea nu se putea controla în prezența lui, chiar dacă era evident că încerca din răsputeri.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea degeaba toată ziua și să se holbeze la ea, Silverton avea treabă de făcut. Noaptea avea să vină destul de curând și atunci urma să o aibă din nou pe Meredith doar pentru el, își jură.

Cu coada ochiului o văzu pe mama sa înălțându-se dreaptă în fotoliul ei, privirea ei alarmată fiind fixată cu toată atenția asupra lui Meredith. Silverton se împotrivi impulsului de a scrâșni din dinți, resemnându-se în fața inevitabilului. Era evident că mama lui mirosise ceva și, dacă era lăsată de capul ei, avea să îi facă necazuri la nesfârșit. Se hotărî să îi vorbească despre Meredith, după masa de prânz.

În timp ce ieșea din încăpere, privi peste umăr către conte, care lenevea încă în alcov.

– Ei bine, Trask, ești pregătit să mergem, ori ar trebui doar să stăm degeaba toată ziua cu doamnele?

– Sunt gata de câteva ore, mârâi prietenul său, alăturându-i-se. Așa cum bine știi.

Silverton zâmbi ironic înainte de a-și întoarce spatele către încăpere.

– Mamă, eu și Simon vom călări către nordul fermei ca să inspectăm noul pod. Ne vom întoarce la timp pentru masa de prânz.

Sophia își ridică entuziasmată privirea de pe cusătura ei.

– Silverton, dacă tot mergeți într-acolo, poate treci și pe la Jonas Cooper. A căzut de pe o scară și și-a rupt piciorul. Doctorul Burns zice că vor trece câteva săptămâni înainte să poată merge din nou. Își lovi cu degetul arătător obrazul ca pentru a-și aminti ceva. A, și te rog să te asiguri că vitele care cară piatra pentru pod sunt adăpate cum trebuie. Am trecut ieri pe acolo și mi s-a părut că bietele de ele arătau foarte chinuite de căldură și muncite.

Silverton râse. Sophia avea o înclinație deosebită de a-l trata ca pe un prostuț, o trăsătură pe care o găsea mai degrabă fermecătoare. Însă, înainte de a apuca să răspundă, Trask se răsti la ea cu o voce iritată.

– Sincer, Sophia, sunt sigur că Silverton își cunoaște propriile treburi. Și permite-mi să îți atrag atenția că de lucrurile acestea ar trebui să se ocupe doamna casei, nu tu.

Ochii lui Lady Silverton se lărgiră alarmați, ca și cum contele s-ar fi așteptat ca ea să sară imediat și să înceapă să aibă grijă de toți bolnavii și răniții de pe moșie, inclusiv de animalele extenuate.

Sophia își împături cu grijă lucrul de mână înainte de a-i răspunde.

– Milord, nu fac decât să o asist pe mătușa mea în multele sale îndatoriri de aici, din Belfield Abbey. Nu înțeleg de ce ați obiecta la acest lucru.

– Pentru că, replică Trask, nu e treaba ta să faci asta. De ce nu te poți concentra pur și simplu asupra broderiei și muzicii tale, ca alte tinere bine-crescute?

În loc să îi răspundă, Sophia își ridică privirea către tavan și clătină din cap aproape imperceptibil.

– Sophia, cumva ți-ai dat ochii peste cap la adresa mea?

Contele părea din cale-afară de indignat.

Ea flutură din gene, tabloul perfect al inocenței rănite.

– Vai, milord, cum vă imaginați că aș avea vreodată curajul de a vă arăta o astfel de lipsă de respect?

Lady Silverton o privi dezaprobator pe nepoata ei. Trask deschise gura, părând gata să se certe cu fata, dar apoi păru să își dea seama cât de ridicolă devenise situația. Așa că doar îi aruncă o privire încruntată, în timp ce ieși pe ușă. Sophia îi întoarse privirea aprinsă cu un zâmbet nedeslușit, deși obrajii îi deveniseră foarte rozalii.

Cu interesul ațâțat, Silverton se uită la chipul îmbujorat al Sophiei, apoi la expresia de piatră a lui Trask, în timp ce prietenul său trecu pe lângă el și ieși din încăpere. Îl urmă de-a lungul galeriei. Trask părea să mormăie ceva printre dinți.

– Iartă-mă, Simon, întrebă el politicos. Ce ai spus?

Trask îi aruncă o privire nerăbdătoare, încetinind pasul ca să meargă alături de el.

– Nimic, răspunse el tăios.

Reținându-și cu greu un zâmbet, Silverton făcu o pauză și comentă inocent:

– O fată foarte drăguță, Sophia, nu crezi?

– Taci, Silverton, replică prietenul său, tropăind pe coridorul de la ntrare și apoi ieșind pe ușa principală.

Silverton zâmbi larg, mai recunoscător ca niciodată pentru faptul ă avea să se căsătorească în curând.

Pulsul lui Meredith începu în cele din urmă să se liniștească când ilverton și lordul Trask părăsiră salonul de dimineață. Abia îndrăz- ıise să își ridice capul de teamă să nu își dea în vileag sentimentele n fața mamei lui.

Silverton o iubea! Așa spusese noaptea trecută, apoi se apuca- e să o demonstreze în mai multe feluri decât își putuse imagina a vreodată. Actul lor de iubire îi înfierase un semn pe inimă, iar Meredith știu fără urmă de îndoială că îi aparținea lui pentru tot- leauna. Se temea încă de dezaprobarea familiei și a prietenilor lui, lesigur, dar spera că dragostea lui avea să îi dea curajul de a face față lezaprobării lor.

Astăzi însă, trebuia să se poarte ca și cum nu s-ar fi petrecut ıimic între ei. Ea și Silverton mai aveau de înfruntat încă multe ncercări – siguranța lui Annabel, de exemplu –, iar Meredith refuza a măcar să se gândească la propriul ei viitor înainte ca fericirea și si- guranța surorii sale să fie asigurate. Lui Silverton nu îi plăcuse lucrul ıcesta, dar Annabel trebuia să fie pe primul plan.

Vizavi de ea, Lady Silverton oftă și în cele din urmă încetă să se nai prefacă că lucrează la broderia sa. Frământă pentru scurt timp naterialul înainte de a-l înghesui înapoi într-un coșuleț de lucru ela- ɔorat împletit.

– Ei bine, dragii mei, graseie femeia în vârstă, trebuie să scriu niș- e epistole pentru Londra înainte să treacă dimineața. Meredith, aș dori să culeg niște trandafiri din grădină ca să înlocuiesc florile din holul mare. Mi se pare că se ofilesc atât de repede pe căldura asta. Marchiza se ridică grațios din fotoliul ei. Ești amabilă să mă însoțești a să-mi ții coșul în timp ce le tai?

Meredith clipi des, uimită de rugăminte. Lady Silverton prefera mai mult compania lui Annabel decât pe a ei, dar poate că marchiza era reticentă în a-i deranja pe tinerii îndrăgostiți. Își înghiți un oftat, încercând să își ascundă consternarea.

– Desigur, Excelență. Oricând doriți.

– Atunci, să zicem într-o oră? Te voi întâlni în grădina de trandafiri.

Lady Silverton o onoră pe Meredith cu un zâmbet fermecător înainte de a ieși din încăpere foșnind într-un freamăt de mătăsuri delicate.

Meredith își reprimă impulsul de a bombăni și aruncă o privire către Sophia. Fata părea hărțuită, luptându-se cu acul ei și împingându-și în repetate rânduri ochelarii în sus pe nas.

– Pot să te ajut? întrebă blând Meredith.

Sophia tresări ușor și apoi își aplecă capul ca să se dedice cu sârguință lucrului ei.

– A, nu, mulțumesc, domnișoară Burnley. Sunt în regulă.

Își ceru scuze zâmbind.

Obrajii Sophiei erau foarte îmbujorați, și lui Meredith i se păru că vede strălucirea unei lacrimi în ochii fetei. Cusură în tăcere, în timp ce Meredith reflecta la mica scenă care avusese loc între Sophia și contele de Trask.

– De cât timp îl cunoști pe lordul Trask? întrebă ea în cele din urmă, încercând să pară ca și cum doar pălăvrăgea.

– Dintotdeauna, veni răspunsul laconic.

Meredith își încreți sprânceana în timp ce reflecta asupra purtării fetei. Observase adesea că ochii Sophiei aveau obiceiul de a-l urma pe conte de fiecare dată când acesta se afla în compania ei.

– Și îl cunoști bine, cred? o îndemnă cu blândețe Meredith.

Sophia aruncă o privire către Robert, care se afla încă la pian alături de Annabel, râzând împreună cu aceasta în timp ce se încurcau la o nouă bucată muzicală.

– Nu ne pot auzi, spuse sec Meredith. Oricum, mă îndoiesc că putem face ceva care să le atragă atenția.

– Sunt sigură că ai dreptate, se strâmbă Sophia, care îl privi pe fratele său cu o expresie de afecțiune amestecată cu tristețe.

Dintr-odată, Meredith se gândi că nu era singura care în curând avea să piardă compania unei surori multiubite. Sophia și Robert erau foarte apropiați și, fără îndoială, după ce fratele ei avea să se însoare cu Annabel, fata avea să simtă în profunzime schimbarea situației.

Meredith așteptă răbdătoare răspunsul la întrebarea despre lordul Trask. În cele din urmă, Sophia ridică privirea cu un zâmbet strâmb.

– Poate că îl cunosc prea bine, spuse ea pe un ton aspru. Știi, aproape că a făcut parte din familia mea de când eram mică. Când aveam 12 ani m-a scos dintr-un lac după ce am căzut dintr-o barcă.

De atunci m-a tratat ca pe o soră mai mică. Zâmbetul strâmb îi dispăru. Din nefericire, acum nici măcar nu se mai uită la mine vreodată, decât pentru a mă mustra ori ca să mă repeadă. Este extrem de enervant.

Privi trist la materialul care îi căzuse în poală nebăgat în seamă. Meredith își scotoci mintea după ceva ce ar fi putut spune ca să o consoleze pe fată. Înainte să apuce să se gândească la ceva, Sophia ridică din umeri și zâmbi melancolic către Meredith.

– Și de ce nu ar trebui să mă trateze astfel? zise ea cu un râset autoironic. Sunt sigură că mă găsește a fi o mare pacoste, dar mă tolerează de dragul lui Silverton. Este de așteptat. La urma urmei, mă cunoaște de atâta vreme.

Sophia începu să cotrobăie ocupată în coșulețul ei de lucru, arătându-și în mod clar dorința de a încheia conversația.

Meredith căzu în tăcere și se reîntoarse la cusutul ei, profund recunoscătoare că propriile ei zile de fată bătrână ajungeau, în sfârșit, la final.

Meredith cutreieră fără țintă prin grădina de trandafiri, pe cărarea pietruită care ducea la pergolă și apoi din nou pe lângă treptele terasei. Din minut în minut arunca o privire către ușile salonului, așteptând ca Lady Silverton să își facă apariția.

Marchiza întârziase deja cu o jumătate de oră. În timpul acesta, care părea fără sfârșit, Meredith se convinsese că Lady Silverton ghicise că ea și fiul ei erau aproape logodiți. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci gândul de a da ochii singură cu viitoarea sa soacră îi făcu sângele să i se răcească în vene, în ciuda arșiței din ziua aceea.

Meredith inspiră cutremurându-se și se învârti pe călcâie, mergând din nou cu pași înceți către treptele terasei. Deveni din ce în ce mai neliniștită, pe măsură ce minutele ticăiau. Și, trebuia să recunoască, era foarte supărată pe Silverton pentru că o pusese în situația aceea. De ce n-o avertizase asupra faptului că mama lui știa despre ei?

Ușile glisante de la salon se deschiseră larg, și Lady Silverton pluti pe terasă. Urmând-o îndeaproape, în spatele ei se afla o cameristă tânără care părea neliniștită și care căra un coș mare de paie.

– Draga mea Meredith, toarse ca o pisică marchiza, iartă-mă că te-am lăsat să aștepți atât de mult în soarele fierbinte. Într-adevăr, draga mea, nu ar trebui să fii aici, afară, fără o pălărie. Capeți deja o nuanță foarte nepotrivită de roșu.

Lady Silverton o cercetă cu un ochi critic înainte de a îi face un semn poruncitor cameristei.

– Dă-i coșul domnișoarei Burnley și mergi sus, în camera ei, ca să îi aduci boneta.

– Ah, Excelență, nu este nevoie. Meredith zâmbi și îi făcu ușor un semn cu mâna cameristei să se îndepărteze. Voi da o fugă și o voi lua eu însămi. Nu va dura decât o clipă.

– Draga mea fată, nu fi prostuță, exclamă Lady Silverton, ridicându-și sprâncenele pe sub marginea pălăriei cu boruri imense. Pentru asta sunt servitorii.

O concedie pe cameristă fluturând scurt din mână. Tânăra o luă la goană pe treptele terasei și zbură în siguranța casei.

Meredith oftă în sinea ei, acut conștientă de faptul că dăduse din nou dovadă de o grijă nepotrivită față de binele unui servitor. Era genul de purtare pe care Lady Silverton îl disprețuia. Oftă în timp ce o urmă pe marchiză în grădină, oțelindu-se pentru ceea ce bănuia că avea să fie o conversație foarte neplăcută.

Dar, spre surpriza ei, bătrâna începu să pălăvrăgească amical despre cunoștințele ei din oraș. Tăia trandafiri și îi arunca în coșul pe care i-l întindea Meredith, în tot acest timp povestind câteva incidente amuzante care avuseseră loc la sfârșitul sezonului.

Câteva minute mai târziu, camerista ieși în fugă din casă, strângând cu putere în pumni cea mai bună bonetă de vară a lui Meredith. Lady Silverton se încruntă, ochii îngustându-i-se amenințător, dar aparent decise să nu îi țină fetei o predică pentru că distrusese borul bonetei. În schimb, o alungă tăios și o conduse pe Meredith în adâncul grădinii, departe de terasă.

– Zău, este mare păcat că fata aia neglijentă ți-a stricat boneta. Cei mai mulți dintre servitorii aceștia de la țară sunt prea proști ca să poată fi instruiți cum trebuie.

– Ah, milady, începu Meredith, sunt sigură că...

– Draga mea, o întrerupse fără milă Lady Silverton, nu trebuie niciodată să găsești scuze servitorilor ori să le îngădui să repete o greșeală. Altfel, cu siguranță vor profita de tine.

Se aplecă grațios și tăie un alt trandafir, aruncându-l în coșul lui Meredith.

– Ar trebui să-ți dai seama, Meredith, că ești în dezavantaj față de servitori. Sunt sigură că ei știu că originile tale sunt doar cu puțin deasupra originilor lor. Familiaritatea cu ei nu va face decât să le încurajeze lipsa de respect față de tine.

Meredith simți cum în obraji i se strecoară o îmbujorare fierbinte. Era limpede că Lady Silverton intenționase să o insulte, dar ea era nevoită să recunoască că adesea prefera servitorii multor altor oameni pe care îi întâlnise în lumea bună.

Marchiza ridică dintr-odată marginea pălăriei ei, fixând-o cu o privire nemiloasă. Furnicături de avertizare străbătură șira spinării lui Meredith.

– Îți spun lucrurile acestea, draga mea, doar pentru că ai atâta nevoie de îndrumare, spuse cu glas monoton și solemn Lady Silverton. Din moment ce nu ai mamă, simt că se cuvine să încerc să îți aduc purtarea pe calea cea bună.

Inima lui Meredith sări din piept în timp ce aștepta ca lovitura să cadă asupra sa. Marchiza o studie cu o privire crucișă și se aplecă să taie un alt trandafir.

– Știu că ți-ai dori să vorbesc deschis, Meredith. Îmi este clar faptul că fiul meu intenționează să te ceară în căsătorie. Deși situația aceasta nu este una pe care familia lui și-o dorește pentru el, este un bărbat în toată firea și va lua propriile decizii.

Meredith adoptă ceea ce speră ea că era o expresie nepăsătoare, chiar dacă avu senzația că cei patru călăreți ai apocalipsei se pogorâseră asupra grădinii de trandafiri de la Belfield Abbey.

– Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă, oftă Lady Silverton. Fiul meu te găsește... interesantă. Cu siguranță nu ești ceva obișnuit pentru el. Dar, deși îi sunt mamă, nu pot fi oarbă la anumite carențe din caracterul său și aș da dovadă de neglijență în ceea ce privește îndatoririle mele dacă nu te-aș avertiza în legătură cu acestea. Silverton se plictisește ușor. Trebuie să te aștepți ca atențiile lui față de tine să dispară în cele din urmă. Știi, interesul lui față de orice femeie nu rămâne stabil mai mult de două luni. Toată lumea știe asta.

Meredith recunoscu cu tristețe faptul că Lady Silverton avea o abilitate ieșită din comun de a găsi locul potrivit pentru a-și înfige tăișul. Dorea să nege ceea ce auzise, dar o voce din mintea sa șopti într-un mod amenințător că Excelența Sa avea probabil dreptate. Cine era ea pentru a cuceri dragostea unui bărbat ca marchizul de Silverton?

– Nu trebuie să te îngrijorezi prea tare în legătură cu asta, draga mea, adăugă Lady Silverton, cu ochii strălucind precum chiciura. Silverton va fi întotdeauna cel mai meticulos dintre soți. Nu este niciodată vulgar și nu te-ar expune niciodată nici unei rușini. Dar ai dus o viață atât de protejată și cum ai putea să știi că bărbații ca fiul

meu au și alte nevoi – nevoi pe care soțiile lor nu sunt capabile să le îndeplinească.

Marchiza se cutremură delicat.

– Nici nu ar trebui. O doamnă n-ar trebui să aibă niciodată de-a face cu poftele josnice ale bărbaților. Iar bărbații ar trebui să se dedea acelor pofte doar cu un gen diferit de femeie.

Meredith înghiți un oftat de exasperare. Ce spunea despre ea – și ce trebuia să creadă despre ea Silverton – faptul că îi plăcuse atât de mult actul lor de a face dragoste din seara trecută? Era oare posibil ca tot ceea ce spusese mama lui despre el să fi fost adevărat?

Lady Silverton se întoarse și începu să se îndrepte cu pași liniștiți către casă. Meredith se împletici în urma ei, deși dorea să dea drumul coșului încărcat de trandafiri și să fugă în pădurea deasă.

Marchiza aruncă o privire peste umăr către Meredith.

– Desigur, o soție bună nu pune la îndoială activitățile soțului său, zise ea, hotărâtă să își continue oribila predică. Ca marchiză de Silverton, este de datoria ta să îi dăruiești un moștenitor, să îi conduci gospodăria și să îi amuzi prietenii și rudele din înalta societate. Trebuie să mențiii întotdeauna un aer de decență și de eleganță care să fie fără de cusur și deasupra oricărei urme de scandal.

Lady Silverton se opri la baza terasei, zâmbind cu amabilitate.

– Dacă poți face toate astea, Meredith, atunci sunt convinsă că vei fi o alegere acceptabilă pentru fiul meu.

Marchiza întinse mâna și îi mângâie încheietura. Meredith se simți ca și cum un șarpe veninos își croise drum în jurul inimii sale. Transpirația începu să îi picure pe spinare.

– Știu că la început va fi dificil, draga mea. Zâmbetul lui Lady Silverton păru gravat în gheață. Dar eu îți voi fi alături mereu ca să te ajut. Va fi foarte drăguț să avem o altă femeie în casă, mai ales în nopțile acelea în care Silverton va fi ocupat cu prietenii lui, făcând ce fac bărbații cu timpul lor.

Stomacul lui Meredith începu să se învolbureze aproape ca și cum fusese din nou otrăvită. În toată agitația ultimelor 24 de ore, nu îi trecuse niciodată prin minte că ea și Silverton aveau să trăiască cu mama lui.

Marchiza își retrase mâna de pe încheietura ei și își ridică fustele delicate ale rochiei, urcând treptele terasei.

– Nu mai sta în soare prea mult, draga mea. Îți distrugi tenul.

Lady Silverton îi trimise o bezea și pluti prin ușile glisante, dispărând în casă.

Meredith privi în gol la grădina de trandafiri, aproape pierzându-și cunoștința din cauza aerului puternic parfumat și a bâzâitului ascuțit al albinelor care zburau din tufiș în tufiș. Minutele trecură, dar ea păru incapabilă să își facă picioarele să se miște.

Cum stătea acolo, cu inima transformându-i-se în piatră, auzi voci bărbătești venind din direcția grajdurilor. Un moment mai târziu, Silverton și lordul Trask își făcură apariția de după un gard mare de tisă. Păși împreună pe cărarea pietruită care traversa grădina de trandafiri și ducea la terasa unde aștepta ea.

Silverton își ridică privirile către ea și zâmbi, cu ochii calzi de afecțiune și râset. Meredith îl privi cu ochii mari preț de câteva secunde, apoi lăsă să-i cadă coșul plin de trandafiri și zbură în casă.

Capitolul 27

Meredith își împături cu grijă șalul de lână și îl așeză în cufărul aflat la capul patului. Ea și Annabel aveau să plece de dimineață către Londra ca să o întâlnească pe croitoreasa care avea să facă hainele de nuntă ale surorii ei.

Ultima seară a lui Meredith la Belfield Abbey fusese un adevărat coșmar, căci încercase să ascundă tumultul care îi afecta mintea. Reușise să îl evite pe Silverton întreaga zi, deși era conștientă că nu avea să îl mai poată evita pentru mult timp.

Era furios pe ea, desigur. După ce fugise de el în grădină, Meredith rămăsese în camera lui Annabel tot restul după-amiezii. Apoi se strecurase imediat după cină, înainte ca bărbații să se alăture doamnelor pentru ceai în salon.

Lady Silverton zâmbise în culmea fericirii atunci când Meredith își ceruse scuze să meargă să termine de împachetat.

– Desigur, iubita mea, murmură ea, dându-i mâna lui Meredith. Ne vedem mai târziu săptămâna aceasta, în Londra. Trebuie să vii la ceai de îndată ce ajung în oraș. Avem atâtea de discutat, nu-i așa?

Meredith se cutremură chiar și numai gândindu-se la strălucirea malițioasă din ochii marchizei. Știa foarte bine că femeia o manipulase, dar asta nu îi oferea prea multă consolare în fața siguranței brutale a faptului că măritișul ei cu Silverton avea să fie unul dezastruos.

Oricât și-ar fi dorit să nege, Meredith știa că nu avea să se simtă niciodată acasă în lumea înaltei societăți.

Se așeză pe pat și rămase cu ochii în gol și lipsită de viață, privind la grămăjoara de mănuși adunate pe cuvertură. Una dintre servitoare împachetase cea mai mare parte a conținutului cuferelor sale, dar Meredith îi dăduse în sfârșit voie tinerei să plece, nemaiputând îndura vorbăria neîncetată a acesteia. I se strângea pieptul de durere de fiecare dată când se gândea la conversația sfâșietoare care i se așternea înainte.

Aruncă o privire către ceasul de argint de pe poliță. Era aproape miezul nopții. Fără îndoială, Silverton avea să dea buzna în camera ei în orice clipă. Se gândi că cel mai cuminte lucru pe care îl putea face era să își încuie ușa și să nu mai vorbească cu el până când aveau să se fi întors cu toții în Londra. Dar Meredith hotărâse deja că ar fi putut foarte bine să își smulgă inima din piept și să încheie o dată pentru totdeauna.

Așa cum se aștepta, o clipă mai târziu el deschise ușa fără cea mai mică urmă de ciocănit. Silverton închise ușa în urma lui, răsucind cheia în broască înainte să se întoarcă spre ea.

Meredith înghiți disperată în sec la vederea expresiei dure, mânioase de pe chipul lui. Din doi pași mari el fu lângă pat și o cercetă în tăcerea ei împietrită, în timp ce ea se ridică alene în picioare. El își dezbrăcase haina și vesta, iar cămașa îi era deja deschisă la gât și la piept. I se păru tulburătoare vederea pielii bronzate care acoperea toată acea musculatură amplă.

– Bună seara, milord. Te așteptam.

Glasul îi fu șocant de calm – un miracol, cugetă ea, dat fiind faptul că el arăta atât de furios.

– Da, Meredith, sunt sigur de asta.

Ochii lui alunecară peste trupul ei. Dacă lucrul acesta era posibil, privirea lui deveni și mai rece.

Deși purta o cămașă de noapte subțire din batist, se înfășurase într-un halat voluminos care îi acoperea efectiv fiecare centimetru din întregul trup. De asemenea, își prinsese părul într-o coadă dureros de strâns împletită care îi cădea pe spinare. Meredith se gândi că nu îi mai trebuia decât o scufie demodată și niște ochelari ca să se transforme în fata bătrână care îi era destinat să ajungă.

– Ce naiba ți-ai făcut la păr? întrebă Silverton.

Meredith alunecă pe lângă el și trecu de cealaltă parte a patului. Simțea nevoia disperată de a pune o oarecare distanță între ei.

– Lord Silverton, începu ea, decisă să preia controlul situației, sunt sigură că te întrebi...

– Da, Meredith, mă întreb. Mă întreb de ce ai alege să te comporți ca o prostovană cum știu că nu ești, mai ales după tot ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută. Mi se pare imposibil să ai dubii, având în vedere faptul că ai ales să îți lepezi inocența în fața mea. Ori, întrebă el sardonic, cumva am interpretat greșit ceea ce a avut loc aici?

Făcu semn către pat în timp ce îl înconjură cu pași mari ca să meargă lângă ea.

Chipul lui Meredith înflori cu o căldură violentă.

– N-nu, milord, se bâlbâi ea, amintindu-și de toate lucrurile pe care i le făcuse el noaptea trecută. Nu ai interpretat greșit ceea ce s-a petrecut între noi.

O parte din focul arzător păru să se stingă în ochii lui. Îi cuprinse obrazul cu blândețe. Meredith fu nevoită să se împotrivească unei dorințe copleșitoare de a-și cuibări fața în mâna lui.

– Atunci spune-mi care este problema, dragostea mea, o îndemnă el duios.

Oțelindu-se, se îndepărtă din nou de el. El se încruntă, dar nu o urmă.

– Lord Silverton, începu ea, voi fi întotdeauna profund onorată de generoasa ta ofertă de căsătorie.

El pufni în derâdere.

Ea trase adânc aer în piept și continuă:

– Dar, după ce m-am gândit bine, trebuie să refuz oferta. Diferențele dintre noi sunt prea mari. Sunt convinsă că, în timp, vom ajunge să ne dăm seama că mariajul nostru ar fi fost o greșeală.

Silverton pufni din nou nerăbdător, dar ea ridică o mână ca să îl reducă la tăcere.

– Ești prea generos ca să o recunoști, dar sunt sigură că știi cât de nepotrivită sunt să îți devin marchiză. În cele din urmă vei înțelege asta, chiar dacă bunătatea ta te-ar împiedica să recunoști vreodată nepotrivirea mea.

El clipi des, în mod clar fiind luat prin surprindere de vorbele ei. Expresia furioasă a lui Silverton dispăru în timp ce clătină întristat din cap. Părea atât de înduioșător de trist, încât Meredith fu nevoită să se împotrivească lacrimilor care îi dădeau ghes. Se întoarse cu spatele la el, decisă să nu plângă.

– Eu însă sunt foarte conștientă de propriile mele lipsuri și nu aș putea îndura să te dezamăgesc.

– Meredith. Îi apucă umerii, întorcând-o cu fața către el. Noaptea trecută nu ți-a arătat cât de mult ne potrivim unul cu celălalt? Își coborî mâinile spre coatele ei. Nu există nici o altă femeie pe care să mi-o imaginez în casa ori în patul meu.

Meredith ridică capul și îl privi în ochi; văzu în ei doar tandrețe și sinceritate. Era limpede că trebuia să îl salveze de el însuși, se gândi ea cu tristețe, chiar dacă asta însemna să își taie propria inimă în două.

– După cum spuneam, ești generos, milord. Dar viața pe care ți-o imaginezi pentru mine nu este viața pe care mi-o doresc. Se smulse din strânsoarea lui. După ce Annabel se căsătorește, mă voi întoarce la țară. Timpul pe care l-am petrecut împreună va fi întotdeauna prețios pentru mine, dar, te asigur, sunt extrem de mulțumită să mă întorc la existența mea anterioară. De fapt, prefer asta.

Își închise strâns ochii, sigură că Dumnezeu avea să o trăsnească pentru că spunea astfel de minciuni îngrozitoare.

Când Meredith deschise ochii, expresia blândă de pe chipul lui Silverton dispăruse. De fapt, acum arăta absolut amenințător, iar ea nu se putu împiedica să nu se retragă câțiva pași.

– Și ce vei face când te vei întoarce la Swallow Hill, Meredith? Te vei căsători cu un moșier local care te va înconjura cu o droaie de plozi urlând? Ori îți este atât de dor de viața pustie de fată bătrână, încât refuzi oferta unui bărbat care își declară cu sinceritate dragostea pentru tine?

Ea îngheță când el clătină din cap.

– Este ciudat, zise el amărât, dar nu te-am crezut niciodată lașă. Aparent, m-am înșelat.

Meredith se trase înapoi, mai înțepată de vorbele lui decât și-ar fi imaginat. Își îndreptă spinarea.

– Lord Silverton, sunt sigură că nu merit insultele pe care mi le aduci. Dacă nu dorești să discutăm despre lucrul acesta într-o manieră rațională, atunci voi fi nevoită să îți cer să-mi părăsești camera. Vom putea continua conversația aceasta după ce ne vom fi întors amândoi în Londra.

Mânia din ochii lui se transformă încet în altceva. Meredith simți un fior de avertizare luând naștere pe șira spinării atunci când buzele lui se întredeschiseră într-un zâmbet lent – cel care îi înmuia

Întotdeauna atât de tare genunchii. Făcu un efort să se depărteze de el, dar el o urmă pas cu pas.

– De fapt, Meredith, nu mă simt deloc rațional. Și aș dori să subliniez că aceasta este casa mea, nu a ta. Nu am nici o intenție să plec nicăieri.

– Milord, spuse Meredith cu un tremur în glas. Înghiți în sec, încercând din nou să îl îndepărteze. Când eu și mama ta am vorbit azi-dimineață...

Silverton izbucni în râs. Sunetul neașteptat și răgușit îi făcu inima să bată nebunește în piept.

– Iubita mea, sunt două cuvinte pe care nici un bărbat nu dorește să le audă atunci când este pe cale să facă dragoste cu femeia lui, iar acestea sunt: *mama ta!*

– Dar eu nu sunt femeia ta, protestă ea.

– După noaptea trecută ești cu siguranță femeia mea.

Se îndreptă către ea cu o strălucire periculoasă în ochi. Meredith se retrase din nou, dar el continuă să o urmărească prin încăpere până când ea se trezi cu spatele lipit de perete. El o țintui iute, punându-și mâinile de o parte și de alta a umerilor ei, lipindu-și în același timp de ea partea de jos a trupului său. Cu uimire, ea sesiză lungimea grea a mădularului lui prin hainele ei subțiri.

– Nu-ți dau drumul, așa că mai bine te-ai obișnui cu ideea, zise el aspru, coborându-și capul ca să îi sărute pielea sensibilă de sub ureche.

Meredith scânci, nedorind să se predea, dar fiind incapabilă să se abțină. Devenea slabă atunci când el o atingea așa, iar ea îl iubea prea mult ca să își refuze o ultimă noapte în brațele lui. Pasiunea lor nu putea schimba viitorul, dar, cel puțin deocamdată, nu avea să îl refuze. Își puse palmele pe perete și își întoarse capul ca să îi întâlnească buzele într-un sărut care îi tăie respirația.

Silverton gemu de satisfacție în timp ce limba îi pătrunse în gura ei. Intensitatea răspunsului său făcu ca picioarele lui Meredith să tremure, dar el o susținu, apăsându-și coapsele puternice pe trupul ei. Mâinile îi alunecară în jos ca să îi desfacă halatul, scoțând iute veșmântul de pe ea.

Retrăgându-se ușor, Silverton își lăsă ochii să cutreiere peste sânii ei, acoperiți doar de cămașa ei subțire de noapte. Îi mângâie încetișor cu degetul marginea gulerului delicat de dantelă care îi încadra umerii.

– Nu știi că poți înnebuni un bărbat purtând ceva de genul ăsta?

– Nu am purtat-o cu tine în gând, șopti ea.

Răgușeala din glasul lui îi făcuse măruntaiele să se topească de dorință.

– Ești sigură?

Silverton linse pulsul care palpita la baza gâtului ei. Coborî cu săruturi până la gulerul cămășii ei de noapte, cu respirația fierbinte pătrunzând prin dantelă, înainte să îi tragă sfârcul în gura lui. Senzația limbii lui care o atingea umed prin material o irită și îi excită în același timp trupul într-un fel pe care ea nu îl înțelegea. Se mișcă agitată, captivată de vederea capului lui pe sânul ei și sugându-i curbele pline.

Meredith își înăbuși un protest când gura lui o părăsi, dar el se opri doar pentru a-i ridica cămașa de noapte. Privi năucită cum materialul transparent alunecă la podea. Mâinile mari ale lui Silverton se îndoiră în jurul taliei ei și căldura fierbinte a limbii lui îi găsi din nou sânii. Îi scălda sfârcurile până când acestea se împietriră devenind muguri întăriți. Ea gemu din nou, arcuindu-se în el în timp ce căuta să își liniștească durerea îmbătătoare care i se revărsa pe piele.

Dintr-odată, el se coborî alunecând pe trupul ei, îngenunchind pe podea în fața ei. Aproape că se împiedică atunci când el o eliberă și se ținu de umerii lui ca să nu cadă. Mâinile lui se ridicară pe șoldurile ei și o împinse ușor cu spatele de perete.

– Ce... ce faci? icni Meredith.

– Ai încredere în mine, iubito, murmură el.

Un strigăt mic îi scăpă de pe buze când el depuse un sărut umed pe zona sensibilă dintre coapsele ei. Aparent satisfăcut de reacția ei, el își folosi limba pentru a-i cerceta cu blândețe și a-i tachina carnea sensibilă ascunsă în cuibul ei de cârlionți. Tocmai când Meredith credea că avea să se topească sub atacul senzual, Silverton împinse ușurel un deget în interiorul ei umed, continuând în acest timp să îi lingă moliciunea tremurândă. Ea simți că genunchii începuseră să i se înmoaie.

– Milord! reuși în cele din urmă să spună cu glasul sugrumat.

– Meredith, murmură Silverton înainte de a-i săruta mugurul care fremăta, spune-mi Stephen.

– Vai, n-aș putea face una ca asta, răspunse ea în mod automat. Nu s-ar cuveni.

Silverton se opri, iar ea îngheță, dându-și dintr-odată seama cât de absurdă era conversația lor, având în vedere faptul că el se afla între picioarele ei. El își ridică privirea către chipul ei.

– A, într-adevăr, răspunse el, ridicând dintr-o sprânceană.

Apoi se reîntoarse la ceea ce făcea, iar măruntaiele ei începură să tremure în urma presiunii moi, dar fără oprire a limbii lui.

– Stephen! strigă ea un moment mai târziu, strângându-i cu putere umerii ca să își mențină echilibrul.

– Așa mai merge, mârâi el.

Dintr-odată se văzu în oglinda mare care atârna lângă masa ei de toaletă. Pielea ei palidă strălucea ca fildeșul pe damascul de bumbac roșu care acoperea pereții. Lumina lumânărilor licărea din părul auriu al lui Silverton în timp ce îl privea pe acesta vârât între coapsele ei. Mâinile lui, bronzate de soare, păreau mari și puternice așa cum o țineau lipită de perete.

Meredith simți o dezorientare ciudată privind la reflexia lor din oglindă. Vederea umerilor lui între picioarele ei, senzația gurii lui fierbinți care îi înfiora trupul – toate senzațiile se contopiră până când capul începu să i se învârtă de la intensitatea felului în care el făcea dragoste.

Începu să alunece către podea, dar el îi apucă ferm șoldurile și o susținu.

– Stephen! imploră ea fără suflu.

El ridică privirea, o pasiune aprigă întunecându-i ochii albaștri până la o nuanță de indigo.

O căldură pătrunzătoare se desfășură adânc în interiorul ei pe măsură ce o tensiune de nesuportat îmboboci în locul unde se afla gura lui. Strigă arcuindu-și spinarea, umerii ei lipindu-se de perete în timp ce tremurături se unduiră din însuși centrul ființei sale și până în vârful picioarelor. Plămânii încetară să îi mai funcționeze când un val copleșitor de plăcere îi traversă trupul.

Meredith gâfâi, închizându-și ochii, întâmpinând cu bucurie bezna catifelată în timp ce unduirile păliră, iar inima care o luase la goană începu să încetinească. O slăbiciune tremurătoare îi invadă picioarele. S-ar fi prăbușit dacă Silverton nu ar fi susținut-o cu o mână mare așezată pe abdomenul ei.

Îl simți ridicându-se, mâna lui alunecând de pe șoldurile ei până pe talie, sprijinind-o atent. Pleoapele ei fluturară și deschise ochii. El o privea cu ochii îngustați. O privire de posesiune sălbatică îi transformase trăsăturile chipeșe în cele ale unui războinic.

Slăbită, Meredith își lăsă capul să cadă pe pieptul lui.

– Milord, îngăimă ea, ești un bărbat foarte păcătos.

Buzele lui îi atinseră creștetul capului, apoi o ridică în brațe la fel de ușor de parcă ar fi fost un copilaș.

– Mă bucur că tu crezi asta, răspunse el traversând încăperea către pat, cu ea în brațe.

Silverton se așeză cu grijă pe marginea saltelei. Întinse mâna la spatele ei și îi trase coada împletită, așezând-o pe pieptul ei. Degetele lui abile începură iute să desfacă șuvițele de păr împletite. Meredith șezu tăcută, scoțând un oftat de ușurare când el îi eliberă buclele din strânsoarea puternică a cozii. Când buclele ei negre fură din nou libere, căzându-i în jurul umerilor, el își trecu degetele prin părul ei și îi masă ușor pielea capului. Ea gemu de plăcere și se sprijini de el.

– Să nu mai faci niciodată asta părului tău, ordonă el cu glas aspru.

Meredith dădu din cap, într-o aprobare mută.

Aparent mulțumit de aspectul ei, el își scoase cămașa, fără să își ia o clipă ochii de pe trupul ei care stătea gol în mijlocul așternuturilor de pe pat. Își smulse cizmele și ieși rapid din pantaloni. Când se întoarse cu fața spre ea, ea putu să vadă că era foarte excitat. Meredith nu se putu împiedica să nu se cutremure cu un amestec nestatornic de îngrijorare și entuziasm.

Ce demoni dezlănțuise când îi refuzase propunerea și încercase să îl alunge? Nimeni nu îi spusese vreodată nu lui Silverton. Nu numai că îl rănise pe el refuzându-i oferta în căsătorie, știa că de asemeni îi rănise și mândria.

El se cățără în pat, o trase sub el și o strivi în saltea. Îndepărtându-i larg picioarele, o pătrunse, cufundându-se tare și adânc. Ea se ridică ca să primească în ea întreaga lui lungime, agățându-se de el cu o nevoie disperată de a-l poseda așa cum o posedase el pe ea. Silverton împinse într-un ritm neobosit care atâță iute căldura crescândă din pântecul ei.

Fără nici un avertisment, Silverton se aplecă și o mușcă ușor de umăr, iar fulgerul neașteptat de durere îi traversă trupul până în adâncuri, acolo unde mădularul lui gros o revendică fără milă. Ea știu că el o însemna ca fiind a lui și o parte primitivă din ea fu încântată de nevoia lui masculină de a o domina și de faptul că el își pierduse controlul.

El își băgă mâinile sub fundul ei, înclinându-i șoldurile în așa fel încât să se poată cufunda mai puternic în ea. Meredith gâfâi cu o exaltare aproape de nesuportat, degetele ei frământând fesele lui musculoase în încercarea de a-l trage mai aproape cu fiecare

împingere puternică. Putea simți tensiunea crescând, o plinătate în carnea ei umflată care îi dădea o plăcere atât de intensă încât o parte din ea dorea să nu ajungă niciodată la final.

Dar chiar atunci când avu impresia că avea să strige dacă nu ajungea curând la culme, Silverton își înconjură strâns brațul în jurul ei și se rostogoli pe spate. O împinse în sus, astfel încât se trezi călare pe șoldurile lui. Căscă gura de surpriză la neașteptata schimbare de poziție. Meredith îngheță, nesigură de ceea ce trebuia să facă.

Ochii lui Silverton sclipiră, iar gura i se curbă într-un zâmbet pur și simplu păcătos, masculin. Mâinile lui începură să îi cutreiere peste întregul trup, mângâindu-i sânii, ciupindu-i sfârcurile, mângâindu-i coapsele. Degetele lui alunecară către cârlionții ei uzi, tachinându-i prin ei mugurul extraordinar de sensibil, jucându-se cu carnea udă din locul în care erau uniți.

Măruntaiele lui Meredith se topiră ca siropul fierbinte. Capul îi căzu pe spate și un geamăt îi scăpă de pe buze când începu să se miște pe mădularul care îi străpungea trupul. Silverton mormăi niște vorbe aspre pe care ea nu le înțelese, îndepărtându-i coapsele și mai mult în timp ce se unduia sub ea.

Deși se afla deasupra lui, în aparență dominându-l, Meredith se simți complet expusă – deschisă și vulnerabilă în fața dorinței lui năvalnice. Lucrul acesta o excită dincolo de orice trăise vreodată.

Împingându-se în el, urcă disperată într-o spirală crescândă de dorință, dorind, dar neputând ajunge la eliberare. Se aplecă în față, apăsându-și buzele pe gura lui, încercând să își comunice nevoia urgentă într-un sărut fierbinte. El îi apucă capul și i-l imobiliză în timp ce explora mătasea din interiorul gurii ei, cercetând-o cu limba. Ea scânci neputincioasă, copleșită de dorința fierbinte de a ajunge la finalizarea pe care numai el putea să i-o ofere.

El întrerupse sărutul și o împinse din nou în poziția șezând.

– Știu, dragostea mea, gâfâi Silverton, propria sa față fiind însemnată de o nevoie dureroasă. Aproape ai ajuns.

Alunecându-și mâna înapoi către locul în care trupurile li se uneau, mângâie pentru ultima oară carnea. Fu prea mult. Era prea plină și în cele din urmă se contractă în jurul lui. Răsuci așternuturile în pumni, strigând odată ce un climax glorios îi năvăli prin vene, transformând-o într-un foc lichid.

În timp ce ea se abandonă descărcării fierbinți, Silverton își împinse șoldurile și se avântă în ea pentru o ultimă dată, umerii ridicându-i-se de pe saltea în timp ce se afundă în pântecul ei. Un geamăt

lung și adânc i se ridică în gâtlej în timp ce mădularul lui pulsă, vărsându-și sămânța în adâncul ei.

Meredith se prăbuși inertă pe pieptul lui, cuibărindu-și chipul lângă gâtul lui. Pulsul lui rapid bătea pe obrazul ei. El își înfășură brațele tremurânde în jurul trupului ei, trăgând-o la adăpost lângă el.

Mult mai târziu, Meredith se odihnea în brațele lui, ascultându-i bătaia puternică și regulată a inimii. Nu se simțise niciodată atât de în siguranță ori de iubită. Dar știa că era o siguranță falsă, care nu putea niciodată să supraviețuiască luminii zilei ori privirii aspre a familiei și a prietenilor lui. Se agăță de Silverton cu toată dragostea și disperarea pe care le avea în ea, știind că el era doar un adăpost temporar împotriva furtunilor emoționale care se învârteau fără sfârșit în sufletul ei.

Meredith plânse în tăcere, cu amărăciunea certă că avea să fie întotdeauna singură.

Capitolul 28

Silverton își sprijini umerii de balustrada de stejar a scării principale, privind agitația din holul de la intrarea de la Abbey în timp ce călătorii se pregăteau de plecare. Trask era deja afară și urcat pe imensul său cal gri cu pete, nerăbdător, ca întotdeauna, să plece. Contele fusese de acord să le însoțească pe Meredith și pe Annabel înapoi la Londra, și doar lucrul acesta îl făcuse pe Silverton să le îngăduie să plece fără el.

Asta și rândașii înarmați care aveau să însoțească și ei trăsura în scurta sa călătorie până în oraș.

Silverton blestemă motivele care îl țineau încă o zi în Kent, dar nu mai putea amâna confruntarea iminentă cu mama sa. Însă, după aceea, nu avea să se odihnească până nu avea să îi bage în pământ pe Isaac și pe Jacob Burnley.

Între timp era nevoit să stea deoparte și să o privească pe femeia pe care o iubea – o femeie aflată în pericol – plecând de lângă el. Partea posesivă a firii sale îi urla în ureche să o țină pe Meredith alături de el. Avea dreptul și, în același timp, obligația de a o proteja și nu putea suporta să cedeze altora acele drepturi, nici măcar pentru o singură zi. Din fericire, Trask era mai mult decât capabil să facă față

oricăror pericole pe care le-ar fi putut întâmpina pe drum, iar riscul real de a se întâmpla ceva, credea Silverton, era foarte mic. Se îndoia de faptul că Isaac Burnley ar fi încercat să o rănească din nou pe Annabel, mai ales după ce, probabil, își dăduse seama până atunci că prima lui încercare eșuase. Cu toate astea, Silverton nu avea nici o intenție să își asume vreun risc.

Ridică privirea când Robert trecu în goană pe lângă el, îndrumând unul dintre servitori cum să așeze corect numeroasele cutii ale lui Annabel, care trebuiau prinse în chingi. Entuziasmul băiatului și preocuparea lui față de bunăstarea logodnicei sale aduseseră un zâmbet reticent pe buzele lui Silverton. Vărul său se schimbase foarte mult de când se logodise cu Annabel, părând să devină bărbat aproape peste noapte.

Desigur, cugetă Silverton cu ceva mai mult decât o urmă de ironie amară, și el, la rândul lui, era un bărbat schimbat de când se îndrăgostise de Meredith. Și, dacă nu avea grijă, cel mai probabil că ea avea să îl facă nebun de legat, străduindu-se să înțeleagă motivul pentru care ea se răzgândise din nou.

Aruncă o privire către Meredith, care stătea alături de sora ei, tăcută și nemișcată ca o statuie de marmură. Comportamentul ei era într-o contradicție pronunțată cu cel al lui Annabel și al Sophiei, care discutau și râdeau vesel una cu cealaltă. Silverton cercetă cu atenție felul în care ea privea în gol la desenele din podeaua de marmură cu irizații de fier, adâncită în gânduri și nepăsătoare la haosul vesel care se învârtea în jurul ei.

Și, aparent, nepăsătoare față de el.

El se luptă să-și înăbușe sentimentul crescând de exasperare. Ce prost fusese să creadă că își putea impune voința asupra ei, sexuală ori de orice altă natură. Meredith îi răspunsese noaptea trecută cu o ardoare disperată, dar acum își dădea el seama că răspunsul ei pasional era mai apropiat de un rămas-bun decât de o capitulare.

– Suntem gata de plecare!

Chemarea veselă a lui Robert din ușa deschisă îl scoase pe Silverton din meditația lui plină de frustrare. Meredith tresări și ea, iar ochii îi zburară ca să îi întâlnească pe ai lui, înainte de a-și lua din nou zborul. Le urmă pe Annabel și pe Sophia afară, așteptând tăcută ca Robert să le ajute pe cele două fete să urce în trăsura de voiaj.

Când Silverton veni în spatele ei, o văzu pe Meredith cutremurându-se în timp ce trăgea adânc aer în piept înainte de a se întoarce ca să îi întindă mâna înmănușată. Refuză să îl privească.

– Le revedere, milord. Suntem foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi. Vă rog să transmiteți recunoștința mea pentru ospitalitate mamei domniei voastre.

Când ea încercă să se retragă, el o reținu strângând-o puternic, obligând-o să își ridice ochii către chipul lui. O singură privire în adâncimile îndurerate îi spuse lui Silverton tot ceea ce trebuia să știe.

– Te voi urma mâine în Londra, spuse el încetișor, în așa fel încât ceilalți să nu audă. Vom discuta atunci despre ce te frământă.

Ea își trase din nou mâna, dar el refuză să îi dea drumul. Îi întoarse palma și o ridică la buzele lui, așezând un sărut delicat pe pielea goală de deasupra mănușii ei. Meredith închise ochii, cu gura tremurând. Un val de ușurare îl învălui la această mică demonstrație de vulnerabilitate emoțională. Pentru întâia oară în acea dimineață, Silverton respiră mai liber.

– Nu te teme, iubire! Își aplecă apoi capul ca să îi șoptească la ureche în timp ce o însoți către treptele trăsurii. Totul va fi bine.

Ea clătină din cap, dar reuși să îi dăruiască un surâs, deși ochii îi erau luminoși din cauza lacrimilor nevărsate. Silverton fu nevoit să își reprime imboldul de a o ridica în brațe și de a o căra în dormitorul lui, unde să o iubească până când ea avea să știe dincolo de orice urmă de îndoială că ea îi aparținea lui – irevocabil și pentru totdeauna.

Timpul pentru asta avea să vină destul de curând, își jură în sinea lui, de îndată ce avea să pună la punct orice rudă și mai ales pe cele care se amestecau în treaba lui.

Portiera trăsurii se închise cu zgomot. Robert, Annabel și Sophia își luară la revedere, făcând cu mâna, iar vehiculul începu să înainteze.

– Ne vedem în Londra, strigă Trask care mergea la trap ușor, urmat îndeaproape de rândașii înarmați.

Silverton ridică mâna și privi trăsura până când aceasta dispăru pe aleea lungă, intrând iute în pădurile dese care străjuiau moșia. Apoi se învârti pe călcâie și pătrunse cu pași hotărâți în casă prin ușile masive de stejar. Când trecu pe lângă majordomul său, Deacon, lătră o întrebare peste umăr:

– Lady Silverton nu a ieșit încă din camera ei?

– Nu, milord. Slujnica tocmai i-a dus Excelenței Sale ciocolata de dimineață, răspunse Deacon.

Sprâncenele ridicate insesizabil indicau faptul că nu îi venea să creadă că stăpânul său putea măcar să întrebe așa ceva.

– Ei bine, atunci cred că va avea parte de o surpriză, replică Silverton urcând treptele care duceau la apartamentele mamei sale.

Meredith numără bătăile ceasului de pe hol. Deși era abia ora nouă, seara părea deja nesfârșită. Clipi de câteva ori, ochii fiindu-i nisipoși din cauza unei combinații enervante de lacrimi înăbușite și lipsă de somn.

Plecarea de ieri din Kent o abătuse mai mult decât crezuse că era posibil. Se străduise să nu plângă când Silverton îi sărutase încheietura mâinii înainte de a o ajuta să urce în trăsură. Gestul acela simplu aproape că îi destrămase hotărârea în timp ce se lupta din răsputeri cu o dorință groaznică de a se preda în fața protecției lui bărbătești.

Din fericire, reușise se își reprime imboldul. Meredith se felicită mohorâtă pentru stăpânirea de sine din fața unei tentații atât de copleșitoare.

Ceea ce necesitase aproape la fel de mult control de sine, totuși, fusese să își stăpânească sentimentul de frustrare față de tovarășii ei lipsiți de griji pe drumul de întoarcere în Londra. Entuziasmul lui Robert, mai ales, era atât de exuberant, încât lui Meredith îi venea să îi tragă o scatoalcă. Doar Annabel observase tăcerea ei mohorâtă, aruncând nenumărate priviri îngrijorate înspre ea. Din fericire, sora ei avusese destulă prezență de spirit încât să o lase în pace, atât ieri, cât și astăzi. Meredith nu putea suporta să vorbească despre Silverton și evitase cât putuse de mult să îi menționeze numele.

Oftă, dând la o parte facturile care se adunaseră pe biroul ei în perioada în care fuseseră plecate în provincie. Cifrele păreau să îi înoate în fața ochilor și își dădu seama că nu avea nici un rost să mai lucreze înainte să doarmă un pic.

Nu erau prea multe șanse ca somnul să vină prea curând, se gândi posomorâtă Meredith.

Sări de pe scaun când se auzi o bătaie puternică la ușa vilei lor. Fără îndoială, era Silverton care venise, în sfârșit, să le viziteze. Meredith îl așteptase toată ziua, cu un amestec obositor de anticipare sufocantă și groază zdrobitoare. Ridicându-se de la birou, își frecă cu batista palmele dintr-odată umede. Își scutură fustele rochiei din batist subțire și își verifică rapid reflexia din oglinda care atârna deasupra șemineului.

Un ciocănit moale se auzi la ușa biroului său. Meredith fu nevoită să își dreagă de două ori glasul înainte să îi poată porunci lacheului să intre.

– Lordul Silverton cere voie să vă vadă, domnișoară Burnley, zise Peter, înclinându-se și poftind vizitatorul să intre în încăpere.

– Mulțumesc, Peter, răspunse ea, blestemând în sinea ei ușorul tremur din vocea sa.

Ușa se închise. Ea rămase stânjenită lângă birou, prea emoționată ca să înainteze și să îl întâmpine. Silverton nu se mișcă din locul în care se afla, lângă ușă. În schimb, își încrucișă brațele pe piept și o studie atent, cu ochii îngustați. Atitudinea lui nu ajută deloc la domolirea neliniștii pe care ea o simțea.

Chipul lui era impenetrabil, aproape sinistru, cugetă ea. Pe măsură ce el îngăduia liniștii dintre ei să se prelungească, Meredith se luptă cu impulsul de a-și mișca poziția sub privirile lui, ca un copil neascultător – și nu doar din cauză că el o urmărea cu o privire atât de critică.

Era îmbrăcat într-o ținută severă, dar elegant croită, haina complet neagră îmbrățișându-i umerii lați și scoțându-i în evidență puterea atletică a fizicului. Silverton era atât de chipeș, atât de puternic *bărbătesc*, încât Meredith simți că amețește privindu-l. Se întrebă, nu pentru întâia oară, cum de reușise el să scape de mașinațiile matrimoniale ale atâtor debutante hotărâte. Părea imposibil ca el să fi așteptat atâția ani înainte să își aleagă o soție, înainte să o aleagă *pe ea*.

Nemaiputând să îndure pentru mult timp tăcerea, Meredith făcu o mică reverență, așa cum se cuvenea.

– Bună seara, milord. Îți așteptam vizita.

Silverton își înăbuși un blestem, micșorând spațiul dintre ei atât de rapid, încât ea tresări. O apucă de umeri și o trase în brațele lui.

– Meredith, mârâi el, nu fi prostuță!

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut atât de intens, încât picioarele ei aproape că cedară. Pentru un moment îndelungat simți că se topește în îmbrățișarea lui brutală, trupul ei perfid fiind acum atât de limpede condiționat să răspundă atingerii lui. Apoi însă se împotrivi propriilor instincte și își smulse gura de pe a lui ca să se îndepărteze.

– Te rog, milord! Trebuie să încetezi să mai faci asta.

Silverton mormăi alte câteva blesteme printre dinți, dar nu încercă să o țină.

– Meredith, îmi pui răbdarea la încercare prea din cale-afară.

Inspiră adânc, pieptul său mare lărgindu-se în timp ce, evident, se străduia să se stăpânească. Luându-i mâna cu blândețe, o conduse către un scaun aflat lângă șemineu.

– În regulă, dragostea mea. Îmi poți spune, din nou, motivul pentru care nu te poți căsători cu mine, iar eu îți voi spune, încă o dată, motivul pentru care poți.

În ciuda durerii din inima sa, Meredith aproape izbucni în râs la auzul tonului mâhnit de exasperare aristocratică din vocea lui. Știa că el era încă uimit de faptul că cineva îndrăznea să îl sfideze, cu atât mai mult femeia pe care o alesese să îi fie mireasă.

În loc să se așeze, Silverton se postă ferm în fața ei, cu brațele încrucișate peste piept și picioarele depărtate într-o poziție dominatoare. Aparent, avea de gând să fie dificil.

– Știi că nu mă pot căsători cu tine, începu Meredith, hotărând că o abordare fermă și directă era cea mai bună alegere.

– Nu știu nimic despre asta.

– Milord, cu siguranță că înțelegi că sunt multe obstacole în fața căsătoriei noastre! Obiecțiile mamei tale, de exemplu...

Silverton își ridică ochii spre tavan. Ea își mușcă buza.

– Unchiul tău, generalul Stanton, va obiecta și el la...

– Ba, nu, nu o va face, o întrerupse el. Unchiul meu a ajuns să te admire foarte mult. Și știi că mătușa Georgiana ține la tine la fel de mult ca la Annabel.

– Oricum ar fi, continuă Meredith înainte ca el să mai poată spună altceva, ești mai conștient decât oricine altcineva de multele responsabilități ale marchizei de Silverton. Nu sunt potrivită pentru a-mi asuma acest rol și nu încape nici o îndoială că cea mai mare parte a prietenilor și a familiei tăi ar fi de acord.

El se încruntă la ea.

– Ești perfect capabilă de a fi o marchiză excelentă. Am văzut nenumărate dovezi.

– Problema nu este dacă *sunt* capabilă de a fi marchiză, insistă ea, împotrivindu-se impulsului de a-și încleșta dinții, ci dacă *pot* să o fac. Înțelegi diferența?

– Nu. Și cred că nici tu. Și apoi nu ai fi doar marchiza. Ai fi soția mea. Nu ne-am înțeles că amândoi ne dorim asta?

Răbdarea lui Meredith începu să se destrame la refuzul lui de a o asculta.

– Este pur și simplu imposibil! De ce nu înțelegi?

Sărind de pe scaun, începu să se plimbe cu paşi mărunţi până la fereastră şi înapoi. Se simţea ameţită din cauza agitaţiei şi a oboselii şi furioasă pe el pentru că era atât de încăpăţânat.

Silverton, pe de altă parte, părea că acum îşi controla perfect emoţiile, privind-o cu o expresie imperturbabilă pe chip. Lucrul acesta o înfurie şi mai tare. Inima îi bubuia atât de tare, încât se temu că avea să îi sară din piept.

– Pur si simplu nu vrei să înţelegi! îi aruncă ea. Am încercat deja să-ţi explic asta. Pentru noi, căsătoria ar fi dezastruoasă. Suntem prea diferiţi – vieţile noastre sunt prea diferite. *Aici* este locul căruia îi aparţii. *Asta* este ceea ce ţi se potriveşte. Londra, lumea bună şi tot restul.

Ea se opri din mers şi îşi deschise larg braţele, ca pentru a cuprinde întregul oraş şi viaţa lui de acolo.

– Toate acestea sunt lumea ta, nu a mea. Este ceea ce tu doreşti. Eşti respectat şi admirat de cei care aparţin locului acesta. Eşti unul dintre ei.

Meredith înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gâtlej. Cuvintele ei aveau gust de cenuşă.

– Locul meu nu este în Londra – în lumea ta –, iar tu o ştii. Spre deosebire de tine, eu nu mi-o doresc. Nu ar trebui să mă faci să ţi-o explic, exclamă ea cu amărăciune. Ştii foarte bine ce eşec a fost sezonul meu.

Silverton se încruntă şi clătină din cap către ea.

La gestul lui dezaprobator, ceva din interiorul ei plesni. Era atât de sătulă să i se spună cum ar trebui să se simtă de către alţii, chiar şi de către el. Dintr-odată, totul se revărsă dinlăuntrul ei, ca un torent de primăvară care rupe malul unui râu. Mânia ei, ranchiuna ei. Dezamăgirea ei uimită faţă de atât de mulţi oameni dintre cei pe care îi întâlnise. Strădania ei zadarnică de a înţelege lumea opacă în care el trăia, până când abia mai ştia cine era ea însăşi.

Se plimbă în sus şi în jos de-a lungul biroului şi, fără să îi ascundă nimic, îi spuse tot ceea ce gândise şi simţise în aceste ultime luni. Cât de mult ura lumea bună, cât de mult îi răniseră sufletul şoaptele, privirile tăioase şi râsetele nemiloase. Cum se simţea atunci când era întotdeauna comparată cu un standard invizibil. Cum eşecul ei de a se ridica la acel standard îi creaseră nelinişti despre care nici măcar nu ştiuse că existau înainte de venirea în Londra.

În timp ce toată otrava se scurse din ea, Silverton nu se mișcă. Doar ochii îi urmară mișcarea ei neobosită prin încăpere în timp ce torentul ei emoțional ieșea la iveală, cerându-i ca el să înțeleagă.

În cele din urmă, ea rămase fără cuvinte. Meredith se opri brusc lângă fereastră, încercând să își liniștească respirația opintită, consternată de faptul că îi dezvăluise atât de multe. Aruncă pe furiș o privire către Silverton, care se uita la ea cu atât de multă înțelegere, încât ei îi veni să se ascundă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce o apucase? Cum de putuse fi atât de nesăbuită încât să îi arate toată acea urâțenie?

– Nu mă privi astfel! îi trânti ea, întorcându-și capul.

Lui Meredith nu îi plăcu deloc cât de nefericit îi sunase glasul, dar vocea ei părea să nu îi mai aparțină.

Silverton își coborî capul și privi încruntat în podea, fie gândindu-se serios de data aceasta la vorbele ei, fie doar dându-i ei ocazia de a se reculege. Păru să treacă o veșnicie până își ridică capul să vorbească. Când o făcu, glasul lui grav pătrunse până în adâncurile sufletului ei.

– Meredith, îți înțeleg temerile, chiar le înțeleg. Dar nu întrevăd nici un obstacol pe care să nu îl putem depăși împreună. Ai fi marchiza de Silverton, soția mea. Cine ești, locul tău în lume, nu va fi niciodată subiect de discuție. Cu mine alături de tine, nimeni nu ar îndrăzni să te provoace.

Meredith se luptă cu imboldul disperat de a ceda. Își dorea atât de mult să creadă că erau în stare să depășească banalitățile reci ale lumii bune.

Din nefericire, ezitarea lui din acele momente de dinainte să îi răspundă o luminaseră mai mult decât își dăduse el probabil seama. În mod clar, Silverton luase o decizie calculată de a-i ignora îngrijorarea. El o dorea de soție și avea să treacă peste orice obstacole care îi stăteau în cale.

Dar Meredith nu se putea hotărî să ignore critica mamei lui ori dezaprobarea venită din partea prietenilor acestuia. Nici nu putea promite că avea să se simtă vreodată mai în largul ei în înalta societate. Mai mult decât orice, se temu că el avea să ajungă să regrete uniunea lor, iar ea nu putea îndura gândul de a-i pierde dragostea ori respectul. Ori să și le piardă pe ale ei față de el.

Meredith admise în cele din urmă în sinea ei că faptul că se culcase cu Silverton fusese cea mai mare greșeală a vieții ei.

„Nu", se corectă ea în tăcere, aruncând o privire pe furiș către el. „Cea mai mare greșeală ar fi să mă căsătoresc cu el."

– Nu, Meredith, nu ar fi o greșeală să te măriți cu mine.

I se tăie respirația, uimită de intuiția lui. Cum de reușea să îi citească atât de ușor gândurile? Se uită adânc în ochii lui, care o priviră la rândul lor cu o tandrețe mistuitoare. Simți o lacrimă alunecându-i pe obraz, născută din oboseală și o dorință chinuitoare de a-și ignora propriile ei îndoieli și de a-i da ceea ce el dorea.

– Vino și așază-te lângă mine, scumpa mea!

Întinse mâna către ea, obligând-o să plece de lângă fereastră și să se așeze pe canapeaua confortabilă de catifea. Înconjurându-i umerii cu brațul său puternic, îi șterse de pe obraz umezeala. Era atât de obosită, încât își permise să se sprijine de el, oftând cu un fel de ușurare simțită în inima-i frântă.

– Meredith, mă iubești?

Își ridică capul de pe umărul lui, iritată de faptul că el putea să îi pună o astfel de întrebare.

– Știi că da!

– Atunci ascultă, dragostea mea! Toate lucrurile acelea care te îngrijorează pe tine – viața mea la Londra, sezonul, șirul nesfârșit de petreceri plictisitoare și inutile –, ele nu mai înseamnă aproape nimic pentru mine, mai ales dacă nu ești tu în viața mea.

Se holbă la el fără să spună nimic, dar el trebuie să fi văzut scepticismul de pe chipul ei. Se încruntă gânditor preț de câteva momente, apoi păru să fi ajuns la o decizie.

– Meredith, când eram tânăr – nu mai mult decât un băietan – m-am îndrăgostit.

Ea flutură din gene, surprinsă atât de cuvintele lui, cât și de tonul lui tăios. Expresia lui încruntată se relaxă într-un zâmbet ironic, dar vocea lui încă avea o nuanță caustică.

– Îndrăgostit nebunește, de fapt, continuă el, ori cel puțin așa credeam la vremea respectivă. Era o copiliță încântătoare pe nume Esme Newton. Eram convins că îmi împărtășea sentimentele și aveam toate intențiile de a-i cere să se căsătorească cu mine.

Meredith simți un mic junghi ascuțit de gelozie față de minionа și, era sigură, blonda Esme Newton. Dar, la vederea expresiei sumbre de pe chipul lui Silverton, își simți mânia meschină dispărând. Mâna ei alunecă pe coapsa lui puternică și îi apucă degetele într-o strângere încurajatoare.

– Ce s-a întâmplat? îndrăzni ea.

– Spre marea mea surpriză, s-a îndrăgostit de altcineva, cineva pe care îl cunoșteam foarte bine.

– Un prieten?

El ezită.

– Pe vremea aceea, da.

Nu exista nici o îndoială asupra resentimentelor întunecate din glasul lui. O parte din ea își dorea ca el să se oprească, nedorind să audă povestea despre amărăciune și dragoste pierdută, dar Meredith știa că el îi spunea ceva important.

– Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri, privind în jos la degetele ei împletite cu ale lui.

– De fapt, nimic, lucru care face ca întreaga poveste să fie atât de prostească. Evident că Esme nu s-a căsătorit cu mine, dar nu s-a căsătorit nici cu... prietenul meu. Acesta a plecat ca să se alăture armatei lui Wellington și s-a întors câțiva ani mai târziu ca erou de război. Esme a devenit soția unui conte scoțian, venind rareori în Londra după căsătorie. Din câte știu, a fost întotdeauna mulțumită de alegerea pe care a făcut-o.

Silverton își ridică ochii către ea, iar nervii ei tresăriră când văzu ferocitatea oglindită acolo.

– Eu însă m-am lăsat să devin înverșunat și rece, nedorind să mă mai îndrăgostesc vreodată. Și am crezut că nu aveam să o mai fac, până când te-am întâlnit pe tine. Tu m-ai salvat, Meredith, de propria mea prostie și de propriul meu egoism.

Mărturisirea lui îi topi inima. Știa cât de mult trebuia să îl fi costat – atât de mândru și deținând întotdeauna controlul – să dezvăluie durerea infatuării lui tinerești. Meredith mai simți și că el își ținea emoțiile în frâu, mai ales pe acelea legate de trădarea prietenului său. Dar, în loc să insiste pentru a obține răspunsuri, îi mângâie pur și simplu dosul palmei, încercând să îi transmită alinare și iubire prin atingerea ei.

El îi zâmbi, și căldura reveni în glasul lui.

– Ideea este, dragostea mea, că nu mai sunt acel tinerel lipsit de experiență. Sunt bărbat și știu exact ce îmi doresc. Îmi doresc o soție pe care să o prețuiesc și copii pe care să îi protejez și de care să am grijă până când vor fi destul de mari ca să aibă propriile lor familii. Asta este ceea ce îmi doresc de la viața mea. Asta este ceea ce doresc alături de tine.

Ea trase tremurând aer în piept, cercetându-i chipul. Văzu adevărul în expresia lui, îl auzi în tonul vocii lui. Silverton îi luă grijuliu chipul în palmele lui, privind-o cu ochi limpezi, adânci și albaștri ca cerul unei dimineți fierbinți de vară. Meredith avu ciudatul sentiment că el înțelegea totul despre ea, și că ea nu trebuia să rostească nici un alt cuvânt.

– Meredith, înainte să te întâlnesc eram... în derivă. Mi-am înțeles scopul în viață, datoria față de familie și responsabilitățile față de titlu și de moșie. Dar nu mi s-a părut niciodată că le *simt*, că le am în suflet, așa cum ar fi trebuit.

Îi atinse fruntea cu buzele lui hotărâte, și o altă piatră din zidul rezistenței ei se prăbuși la pământ.

– Toate astea s-au schimbat când te-am întâlnit. Am șansa de a deveni bărbatul care ar trebui să fiu, mulțumită ție. Ești cea mai mărinimoasă, cea mai iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Am nevoie de tine mai mult decât îți vei da vreodată seama.

Meredith își ridică ochii către chipul lui drag, și ceea ce văzu acolo o îngrozi și o însufleți în același timp. Simți ceva nou și neașteptat trezindu-se la viață înlăuntrul ei. Îi luă un moment până când recunoscu că era răsăritul speranței.

– Adevărat?

Împotriva voinței ei, nu putu împiedica un strop de îndoială să i se strecoare în voce.

– Meredith! Acum tonul lui fu un mârâit nerăbdător. Te iubesc. Asta nu se va schimba niciodată, promit!

Zidul se prăbuși în țărână, dar apoi un gând alarmant îi trecu, neinvitat, prin minte.

– Dar cum rămâne cu mama ta? izbucni ea.

El oftă în timp ce brațele lui o strânseră mai tare.

– Iubita mea, îmi pare cu adevărat rău că mama mea ți-a cauzat atât de multă neliniște. Totuși, te pot asigura că nu va mai avea nici o obiecție față de căsătoria noastră.

Dacă era să se ia după expresia de pe chipul lui, bănuia că Silverton nu îi dăduse marchizei prea multe opțiuni în legătură cu subiectul acesta. Meredith știa că ar fi trebuit să regrete faptul că intervenea între mamă și fiu, dar, când fu vorba de Lady Silverton, găsi dificil să adune mai mult decât o umbră de vină.

– Va trebui să locuim cu ea? întrebă ea ezitând, nedorind să îl supere. Adică tot timpul?

– Sfinte Dumnezeule, răspunse el, părând mai mult decât îngrozit. Bineînțeles că nu. Cu siguranță vom locui separat când ne vom afla în Londra. În ceea ce privește Belfield Abbey, mama nu merge în vizită decât de două ori pe an și aproape niciodată nu vine pe moșiile mele din nord.

Meredith își îngădui încet, foarte încet, să se relaxeze în brațele lui. Silverton zâmbi – un picuț arogant, gândi ea – în timp ce un licăr plin de subînțelesuri îi lumină ochii.

– S-ar putea să te intereseze să afli, adăugă el, că îmi place mult mai mult în provincie decât în oraș. Iubita mea, nu trebuie să presupui că știi totul despre mine. Mi-aș petrece mai degrabă tot timpul la Belfield Abbey sau în nord, trândăvind în praf, ca fermierul plictisitor care sunt în realitate.

– Milord, protestă Meredith, uimită de imaginea absurdă a lui Silverton acoperit de nămol, găsesc asta greu de acceptat.

– Păi, mai bine te-ai obișnui cu asta, pentru că ești pe cale de a deveni soția unui fermier.

Aplecându-și capul, îi cuceri gura într-o posedare arzătoare. Se topi în brațele lui când el apăsă un sărut flămând, cu gura deschisă, pe buzele ei. Brațele lui Silverton alunecară pe spinarea ei, ridicând o mână pentru a-și împleti degetele în părul ei. Îi trase cu blândețe capul pe spate în timp ce cu limba îi trasă o cărare de foc pe gât în jos.

Pasiunea și ușurarea i se revărsară prin vene ca un elixir, alungându-i oboseala și tristețea. O voce măruntă din capul ei îi șoptea că în calea ei încă se așternea necazul, dar Meredith ajunsese la finalul împotrivirii. Cel puțin deocamdată avea să își pună nădejdea și încrederea în mâinile capabile ale lui Silverton.

El îi sărută urechea înainte de a-și ridica privirea ca să o admire stând în brațele lui. Ochii îi luciră de o dorință care-i răpi sufletul.

– Sper că am răspuns, în cele din urmă, tuturor îndoielilor tale.

Vocea lui răgușită îi trimise fiori pe șira spinării.

Dădu din cap, atât de fermecată, încât nu putea să vorbească. El apăsă un alt sărut imposibil de priceput pe buzele ei, apoi se ridică în capul oaselor, odată cu ea.

– Am ceva pentru tine.

Băgă mâna în buzunarul vestei lui și scoase un săculeț de catifea, răsturnându-i conținutul în mâna lui.

– A fost a bunicii mele, zise el duios.

Meredith deschise larg ochii când din săculeț alunecă în palma lui o învălmășeală de aur. Era o brățară foarte veche și foarte frumoasă.

Fire de filigran aurii într-o împletitură delicată lucira în lumina lumânării. Incrustate din loc în loc de-a lungul brățării se aflau smaralde mici, strălucitoare și caboșoane de opal care luceau alb ca laptele. Își ridică privirile într-ale lui, plină de admirație.

– Este minunat, șopti ea. Dar mult prea frumoasă pentru mine!

Silverton își ridică din nou privirile către cer, ca pentru a implora răbdare din partea zeilor. Ridicând volănașul mânecii ei lungi, îi prinse brățara la încheietura mâinii. Meredith o ridică în lumină, fascinată de jocul culorilor care păreau să radieze din adâncul pietrelor. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îi depuse un sărut pe bărbie.

– Mulțumesc, milord. O voi prețui întotdeauna.

El zâmbi și își înfășură brațele în jurul ei, răspunzând manifestării ei entuziaste de recunoștință.

– Meredith, chiar trebuie să îmi spui Stephen. Măcar atunci când suntem singuri.

– Da, Stephen, răspunse ea absent, întorcându-și din nou privirile admirative către brățară.

O mângâie drăgăstos cu un deget, gândind că niciodată nu avea să aibă nimic la fel de frumos ori de prețios, nici dacă ar fi trăit până la 100 de ani.

– Acum, spuse Silverton cu o voce amuzată, poate că ar trebui să vorbim despre data nunții noastre.

Ea își ridică brusc capul, realitatea inundând-o din nou.

– Ah, milord – Stephen – chiar trebuie să discutăm acum despre asta? A fost o zi atât de lungă!

Îi zâmbi ezitând, încercând să înlăture usturimea respingerii din vorbele ei, dar era pur și simplu prea obosită să se mai certe cu el.

El începu din nou să arate mohorât. Ea își puse mâna pe mâneca lui și masă mușchiul încordat care se ascundea sub postavul fin al hainei.

– Sunt atât de multe de făcut pentru nunta lui Annabel. Nu crezi că cel mai important lucru în momentul de față este să o vedem așezată la adăpost? Avem destul timp să discutăm mai târziu despre propria noastră nuntă.

Flutură din gene către el, sperând ca el să răspundă în fața farmecelor feminine.

Silverton păru gata să continue discuția, dar, după ce îi cercetă chipul cu ochii îngustați, renunță.

– În regulă, dragostea mea. Annabel și Robert se vor căsători până la sfârșitul lunii. Bănuiesc că pot aștepta până atunci.

Ea oftă ușurată. Un colț al gurii lui se ridică pieziș.

– Meredith, îți faci prea multe griji!

– Știu, răspunse ea grav. Întotdeauna mi s-a părut o trăsătură de caracter dintre cele mai supărătoare.

El izbucni în râs.

– Păi, va trebui să vedem ce putem face ca să schimbăm asta.

Îi depuse un sărut delicat pe buze înainte de a se ridica și de a o trage și pe ea în picioare.

– Oricât de mult mi-aș dori să rămân, murmură el cu glas răgușit, cred că ai nevoie de somn mai mult decât ai nevoie să faci dragoste.

Silverton zâmbi larg, ca un școlar, de expresia ei, fără îndoială, șocată. Îi ridică ambele mâini la gură și i le duse, una după alta, la buze.

– Odihnește-te, iubito! Ne vedem de dimineață.

Se îndreptă alene către ușă, îi aruncă o ultimă privire lungă și părăsi încăperea.

Meredith oftă și se afundă din nou în canapea. Emoțiile o bulversaseră. O parte din ea credea în continuare că săvârșea o greșeală, dar, dacă Silverton dorea să se însoare cu ea peste o lună, ea avea să găsească curajul de a fi cea mai bună soție. În orice caz, cugetă ea cu melancolie, părea că el nu avea să accepte, cu siguranță, un răspuns negativ.

– Meredith?

Ridică privirea când Annabel aruncă pe furiș o privire prin încăpere.

– Tocmai a fost lordul Silverton aici? întrebă inocent fata.

Meredith încercă să se încrunte sever la sora ei.

– Știi exact cine a fost.

Annabel se trânti pe canapea, alături de ea.

– Ei bine, sper din toată inima că te-ai împăcat cu el. Se fac două zile de când stai bosumflată și oricine poate vedea că asta e din cauză că ai fost destul de nesăbuită încât să i te opui.

– Annabel! icni Meredith.

Ochii surorii sale se măriră dintr-odată, plini de încântare.

– El ți-a dat brățara aceea? strigă ea ascuțit, apucând brațul lui Meredith. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Știu, șopti Meredith, întorcându-și privirile admirative către bijuteria lucitoare. Nu ar fi trebui să o accept, dar pur și simplu nu m-am putut abține.

Ochii lui Annabel deveniră gravi.

– Te iubește, nu-i așa?

– Da, dar oare este de ajuns?

– Iubito! Annabel își aruncă brațele în jurul ei. Desigur că este de ajuns. Este totul!

Meredith întoarse îmbrățișarea entuziastă a surorii sale. Dacă Annabel era atât de fericită pentru ea, atunci poate că făcuse, până la urmă, alegerea corectă. Fata o fi fost ea tânără, dar avea o percepție și o înțelepciune în care Meredith învățase cu mult timp în urmă să aibă încredere. Râse nervos, permițându-și în cele din urmă să simtă fericirea neobosită pe care o ținuse în frâu în ultima jumătate de oră.

Annabel deschise gura, fără îndoială ca să pună o mie de întrebări, când fu întreruptă de o bătaie puternică în ușa de la intrare.

– Cine ar putea veni în vizită la ora asta din noapte? se miră Meredith, ridicându-se în picioare.

Annabel ridică din umeri.

– Nu am nici o idee, poate doar dacă nu cumva este Robert. Se pare că are nevoie să mă vadă de cel puțin trei ori pe zi.

Meredith era pe cale să îi dea un răspuns sarcastic, dar îngheță atunci când auzi sunet de voci ridicate și sticlă spartă. Annabel sări în sus și se grăbi să o prindă de braț.

– Meredith, îi tremură vocea plină de neliniște. Nu crezi...

Auziră pași grei alergând pe scări și pe coridor. Ușa biroului se deschise, dându-se de perete.

Isaac Burnley dădu năvală în încăpere, urmat îndeaproape de fiul său, Jacob. Ambii bărbați purtau pelerine grele și șaluri groase în jurul gâtului. Meredith și Annabel se ghemuiră pe canapea, în timp ce unchiul lor avansa neîndurător către ele.

– Dragele mele nepoate, mârâi el, cu buzele deformate într-un rânjet sălbatic. Chiar credeați că mă puteți evita la nesfârșit?

Capitolul 29

– De ce nu mi-ai spus mai înainte? întrebă Robert cu ostilitate în glas.

Silverton își ignoră vărul și bătu tare în ușa de la intrarea vilei lui Meredith, de pe Hill Street. Se făcură cinci minute de când bătea

în ușă, și nimeni nu răspundea. Era abia ora 10 dimineață. Chiar dacă Meredith și Annabel ar fi ieșit – deși greu de crezut – unul dintre servitori ar fi răspuns până atunci.

– Stephen! Robert îi împunse tare brațul. Cum de ai putut să îmi ascunzi asta? Nu te-ai gândit că aș fi dorit să știu că Annabel se află în pericol?

Robert, desigur, se referea la faptul că fusese ținut în întuneric în ceea ce privea tentativa de a o otrăvi pe Annabel. Silverton nu îi spusese vărului său despre complot decât în dimineața aceea, după ce îl luase în drum spre Hill Street.

Se roti pe călcâie și coborî în grabă treptele de la intrarea principală, alergând către intrarea dinspre aleea care trecea prin spatele vilelor. Robert și rândașul lui Silverton, Simmons, îl urmară îndeaproape.

– Îmi pare rău, Robert, aruncă peste umăr Silverton. Annabel și Meredith nu au dorit să vă îngrijoreze nici pe tine și nici pe restul familiei. Am crezut că cel mai bine era să păstrăm secretul până când vom avea o dovadă reală a tentativei asupra vieții ei.

Robert alergă ca să îl ajungă din urmă.

– Pun pariu pe calul meu că i-ai spus lui Trask, însă, nu-i așa? ripostă el cu amărăciune.

Silverton se opri brusc la intrarea pe alee. Apucă umerii vărului său și, în cele din urmă, privi fața palidă a băiatului.

– Îmi pare rău, Robert, chiar îmi pare rău. Dar aveam nevoie de ajutorul lui. Te rog să mă ierți că te-am ofensat, dar putem înceta să ne mai certăm pentru moment și să încercăm să aflăm motivul pentru care nimeni nu răspunde la ușa casei logodnicei tale?

Robert dădu din cap insistent. Silverton înțelese faptul că o parte din mânia vărului său izvora din teama că ceva groaznic li se întâmplase lui Annabel și lui Meredith. Împărtășea acea teamă și acum se blestema în sinea lui pentru că presupusese că surorile aveau să fie în siguranță odată ce aveau să revină în oraș.

Aseară, după ce o părăsise pe Meredith, Silverton se dusese la balul lui Lady Mountley, ultimul mare eveniment social dinaintea plecării lumii bune din oraș, pe perioada verii. Nu avea nici un chef să socializeze, dar Trask îi trimisese mai devreme o misivă prin care îl informa că avea să se afle la bal. Aparent, contele descoperise informații importante privind situația financiară a familiei Burnley.

Silverton îl găsise pe Trask în camera pentru jocurile de cărți. De îndată ce îl observase, contele își aruncase cărțile și se ridicase

de la masă. Ignorând protestele venite din partea celorlalți jucători, Trask îl condusese pe terasa lui Lady Mountley.

– Este atât de rău pe cât credeam? întrebase Silverton fără nici un preambul.

– Mai rău, se strâmbase Trask. Isaac Burnley este complet falit. Sursele mele din Bristol mi-au spus că fabrica lor de lână a avut probleme de câțiva ani și că probabil nu și-au revenit niciodată din criza financiară din 1811. Când comerțul a început să se mute către nord, și-au pierdut cea mai mare parte din afacerile care le rămăseseră. Burnley a încercat apoi să își recupereze pierderile, investind la bursă banii pe care nu îi avea. Acele investiții au mers prost la un moment dat în anul următor, lucru care a precipitat distrugerea finală a averii familiei.

– Atunci momentul se cam potrivește, cugetase Silverton. Familia Burnley și-a făcut apariția la Swallow Hill în luna februarie, moment care, întâmplător, corespunde cu cel în care Annabel a suferit o recidivă în ceea ce privește boala ei. Cred că o sedau pe fată ca să justifice închiderea ei într-un azil de nebuni.

– Până acum ai primit vreo informație de la polițiști?

– Nu. Nu m-am întors în Londra decât în după-amiaza aceasta. Am trimis un bilet către Bow Street cerând un raport la prima oră mâine de dimineață.

Trask dăduse grăbit din cap.

– Dă-mi de știre dacă te mai pot ajuta cu ceva.

Contele se întorsese la jocul lui de cărți, iar Silverton se întorsese acasă ca să cugete la informația pe care i-o dăduse prietenul său.

Acum, lui Silverton nu îi venea să creadă că așteptase până dimineață ca să acționeze. Ar fi trebuit să se fi întors imediat pe Hill Street, să le fi scos pe Meredith și pe Annabel din paturile lor și să le fi adus în siguranța reședinței sale din Grosvenor Square. În timp ce alerga pe alee, se rugă cu evlavie ca propria sa lipsă de judecată să nu îl separe pentru totdeauna de Meredith.

Cei trei bărbați trecură în fugă pe lângă ziduri înalte și porți de fier, călcând din plin în noroiul și gunoaiele care se adunaseră pe alee. Silverton numără intrările, apoi deschise smulgând poarta grădiniței din spatele casei lui Meredith. Păși iute către ușa beciului. Era larg deschisă, dată la perete.

„La naiba!" Teama îi strânse pieptul, făcându-l să își piardă respirația.

Coborî în bucătărie, fugind cât îl ţineau picioarele. Aceasta era goală şi părea scena unui măcel – scaune răsturnate, vase de lut făcute ţăndări pe podea, masa strâmbă, aruncată de perete.

– Robert, Simmons! Făcu neliniştit semne celor doi bărbaţi care stăteau cu gurile căscate în uşă. Mergeţi sus şi vedeţi dacă aflaţi ceva.

Simmons trecu în viteză pe lângă el şi se îndreptă către partea din faţă a casei. Robert, însă, părea paralizat, respirând sacadat, în timp ce sângele i se scursese de pe chip.

– Robert, îl îndemnă Silverton uşor. Urcă în dormitorul lui Annabel!

Ochii băiatului se întunecară de nelinişte, trupul său fiind în continuare incapabil să se mişte. Silverton îşi dădu seama că acesta se temea de ceea ce putea găsi sus.

Apucă umărul lui Robert.

– Îţi promit, ea este bine. Isaac Burnley nu îi va face rău. Are prea mare nevoie de ea.

Vărul lui dădu din cap şi ieşi în grabă din cameră.

Silverton era gata să îl urmeze, când auzi lovituri venind dintr-un colţ al beciului. Dând roată, văzu nişte trepte înguste care duceau la pivniţa rece.

– Cine e acolo? întrebă el poruncitor şi cu glas puternic.

– Sunt Peter, domnule, lacheul, sosi răspunsul stins.

Silverton cercetă podeaua şi găsi rapid o cheie care fusese în mod evident aruncată într-un colţ. Descuie lacătul şi smulse uşa, deschizând-o larg, pierzându-şi apoi respiraţia în faţa priveliştii care i se înfăţişă ochilor.

Peter, doamna Biggs şi o tânără fată în casă se ridicară, clipind des în lumina care pătrunse din bucătărie. Erau răvăşiţi, murdari şi, după privirea zăpăcită de pe chipurile lor, păreau să fi fost încuiaţi în întuneric preţ de câteva ore. Silverton întinse mâna şi le ajută pe femei să urce treptele către bucătărie. Tânăra fată în casă plângea, iar doamna Biggs îşi flutura disperată şorţul imens, ridicând nori de praf.

– Vai, milord, boci ea, acei nemernici nenorociţi mi-au luat bieţii mieluşei, asta a făcut, şi noi nu am putut face nimic ca să îi oprim!

Stomacul lui Silverton se înnodă când ochii îi rătăciră pe vânătăile de pe obrazul doamnei Biggs. Peter era într-o stare şi mai proastă, cu o buză tăiată şi doi ochi vineţi şi umflaţi.

– Am încercat, milord. Lacheul își frângea disperat mâinile. Dar erau prea mulți – cinci sau șase, pe puțin. Și noi nu eram decât trei, având în vedere faptul că domnișoara Noyes și Agatha nu trebuiau să se întoarcă până astăzi, iar Ruddle era plecat să își viziteze sora în provincie. Îmi pare rău, milord. Acele domnișoare erau responsabilitatea mea, și v-am dezamăgit.

Silverton o conduse pe doamna Biggs până la masa din bucătărie, ridicând un scaun și așezând-o ușurel pe el. Aruncă o privire către lacheu și clătină din cap.

– Nu, Peter, vina este a mea. Ar fi trebuit să anticipez asta și să nu le fi îngăduit să se întoarcă acasă.

Robert și Simmons intrară din nou în bucătărie, la timp pentru a auzi ultima parte a conversației. Silverton aruncă iute o privire întrebătoare către ei. Vărul său îi răspunse cu o privire goală, chipul lui băiețesc exprimând o combinație mistuitoare de teamă și reproș.

Robert îl idolatrizase întotdeauna și, să știe că îl dezamăgise atât de mizerabil, era aproape mai mult decât putea îndura Silverton. Îi dezamăgise pe toți. Crezuse că anticipase toate situațiile, dar propria lui aroganță îl orbise în fața prostiei disperate a lui Isaac și a lui Jacob Burnley.

– Ce ai descoperit?

Silverton își îndreptă întrebarea către Simmons.

– Mobila din birou este răsturnată, milord, răspunse bărbatul, clătinând din cap. Am impresia că domnișoarele au fost luate de acolo.

– Au fost și în dormitoare. Robert își regăsi, în cele din urmă, glasul, chiar dacă era răgușit din cauza neputinței. Sertarele sunt trase și unele dintre hainele lor par să fi dispărut.

Silverton își închise ochii, dând din cap pentru sine însuși. O furie sângeroasă luă naștere în spatele pleoapelor sale, dar se strădui să se stăpânească și să analizeze cu calm situația.

– Peter, zise el, deschizând ochii și întorcându-se către lacheu. La ce oră au intrat în casă aseară?

– La scurt timp după ce ați plecat, milord, imediat după ora 22. S-au năpustit asupra mea într-o secundă și m-au târât imediat în bucătărie cu doamna Biggs și Maddie.

– Da, și i-am dat la unu' din dracii ăia o lovitură strașnică cu făcălețul meu, strigă bucătăreasa. Jur că nu a ieșit pe ușa din față pe propriile lui picioare.

– Știu că ați făcut tot ce ați putut, doamnă Biggs, încercă Silverton să îi zâmbească.

– Nu a fost d-ajuns!

Robusta femeie izbucni în lacrimi, aruncându-și șorțul murdar pe față. Inima îndurerată a lui Silverton manifestă empatie pentru sentimentul chinuitor de eșec al doamnei Biggs.

– Și, din câte știi, îl întrebă sumbru pe Peter, străduindu-se să le ignore pe femeile care plângeau, când au părăsit efectiv casa cei din familia Burnley?

– Nu cred să fi fost mai mult de 20 de minute ori cam așa, după ce-au pus mâna pe noi, milord. Bărbații aceia știau ce fac. Ne-au băgat așa de iute în pivniță, încât mi se învârtea capul de amețeală, cu bătaia pe care mi-au dat-o și toate cele. La doar câteva minute după aceea, s-a făcut tăcere în casă. Am strigat și am țipat, dar nu am auzit nici un singur lucru până când ne-ați dat drumul adineauri.

– Un avans de 12 ore... murmură Silverton. Se întâmplă să fi văzut câte trăsuri aveau cu ei?

– Două, milord. Ne-am bătut zdravăn, dar le-am văzut în fața casei clar ca ziua.

Silverton își coborî capul, calculând timpul pierdut, distanța pe care trebuia să o fi parcurs trăsurile și toate complicațiile unei încercări de salvare.

– Ce vom face, Stephen? imploră Robert.

Silverton ridică capul. Toți cei aflați în încăpere îl priveau cu expresii de neliniște amestecată cu speranță. Nu își putea permite să îi dezamăgească din nou.

– Simmons, mergi acum și găsește-l pe lordul Trask. Încearcă mai întâi acasă la el. Dacă nu este acolo, atunci încearcă la clubul White's, dar nu renunța până nu îl găsești. Spune-i să vină să mă vadă la reședința Stanton într-o oră, cu brișca lui și cei mai rapizi cai pe care îi are. Vom merge până aproape de Bath.

– Da, milord.

Simmons dispăru pe ușa din spate.

– Peter.

– Da, milord?

– Spală-te și urmează-ne acasă! Vom pleca într-o oră.

– Eu ce pot face, milord? întrebă doamna Biggs, trăgându-și nasul cu putere.

Silverton o bătu ușurel pe umăr.

– Cel mai bine puteți ajuta punând casa la punct, doamnă Biggs. Stăpânele dumitale vor fi obosite când se vor întoarce acasă și doresc să fie înconjurate de confortul obișnuit.

O mână cărnoasă se întinse și îl apucă de mânecă.

– Promiteți că le veți aduce înapoi, milord?

– Da, doamnă Biggs, zise el, știind că avea să reușească ori va muri încercând. Promit!

– În regulă atunci. Dădu din nou din cap și se ridică în picioare. Mult noroc, milord!

Silverton îi făcu semn lui Robert și tropăi pe coridor, către ușa din față. O deschise larg și coborî în fugă treptele până la brișca care îl aștepta.

– Stephen, bătrâne! Vărul său se grăbi în urma lui. Pentru numele lui Dumnezeu, unde mergem? Nu putem să o luăm pur și simplu la goană, sperând că vom da de urma lor, nu-i așa?

Silverton sări pe capra înaltă și așteptă ca Robert să urce lângă el. Luând frâiele în mâini, Silverton își aminti conversația pe care o avusese cu polițistul de pe Bow Street mai devreme, în dimineața aceea. Polițistul nu reușise să afle pe unde se afla bărbatul care o otrăvise pe Meredith, dar dezgropase niște informații de aur, care erau acum și mai valoroase, dată fiind schimbarea circumstanțelor.

– Încearcă să nu te îngrijorezi, Robert! Îți voi explica totul de îndată ce vom porni la drum. Silverton îndemnă caii la un trap iute. Dar te asigur, știu exact unde să îi caut. Iar de data aceasta, Isaac și Jacob Burnley nu vor scăpa.

Meredith coborî împiedicându-se treptele trăsurii, urmând-o pe Annabel de-a lungul unei curți murdare, pavate cu dale sparte. Își ridică privirea împăienjenită către cerul bătut de vânt, încercând să scape de efectele sedativului pe care fusese silită să îl bea noaptea trecută. Din câte își putea da seama, era aproape miezul zilei, deși nori groși acoperiseră soarele încă de la răsărit.

Trăsura călătorise prin noapte, făcând-o pe Meredith să piardă orice noțiune a timpului cu multe ore în urmă. Crezuse că acea călătorie de coșmar nu avea niciodată să ia sfârșit. Nu era ca și cum Meredith își putea aminti prea multe din timpul călătoriei – doar sclipiri de panică de fiecare dată când se trezea din somnul ei nefiresc și îl prindea pe Jacob holbându-se la ea de pe bancheta opusă a trăsurii. O dată sau de vreo două ori el întinsese mâna să o atingă, dar ea se chircise înapoi, lipindu-se de Annabel și întorcându-și fața de la el. Mai târziu, către zori, făcuse un efort să îl privească pe vărul ei. În lumina slabă a lămpilor de călătorie, Jacob păruse la fel de rău ca oricare dintre monștrii pe care Meredith i-ar fi putut reda într-un tablou.

Annabel, din fericire, dormise aproape toată noaptea. La început, Meredith se îngrozise că doza de laudanum pe care Isaac o turnase pe gâtlejul surorii ei fusese prea mare. Nu fusese, iar ea fu recunoscătoare pentru faptul că Annabel fusese scutită de a-și da seama de ceea ce li se întâmpla, măcar pentru câteva ore.

Meredith simți mâna lui Jacob pe șalele ei, împingând-o înainte către o ușă deschisă. Traversând curtea, își ridică privirile către casa veche care se ridica în fața ei. Era o clădire joasă, strâmbă și acoperită cu ardezie de culoare gri, spălăcită din cauza anilor. Coșuri de fum înalte se ridicau înspre cerul gri, dar, în ciuda zilei răcoroase, nici un fum nu se înălța ca să indice vreun foc primitor. Ferestrele erau zăbrelite și acoperite de funingine, nelăsând să se întrevadă nici o rază de lumină. Întreaga impresie a locului aceluia era una de mizerie și dărăpănare.

Și, gândi deprimată Meredith, de deznădejde. Nu avea nevoie să îi spună nimeni că Isaac Burnley le adusese la un azil de nebuni, așa cum jurase să facă cu multe săptămâni în urmă.

Aproape că se împiedică de pragul inegal al ușii, dar Jacob o apucase de cot ca să o susțină. Chiar dacă i se învârtea capul și se lupta cu o senzație de moleșeală, Meredith îl respinse. Atingerea mâinii lui, chiar și prin mai multe straturi de haine, îi făcu pielea de găină.

Isaac mergea înaintea ei, sprijinind-o pe Annabel de-a lungul unui culoar întunecat și jos, care ducea în spatele casei. Sora ei încercă să se uite peste umăr la Meredith, dar unchiul ei o apucă de braț și o târî după el.

– Sunt fix în spatele tău, iubita mea, nu te teme, strigă Meredith cu glasul răgușit.

Jacob scoase un râs adânc care sună ca un urlet de animal.

– Teme-te pentru tine, Meredith. Vom avea noi grijă de Annabel.

O ușă se deschise brusc pe partea dreaptă a culoarului, și o femeie cu înfățișare severă, îmbrăcată într-o rochie de stofă de culoare ruginie, își făcu apariția și îl întâmpină pe Isaac.

– Vă așteptam, domnule Burnley, zise ea. Totul este pregătit.

Meredith se opri lângă Annabel. Se întinse și luă mâna surorii sale. Fata ridică privirea, ochii ei fiind imenși și negri ca smoala de teamă și din cauza efectelor prelungite ale sedativului.

– Doamnă Jukes, ia-o pe asta și încui-o, ordonă Isaac, împingând-o pe Annabel în brațele femeii.

– Ce faceți? gâfâi Meredith, străduindu-se să se agațe de sora ei. Unchiule Isaac, ai înnebunit?

– Meredith! strigă Annabel. Nu-i lăsa să mă ia!

Lacrimi curgeau pe chipul lui Annabel în timp ce doamna Jukes încerca să o smulgă de lângă Meredith. Un bărbat mătăhălos cu un nas strâmb apăru ca din neant și o apucă pe fată de talie, ridicând-o și intrând cu spatele pe ușă.

– Nu! strigă Meredith, luptându-se să ajungă la sora ei.

Brațul lui Jacob o înconjură peste piept, la fel de puternic ca un drug de fier, scoțându-i tot aerul din plămâni. Privirea i se împăienjeni și văzu pete negre.

Ușa încăperii se închise cu zgomot, iar Annabel dispăru. Meredith se lăsă pe spate pe trupul vărului ei în timp ce împotrivirea se scurse din ea. Era împietrită – mintea ei fiind complet incapabilă să cuprindă gândul îngrozitor că putea să nu își mai vadă niciodată sora. Dintr-odată, picioarele îi părăsiră podeaua, căci Jacob o ridică în brațe să o ducă de-a lungul pasajului.

– Lasă-mă jos, spuse ea cu glasul sugrumat, împingând cu mâinile în pieptul lui Jacob.

El izbucni în râs.

– Dacă fac asta, vei cădea direct în nas. Nu te teme, scumpă verișoară. O vei revedea pe sora ta, atât timp cât vei face ceea ce zicem.

Meredith încetă să se mai zbată. Jacob era prea puternic, iar ea avea nevoie să își conserve puterile dacă avea vreo speranță de a salva viața lui Annabel. Cel mai important lucru era să o țină în viață pe fată până când Silverton avea să le găsească.

Gândindu-se la logodnicul ei, ochii i se umplură de lacrimi. Se agățase de imaginea lui ca de un bastion împotriva groazei care amenința să o copleșească pe parcursul lungii nopți. Meredith pipăi pe furiș împletitura rece a brățării de aur care îi încercuia încă încheietura mâinii. Aceasta devenise un talisman în timpul călătoriei care părea fără sfârșit; atât timp cât o purta, putea crede că Silverton avea să le salveze din acel iad. Era dovada dragostei lui și promisiunea lui de a le ține pe ea și pe Annabel în siguranță.

Jacob o duse într-o încăpere cu tavan jos, luminată slab de o lampă de gaz și de un foc care fumega într-un mic șemineu. Ferestrele soioase filtrau cea mai mare parte a luminii slabe date de ziua noroasă.

Isaac își scoase mănușile înainte de a-și arunca mantaua pe spătarul unui scaun demodat.

– Pune-o jos, ordonă el.

Jacob o așeză în picioare. Meredith se clătină puțin și se apucă de marginea mesei care se afla în centrul încăperii.

Vărul ei izbucni în râs. Înălțându-se semeață, își dădu la o parte de pe frunte părul încurcat și se întoarse cu fața spre unchiul ei.

– Acum ce ai de gând să faci?

Ea îi spuse aceste cuvinte pe cel mai rece ton cu putință.

Isaac pufni și își întinse mâna către o cană de bere care fusese așezată pe masă. O înmână fiului său și luă o a doua pentru el însuși.

– Întotdeauna faci pe stăpâna casei, Meredith, zise batjocoritor unchiul ei. Ei bine, ar fi bine să îți dai seama că nici un afurisit de aristocrat nu îți va veni în ajutor de data asta, fata mea. Dacă dorești să îți vezi sora din nou în viață, vei face exact așa cum îți spun.

Meredith strânse și mai tare marginea mesei, răspunzând privirii fixe a lui Isaac cu fiecare gram de dezgust din sufletul ei. Ochii lui îi cercetară chipul.

– Vei face ce îți zic, spuse el cu o cruzime nepăsătoare, ori sora ta va fi moartă până dimineață.

Trăsăturile lui vulgare arătau absolut demonic în umbrele aruncate de lampă. Meredith simți amintirea gustului amar al sedativului pe limbă și știu că unchiul ei avea să facă întocmai cum o amenințase. Trase adânc aer în piept și dădu bătoasă din cap.

– Șezi, zise Isaac, apucând un scaun și împingându-l către ea.

Meredith se așeză, privind cu precauție înainte și înapoi, între vărul și unchiul ei.

Isaac se lungi pe masă.

– Vei face tot ce zicem, Meredith, pentru că nu avem nimic de pierdut. Te-ai întrebat mereu de ce Nora și cu mine am venit la Swallow Hill, nu-i așa? Am fost nevoiți să o facem. Mi-am pierdut afacerea – tot ce am avut – la sfârșitul anului trecut. Nu a mai rămas nimic din măreața avere Burnley, spuse el amar, cu excepția, desigur, moștenirii lăsate ție de către tatăl tău. Creditorii ne vânează de luni întregi și, dacă nu le dăm curând ceva, ne așteaptă închisoarea datornicilor. Asta, ori continentul.

Meredith simți cum i se căscase gura, dar reuși să păstreze tăcerea.

Isaac râse cu asprime.

– Doar nu ai crezut că ne-am mutat acolo din cauza devoțiunii față de familie, nu-i așa? Nu suport să te văd, cățea arogantă! Iar sora ta este atât de slabă, încât ar fi o favoare adusă lumii dacă aș lăsa-o să putrezească în gaura asta de iad până la moarte.

Meredith înghiți fierea care îi năvăli în gâtlej. Dacă i-ar fi pus cineva un pistol în mână în acel moment, nu avea nici o îndoială că l-ar fi împușcat pe unchiul său.

– Desigur, am încercat să o otrăvim pe dulcea ta surioară în Kent, dar bănuiesc că ştii deja asta. Jacob a fost foarte supărat când aproape ai murit şi ne-ai dat peste cap planurile, nu-i aşa, băiatul meu?

Meredith îl privi pe vărul său, surprinsă să îl vadă uitându-se lung la tatăl lui cu o ură prost disimulată. Ştia că era prea mult să spere că Jacob avea să se întoarcă împotriva lui Isaac, dar poate că îi putea folosi duşmănia în avantajul ei.

– Desigur, toate astea sunt acum în trecut, aşa-i? cugetă Isaac. Poate că nu vom pune mâna pe banii lui Annabel, dar vom avea destul pentru a supravieţui, ba chiar mai mult. Aruncă o privire către fiul său. Şi, în sfârşit, vei obţine ceea ce tânjeşti să ai de atâţia ani, nu-i aşa, Jacob?

Meredith văzu triumful lacom din ochii vărului ei, şi speranţa slabă pe care o avusese muri înlăuntrul ei. Era limpede că Isaac intenţiona să îi dea lui Jacob exact ceea ce acesta îşi dorea.

– Ce trebuie să fac? întrebă Meredith în ciuda nodului din gâtlejul ei.

– Este chiar simplu, explică Isaac cu un rânjet care o făcu să simtă că sângele i se transformă în apă cu gheaţă. Te măriţi cu Jacob. Ca dar de nuntă, Annabel îţi va da dreptul de proprietate asupra Swallow Hill. Este o moşie micuţă şi curată şi ar trebui să aducă o sumă destul de mare încât să plătim restul creditorilor noştri. Averea ta nu este la fel de mare ca a lui Annabel, dar 1 500 pe an este mai bine decât exilul pe continent. Poate că sora ta o fi scăpat din mâinile noastre, dar te asigur, nepoată, că pe tine nu o să te scap niciodată.

– *Eşti* nebun! strigă Meredith, nemaiputându-şi înfrâna dezgustul. Familia lui Annabel ne va găsi şi vei fi dus în faţa tribunalului pentru tentativă de omor şi pentru răpire. Cum de ţi-ai închipuit vreodată că voi fi de acord cu asta?

– A, dar nu o vor găsi, jură domol Isaac. Nu vă vor găsi pe nici una din voi. Amândouă veţi dispărea, pur şi simplu, la fel ca noi. Chiar crezi că ştie cineva unde vă aflaţi? Am fost mult prea atent în privinţa asta.

– Dar, chiar dacă aş fi de acord să mă căsătoresc cu Jacob, Annabel nu va rămâne nicicând tăcută, susţinu disperată Meredith. Familia Stanton nu vă va permite să ne folosiţi în felul acesta.

– Aici greşeşti, Meredith, interveni, în cele din urmă, Jacob. Până când familia Stanton va afla ce se întâmplă, vei fi deja măritată cu mine. Chiar crezi că măreţul general va accepta ca numele familiei să fie smolit de un astfel de scandal? Ce vei încerca să faci:

să divorțezi de mine? Să ne acuzi de răpire? Familia Stanton nu va îngădui ca Annabel să fie târâtă în mijlocul unui proces, iar tu știi asta. La urma urmei – râsul lui fu un lătrat gutural – este o fată foarte fragilă. Vor fi din cale-afară de mulțumiți să își țină gurile, atât timp cât își vor primi înapoi prețioasa nepoată întreagă.

Jacob întinse mâna și îi mângâie obrazul. Meredith tresări și se îndepărtă de el.

– Și apoi, adăugă Isaac, ridicându-se de la masă, sunt tutorele lui Annabel. Nu vei putea reuși niciodată să dovedești că a fost crimă și, dacă mi se pare nimerit să o bag pe Annabel într-un azil de nebuni, este dreptul meu legal. Am deja un medic care va jura că este nebună. De fapt, acesta este azilul lui. Ți-l amintești pe doctorul Leeds din Bristol, nu-i așa? Nu, Meredith. Nemernicii ăia mândri, familia Stanton, vor fi foarte fericiți să evite scandalul, iar Annabel va fi foarte bucuroasă să îți dea Swallow Hill. Știm cu toții că ar face orice pentru tine.

Meredith abia mai putea să respire, o nefericire la fel de apăsătoare ca moartea strivindu-i pieptul. Nu putea să vadă nici o scăpare din coșmarul acesta, cel puțin nu înainte ca Silverton să le găsească.

Jacob jubilă, aproape ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

– În ceea ce te privește, scumpa mea, chiar credeai că familiei Stanton îi pasă vreun pic de tine? Pentru ei, nu ești altceva decât o vânzătoare. Probabil vor fi recunoscători că li te-am luat de pe cap, din moment ce nu vei mai putea să îi stânjenești.

Meredith se gândi la promisiunile pe care i le făcuse Silverton în noaptea trecută și simți ceva ofilindu-i-se în suflet. Aruncă o privire în tunelul lung al anilor care se întindeau înaintea ei – o viață legată fără scăpare de oamenii pe care îi ura cel mai mult. Se gândi la chinul nesfârșit al nopților în patul lui Jacob și știu că prefera moartea unei astfel de existențe.

Dar nu era responsabilă doar de propria sa viață. Mai era și Annabel. Meredith ar fi făcut orice pentru a-și salva sora, inclusiv să se arunce într-o căsătorie care avea să o distrugă complet.

Asupra ei se strecură un sentiment mohorât de resemnare. Își încuie mintea în fața viziunii înspăimântătoare a unei vieți ruinate și se concentră asupra prezentului. Meredith avea să trăiască doar clipa, iar în momentul acela ceea ce avea de făcut era să o salveze pe Annabel.

Își ridică capul și se strădui să scoată vorbele de supunere din gâtlej. Dar nu putu să vorbească. Meredith apucă brațele scaunului, inspiră adânc și încercă din nou. Totuși cuvintele nu voiau să iasă.

Chipul lui Jacob se contorsionă de mânie. Întinse mâna și o ridică, smucind-o de pe scaun.

– Poate ai nevoie de un pic de încurajare, o privi el chiorâș.

Îi acoperi buzele cu un sărut sufocant. Ea reuși să își elibereze un braț și îi zgârie fața cu unghiile. Jacob țipă, își retrase brațul și o lovi puternic peste față. Meredith căzu la podea, cu urechile țiuind de durere și fața pulsându-i, în timp ce se lupta cu valul negru care amenința să o tragă la fund. Auzi slab scaunul râcâind podeaua și se pregăti de lovitura care avea să urmeze cu siguranță.

– Încetează, Jacob, lătră Isaac. Nu ne dorim ca pastorul să vadă vreun semn pe fața ei. Încui-o cu Annabel pentru restul zilei. Poate că un pic de timp petrecut în casa de nebuni o va ajuta pe idioată să îi vină mintea la cap.

Mâini nemiloase o ridicară și începură să o târască către ușă. O gheară de fier i se încolăci în jurul încheieturii mâinii.

– Ce e asta? își arătă colții Jacob.

Meredith scoase un strigăt când Jacob găsi brățara ascunsă sub mâneca ei. Se luptă să se elibereze, dar el reuși să îi desfacă brățara și o ridică în lumină.

– Asta e o tinichea drăguță, răsuflă el grosolan. Este un cadou de la Silverton? Ți-ai desfăcut deja picioarele pentru el, scumpa mea verișoară? Se pare că, până la urmă, nu vei veni în patul meu virgină. Asta ar trebui să facă lucrurile mai interesante, cel puțin pentru mine.

Meredith abia dacă auzi o vorbă din spusele lui. Valul negru, care amenința să o înece, zdrobi în cele din urmă rămășițele barierei stăpânirii de sine. Vocile se stinseră în timp ce ea capitulă în fața unui abis fără fund de deznădejde.

Capitolul 30

– Meredith, ești trează?

Șoapta lui Annabel pătrunse în conștiința lui Meredith, trezind-o din starea de declin în care alunecase în ultimele câteva ore.

– Da, dragă, sunt trează.

Se mișcă pe salteaua jegoasă de paie azvârlită pe un cadru de pat șubred, singura piesă de mobilier din încăperea minusculă. Annabel se ghemui lângă ea, cu brațele strâns înfășurate în jurul taliei ei. Meredith își coborî capul ca să cerceteze chipul fetei în lumina deprimantă, rugându-se ca sora ei să își fi revenit din criza de lacrimi isterice de mai înainte.

Meredith era pe jumătate leșinată când Jacob o cărase până în aripa casei de nebuni în care fusese închisă Annabel. La început, crezuse că era prinsă în agonia unui coșmar. Durase câteva momente până să înțeleagă că strigătele care izvorau parcă din pereți erau strigătele celor închiși în azil.

Mirosurile erau chiar și mai rele decât strigătele. Mirosul trupurilor nespălate și cel al toaletelor împuțite o copleșiseră atât de tare, încât Meredith se temuse că avea să leșine pentru a doua oară. Refuzând să se lase să devină din nou vulnerabilă, își închisese ochii și respirase pe gură, ca să își liniștească capul care i se învârtea.

Jacob se oprise brusc, iar Meredith auzise un zăngănit zgomotos de chei. Deschisese ochii, observând pentru întâia oară că doamna Jukes se afla în fața lor. Femeia cu înfățișare severă deschisese o ușă, iar Jacob o purtase prin ea. Annabel era ghemuită pe un pat uzat îngrămădit lângă peretele camerei de altfel goale. De îndată ce o văzuse pe Meredith, Annabel sărise ca un resort de pe saltea.

– Meredith! țipase strident, zburând către ea.

Doamna Jukes o apucase pe fată de brațe și o obligase să se așeze din nou pe pat.

– Ce i-ai făcut surorii mele? suspinase Annabel.

– Dacă știi ce e bine pentru tine, fata mea, spusese doamna Jukes cu glas rece, mai bine ai tăcea. Dacă nu te porți cum trebuie, vom fi nevoiți să te legăm. Hai, o domnișorică bine-crescută ca tine nu ar trebui să facă atâta scandal, nu-i așa?

– Annabel, sunt bine, gâfâise Meredith, îngrozită de faptul că doamna Jukes avea să își ducă la îndeplinire amenințarea.

– Nu pentru mult timp, dacă nu faci ce ți se spune, o avertizase Jacob în timp ce o trântise pe pat, alături de sora ei. Mă voi întoarce mai târziu după tine, Meredith. Gândește-te la ce a spus tatăl meu, ori tu și Annabel nu veți mai apuca să vedeți răsăritul unei alte zile.

Jacob și doamna Jukes părăsiseră încăperea. Ușa se închisese cu zgomot, aruncând minuscula celulă într-o jale întunecată.

– M-am temut atât de tare că nu te voi mai vedea niciodată, plânsese Annabel când Meredith o trăsese în brațele ei.

– Știu, draga mea. Acum sunt aici. Nu plânge. Nu voi permite nimănui să îți facă rău.

Meredith o legănase pe sora ei înainte și înapoi, în timp ce fata plânsese isteric în brațele ei.

În cele din urmă, suspinele zguduitoare se stinseseră în câte un sughiț intermitent, și Annabel căzuse într-un somn adânc. Meredith o ținuse în brațe ore în șir, încercând să măsoare trecerea timpului în vreme ce lumina slabă scădea prin fereastra mică, cu gratii de fier, așezată sus de tot în peretele de piatră al închisorii lor.

În cele din urmă, epuizată de propria sa veghe neliniștită, căzuse într-o moțăială agitată.

Acum, când Meredith se ridică în capul oaselor pe patul care scârțâia, se luptă cu moleșeala care îi întuneca mintea. Cercetând cu privirea încețoșată împrejurimile necunoscute, fu dintr-odată cuprinsă de un fulger scurt de dezorientare și apoi de panică. Se întunecase, și Silverton nu venise. Știa că Jacob se putea întoarce în orice clipă și că, atunci când urma să o facă, ea nu va avea de ales decât să facă ceea ce dorea el. Dacă nu, vărul și unchiul ei aveau să le ucidă pe amândouă.

– Cât timp crezi că ne vor lăsa închise aici?

Meredith mângâie părul încâlcit al lui Annabel, cu inima frântă de tremurul din glasul surorii sale.

– Nu știu, iubito. Poate că nu pentru mult timp.

Annabel se mișcă pe pat, întorcându-se să o privească direct în ochi. Meredith fu speriată de hotărârea neclintită din privirea surorii sale.

– Nu te teme, Meredith! Vocea lui Annabel fu mult mai puternică decât fusese cu doar o clipă în urmă. Lordul Silverton și Robert ne vor găsi, știu că o vor face.

Meredith nu putu decât să dea din cap, redusă la tăcere de nefericirea care amenința să o mistuie. Dacă ar fi putut doar să o țină în siguranță pe Annabel, Silverton avea să le salveze, în cele din urmă. Știa că el nu avea să se odihnească până când nu urma să le găsească.

Dar mai știa și că ajutorul avea să sosească prea târziu pentru ea. Fără îndoială că Jacob urma să o oblige să se căsătorească în noaptea aceasta și că avea să se culce cu ea imediat după aceea. Nici măcar Silverton nu putea să își ofere dragostea unei femei care fusese dezonorată de un alt bărbat ori să tolereze scandalul unui divorț. Familia

lui nu ar fi permis una ca asta și, pentru binele lui Annabel, nici ea nu avea să o facă.

Meredith se luptă să accepte povara strivitoare a deznădejdii care îi dobora sufletul. Cu cât își ștergea mai repede din inimă dragostea pentru Silverton, cu atât mai bine, din moment ce aceasta nu ar fi făcut decât să o chinuie până la nebunie. Partea aceea a vieții ei era moartă acum pentru ea, și trebuia să privească fără șovăire către viitor, indiferent cât de îngrozitor putea fi. Annabel era tot ce conta, iar Meredith avea să facă tot ce era necesar ca să îi salveze viața.

Dintr-odată, sora ei se mută pe marginea patului.

– Mi se pare că aud ceva.

Meredith auzi și ea zgomotul pașilor greoi care veneau repede către ele. O cheie fu introdusă în lacăt, și ușa se deschise, balamalele ruginite scârțâind în semn de protest. Se ridică și se întoarse cu fața către ușă, trăgând-o pe Annabel lângă ea. Jacob, doamna Jukes și bărbatul cu nasul strâmb se înghesuiră în încăpere. Meredith îngheță când văzu că bărbatul cel urât purta un pistol.

Fața lui Jacob arăta drăcește în lumina neregulată aruncată de felinarul doamnei Jukes.

– Ei, Meredith? Ai luat o decizie?

Annabel își întoarse capul tresărind, ochii lărgindu-i-se alarmați în timp ce o privea fix pe sora ei.

– Meredith, despre ce vorbește? Ce decizie?

– Este în regulă, draga mea, murmură Meredith, uitându-se fără ezitare la Jacob. Totul va fi în regulă. Vei fi departe de locul acesta foarte curând.

Gura vărului său se lărgi într-un rânjet triumfător.

– Mă bucur că ai luat decizia corectă. Tata a zis mereu că nu ești proastă și, evident, a avut dreptate. O apucă de braț. Acum ia-ți la revedere de la Annabel. S-ar putea să treacă ceva vreme până o vei revedea.

– Nu!

Annabel își înfășură brațele în jurul taliei lui Meredith, agățându-se de ea cu mâini disperate. Doamna Jukes țâșni înainte ca să o tragă.

– Să nu îndrăznești s-o atingi, o avertiză Meredith, strângând-o și mai tare în brațe pe sora ei.

Jacob clătină din cap către gardianul azilului. Doamna Jukes se încruntă, dar dădu înapoi.

Meredith prinse în mâini chipul lui Annabel, privind în ochii neliniștiți ai surorii sale.

– Annabel, trebuie să mă asculți! Știu ce fac. Nimeni nu-ți va face rău, și te vei întoarce acasă foarte curând.

Buzele surorii sale tremurară, aceasta străduindu-se să nu plângă, însă chiar și așa lacrimi îi picurară pe obraji. Meredith era foarte sigură de faptul că propria ei inimă era sfârâmată, fără să mai poată fi reparată.

– Ne vom vedea în curând, zise ea, ștergând cu tandrețe lacrimile de pe chipul lui Annabel. Promit! Aruncă o privire peste umăr, la grupul adunat lângă ușă. Nu-i așa, Jacob?

Glasul ei avea o notă de provocare pe care vărul ei nu avu cum să nu o înțeleagă.

Jacob se uită pieziș la ea pentru o clipă, înainte de a aproba nerăbdător, dând din cap.

– Da, vă veți revedea destul de curând.

Meredith oftă în sinea ei cu ușurare. Trebuia să o împiedice pe sora ei să afle adevărul. Dacă Annabel ar fi aflat, s-ar fi împotrivit, iar Meredith era îngrozită de faptul că doamna Jukes avea să o lege pe fată sau chiar mai rău.

– Promiți? se auzi glasul lui Annabel.

– Iubito, promit!

Meredith o îmbrățișă cu îndârjire, dându-i drumul doar atunci când mâna lui Jacob coborî, grea, pe umărul ei. Îi îngădui acestuia să o ghideze afară din încăpere, neîndrăznind să privească înapoi, la fața brăzdată de lacrimi a lui Annabel. Meredith nu putea îndura durerea pe care știa că ar fi văzut-o în ochii fetei.

Jacob o trase iute după el prin pasajul soios. Meredith își înfipse brusc călcâiele în podea, obligându-l să se oprească.

– Nu-ți forța norocul, Meredith, zise el cu glasul răgușit, trăgând-o de braț.

– Voi face tot ceea ce dorești, răspunse ea calm, deși simțea că picioarele aveau să îi cedeze în orice secundă. Dar trebuie să îmi dai cuvântul tău ca văr, ca prieten al tinereții mele, că vei face ceea ce promiți – că o vei elibera pe Annabel nevătămată.

El o privi încruntat, dar ei i se păru că o urmă de stânjeneală și, posibil, chiar rușine îi întunecă trăsăturile grosolane.

– Am spus că va fi teafără dacă te măriți cu mine. Se va întoarce în Londra de dimineață.

Începu să o tragă pe coridor, dar Meredith se împotrivi.

– Chiar dacă tatăl tău nu dorește asta? îl provocă ea.

Se întoarse atât de iute către ea, încât Meredith aproape se clătină din cauza șocului.

– Să te ia naiba, ți-am spus doar, nu-i așa? Îi lipi trupul de perete, privind-o chiorâș în timpul ăsta. *Dacă* faci tot ce îți spun, atunci Annabel va fi eliberată nevătămată.

Meredith înghiți un val de salivă, îngrețoșată de senzația dată de trupul lui uriaș lipit de al ei. Dădu repede din cap.

– Bun, mormăi el, îndemnând-o către niște scări aflate la capătul culoarului.

O grăbi să coboare până la un palier care se ramifica în două coridoare separate. Vechea casă era ca o vizuină de iepuri, dărăpănată și prost luminată. În timp ce Jacob o zorea după doamna Jukes, Meredith încercă disperată să memoreze drumul înapoi, către camera lui Annabel.

Coridorul se ramifică din nou și ea recunoscu coridorul care ducea la partea din față a casei. Când ajunseră la capătul coridorului, o ușă se deschise, și lumina se revărsă în pasaj. Isaac stătea în cadrul ușii.

– De ce ți-a luat atât de mult?

Jacob îl ignoră pe tatăl lui, împingând-o pe Meredith în încăpere. Era același salon ca mai înainte, dar acum era intens luminat de două felinare de alamă și de un foc viu făcut în vatră.

– Ei bine? mârâi Isaac.

Jacob zâmbi larg tatălui său. Isaac izbucni în râs.

– Ei bine, fato, mă bucur să văd că ți-a venit mintea la cap. Dimineață, Annabel va semna că îți dă dreptul de proprietate asupra Swallow Hill. Ca tutore al ei, voi aproba tranzacția. Apoi o vom pune într-o trăsură și o vom trimite înapoi, la Londra.

– De ce trebuie să aștepte până mâine? întrebă Meredith. De ce nu în noaptea asta?

Isaac țâțâi și dădu din deget într-o parodie groaznică a unui unchi grijuliu.

– Hai, hai, draga mea! Nu am dori să vă lipsim pe tine și pe Jacob de noaptea nunții voastre, nu-i așa? Trebuie să facem lucrurile cum se cuvine înainte de a o trimite pe Annabel pe drumul ei.

Ochii lui Jacob alergară înfometați peste trupul ei, și ultima slabă speranță pe care o nutrea Meredith arse în fumul negru din privirea lui pofticioasă. Ea privi în foc, încercând să-și stăpânească durerea tulburătoare din stomac.

– Doamnă Jukes. Isaac vorbi aspru. Unde este pastorul? Ar fi trebuit să fie aici până acum.

– Scuzele mele, domnule! Femeia ridică din umeri. A trimis un băiat acum nici 20 de minute ca să îmi spună că va întârzia. Reverendul Cain slujește pe cineva aflat pe patul de moarte. Băiatul a spus că bătrânul domn Tyler nu va mai apuca o oră.

Isaac râse zgomotos, în mod limpede nervos.

– Cum... Meredith își drese glasul și începu din nou. Cum vom putea eu și Jacob să ne căsătorim atât de rapid?

– Nu îți face griji, dragă nepoată, zise batjocoritor Isaac. Înainte să plecăm din Londra am obținut o aprobare specială. Tot ce ai de făcut este să îl convingi pe bunul pastor că dorești să te măriți. De fapt, râse el, îi vei spune omului că pur și simplu nu mai poți aștepta nici măcar un moment ca să devii soția lui Jacob, nu-i așa?

Jacob începu și el să râdă. Meredith înghiți din nou în sec, fiindu-i teamă că în curând avea să verse pe podea. Unchiul ei se opri brusc din râs și aruncă o privire dezaprobatoare asupra siluetei ei.

– Pastorul va crede că este ceva în neregulă dacă vei veni la mirele tău arătând ca o stricată. Mergi cu doamna Jukes și aranjează-te!

Era evident faptul că nu putea face nimic ca să li se opună. Resemnată, Meredith era pe cale să o urmeze pe femeie și să părăsească încăperea, când auzi sunetul unor voci ridicate venind din partea din față a casei. Se auzi o îmbulzeală în depărtare, apoi o ușă aflată undeva pe coridor se închise cu zgomot.

– Ce naiba a fost asta?

La auzul zgomotului, Isaac ridică brusc capul.

Doamna Jukes căscă gura la cei doi bărbați.

– Nu am nici cea mai vagă idee, dom'le. Îl așteptăm doar pe pastor. Nu există alți pacienți care să sosească azi.

Isaac smulse felinarul de pe masă și se îndreptă către ușă.

– Jacob, stai cu ochii pe verișoara ta! Nu o lăsa să iasă din cameră. Tu – îi făcu el semn cu capul doamnei Jukes – vino cu mine!

Ieși din cameră cu pași mari. Jacob privi neliniștit în urma tatălui său și apoi începu să cotrobăie după ceva din buzunarul hainei.

Rugându-se în sinea ei ca vărul ei să rămână distras, Meredith începu să se îndrepte încetișor către ușă. Jacob ridică privirea, blestemă și traversă încăperea într-o clipită. Își înfășură degetele în jurul cefei ei, într-o strânsoare zdrobitoare. Ea icni din cauza durerii, în timp ce ochii îi fură inundați.

– Unde naiba crezi că te duci?

O împinse de-a lungul camerei, către unul dintre scaunele cu spătarul destrămat.

– Şezi şi taci, Meredith, ori jur că vei regreta pentru tot restul vieţii tale!

Era gata să o împingă pe scaunul tare, de lemn, când de pe hol se auziră paşi bubuind şi, dintr-odată, uşa salonului se deschise zburând. Silverton intră în cameră cu paşi mari, arătând la fel de sumbru şi de dur ca orice războinic mutilat de cicatrici în bătălii. Era îmbrăcat într-o manta prăfuită şi purta cizme stropite de noroi. Avea capul descoperit, iar părul îi era ciufulit şi jilav.

Când văzu expresia din ochii lui Silverton, lui Meredith îi sări inima din piept. Erau ca nişte ferestre înspre iad – dar era un iad învelit în foi de gheaţă de nepătruns, mai degrabă decât în flăcările arzătoare ale celor damnaţi. Ridică calm mâna dreaptă şi îndreptă un pistol mare către capul lui Jacob.

Cu o viteză surprinzătoare, Jacob se dădu înapoi şi o trase pe Meredith în faţa lui. O apucă puternic din spate, în timp ce Silverton avansa încet către ei. Ea auzi şi alte zgomote afară, pe hol, apoi Robert năvăli în încăpere. Îngheţă când văzu scena care i se înfăţişă înaintea ochilor.

Jacob o târî pe Meredith în spatele mesei, departe de Silverton.

– Dă-i drumul!

Vocea lui Silverton era moale şi mortală.

Mâna lui Jacob îi strânse încheietura mâinii atât de tare, încât Meredith se temu că avea să îi frângă oasele. Silverton îşi continuă urmărirea agresivă în jurul camerei, în timp ce vărul ei o trăgea mai departe, împrejurul imensei mese de lemn.

Ochii lui Robert ţâşniră către colţuri.

– Meredith, gâfâi el, unde e Annabel?

Zgârie cu frenezie degetele lui Jacob, încercând să se elibereze de presiunea insuportabilă asupra încheieturii mâinii ei.

– Pe coridor la dreapta şi apoi sus, pe scări, către palier, strigă ea. Apoi fă din nou dreapta, până la capătul pasajului. Annabel este acolo.

Robert se învârti şi o luă la goană pe uşă. Auzi pe cineva strigând, poruncind unei persoane să îl urmeze.

Jacob o ţinu pe Meredith în faţa lui, mergând tiptil de cealaltă parte a mesei şi îndreptându-se către uşă. Ea se împinse puternic în el, încercând să îl încetinească.

Silverton îşi păstră pistolul aţintit asupra capului lui Jacob.

– Trage și o vei lovi, zise Jacob cu glasul răgușit.

Silverton ezită. Băgă pistolul în buzunarul mantalei.

– Dă-i drumul, Burnley, spuse el, cu glasul complet golit de emoție. Meredith se cutremură auzindu-l. Dă-i drumul acum, ori te voi ucide!

Râsul aspru al lui Jacob se rostogoli din tavanul jos.

– Meredith îmi aparține, nemernicule! Înainte ca noaptea asta să ia sfârșit, ea va fi marfă stricată. Nici un alt bărbat în afară de mine nu o va mai dori vreodată, mă voi asigura de asta.

Fața lui Jacob era congestionată de sânge, iar globii oculari îi ieșeau din orbite. Dar, dacă era să te iei după răspunsul lui la tachinările celuilalt bărbat, Silverton putea la fel de bine să fi fost sculptat în granit.

Jacob o împinse pe Meredith către ușă. Mâna lui îi storci brațul atât de tare, încât ea putu să-și simtă oasele zdrobite. Se înecă, respirația oprindu-i-se din cauza durerii care îi explodă în umăr.

Văzând mânia care fulgera pe chipul lui Silverton, Meredith hotărî că îi ajunsese. Răsucindu-se, apucă brațul vărului său. Își coborî capul și își înfipse dinții în încheietura mâinii lui, mușcându-l cât putu de tare. Jacob urlă, lovind-o peste cap cu cealaltă mână. Vederea lui Meredith se încețoșă, în timp ce se prăbuși în genunchi.

Silverton se aruncă de-a lungul încăperii, către Jacob. Toți trei căzură într-un amestec de membre care se zbăteau, iar Meredith fu aruncată cu spatele, cu o forță uimitoare, și izbită de perete. Se prăbuși la podea, gâfâind dureros în timp ce încercă să tragă aer în plămâni. Rostogolindu-se din calea bărbaților încăierați, pipăi peretele și se ridică în picioare.

Silverton reușise cumva să se ridice și el, trăgându-l după el pe Jacob. Pumnul lui stâng izbi fața vărului ei, și sângele țâșni din gura celuilalt bărbat.

Fusese un pumn devastator. Jacob se clătină, dar rămase în picioare. Împleticindu-se într-o parte, se avântă să îl lovească pe Silverton, care se feri chiar înainte ca lovitura să își atingă ținta. Jacob se repezi din nou. Silverton își feri fața din drum, dar, de data aceasta, pumnul imens al vărului ei ateriză în plin pe umărul lui. Silverton căzu pe spate peste masă, iar Jacob se aruncă deasupra lui. Se prăbușiră la podea.

Meredith privi îngrozită cum cei doi bărbați se rostogoliră pe dușumeaua cu denivelări. Jacob era o brută, depășindu-l în greutate pe Silverton cu peste zece kilograme. Dacă avea să se afle

în avantaj, Meredith era sigură că Jacob urma să îl ucidă pe bărbatul pe care ea îl iubea.

Își aruncă cu frenezie ochii în jur, în căutarea unei arme. Observând un sfeșnic mare de alamă pe polița de deasupra șemineului, Meredith alergă de-a lungul încăperii. Aruncă în foc lumânarea aprinsă și se grăbi înapoi, lângă trupurile care se rostogoleau pe podea. Jacob se ridicase deasupra lui Silverton, încercând să își înfășoare mâinile-i cărnoase în jurul gâtului acestuia. Silverton se luptă să tragă aer în piept, dar fu în continuare capabil să își elibereze un braț și să își împingă podul palmei în bărbia celuilalt bărbat.

Când capul lui Jacob se dădu înapoi sub forța mâinii lui Silverton, Meredith îl izbi cu sfeșnicul în moalele capului pe vărul său. Acesta se prăbuși cu sângele șiroindu-i în voie din rana pe care i-o cauzase.

Camera era cufundată în tăcere, cu excepția sunetului respirațiilor grele. Silverton împinse de pe el trupul lui Jacob și se ridică ușurel în capul oaselor, tușind în timp ce își frecă atent gâtul. Meredith rămase înghețată, cu sfeșnicul atârnându-i în mână. De la distanță, observă câteva fire de păr însângerat lipite de alamă.

– E mort? întrebă ea într-o șoaptă gâtuită.

Silverton își puse mâna pe gâtlejul lui Jacob ca să îi simtă pulsul. Un moment mai târziu, clătină din cap. El își ridică privirea către ea, și marginile gurii începură să i se ridice într-un zâmbet strâmb.

– Îți mulțumesc, dragostea mea, murmură el cu glasul răgușit. Vărul tău este un bărbat foarte mare.

Sunetul vocii lui o eliberă din paralizie. Strigă ușor, aruncă sfeșnicul și se aruncă la podea și în brațele lui. Meredith plânse la pieptul lui, în timp ce el o strânse și o alină, exact așa cum făcuse ea cu Annabel cu doar puțin timp în urmă.

Gândindu-se la sora ei, se smulse brusc din îmbrățișare, panica încordându-i fiecare mușchi din trup.

– Annabel! icni ea. Trebuie să o găsim.

Silverton se strâmbă în timp ce o ajută să se ridice în picioare.

– Robert și Peter au plecat deja în căutarea ei. Arată-mi unde o țineau.

Pentru o clipă fu distrasă de paloarea și de crisparea de pe chipul lui.

– Ești rănit! exclamă ea. Ce ți-a făcut?

Silverton tresări, atingându-și umărul.

– Nimic, doar o mică zgârietură, iubirea mea. Nu îți face griji.

Își puse brațul în jurul ei ca să o scoată din cameră, chiar în clipa când pe ușă pătrunseră grăbiți Trask și alți doi bărbați. Meredith îi recunoscu vag pe străini ca fiind doi dintre rândașii lui Silverton.

– Ei bine? întrebă Silverton.

Contele zâmbi posomorât, în timp ce își șterse sângele care-i curgea dintr-o tăietură urâtă de pe obraz.

– Isaac Burnley și tovarășii lui sunt legați într-una din încăperile grajdurilor. Simmons stă de strajă cu un pistol. Nu că Burnley ar fi într-o stare care să îi permită să observe astfel de detalii.

La vestea că unchiul ei era capturat, Meredith scoase un oftat tremurător de ușurare.

– Ce e cu el?

Contele făcu semn cu capul către Jacob, care stătea nemișcat pe podea.

– Meredith i-a tras una în cap cu un sfeșnic.

Trask izbucni în râs.

– Mă bucur să aud asta.

Făcu semn către rândași, care îl ridicară pe Jacob și îl cărară afară din încăpere.

– Domnișoară Burnley. Contele făcu o mică plecăciune. Sunt foarte ușurat să vă văd întreagă.

– Și eu, răspunse ea cu ardoare, dar trebuie să mergem la Annabel.

Se auzi un pas rapid și ușor afară, pe hol.

– Meredith!

Într-o clipă Annabel se afla în brațele ei. Robert intră imediat după ea și merse să stea alături de Silverton și de Trask. Meredith își înfășură brațele în jurul surorii sale, jurându-și în sinea ei că nu avea să o mai piardă vreodată pe fată din ochi.

După o clipă, Annabel își trase nasul tare și foarte lipsit de eleganță și își ridică capul ca să-i zâmbească printre lacrimi lui Meredith.

– Ți-am spus că Silverton și Robert ne vor găsi, nu-i așa?

Meredith privi peste capul surorii sale către cei trei bărbați care stăteau lângă ușă, fiecare dintre ei clipind rapid, ca și cum îi supărau ochii. Silverton își frecă pe furiș obrazul.

Ceva efervescent începu să-și facă loc înlăuntrul ei, aproape ca șampania, dar cu adevărat minunat, astfel că Meredith nici măcar nu încercă să găsească o definiție. Studiindu-l pe bărbatul lovit și acoperit de praf, care își riscase viața ca să o salveze, un râs începu să îi gâdile gâtlejul. Silverton o privi cu atâta dor, încât râsul

Îi fu redus la tăcere de o bucurie atât de mare, încât aproape că o copleşi. Dintr-odată, spiritul i se eliberă, zdrobind lanţurile de îndoială şi de teamă ce îi cuprinseseră sufletul timp de atât de mulţi ani lungi şi pustii.

Meredith o îmbrăţişă strâns în braţe pe Annabel.

– Da, iubirea mea, răspunse ea, aproape pentru sine. Da, mi-ai spus că ne va găsi. Şi a făcut-o!

Epilog

Se simți sufocată. Întunericul o copleșea, și singurul sunet pe care îl auzea era bătaia rapidă a propriei inimii. Meredith scânci, zgribulindu-se din cauza terorii care plana la marginea conștiinței sale.

Simți ceva mișcându-se chiar înainte ca micul sunet de pe buzele ei să se stingă. Ceva mare se înfășură în jurul ei, învelind-o într-o căldură care alungă rămășițele persistente de teamă. Se relaxă, liberă să zboare din beznă, înotând către lumina blândă care strălucea în depărtare.

Meredith se trezi. Clipi în strălucirea moale a dimineții care începea să lumineze dormitorul ei de la Swallow Hill. O greutate mare îi apăsa trupul, învelind-o într-o îmbrățișare liniștitoare. Trezindu-se cu totul, își dădu seama că acea căldură liniștitoare venea din partea unui trup mare de bărbat întins peste ea. Un cap auriu se odihnea pe sânul ei, un braț puternic era aruncat peste șoldurile ei și un picior lung îi pironeau picioarele pe saltea.

Lui Meredith i se strânse inima și apoi i se mări de bucuria surprinzătoare de a se trezi în propriul ei pat, cu Silverton deasupra ei. Rămase acolo tăcută preț de câteva momente, cernând emoțiile splendide, dar tulburătoare care năvăliseră să o întâmpine odată cu zorile și noua ei viață.

Mișcându-se cu atenție ca să nu îl trezească, Meredith își ridică încheietura mâinii stângi într-o rază de soare pribeagă, prinzând lumina dimineții pe brățara ei de smaralde și opal. Refuzase să și-o scoată, ca și cadoul de nuntă de altfel – un colier asortat – noaptea trecută. Silverton, însă, nu păruse deranjat de faptul că ea dorise să poarte bijuteriile în pat. De fapt, fusese foarte încântat de ideea noii sale mirese îmbrăcate în nimic altceva decât metale și pietre prețioase. Meredith încă nu se putea abține să nu roșească atunci când se gândea la răspunsul lui entuziast când observase că ea nu purta haine.

Își răsuci leneș încheietura mâinii, privind cum lumina strălucea pe pietrele prețioase și pe smaraldul unic, perfect, fixat în brățara

de aur de pe mâna ei stângă. Oricât de mult îşi iubea verigheta şi colierul, nici o altă bijuterie nu avea să însemne vreodată atât de mult pentru ea ca brăţara. Servise ca o legătură preţioasă cu Silverton în timpul groaznicului calvar pe care îl îndurase alături de Annabel.

În noaptea aceea îngrozitoare, din urmă cu două săptămâni, Silverton fusese nerăbdător să le îndepărteze pe surori de scena captivităţii lor. Atât Meredith, cât şi Annabel erau epuizate, şi nimeni nu fusese încântat la gândul lungii călătorii înapoi către Londra. După ce se sfătuise rapid cu Robert şi cu Trask, Silverton hotărâse că ar trebui să meargă la Swallow Hill, unde se putea ajunge în mai puţin de două ore. Meredith insistase ca doi lachei să călărească înainte pentru a-i preveni pe servitori şi să se asigure că Nora Burnley avea să părăsească moşia înainte de sosirea lor.

Meredith şi Annabel ieşiseră din azilul întunecat în aerul curat al unei nopţi fără nori şi pline de stele. Furtuna care ameninţase mai devreme, în cursul zilei, se împrăştiase în faţa unui vânt înviorător care măturase totul în calea lui. Torţe pâlpâiseră în curte, în timp ce rândaşii se grăbiseră să pregătească bine caleaşca pentru plecarea lor.

Meredith începuse să urce în trăsură când îşi aminti că încă nu îşi luase înapoi brăţara. Oprindu-se brusc, îl rugase pe Silverton să i-o aducă imediat. Însă el era nerăbdător să plece şi îi promisese să trimită pe unul dintre lachei să o ia. Meredith refuzase cu încăpăţânare să mai facă un pas. În cele din urmă, Silverton se rotise pe călcâie şi, mormăind în barbă, se grăbise către hambarul în care erau ţinuţi Jacob şi Isaac.

Revenise la scurt timp după aceea, cu chipul dur şi întunecat. Când Meredith îl întrebase ce se întâmplase, acesta pur şi simplu clătinase din cap şi îi întinsese brăţara. Ea îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui şi îl sărutase recunoscător pe obraz. Silverton surâsese uşor, întorcându-i îmbrăţişarea, aparent mulţumit de răsplata primită pentru că adusese la îndeplinire rugămintea doamnei sale.

Acum, Meredith stătea tăcută în patul ei, privind admirativ la brăţară şi încercând să nu se gândească prea mult la vărul şi la unchiul care o trădaseră. Oricât încercă, însă, nu reuşi să îşi reprime un oftat micuţ şi amar. Silverton îşi mişcă capul pe sânul ei, în timp ce braţul îi strânse mai tare şoldurile. Ea se zbătu sub greutatea lui.

– Milord, mă striveşti, şopti ea, nefiind sigură dacă el era treaz.

Simţi un suflu de aer cald pe sfârc când el oftă uşor, dar exasperat.

– Meredith, când vei înceta să-mi mai spui milord?

– Când vei înceta să mă strivești.

El se rostogoli pe spate, înfășurându-și un braț în jurul taliei ei și trăgând-o lângă el. Ea se cuibări lângă el, odihnindu-și capul pe umărul lui și mângâindu-i mușchii netezi de pe pieptul lat.

Meredith nu se simțise niciodată atât de prețuită ori atât de în siguranță. Dar încă nu părea să poată da uitării amintirea întunecată a lui Jacob și a urii arzătoare pe care el i-o arătase.

– De ce te mai frământi încă, iubirea mea?

Ea își înclină capul ca să își ridice privirea către soțul său, luată prin surprindere, ca de obicei, de abilitatea lui stranie de a-i citi gândurile. Ochii lui de cobalt erau blânzi, iar ea nu se putu abține să nu ridice mâna ca să îi mângâie bărbia puternică, aspră din cauza bărbii de dimineață. El îi prinse mâna și o apăsă pe buze.

Oftă din nou și se cuibări și mai aproape ca să simtă căldura lui.

– Știu că este un lucru prostesc, dar nu pot înceta să mă gândesc la asta.

Silverton o așeză mai confortabil în adâncitura brațului său.

– Iubito, acum ești în siguranță. Îi ridică bărbia și îi sărută delicat buzele. Promit! Nu te vor mai putea răni vreodată.

Trask și servitorii lui îi aruncaseră iute pe Jacob și pe Isaac la bordul unuia dintre vasele comerciale ale contelui, care se îndrepta spre Noua Galie de Sud. Silverton crezuse că, cu cât aveau să părăsească mai repede țara, cu atât mai bine. În mod surprinzător, doar Annabel se împotrivise planului, revoltată de faptul că unchiul și vărul ei aveau să scape de pedeapsa legii. Însă, în cele din urmă, Robert își convinsese logodnica de faptul că un exil fără nici un ban era preferabil unui scandal dat de un proces public, mai ales de dragul generalului și al lui Lady Stanton. Annabel acceptase în silă, iar familia Burnley plecase din Bristol sub strictă supraveghere, pentru a nu mai fi văzută niciodată.

– Nu crezi că vor încerca vreodată să se întoarcă, nu-i așa?

Lui Meredith îi displăcea chiar să și pună acea întrebare, dar ideea îi bântuise visele din ultimele două săptămâni.

– Dacă o vor face, vor fi niște oameni morți, răspunse soțul ei cu o voce nepăsătoare pe care ea o găsi de-a dreptul înspăimântătoare.

El rămase tăcut, și Meredith presupuse că reticența lui semnala sfârșitul discuției despre rudele ei cu înclinații criminale. Ea lăsă lucrurile așa cum erau. La urma urmei, era prima ei dimineață ca femeie căsătorită, și chiar trebuia să facă un efort și să găsească un subiect de conversație mai vesel. Meredith încercă încă o dată

să se obișnuiască cu ideea că era noua marchiză de Silverton și că bărbatul care stătea lângă ea avea să se afle acolo în fiecare dimineață, pentru tot restul vieții ei.

– Uneori am impresia că nu merit să fiu atât de fericită.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să apuce să le oprească.

Silverton se întoarse pe o parte ca să o privească, buzele deschizându-i-se ușor ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Meredith nu se putu gândi la nimic de spus care i-ar fi putut justifica remarca, așa că, în schimb, zâmbi scuzându-se. El mormăi și își lăsă din nou capul pe pernă, ridicându-și ochii către tavan. Ea avu o vagă bănuială că el cerea răbdare din ceruri.

– Păi, este adevărat, se apără ea imediat. Se pare, pur și simplu, că asta cred.

El se mișcă iute, rostogolind-o pe spate și lăsându-se greu peste ea.

– Meredith, ți-am mai spus o dată – ești cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Meriți tot ceea ce îți pot da, ba și mai mult. De ce este nevoie ca să te convingi?

Ea îi studie ochii îngustați, prefăcându-se a cântări foarte serios întrebarea lui.

– Păi... bănuiesc că pur și simplu va trebui să îmi arăți. Meredith își înfășură brațele în jurul gâtului lui. De preferat când suntem singuri. Îi sărută buzele. Așa cum suntem acum.

O fierbințeală îi cuprinse lui ochii și, pentru o vreme, ea nu mai știu nimic altceva în afară de senzația gurii și a mâinilor lui cutreierându-i trupul. Într-un timp mai scurt decât și-ar fi imaginat ea vreodată o aduse gâfâind la finalul extatic și îndoielile minuscule, care îi mai rămăseseră în inimă, dispărură în focul amețitor care se aprinsese între ei.

Când se odihniră din nou unul în brațele celuilalt, gâfâind mai mult decât o făcuseră înainte, Meredith își aminti dintr-odată de o întrebare pe care dorise să i-o adreseze în urmă cu o zi.

– Stephen?

– Hm?

– Cum ai reușit să o convingi pe mama ta să se poarte atât de frumos la nunta noastră?

Mai degrabă simți decât auzi hohotul de râs din pieptul lui.

– A, purtarea ei impecabilă poate să fi avut de-a face cu noua casă pe care am promis să i-o construiesc în Londra.

Meredith pufni ușor.

– Trebuia să-mi fi dat seama că nu avea nimic de-a face cu mine.

– Nu dispera, iubirea mea. La urma urmelor, ai obținut o victorie măreață făcându-l pe general să fie atât de temeinic de partea ta. Îmi doresc doar ca tu să fi putut auzi predica tunătoare pe care i-a ținut-o mamei mele când aceasta a încercat să i se plângă despre căsătoria noastră.

Meredith era încă uimită de apărarea plină de pasiune a generalului. *Devenise* mai tolerant cu ea după boala lui Lady Stanton, dar acum părea să aibă cam aceleași sentimente pe care le nutrea față de Annabel. Fusese foarte afectat de răpire și îi fusese aproape înduioșător de recunoscător lui Silverton pentru faptul că le salvase pe nepoata lui și pe Meredith.

– Dorește să îi dau unul dintre tablourile mele. Trebuie să recunosc, nu îmi imaginez că ar fi vreunul care nu l-ar șoca. Are niște gusturi atât de conservatoare.

Silverton se sprijini într-un cot, cu un zâmbet jucăuș în colțul buzelor.

– Știu exact ce tablou să îi dai.

Ea îl privi uimită, nedumerită de reacția lui.

– Știi tu, o îndemnă el. Ea putu auzi tonul poznaș din glasul lui. Robert i l-a sugerat acum câteva săptămâni, când mătușa Georgiana își revenea din boală. Nu îți amintești? Tabloul tău cu Minotaurul în labirint – cel despre care Robert a spus că arată exact ca generalul.

Ochii lui Meredith se lărgiră de uimire, apoi ea izbucni în râs.

Surâsul lui se transformă într-un zâmbet larg, apoi izbucni și el în râs. Se aplecă și o trase în brațe. Râsul lui Meredith continuă să crească înlăuntrul ei, hrănit de fericirea absolută a momentului perfect, nemuritor.

Sunetul bucuriei lor pluti prin încăpere și apoi afară, prin fereastra deschisă. Meredith auzi trilul unei rândunici care imită exuberant râsul lor atunci când mica pasăre zbură, rotindu-se în grădina parfumată de lavandă, ca să dea binețe zorilor luminoase de august.

Vara, hotărî ea în timp ce gura lui Silverton o acoperi pe a ei, era, cu siguranță, cel mai fericit anotimp dintre toate.

Mulțumiri

Multe mulțumiri celor trei femei minunate care mi-au citit pentru întâia oară cartea: Anne, Barb și Kate.

Mii de mulțumiri surorii mele, Patricia, care îmi este întotdeauna sprijin.

Mulțumesc foarte mult prietenilor și mentorilor mei din ORWA, îndeosebi lui Elizabeth, lui Ellen și Teresei.

Multe mulțumiri agentei mele, Margaret Hart, și editorului meu, John Scognamiglio, pentru că m-au îndrumat pe acest drum. Și îi mulțumesc în special lui Julianne MacLean, cea care mi-a arătat calea cea bună de la început.

Și nu în ultimul rând, o grămadă de mulțumiri găștii mele de îngeri. Știți voi cine sunteți.